NEW YORK TIMES BESTSELLER

"Yılın en iyi kitaplarından biri"
Publishers Weekly

her şey bir tekrardan ibarettir

DEJA VU

JOHN HART

KORİDOR

JOHN HART

DEJA VU

KORİDOR YAYINCILIK - 107
ISBN: 978-605-4188-08-6

DEJA VU
John Hart

Özgün Adı: *The King of Lies*

Copyright © John Hart, 2006

© Bu kitabın yayın hakları, Akçalı Ajans aracılığıyla Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz
Editör: Zübeyde Abat
Çeviren: Özgü Çelik
Kapak uygulama: Yunus Karaaslan
Sayfa tasarımı: İlknur Muştu
Baskı & Cilt: Umut Matbaacılık, (0212 544 11 82) İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2009

KORİDOR YAYINCILIK
Telsiz Mah. 85. Sok. No.100
Dikilitaş-Zeytinburnu / İSTANBUL
Tel. : 0212 - 546 86 32 / 39 - 46 - 47
Faks. : 0212 - 546 86 64 / 65
E-posta : info@koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**
Tel. : 0212 546 86 57 Faks: 0212 546 86 64
E-posta : info@yelpaze.com.tr

JOHN HART

DEJA VU

Çeviren: Özgü Çelik

1. BÖLÜM

Hapishaneler umutsuzluk kokarmış! Bence hapishane koksa koksa korku kokar: Gardiyan korkusu, dövülme veya grup tecavüzüne uğrama korkusu, bir zamanlar sizi sevmiş ama artık sevmeyebilecek olan kişiler tarafından unutulma korkusu. Ama en çok, zaman ve zihnin kuytu köşelerine sinen karanlık düşüncelerin korkusu. Zaman doldurmak, derler – ne komik. Bana kalırsa, zaman sizi doldurur.

Bir süredir, şartlı tahliyesiz ömür boyu hapse mahkum olmuş bir müvekkilimle diz dize oturarak bu hapishane parfümüyle yıkanıyordum. Mahkeme onu mahkum etmişti, ben öyle olacağını zaten söylemiştim. Aleyhteki delil çok büyüktü ve jüri, uzaktan kumanda için kavga ederken erkek kardeşini vurup da davayı üç kere kaybeden birine hiç acımadı. On iki adamdan bir tanesi bile onun alkollü ve kafasının fena halde dumanlı olmasına veya bunu kasten yapmamış olmasına aldırmadı. Ağabeyinin daha önceden suç işlemiş serseri bir adam olmasını da kimse zerre kadar umursamadı. Ne jüri, ne ben. Benim tek istediğim ona temyiz haklarını anlatmak, kanunla ilgili sorularını cevaplamak ve oradan bir an önce ayrılmaktı. Kuzey Carolina eyaletine harç başvurum sabaha kalmıştı artık.

Genellikle mesleğim konusunda karışık hisler içinde olurdum ama böyle günlerde avukat olmaktan nefret ederdim; bu nefret ruhumun derinlerine öyle çok işlemişti ki bende bir sorun olmasından korkuyordum. Bunu bir sapkınlığı gizler gibi gizlerdim. İşte böyle günler benim için en zor günlerdi. Belki sebep davaydı veya müvekkilimdi yahut yine gereksiz bir trajedinin duygusal yan etkisiydi. O odaya yüz kere girmiştim fakat nedense bu sefer farklı gelmişti. Duvarlar sanki yer değiştiriyordu, bir an yönümü karıştırır gibi oldum. Kafamı toplamaya çalıştım, boğazımı temizledim ve ayağa kalktım. Deliller ortadaydı fakat yargıya başvurma kararı benim değildi. Kanlar içinde ve inleyerek karavandan çıktığında müvekkilimin bir elinde silah, diğerinde uzaktan kumanda varmış. Gündüz vaktiymiş ve adam zil zurna sarhoşmuş. Bağırmaya başlayınca komşusu pencereden dışarı bakmış. Kanı, silahı görüp polisi aramış. Hiçbir avukat bu davayı kazanamazdı, bunu ona söylemiştim. Onu on yılla kurtarabilirdim ama ayarladığım savunma anlaşmasını bizzat kendisi reddetti. Bu konuda konuşmak bile istemedi.

Belki suçluluk hissi ağır geliyordu ya da içten içe cezalandırılmak istiyordu. Sebep ne olursa olsun, artık iş işten geçmişti.

Nihayet gözlerini kime ait olduğu belli olmayan hapishane terliklerinden ayırarak, gözlerimin içine baktı. Loş ışıkta ıslak burun delikleri parlıyordu, gördüklerinden dolayı dehşete düşmüş kırmızı gözleri ise aşırı öfke doluydu. Tetiği çeken oydu, nihayet gerçek su yüzüne çıkmıştı. Konuşmakta olduğumuz son birkaç saat boyunca yüzündeki ifadenin değiştiğini görebiliyordum. Artık inkar etmiyordu; umudun giderek azaldığını ve sonra kaybolduğunu fark ettim. Aynı şeyleri daha önce milyonlarca kez yaşamıştım.

Islak ıslak öksürüp sağ koluyla yanağına balgam bulaştırdı. "Bu kadar mı yani?" diye sordu.

Cevap bile vermedim. Zaten o kendi kendini başıyla onaylıyordu; bense onun düşüncelerini, aramızdaki karanlığa yazılmış gibi okuyabiliyordum: Müebbet hapis cezası. Henüz yirmi üç yaşındaydı. Bu ağır gerçeğin, bütün kafasız katillerin, meşum bir hak gibi, hapse girerken takındıkları saçma kabadayı tavrı bastırması genellikle uzun sürerdi. Belki bu adam düşündüğümden daha akıllıydı. Hakkında verilen karardan uzun bir zaman sonra gözlerinin feri gelmişti. Soğuk kırmızı kiremitlerin arasında elli, belki altmış yıl. Şartlı tahliye şansı yok. Yirmi değil, otuz ya da kırk da değil, müebbet. Ölümden beter.

Kendime geldiğimde neredeyse iki saattir orada olduğumu anladım, daha önce görüşme odasında hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım. Koku çoktan giysilerime sinmiş olmalıydı. Elleriyle ceketime asıldığı yerlerin ıslaklığı gözle görülebiliyordu. Görüşme saatinin sona erdiğini anlayınca gözlerini devirdi. Sözleri durgun havada buharlaşıp yok olarak ayağa dikilen vücudumu içine alan bir boşluk bıraktılar. Elini sıkmadım, o da elini uzatmadı; ama parmaklarında yeni bir titreme fark ettim.

Yaşından büyük gösteriyordu, yirmili yaşlarda olmasına rağmen hayattan bezmiş gibiydi. Ağlamaya başladı, gözyaşları kirli zemine döküldü. Katil olduğu şüphesiz bir gerçekti ve ertesi sabah yeryüzü cehennemini boylayacaktı. İstem dışı uzanarak elimi omzuna koydum. Başını kaldırıp bakmadı ama üzgün olduğunu söyledi. Bu sefer gerçekten öyle olduğunu biliyordum. Ben onun gerçek dünyayla, ağaçları olan dünyayla son temasıydım. Geri kalan her şey cezasının gerçekliğiyle bıçak gibi kesilmişti. Elimin altındaki omuzları inip kalkmaya başladı, hiçlik hissinin yarattığı fiziksel ağırlığı taşıması zordu. Ne tuhaf, tam o sırada babamın cesedinin nihayet bulunduğu haberi geldi.

Rowan Hapishanesi'nden çıkıp bölge savcısının odasına giderken bana eşlik eden gardiyan; göğsünde sert kılları olan, uzun boylu, iri kemikli bir adamdı. Adliye tövbekarlarıyla dolu koridorlarda yürürken benimle sohbet etme zahmetine girmedi, ben de zorlamadım. Konuşkan biri olduğum söylenemez.

Gözlerinde belli belirsiz tiki olan bölge savcısı kısa boylu, tombul bir adamdı. Bazılarına göre sıcak ve cana yakın, bazılarına göre soğuk ve cansız bir görev adamıydı. Perde arkasındaki birkaçımız için ise sıradan bir adamdı; onu tanır ve severdik. Ülkesi için iki kurşun yemişti, ama babamın sık sık "yumuşak karınlı savaşsız nesil" dediği, benim gibi insanları katiyen küçük görmezdi. Babama saygı duyması normaldi ama beni neden sevdiğini hiç anlamadım. Belki çoğu savunma avukatının yaptığı gibi suçlu müvekkilimin masumiyetini haykırmadığım için. Belki de arada kız kardeşim olduğu için. Ama o bambaşka bir hikaye.

"Work," dedi ben odaya girerken, kalkma zahmetine girmeden. "Çok üzüldüm. Ezra müthiş bir avukattı."

Ezra Pickens'ın tek oğlu olarak birkaç kişi tarafından Jackson Workman Pickens olarak tanınırdım. Diğer herkes bana Work derdi.

"Douglas," dedim başımla selam vererek. Gardiyan çıkarken kapanan kapının sesiyle irkildim. "Bunu nereden buldun?" diye sordum.

Douglas gömlek cebine bir kalem soktu ve gözünün ferini söndürdü. "Bu olağandışı, Work, o yüzden özel muamele bekleme. Buradasın çünkü olay ortaya çıkmadan bunu benden duyman gerektiğini düşündüm." Susup pencereden dışarı baktı. "Jean'e sen söylersin diye düşündüm."

"Kız kardeşimin bununla ne ilgisi var?" diye sordum, küçük ve dar odada sesimin aşırı yankılandığını fark ederek. Bakışlarını bana çevirdi. Bir an için iki yabancı olmuştuk.

"Bunu gazetelerden okumasını istemem. Sen ister misin?" Ses tonundan keyifsiz olduğu anlaşılıyordu. "Bu resmi bir ziyaret, Work. Onun cesedini bulduk, daha fazla bilgi veremem."

"Babam kaybolalı on sekiz ay oldu, Douglas. Sorular, fısıltılar ve tuhaf bakışlar hiç kesilmedi. Ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen?"

"Seni çok iyi anlıyorum, Work. Ama hiçbir şeyi değiştirmezsin. Daha suç mahallini bile tam olarak incelemedik. Vakayı, bir savunma avukatıyla tartışamam. Ne kadar yanlış anlaşılabileceğini biliyorsun."

"Yapma, Douglas. O benim babam, basit bir uyuşturucu satıcısı değil." Douglas etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Tanrı aşkına, sen beni küçüklüğümden beri tanıyorsun."

Doğruydu, Douglas beni uzun zamandır tanıyordu ama duygularını belli etmeyecek kadar sert bir mizacı vardı. Oturup alnımdaki teri silerken, havadaki hapishane kokusunu tekrar duyumsadım; onun da bu kokudan rahatsız olup olmadığını düşündüm.

"Başka yerden de öğrenebileceğimi biliyorsun," diye devam ettim alçak sesle, "ama bunu senden duymak istiyorum."

"Biz buna cinayet diyoruz, Work. Son on yılda görülen en büyük dava ile karşı karşıyayız. Beni ne kadar güç bir durumda bıraktığını tahmin bile edemezsin. Bu haber basında büyük bir yankı bulacak."

"Douglas, neler olduğunu öğrenmem lazım. Bundan en çok Jean etkilenen kişi, Jean. O geceden beri kendine gelemedi, sen de gördün. Eğer ona babamızın öldüğünü haber vereceksem, detayları da söylemeliyim. Öğrenmesi gerek bunları. Ama en çok benim, durumun ne kadar kötü olduğunu bilmem gerek. Onu hazırlamalıyım. Sen de söyledin ya, haberi gazetelerden öğrenmemeli." Durup bir nefes aldım ve kafamı topladım. Cinayet mahalline gitme-

liydim ve bunun için Douglas'ın rızasına ihtiyacım vardı. "Jean'e usulünce söylemek lazım."

Douglas, daha önce binlerce kez gördüğüm gibi, çenesini parmaklarına dayadı ama Jean benim kozumdu, o da bunu biliyordu. Kız kardeşim Douglas'ın kızıyla özel bir dostluğu paylaşmıştı. Beraber büyümüşlerdi, yakın arkadaştılar. Sarhoş bir şoför merkez hattını geçerek onlarla kafa kafaya çarpıştığında arabada Jean'le ikisi vardı. Jean hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş; Douglas'ın kızı ise feci şekilde can vermişti. Jean onun cenazesinde şarkı söylediğinde, Douglas gözlerini tutamayıp hıçkırıklara boğulmuştu. Benim dışımda kimse onun acısını bu kadar derin hissedemezdi. Sessizlik uzadı, fırlattığım okun onun zırhındaki ufacık yarıktan içeri girdiğini biliyordum. Fazla düşünmesine fırsat vermeden bastırdım.

"Uzun zaman oldu. O olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle, Ezra'dan başkası olamaz. Sorgu yargıcı önümüzdeki günlerde resmi bir açıklama yapacak. Ama Dedektif Mills'le konuştum, o olduğunu söyledi."

"Olay yerini görmek istiyorum."

Bu sözümle olduğu yere çivilenmiş, ağzı açık kalmıştı. Ağzını kapayışını seyrettim.

"Olay yeri temizlensin öyle—"

"Şimdi, Douglas. Lütfen."

Belki yüzümdeki ifadeden. Belki beni doğduğumdan beri tanıyor olmasından. Belki de arada Jean var diye. Nedenini anlayamasam da onu ikna etmeyi başarmıştım.

"Beş dakika," dedi. "Bu süre içerisinde Dedektif Mills'in yanından ayrılmayacağına söz verirsen."

Mills'le, cesedin bulunduğu bir zamanlar alışveriş merkezi olarak kullanılan binanın otoparkında buluştuk. Tanıştığımıza pek memnun olmamış gibiydi. Baştan ayağa sinir küpüne dön-

müştü. Sivri bir yüzü ve sorgulayıcı bir ifadesi vardı; güzel denilemezdi belki ama kıvrımlı hatlara sahipti. Otuzlu yaşlarının ortalarındaydı – hemen hemen aynı yaşlarda sayılırdık – fakat yalnız yaşıyordu, hayatı boyunca yalnız yaşamıştı. Barodaki söylentilere karşın lezbiyen değildi. Sadece avukatlardan nefret ediyordu, bu da onu gözümde iyi biri yapmaya yeterdi.

"Bunun için savcıyı epey bir yağlamışsındır, Work. Aslında hiç kabul etmemem gerekirdi." Mills'in boyu olsa olsa 1,65 m. idi ama daha uzun görünüyordu. Fiziksel eksikliğini zekasıyla kapatıyordu. Onunla boy ölçüşmeye kalkışan meslektaşlarımı paçavraya çevirdiğini çok görmüştüm.

"Yanından ayrılmayacağımı söyledim, ayrılmayacağım da. Görmem gerekiyor, o kadar."

Öğle güneşinin aydınlığında beni dikkatlice süzerken husumetinin geçtiğini hissettim. Yüzündeki ifade yumuşadıkça gerginliğim de azalıyordu.

"Arkamda dur ve hiçbir şeye dokunma. Çok ciddiyim, Work. Hiçbir şeye."

Artık kullanılmadığı için ot bürümüş otoparkta kararlı adımlar atarken ona yetişmekte zorlanıyordum. Alışveriş merkezini ve park alanını dolaştıktan sonra gözlerim arka taraftaki küçük dereye odaklandı. Dere kirliydi, çöp artıklarıyla doluydu; ilerisinde, otoparkın altından geçen bir beton tünel vardı. Dayanılmaz bir koku geliyordu: Benzin ve çamur kokusu. O an, oraya neden gittiğimi unutuverdim.

Cinayet bir önceki gün gerçekleşmiş olabilir mi, diye düşündüm.

Mills'in adımı çağırdığını duyunca gözlerimi o karanlık yerden ayırarak çocukluk anılarımdan uzaklaştım. Artık otuz beş yaşımdaydım ve orada bulunmamın çok farklı bir nedeni vardı. Sakin adımlarla Mills'in yanına gittim ve birlikte bir zamanlar Towne Alışveriş Merkezi olan binanın kapısına doğru yürüdük.

Burası, çevre yolu ile kuleleri ve yüksek gerilim hatları göğü zedeleyen güç aktarım istasyonu arasında sıkışmış, iyi zamanında bile çirkin, prefabrik bir bina görünümündeydi. Altmışlı yılların sonlarına doğru inşa edilmiş olan bu bina yıkılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bir yıl öncesine kadar dükkanların ancak üçte biri açıktı, son dükkan da kış geldiğinde kapandı. Şimdi burası buldozerler, yıkım gülleleri ve inşaat işçileriyle doluydu. Mills'e göre, bu işçilerden biri cesedi dükkanlardan birinin arka tarafındaki bir dolapta bulmuştu.

Ayrıntıları öğrenmek istiyordum; ancak, Mills derine inmeden, ılık bahar esintisinin yumuşatamadığı kısa, keskin cümlelerle konuşuyordu.

"Adam başta gördüğü şeyin köpek kemiği olduğunu zannetmiş." Bana bir bakış attı. "Köpeğin yediği kemik değil tabii, iskeleti." Aptal aptal başımı salladım, sanki babamdan bahsetmiyormuşuz gibi. Sağ tarafta bir hidrolik matkap sesi duyuluyordu. Sol tarafımdaki arsa ise Salisbury'ye kadar uzanıyordu; binalar sanki altından yapılmış gibi, bir anlamda öyleydiler, ışıldıyorlardı. Salisbury, bol miktarda eski ve bir o kadar da yeni parasıyla zengin bir şehirdi. Ama mekanlarda güzellik boya gibi inceydi ve çatlakları pek gizlemiyordu; zira çoğu insan yokmuş gibi davransa da burada da fakirlik vardı.

Mills sarı suç mahalli şeridini kaldırıp ben altından geçerken tuttu. Eskiden çift kanatlı kapı olarak kullanılan, artık kırık cüruflu briketten dişleri olan bakımsız bir ağza benzeyen kapıdan alışveriş merkezine girdik. Kapalı dükkanların önünden geçerek en sondaki dükkanın önüne geldik. Açık kapının üzerindeki tabelada şöyle yazıyordu: *Doğadan: Evcil ve egzotik hayvanlar.* Hiçbir şey yıllarca o kontrplakların ardında bulunmuş olan farelerden – ve Ezra Pickens'in, babamın çürüyen cesedinden – daha egzotik olamaz.

Elektrik yoktu ama suç mahalli birimi seyyar lambalar yerleştirmişti. Sorgu yargıcını tanıdım, acıdan buruşan yüzünü annemin öldüğü geceden hatırlıyordum. Gözlerime bakamaması şaşırtıcı değildi.

O gece birçok zor soru vardı. Kalanlardan birkaçı nazikçe başıyla selam verdi, ama polislerin çoğunun beni gördüklerine sevinmedikleri belli oluyordu. Yine de Mills beni tozlu dükkanın arka tarafına götürürken kenara çekildiler. Sezgilerim bana onların, duyduğumu düşünebilecekleri acıdan ziyade Mills'e ve babama saygılarından kenara çekildiklerini söyledi. Ve işte karşımdaydı, unutmuş olduğum ama o an hatırlayıverdiğim gömleğin uzun yırtığından sönük bir şekilde parlayan kaburgalar. Babam kopmuş kolu ve bükülmüş bacaklarıyla kırık bir çarmıha benziyordu. Yüzünün büyük bir bölümü, hâlâ askısında duran kırmızı beyaz çizgili hasta bakıcı önlüğünün altında kalıyordu ama porselen çene kemiğini seçebildim ve onu canlı gördüğüm son gece bir sokak lambasının altında beyaz ve ıslak görünen sakalını hatırladım.

Bakışlarını üzerimde hissettim, gözleri beni adeta çekiyordu. Kalabalığı oluşturan hevesli polislere baktım; bazıları sadece meraklıyken, bazılarının özel bir tatmin aradığını biliyordum. Hepsi cinayetin bir sabıka dosyası olmaktan çıktığı, kurbanın akraba olduğu bu küf kokulu yerde yüzümü, bir savunma vekilinin yüzünü görmek istiyordu.

Bana baktıklarını hissediyordum. Ne istediklerini biliyordum, bunun için neredeyse içi boş giysilere, belli belirsiz kemik yığınına bir daha dönüp baktım. Ama bozuntuya verecek değildim. Uzun zamandır uyuyan bir öfkeyi yeniden hissediyor ve babamı ilk kez bu kadar insani görüyordum.

2. BÖLÜM

Babamın cesedine dikkatlice baktım; acaba unutmak istesem gözümün önünden gider mi, diye düşündüm. Ona dokunmak ister gibi eğildiğimde Mills'in arkamda kımıldandığını hissettim. Elini omzuma atıp beni geri çekti. "Yeter," dedi alev saçan gözleriyle. Beni arabama bırakıp geri dönerken onu izledim, o da iki kere dönüp bana baktı ve kapıdan içeri girerek gözden kayboldu. Sonra cep telefonumdan Jean'i aramayı denedim. İncelikten yoksun bir kız olan ev arkadaşı Alex ilk çalışta telefonu açtı. Doğal bir yapısı vardı ve sıkı ağızlıydı. Pek geçinemezdik ve benim soru listem onun cevap listesinden daha uzundu. Onun kız kardeşimle ilişkisi ailemi uzun zaman önce adamakıllı karıştırmıştı ve hakkımda düşündüklerini hiç saklamıyordu. Ben bir tehdittim.

"Jean'le konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Burada değil."

"Onu nerede bulabilirim?" Hattın öbür ucunda sessizlik oldu, sonra bir çakmak sesi geldi. "Önemli," diye ısrar ettim.

Sanki ne demek istediğimi düşünüyormuş gibi iç çekişini duyar gibi oldum ama umursamadım. Alex asla kendi arzusuyla bir şey yapmazdı, en azından benim için.

"İşten dönmedi," dedi nihayet, bana en son ne zaman o evde sesimin hoş karşılandığını düşündürerek.

"Sağ ol," dedim ama çoktan telefonu kapatmıştı.

Jean'le, özellikle de çöküş hissinin insanın ruhuna işlediği işyerinde karşı karşıya gelmek, istediğim son şeydi. Fakat Batı Innes Caddesi'ndeki eski Pizza Hut'a girdiğimde beni ilk afallatan şey pepperoni ve mantar kokusuydu. Lise flörtlerini ve beceriksizce öpüşmeleri hatırlatan bayat bir kokuydu bu. Kardeşim gibi insanlar gülünç gelirdi hep. Anılar gözümün önünde canlandıkça omuzlarımdaki yükü daha çok hissettim.

Müdürü yalnızca sima olarak tanıyordum, bana Jean'in orada olmadığını söyledi. "Serviste," dedi. "Bekleyebilirsiniz."

Kırmızı plastik sandalyeye oturup bir bira istedim. Soğuk ve tatsızdı, tam o gün ihtiyaç duyduğum şey. Bir yandan kapıyı gözetlerken bir yandan biramı yudumluyordum. Etraftaki masalarda kümelenmiş insanları inceleyerek vakit öldürmeye çalıştım. Dilinde piercing, kaşında bir haç saplı olan sıska bir beyaz kız, zenci bir çiftin masasına servis yapıyordu. Sanki ortak bir şeyleri varmış gibi birbirlerine gülümsediler. Büfenin önündeki iki kadın oturdukları sandalyelerin çırpı bacaklarını adeta tekmeliyorlardı; onların sınırsız pizza günü olduğu için çocuklarını daha çok yemeye zorlayışlarını seyrettim.

Muhtemelen civardaki üniversitede okuyan üç delikanlı yanımdaki masaya oturup birer bira söylediler. Gürültülü ve kabaydılar ama eğleniyorlardı. Çene çalışlarının ahengini duyumsadım ve o yaşın nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Onların hayallerini kıskandım.

Kapı içeriye cılız bir güneş ışığı salarak açıldı, dönüp baktığımda kız kardeşimin içeriye girdiğini gördüm. Çöküşünü, benim evrak çantası taşımam gibi, iş edasıyla taşıyordu ve kırmızı pizza kutusu kolunun altında gayet rahat görünüyordu. Ama ne solgun teniyle huzursuz gözleri, ne kirli koşu ayakkabılarıyla yırtık pırtık kot pantolonu zihnimdeki resmine uyuyordu. Tezgaha gittiğinde yüzünü profilden inceledim. Eskiden hatları daha yumuşaktı ama artık köşeli olmuş, gözlerinin etrafı ve dudaklarının kenarlarına ise yeni bir gerginlik oturmuştu. İfadesi de bir anlam içermiyordu. Artık onu tanıyamıyordum.

Otuz bir yaşındaydı, hâlâ alımlıydı, en azından fiziksel olarak ama bir süredir kendinde değildi, eskisi gibi değildi. Bir şeyleri kaybetmişti. Onu en iyi tanıyan biri olarak bunun farkındaydım, ama başkaları bunu anlayamıyordu. Sanki hayattan vazgeçmişti.

Tezgaha geldi, sıcak kutuyu koydu ve sanki birinin onun görüş alanından geçmesini bekler gibi kirli pizza fırınlarına gözlerini dikti. Bir kere bile kımıldamadı. Gözünde bir seğirme bile olmadı. Vücudunun dalga dalga mutsuzlukla çırpındığını görebiliyordum.

Gençlerin masasındaki ani sessizlik gözlerimi kardeşimden ayırmama sebep oldu. Tezgahın önünde her şeyden habersiz dikilen kardeşime bakıyorlardı.

"Hey," dedi içlerinden biri ona. Sonra biraz daha yüksek sesle: "Hey."

Arkadaşları ağızları kulaklarında, onu seyrettiler. Delikanlı sandalyesinde biraz öne, kız kardeşime doğru eğildi. "Kalçalarını benim için paket yapar mısın?"

Arkadaşlarından birisi yüksek sesli bir ıslık çaldı. Hepsi kardeşime bakıyordu. Ben tam – refleks olarak – yerimden kalkarken kardeşimin sarhoş gençlere dönüp onlara tepeden bakışını

görünce donakaldım. Yüzünde çarpık bir ifade vardı. O herkes olabilirdi.

Ya da hiç kimse.

İki eliyle birden hareket çekti ve elleri uzun süre havada kaldı.

O sırada müdür mutfaktan peydahlandı. Kemerini çekiştirdi, kemerini kapatan göbeğini tezgaha dayayarak Jean'e işitemediğim bir şey söyledi. O konuşurken kardeşim başını sallıyordu ve onun sözleri altında ezilerek kamburunu çıkarıyordu. Müdür başıyla hafifçe masayı işaret etti, birkaç laf daha etti ve benim olduğum yeri gösterdi. Jean dönerek gözlerini üzerimde odakladı. Önce beni tanımadığını sandım; dudakları nefretle gerildi sanki, ama sonra bana doğru gelmeye başladı. Sarhoşların masasının yanından geçerken müdürün göremeyeceği şekilde onlara tekrar el hareketi yaptı.

Çocuklar gülüp içkilerine döndüler. Jean karşımdaki koltuğa yerleşti.

"Burada ne işin var?" dedi selamsız sabahsız. Gözlerinin altı morarmıştı ve boş boş bakıyordu.

Onu daha yakından inceleyerek, benden bu kadar kopuk olmasının sebebini anlamaya çalıştım. Cildi eskisi kadar temizdi, saydam denilebilecek kadar beyazdı; iri, çökük gözleri; zarif çenesi; dağınık bukleler halinde alnına ve omuzlarına dökülen koyu renk saçı vardı. Yakından düzgündü. Uzuvlarını tek tek incelemeye kalktığınızda iyi görünüyordu; yine de bir terslik vardı.

Belki gözlerindeki bir şey.

"Ne dedi sana?" diye sordum, başımla müdürü göstererek. Ona bakmıyordu bile. Bakışlarını üzerimden ayırmadı; hiç de sıcak olmayan bakışlarını...

"Ne önemi var?" diye sordu.

"Hiç."

Kaşlarını kaldırdı, elini açtı. "O halde?"

Konuya nasıl geleceğimi bilemiyordum. Elimi kırmızı ekoseli masa örtüsünün üzerinde gezdirdim.

"Buraya gelmezdin," dedi. "Yemek yemeye bile."

Son bir senedir kardeşimi çok az görmüştüm, o yüzden haklıydı. Ne kadar yanlış olsa da ondan kendimi uzaklaştırmıştım. Çoğu zaman, bunu itiraf edemesem de, o yaralı gözler bana acı veriyordu. Annemden çok şey vardı onlarda, ona da yaramamışlardı üstelik.

Dudaklarım kararsızlıkla büküldü.

"Ezra'nın cesedini bulmuşlar," dedi. Bu bir soru değildi ve ben o anda gözlerimin arkasında bir baskı hissettim. "Sanırım, bunun için buradasın."

Yüzünden hiç bağışlama okunmuyordu, sadece anlık bir yoğunluk. Bu da beni şaşırtacağına veya vicdanımı sızlatacağına, huzursuz etti.

"Evet," dedim.

"Nerede?"

Yeri söyledim.

"Nasıl?"

"Cinayet diyorlar." Yüzünü inceledim. İfadesi donuktu. "Ama kimse bundan fazlasını bilmiyor."

"Sana Douglas mı söyledi?" diye sordu.

"O söyledi."

Yaklaştı. "Kimin yaptığını biliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Birden elimi tuttu ve avuçlarının sıcaklığını hissettim. Göz ucuyla beni süzdükten sonra çatlak ve yaylanan plastik sandalyeye yaslandı.

"Peki," dedi. "Sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

"Cesedi gördüm," dedim, kendi sözlerimden irkilerek. Douglas'a öyle demiş olmama rağmen, Jean'e bunu söylemeyi planlamamıştım.

"Evet..."

"Ölmüştü," dedim, bir dakikadan uzun süren bir sessizliğe yola açarak.

"Kral öldü," dedi nihayet, gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Cehennemin dibini boylasın."

"Bu biraz sert oldu," dedim.

"Evet," diye cevap verdi duygusuzca ve ondan bir şey daha bekledim.

"Şaşırmışa benzemiyorsun," dedim sonunda.

Jean omuz silkti. "Öldüğünü biliyordum," dedi. Ona dikkatlice baktım.

"Neden?" diye sordum, midemde bir kaynama hissederek.

"Ezra parasından veya itibarından asla bu kadar uzun süre ayrı kalamazdı. Ölüm dışında hiçbir şey onu bunlardan ayıramazdı."

"Ama öldürülmüş," dedim.

Gözlerini benden ayırarak yerdeki yıpranmış halıya baktı. "Babamız kendine çok düşman edindi."

Birkaç saniye kazanmak için biramdan bir yudum aldım. Tavrını anlamaya çalıştım. "Sen iyi misin?" diye sordum nihayet.

Gözleriyle hiçbir bağlantısı olmayan, dalgın bir sesle güldü. "Hayır," dedi. "Değilim. Ama bunun onun ölümüyle ilgisi yok. Benim için o annemle aynı gece öldü. Eğer bunu anlamıyorsan daha fazla konuşmamızın bir anlamı yok."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Anlıyorsun," dedi, sesinde daha önce işitmediğim bir sertlikle. "Bana göre babam, o gece, annemin merdivenlerden yuvarlandığı o an öldü. Eğer sen bu şekilde düşünmüyorsan, bu senin sorunun, benim değil."

Gözyaşı beklerken öfkeyle karşılaşmıştım ve bu Ezra'ya olduğu kadar bana da yönelik bir öfkeydi. İçimi bir ürperti kapladı. Bu kadar kısa zamanda ne kadar ayrı düşmüştük?

"Bak, Jean. Annem o merdivenden düştü ve öldü. Ben de senin kadar acı çekiyorum."

Jean bir daha kahkaha attı ama bu seferki çirkindi. "Düşmüş," diye tekrarladı.

"Çok güzel, Work. Hakikaten." Elini alnına dayayıp burnunu çekti. "Annem..." diye başladı, sonra duraksadı. Gözleri dolmuştu ve annemi gömdüğümüzden beri, onun böyle duygulandığını hiç görmemiştim. Kendini topladı, gözlerindeki pişmanlık ifadesi kaybolmuştu.

"O öldü, Work, ama sen hâlâ maymunluk ediyorsun." Sesine güç gelmişti. "Gerçekler de onunla birlikte gömüldü." Burnunu sildi, peçeteyi buruşturup masanın üzerine bıraktı. Peçeteye baktım. "Gerçeği ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar iyi olur."

"Kusura bakma, Jean, seni üzmek istemedim."

Başını çevirip pencereden dışarı, iki sığırcık kuşunun ötüştüğü park sahasına baktı. Anlık gözyaşları dinmişti; yüzündeki ani renk değişimi olmasa üzüldüğü asla anlaşılmıyordu.

Burnuma sarımsak kokusu geldi, ardından masada iki pizza kutusu belirdi. Beni görmezden gelerek Jean'le konuşan müdüre baktım. "En sevdiğin," dedi müdür. "Kusura bakma." Sonra da dönüp sarımsak kokusunun büyük kısmını beraberinde götürerek tekrar mutfağa gitti.

"Gitmem gerek," dedi Jean donuk bir şekilde. "Yetiştirmem gereken siparişler var." Oturduğu yerden kalkarken masayı salladı ve biram neredeyse devriliyordu. Gözlerini kaçırdı; sesimi çıkarmadığım sürece tek kelime söylemeden çekip gideceğini biliyordum. Ağzımı açmaya fırsat bırakmadan kutuları kapıp arkasını döndü. El yordamıyla cüzdanımı bularak, masaya birkaç teklik attıktan sonra kapıda ona yetiştim. Beni görmezden gelince, peşinden yürümeye devam ettim. Hâlâ ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Beni ne hakla yargılayabilirdi?.. Bu gücü nereden buluyordu?.. Tek yakınım oydu ve onu seviyordum. Galiba.

"Ne demek istedi?" diye sordum, arabadan içeriye girmeye çalışırken elimi koluna koyarak.

"Kim?"

"Müdürün. 'En sevdiğin,' derken neyi kastediyordu?"

"Hiç," dedi, yüzünü ekşiterek. "İş hakkında."

Nedense, gitmesini istemiyordum ama hayal gücüm beni yolda bırakıyordu.

"Şey," dedim nihayet. "Bir ara yemek yiyelim mi? Alex de gelir, istersen."

"Olur," dedi her zamanki ses tonuyla. "Alex'le konuşup seni ararım."

O halde yemeği unutsam iyi olurdu çünkü Alex bunu engellemek için elinden geleni ardına koymazdı.

"Ona çok selam söyle," dedim, Jean ufak arabaya binip yorgun motoru çalıştırırken. Araba hareket ederken elimle arabanın tavanına hafifçe vurdum, bir yandan da tavanına Pizza Hut logosu basılı boktan arabanın camındaki yüzünün gördüğüm en acıklı şey olduğunu düşündüm.

Sonra az kaldı arabama binecektim, şimdi keşke binseydim, diyorum. Bunun yerine müdürün yanına giderek ona ne demek

istediğini ve Jean'in nereye gittiğini sordum. Cevabı liseden beri görmediğim, sineklerin kanatlarını koparma işkencesi cinsinden bir zulmü ortaya çıkardı ve bu benim kardeşimin günlük hayatının bir parçasıydı. Restoranın kapısı henüz arkamdan kapanmadan arabama binip park sahasından çıkmıştım.

Evsiz insanlara bakar ve bir zamanlar nasıl göründüklerini tahayyül etmeye çalışırdım. Hiç kolay değil. Kirli giysilerinin altında bir zamanlar birinin sevdiği bir ruh vardır. Bu, gözü yanıltan bir gerçektir; bakışlarımızı kaçırırız. Ama o hayatı mahveden bir şey olmuştur; ve bu savaş, kıtlık veya salgın hastalık gibi büyük bir şey değildir. Küçük, bizim de başımıza gelebilecek bir şeydir. Çirkin bir gerçektir, kardeşimin de çok iyi bildiği bir gerçek. Kardeşim evsiz değildi ama kader ve başkalarının duygusuzluğu, çok seveceğini bildiğim bir hayatı ondan aldı. Güzel bir hayattı bu, hatta güzelden de öte; gözlerimi kapattığımda şimdi bile görebiliyorum. O zamanlar ümidi vardı, önünde gümüşi raylar gibi uzanıp giden yıllar.

Ancak kader oyun oynayabiliyor.

İnsanlar da.

Ellerim direksiyonu ezbere bildiğim bir yöne çevirdi, arabayı kullanırken etrafa bakıyordum. Çocukluğumun geçtiği sokağa girdim, evimiz babamın eşyaları ve onu kontrol etmek amacıyla nadiren uğradığımda bıraktığım plaklar dışında boştu. İki ev sonra benim evim vardı. Ufak bir tepeyi taçlandırıyor ve aşağıdaki trafikle ötedeki parka tepeden bakıyordu. Karımın sıklıkla söylediği gibi sağlam iskeletli güzel bir evdi; ama yine de boyaya ihtiyacı vardı ve çatı yosun tutmuştu.

Evimin ötesinde Donald Ross golf kursuyla, toprak tenis kortlarıyla, kulüp binasıyla ve etrafına, yanık tenli vücutların dağınık bir şekilde dizildiği havuzuyla golf kulübü vardı. Karım orada bir yerdeydi; zengin, mutlu ya da her ikisiymişiz gibi dav-

ranıyordu. Golf kursunun diğer tarafında, nasıl yapacağınızı bilseniz, Salisbury'nin en iyi yeni evleriyle dolu güzel imarını bulabilirdiniz. Burası Dr. Bert Werster ve eşi Glena da dahil, doktor, avukat ve çeşit çeşit zenginlerle doluydu. Glena ile Jean birlikte koşarlardı, o zamanlar Jean de bir cerrahla evliydi ve güneş yanığı bacakları, pırlanta uğur bileziği vardı. Aslında onlar, değişimli olarak briçle tenis ve margaritayla Figure Eight Island'da kocasız hafta sonları şeklindeki programlarda bir araya gelen altı, yedi kişilik kadın grubuydu. Jean'ın isimsiz müdürü kadınların hâlâ her perşembe briç oynadıklarını ve pizza ısmarlamayı sevdiklerini söyledi.

Kız kardeşimin hayatı işte böyleydi.

Arabayı, sarmaşıklı taştan bir kule olan Dr. Werster'ın evinin aşağı tarafına park ettim. Jean'in, başka herkese sıcak görünebilecek basamakları tırmanışını izledim. Pizza daha önce hiç bu kadar ağır gelmemişti.

Onun omuzlarındaki yükü almak istiyordum. Glena Werster'ı tüfekle haklamak istiyordum.

Bunun yerine yavaş yavaş geri çekildim, zira kız kardeşimin beni görmesinin dertli ve narin omuzlarındaki yükü sadece arttıracağından korkuyordum.

Eve dönerken, kulübün önünden geçtim ama güneşte parlayan canlı renkleri görmedim. Arabayı garaj yolunun üst tarafına çekip durdum, kapıyı açarak koridorun ince uzun, boyasız duvarları arasında yere çömeldim. Etrafta kimse olup olmadığını kontrol ederek pencerelerimi kapattım ve kız kardeşim için ağladım.

3. BÖLÜM

Kendimi toplamam yirmi dakika sürdü; sonra içeri girip bir bira aldım. Mutfak tezgahının üzeri zarfla doluydu ve telesekreterimin ışığı bana göz kırparak beş tane yeni mesajım olduğunu bildiriyordu. Hiç umurumda değildi. Dosdoğru buzdolabına giderek iki şişe kaptım. Şişeler parmaklarımın arasında şıngırdadılar, montumu mutfak sandalyesinin üzerine koyup boş, çocuksuz evin içinden, aşağıdaki dünyaya açılan ön kapıya doğru yürürken ilk şişeden bir yudum aldım. En üst basamağa oturdum, güneşte gözlerimi kamaştırıp şişeyi kafama diktim.

Bu evi yıllar önce, Ezra'nın avukatlık mesleğinde saygın bir konum edindiği ve çaresiz insanların onunla bir kere görüşebilmek için yüksek meblağlar ödediği vakitler almıştım. Ezra bölgenin en iyi avukatıydı, bu da benim işimi kolaylaştırıyordu. Aynı iş yerini ve ismi paylaşıyorduk. Böylece en iyi davaları seçebiliyordum, bir pikabın otoparkta geri geri giderken altı yaşındaki bir çocuğu ezmesinden altı hafta sonra, 100 bin dolar ücret almıştım. Biradan bir yudum daha aldım ve zavallı çocuğun ismini hatırlayamadığımı fark ederek birden telaşlandım. Bunun beni nasıl ruhsuzlaştığını düşünerek bir süre kendime kızdım, derken çocuğun ismi bir lamba gibi yanıverdi beynime.

Leon William McRae. Cenaze gününde annenin yüzü, kederin yarattığı kırışıklıklardan aşağı süzülerek en iyi elbisesinin beyaz yakasına dökülen gözyaşları hatırıma geldi. Kadının boğuk sözlerini, oğlunun çam tabutundan ve su kulesinin gölgesinde uzanan fakir mezarlığındaki parselinden duyduğu utancı, oğlunun öğle sıcağını hissedemediği için nasıl korktuğunu hatırlıyordum.

Kadının oğlunun ölümüyle kazandığı parayla şimdi ne yaptığını merak ettim, parayı benden daha iyi kullanmış olmasını dileyerek. Doğruyu söylemek gerekirse bu evi sevmiyordum; çok büyük ve çok meydandaydı. Teneke kutudaki bir madeni para gibi evin içinde oradan oraya tıngırdıyordum. Ama günün sonunda kapının önünde oturmak hoşuma giderdi. Hava ılıktı. Parkı görebiliyor ve meşe ağaçlarının rüzgar müziğini dinleyebiliyordum. Seçimler veya geçmiş hakkında düşünmemeye çalışacaktım. Burası boş, sade bir yerdi ama sadece benim sayılmazdı. Genellikle Barbara buranın içine ederdi.

İkinci biramı bitirip üçüncüsüne niyetlendim. Üzerimi silkeleyip içeri girdim. Mutfaktan geçerken telesekreterdeki mesajların sayısının yediye çıktığını görerek içlerinden bir tanesinin karımdan olma ihtimalini aklımdan geçirdim. Tekrar dışarıya çıktığımda, tam yerime otururken köşede, parkta yürüyenlerin içinde en sevdiklerimden birini gördüm.

Bu adamın çirkinliğinde bir fevkaladelik vardı. Havaya aldırmadan kenarı kürklü bir avcı başlığı takmış ve şapkanın kulaklıklarını indirmişti. Eskimiş toprak rengi pantolon çöp gibi bacakların etrafında dalgalanıyordu, kolları ise aç bir çocuğunkiler kadar sıskaydı. Ağır gözlüğü burnunu bastırıyordu, üzeri daima bıyıklı olan ağzı ise acı çeker gibi yukarı kıvrıktı. Belli bir düzeni yoktu, çok gayretli yürürdü: Gece yarısı, şehrin doğu yakasındaki yolları izlerken, şakır şakır yağan yağmurda ıslanarak veya tarihi semtin yollarını takip ederken sabah güneşinde buharlaşarak.

Senelerdir bu civarda olmasına rağmen, kimse onun hakkında çok şey bilmiyordu. Bir gece bir partide onun ismini öğrenmiştim: Maxwell Creason. O gece ondan bahsedilmişti. Şehrin devamlı simalarından biriydi ve herkes onu dışarıda yürürken görmüş, ama demek ki, kimse onunla konuşmamıştı. Kimse ne iş yaptığını bilmiyordu ve herkes onun evsiz olduğunu, şehrin birkaç sığınağından birinin gediklisi olduğunu veya emekli asker hastanesinde bir hasta olabileceğini düşünüyordu; ama hiçbir zaman üzerinde ciddiyetle durulmadı. Daha çok, görüntüsüne, bu kadar tutkuyla yürümesine gülündü. Pek iyi yorumlar yapılmadı.

Ben ona hiç o gözle bakmazdım. Benim için o bir muammaydı ve bazı açılardan Rowan County'deki en ilginç insanlardan biriydi. Uzun adımlarla yürüdüğümü ve ona, bu yürüdüğü yerlerde ne gördüğünü sorduğumu hayal ederdim.

Kapının açıldığını işitmedim, ama Barbara arkamda biterek sesiyle beni yerimden sıçrattı.

"Cidden, Work," diye başladı. "Biranı arka verandada içmeni sana kaç kere söylemem gerekiyor? Yine buraya böyle serseri gibi çömelmişsin millet görsün diye."

"İyi akşamlar, Barbara," dedim, arkamı dönmeden ve gözlerimi gizemli yürüyüşçümden ayırmadan.

Sözlerinin sertliğini fark etmiş gibi sesini yumuşattı. "Tabii tatlım. Kusura bakma. İyi akşamlar." Yakınıma geldiğini, üzerime kül gibi yağan parfüm ve kibir kokusunu hissettim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Ne diyebilirdim ki? "Müthiş bir adam değil mi?" dedim, işaret ederek.

"Kim? O mu?" diye sordu, tüfek doğrultur gibi işaret ederek.

"Evet."

"Work, bazen seni anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum."

Nihayet dönüp ona baktım. Gözüme güzel görünmüştü. "Gel benimle otur," dedim. "Eskisi gibi."

Onu bir anda çirkinleştiren şekilde güldü ve ben bu umudun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladım.

"Ben de eskiden kot pantolon giyerdim. Ama şimdi akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor."

"Lütfen, Barbara. Bir iki dakika." Sesimde bir şey olmalıydı zira tam dönerken durup yanıma geldi. Dudaklarında bir tebessüm kıpırdanması oldu ve her ne kadar bu kıpırdanma kısa sürse de bu bana, tebessümünün beni kör ettiği, çok da eski olmayan zamanlara ait, ne o kadar nazik ne de o kadar sahte olan tebessümleri düşündürdü. O zamanlar ona âşıktım veya öyle sanıyordum ve yaptığım seçimlerden hiç şüphem yoktu. O zamanlar beraberliğimizin doğruluğundan çok emindi ve geleceğimizden, kehanet gibi gelen bir tutkuyla söz ederdi. Mükemmel bir çift olacağımızı, olağanüstü bir hayatımız olacağını söylerdi; ben de ona inanırdım. Beni öğrencisi yaptı, bana kendi gözlerinden geleceği gösterdi, o gelecek baş döndürücü ve ışıl ışıldı.

Bu uzun zaman önceydi ama şimdi bile gözlerimi kapayıp bu hayalin sararmış bir versiyonunu görebiliyorum. O zamanlar ne kadar kolay gelmişti.

Basamaktan bir güney baharından kalma reçineyi kazıdım ve kırık karonun üzerine hafif hafif vurdum. Barbara yavaşça eğildi, kollarını dizlerine koyarak yanıma oturduğunda eski aşkın gözlerinde kanatlarını çırptığını gördüm.

"İyi misin?" diye sordu. Ona bakarak bunu içten sorduğunu düşündüm. Hemen boğazım düğümlendi ve konuşursam ardından gözyaşlarının geleceğini hissettim. Bunun yerine parkta giderek gözden kaybolmakta olan yürüyüşçümü göstererek, tekrar, "Müthiş bir adam değil mi?" dedim.

"Yapma, Work," dedi, ayağa kalkarak. "Korkunç bir ihtiyar işte ve keşke evimin önünden geçmeyi bıraksa artık." Bana bir yabancıya bakar gibi baktı, benim ise ona söyleyecek sözüm yoktu. "Allah kahretsin. Niye böyle yapıyorsun? Sen biranı al, arka tarafta otur, olmaz mı?" Barbara eve girerken, ben yüzümü ovaladım. O ana kadar adamın yaşlı olduğunu hiç fark etmemiştim, neden ben hiç dikkat etmemişken karımın bu gerçeği fark etmiş olduğunu merak ettim. Adamın, parkın kalbini oluşturan göletin çimenlik kıyısından aşağı inerek, her geçen sene daha da küçülüyormuş izlenimi veren oyun alanına doğru giderek gözden kayboluşunu izledim.

Evin içi soğuktu. Barbara'ya seslendim ama cevap alamadım. İçmesem daha iyiydi belki ama yine de vazgeçemediğim birayı almak için mutfağa girdim. Oturma odasına açılan kapıdan, gazetenin üzerine eğilmiş, yanında bir kadeh dokunulmamış beyaz şarap duran Barbara'yı gördüm. Onu nadiren bu kadar hareketsiz görürdüm.

"Gazetede bir şey var mı?" diye sordum, sesim kendi kulaklarıma çok cılız gelerek.

Biramı onun sessizlik pınarına taşıyarak en sevdiğim koltuğa oturdum. Başı öne eğikti, teni Ezra'nın kemikleri gibi parlıyordu ve durgun bir karanlık yanaklarının boşluklarını dolduruyordu. Başını kaldırdığında gözleri kırmızıydı ve giderek daha da kızıllaşıyordu. Dudakları incelmişti sanki, bir an korkmuş göründü, sonra gözleri yumuşadı.

"Ah, Work," dedi, gözyaşları yanaklarından yağ gibi süzülerek. "Çok üzüldüm."

O anda başlığı gördüm ve ben ağlayamazken onun ağlayabilmesi tuhaf geldi. O gece yatakta, Barbara'nın banyoda işini bitirmesini beklerken, o gazete haberini, haberin söylediği ve söylemediği şeyleri düşündüm. Haber babamı bir aziz, insanla-

rın koruyucusu ve toplumun temel direği olarak tanıtıyordu. Bu bana yeniden bir kavram olarak gerçekliği ve saf gerçek olması gereken bir şeyin bariz öznelliğini düşündürdü. Babam bu gazete haberinin uygun bir mezar yazıtı olduğunu düşünürdü; bu bende kusma isteği uyandırdı. Pencereden, büyüyen ayla güzelleşen geceye dalmış bakarken, Barbara'nın çekingen öksürüğünün sesine döndüm. Ay ile banyodan gelen yumuşak ışığın arasına sıkışmış, put gibi duruyordu. Daha önce hiç görmediğim şeffaf bir şey giymişti, altından vücudu belli belirsiz görünüyordu. Gözlerimi alamıyordum. Bacakları nedense her zamankinden daha uzun görünüyordu ve gözlerim kasıklarının karaltısına takılmıştı.

Haftalardır sevişmiyorduk, onun kendini bir görev duygusuyla bu şekilde sunduğunu anladım. Ne tuhaftır ki heyecanlanmıştım ve sert, neredeyse sancılı bir ihtiyaçla karşılık verdim. O anda bir kadn istemiyordum. İletişim istemiyordum. Duygu da istemiyordum. Etrafımı yumuşak etle çevirmek ve günün gerçekliğini iliklerimden atmak istiyordum. Uzattığım elimi tutarak sanki onun için de bu basit bir şeymiş gibi hiçbir şey söylemeden yorganın altına giriverdi. Onu sertçe öperken henüz kurumuş gözyaşlarının tuzunun tadını aldım. Ellerimle tenini okşarken geceliği de eriyip yok olmuştu sanki. Saçını göğsümde dolaştırdı, göğüslerini ağzıma sundu. Hafif hafif ısırdım, onun boğuk haykırışlarını işittim, sonra kan hücumunda, ıslak, mutlu ten çarpışmasında kendimden geçtim.

4. BÖLÜM

Son yıllarda, karımın yokluğunda özel bir sessizlik olduğunu keşfetmiştim. Sanki ev nihayet rahat bir nefes alıyordu. Ertesi sabah uyandığımda şişmiş gözlerimi henüz açmadan yalnız olduğumu anladım. Hayatımın geri kalanının ilk gününde yatağımda uzandığım o beş saniyede karımın beni artık sevmediğini anladım. Bu idrakin birdenbire nereden çıktığını bilmesem de bunu yok sayamadım. Bu da en az kemiklerim kadar gerçekti.

Komodine bir göz attım, lambayla yaldızlı kenarında ruj izi olan bir su bardağı dışında hiçbir şey yoktu. Barbara eskiden küçük notlar bırakırdı: "Kitapçıya gittim"; "Kızlarla kahve içmeye gidiyorum"; "Seni seviyorum." Ama bu para sıkıntısı başlamadan önceydi. Nereye gittiğini merak ettim, önceki gece benden kalanları terle beraber atmak için spor salonuna gitmiş olabileceğini düşündüm. Aynada vücudunu inceler, üzüntüden çökmüş yanaklarına bir tebessüm oturtur, gevşek bir evlilik ve bir avuç para için hayatını kiralamamış gibi davranırdı.

Yorganın altından ayaklarımı çıkararak ayağa kalktım. Saate göz attığımda yediye gelmekte olduğunu gördüm. Günün nasıl olacağını seziyordum, büyük bir gün olacaktı. Ezra'nın öldüğü haberi çoktan çevreye yayılmış olmalıydı, bugün nereye gidersem bir iz bırakmayı bekliyordum. Kafamda bu düşünceyle banyoya girip

duş aldım, tıraş oldum ve dişlerimi fırçaladım. Dolapta tek bir temiz takım duruyordu, istemeyerek, kot pantolonla parmak arası terliklerimi düşünerek, takımı üzerime giydim. Mutfakta yarı dolu bir kahve demliği buldum, bir fincan doldurup süt ekledim. Kahvemle birlikte dışarı, geniş ve alçalan göğün altına çıktım.

İş yerine gitmek için erkendi, mahkeme de dokuza kadar açılmazdı, bu yüzden arabayla dolaştım. Kendi kendime bunun amaçsız olacağını söyledim ama öyle olmadığını biliyordum. Yollar hep bir yere varır; mesele hangi yoldan gideceğinize karar vermektir. Bu yol beni şehrin dışına, Grant Deresi'ne götürdü. Bir yerden geçerken elle yazılmış bir ilanda, iyi bir eve yavru köpekler verildiğini okudum. Ayağımı gazdan çekerek yavaşladım. Bir an bunu düşündüm ama sonra Barbara'nın tepkisini gözümün önüne getirip devam ettim. Ama hızım düşüktü ve bir gözüm dikiz aynasında küçücük beyaz bir benek haline gelip sonunda yok olan ilandaydı. Köşeyi dönünce hız sınırı elli beş mile çıktı, ben de gazı kökledim, camları indirerek ve iki senedir toprağın altında yatan köpeğimi özleyerek. Köpeğimi aklımdan çıkarmaya çalıştım ama bu zordu; çok iyi bir köpekti. Yola konsantre oldum. Sarı çizgiyi takip ettim, ufak tuğla evlerle Plantation Ridge ve Saint John's Wood gibi moda isimleri olan sitelerin önünden geçtim.

"Köyden indim şehre," derdi karım, babamın da gençliğinde fakir olduğunu unutarak.

On beş kilometre sonra Stolen Çiftliği'ne giden yolun kapalı olduğunu belirten paslı bir tabela gördüm. Yavaşlayıp dönerken, lastiklerin altındaki çakılları, elimin altında vınlayan direksiyonu hissetmek hoşuma gitti. Yol ağaçlarla örülü bir duvarın içinden geçerek el değmemiş bir yere giriyordu.

Stolen Çiftliği tıpkı o bölge gibi eskiydi, nesillerdir aynı aileye aitti, İç Savaş'tan önce çakılmış çitlerin kenarına dikili uzun sedir ağaçları vardı. Çiftlik bir zamanlar çok büyüktü ama işler değişti. Zamanla doksan dönüme inmişti ve mali açıdan batmak üzereydi. Aileden geriye sadece Vanessa Stolen kaldı ve Vanessa Stolen çocukluğundan beri yoksul sayılırdı.

Dertlerimi buraya getirmeye ne hakkım vardı? Her zamanki gibi cevabı biliyordum. Hiç hakkım yoktu. Ama gelmek istiyordum. Çimenlerde çiğ vardı, Vanessa kahveyle arka verandaya çıkardı. İnsana kendini yeniden genç hissettirebilen tarlalara bakarken yüzünde endişe olurdu, ama o eski pamuklu gömleğin altına bir şey giymezdi. Ona gitmek istedim çünkü her zamanki gibi beni kabul edeceğini, ellerimi sıcak beline koyup gözlerimi öpeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini biliyordum. Ben de çoğu zaman yaptığım gibi ona inanmak isterdim ama bu sefer yanılıyor, fena halde yanılıyor olacaktı.

Bir dönemeçte durarak, evi görene kadar ilerledim. Ev daha bir çökmüş görünüyordu, eskiden geceleyin durup uzaktaki nehri izlediğim pencerelerin üzerine birkaç tahta daha çakıldığını görünce üzüldüm. Stolen Çiftliği'ne son gelişimin üzerinden bir buçuk yıl geçmişti ama kollarını çıplak vücuduma doladığı günü dün gibi hatırlıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sormuştu, yüzünü pencerede hayalet gibi dikilen omzuma yaslayarak.

"Nasıl tanıştığımızı," demiştim.

"Öyle kötü şeyler düşünme," diye cevap vermişti. "Yatağa gel."

Onu en son o zaman görmüştüm; ama ön verandada hâlâ bir ışık yanıyordu, o ışığın benim için yandığından emindim.

Arabayı karşıya park ettim, ama bir süre daha içeride oturdum. Vanessa'nın evle bağını hep hissederdim. Oradan hiç ayrılmazdı, biliyordum ve bir gün onun ormanında saklı küçük mezarlığa gömülecektim. O halde insanın sonsuza dek yatacağı yeri tanımasının iyi fikir olduğunu, bunun insana huzur verip vermeyeceğini düşündüm. Verebileceğini tahmin ediyordum.

Arkamı dönüp oradan ayrıldım, her zamanki gibi ardımda kendimden bir parça bırakarak. Kara taşlı yola döndüğümde dünya yumuşak yanını tekrar kaybetti ve iş yerine yolculuk kaba, gürültülü geldi. Dokuz yıldır, sakinlerinin "hukuk mahallesi" dedikleri yerde daracık bir büroda çalışıyordum. Köşesini dönünce mahkeme binası, karşıda ise kilise yer alıyordu. Yan taraftaki sekreterleri saymazsak, mahallenin tek çekici yanı kiliseydi; lekeli camların hepsini ezbere bilirdim.

Arabayı park edip kilitledim. Gökyüzü kararıyordu, hava durumunda sabah saatlerinde yağmur yağabileceğinin belirtildiğini hatırladım; iyi bir tahmindi. İş yerimin kapısında durarak, lastiklerime ruj gibi sürülmüş olan killi toprağa baktım, sonra içeri girdim.

Kalan tek sekreterim beni kahveyle ve biçare hıçkırıklara dönüşen bir kucaklamayla kapıda karşıladı. Neden bilmiyorum, babamı çok seviyordu ve bir yerlerdeki bir plajda enerji toplayıp yeniden onun hayatına fırtına gibi gireceğini hayal etmek istiyordu. Çok sayıda telefon geldiğini, çoğunun taziyede bulunan avukatlardan olduğunu, ama yerel gazetelerden de aradıklarını, özellikle Raleigh'den arayan bir gazeteci olduğunu söyledi. Demek öldürülen avukatların hâlâ haber değeri vardı. Mahkemeye götüreceğim çoğu trafik meseleleriyle, bir tanesi de bir çocuk suçluyla ilgili olan dosya yığınını bana verdi ve benim için cepheyi koruyacağına söz verdi.

İşyerinden dokuza doğru çıktım. Mahkemeye duruşma başladıktan sonra girerek taziyecilerle rastgele meraklılarla karşılaşmaktan kurtulmayı planlıyordum. Bunun için binaya yargıcın ofisinden girdim. Ufak bekleme odası sabahın bu saatinde bile klasik serseri ve avantacılarla doluydu. İki adam sıraya kelepçelenmişti, tutuklayan memurlar bir gazeteyi paylaşıyor ve sıkılmışa benziyorlardı. Ergen oğullarını aşağılayıcı tarzda şikayet eden bir çift ve artık birbirlerine öfkelenmeyecek kadar yorgun ve ayık olan, üstleri başları kanlı, altmışlarında iki adam vardı. Oradakilerin en az yarısını bölge suç mahkemesinden tanıyordum. Bizim meslekte "devamlı müşteri" dediklerimizdendiler; hakka tecavüz, saldırı, hafif cinnet gibi ufak tefek suçlardan iki ayda bir içeri girip çıkarlardı. Bir tanesi beni tanıyarak kartımı istedi. Boş ceplerimi yoklayarak devam ettim. Yargıcın ofisinden çıkarak binanın yeni bölümüne geçtim. Alice adlı kısmen kör bir kadının baktığı ruhsat masasının önünden geçerek üzerindeki küçük levhada *avukatlardan başkası giremez* yazılı göze çarpmayan bir kapıdan içeri girdim. Bu kapıdan sonra bir tane daha vardı, bu kapı güvenlik şifresiyle açılıyordu.

Salona arka taraftan girdim ve bir mübaşirden ilk baş selamı geldi. Bu sanki bir işaretti, birden salondaki bütün avukatlar dönüp bana baktılar. Gerçekten üzgün o kadar çok yüz gördüm ki bir an donakaldım. İnsanın hayatı kötü gidiyorsa, dünyada ne çok iyi insan olduğunu unutabiliyor. Alımlı, yaşı ilerlemiş bir kadın olan yargıç bile duruşma çağrısını keserek beni kürsüye davet etti ve alçak sesle, son derece yumuşak bir üslupla üzüntüsünü dile getirdi. Gözlerinin masmavi olduğunu ilk defa fark ettim. Eliyle elime hafifçe bastırınca bir an utanarak başımı eğdim ve yargıç defterine çiziktirdiği çocukça resmi gördüm. Benim davalarımı sürdürmeyi teklif etti ama ben geri çevirdim. Tekrar elime dokundu, Ezra'nın müthiş bir avukat olduğunu söyledi, sonra da beni yerime gönderdi.

Takip eden iki saat boyunca üzgün gibi davrandım ve hiç görmeyebileceğim müvekkilleri müdafaa ettim; sonra yan taraftaki çocuk mahkemesine geçtim. Müvekkilim on yaşındaydı, büyük çocukların esrar içip cinsel ilişkiye girmek için kullandıkları boş karavanı kundaklamakla suçlanıyordu. Çocuk elbette bu işi yapmıştı ama kaza olduğuna yemin ediyordu. Ona inanmıyordum.

Mahkemeyi yöneten bölge savcı yardımcısı iki sene önce mezun olmuş, kibirli herifin tekiydi. Caka satardı, ne savcılar ne savunma avukatları onu severdi; çocuk mahkemelerinin çocukları mahkum etmekten çok onlara yardım etmesi gereken bir yer olduğunu anlayamayan bir geri zekalıydı.

Davayı eski savcı bir yargıcın huzurunda gördük, çocuk suçlu bulundu; ama biraz aklı olan çoğumuz gibi yargıç da çocuğun bir kamu hizmeti yaptığına inanarak ona, hem çocuğu hem de aileyi düzeltmeyi hedefleyen bir cezalandırma şekli olan şartlı tahliye hakkı tanıdı. Benim için bu standart vakaydı. Çocuğun yardıma ihtiyacı vardı.

Bölge savcı yardımcısı sırıttı. Savunma masasına yürüdü, dudaklarını aşırı büyük dişlerinden ayırdı ve bana babamı işittiğini söyledi. Altı mor dilini o dişlerde şaklatıp Ezra'nın ölümünün de en az anneminki kadar şüphe uyandırdığını söyledi. Az kaldı, ona bir tane çakacaktım ama bunun çok hoşuna gideceğini tam zamanında anladım. Bunun yerine ona hareket çektim. O sırada Dedektif Mills'i gördüm; çıkışın yakınındaki karanlık köşede dikiliyordu ve bir süredir orada durduğunu, onu görür görmez anladım. Uyuşmuş halde olmasaydım bu beni çok sinirlendirebilirdi; Mills, görüldüğü zaman insana yolunu değiştirtecek cinsten bir kadındı. Çantamı toplayıp yanına gittiğimde bana üstünkörü bir selam verdi.

"Dışarı," dedi, peşinden gittim.

Koridor sıcak vücutlarla doluydu ve avukatlar durup bakıyorlardı. Dedektif Mills başmüfettişti. Ben ise öldürülmüş bir meslektaşın oğluydum. Bakmakta haklıydılar.

"N'oldu?" diye sordum ona.

"Burada olmaz," dedi, kolumdan tutup beni merdivenlere doğru götürerek. Bölge savcısının odasının bulunduğu koridora dönene kadar sessizce yürüdük.

"Douglas seni istiyor," dedi, başka bir soru sormuşum gibi.

"O kadarını tahmin ettim," diye cevap verdim. "İpuçların var mı?"

Yüzünün hatları çok keskindi, buradan önceki günün onu hâlâ rahatsız ettiğini tahmin ettim, ama ne yapılması gerektiğini biliyordum. Bir şey ters gitse Mills öfkelenirdi, suç mahalline gittiğim haberinin çoktan yayıldığını tahmin ediyordum. Bu, bütün tabuları yıkmıştı. Polisler savunma avukatlarının suç mahalline girmesine ve delilleri bozmasına izin vermezdi. Zeki bir kadın olan ve kıçını kollama taktiklerine yabancı olmayan Mills, dosyaya benim neye dokunup neye dokunmadığıma dair diğer polislerin tanıklıklarını içeren bir rapor da koymuş olmalıydı. Raporda Douglas'ın adı da bilhassa vurgulanmış olmalıydı.

Dolayısıyla sessizliği beni şaşırtmadı.

Douglas hiç uyumamışa benziyordu.

"Gazeteler haberi nasıl bu kadar çabuk aldılar bilmiyorum," dedi ben kapından içeri girer girmez. Yerinden hafifçe doğruldu. "Ama sen karışmasan çok iyi olur, Work."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

"İçeri gel," diye devam etti, tekrar koltuğuna oturarak. "Mills, kapat şu kapıyı."

Dedektif Mills kapıyı kapatıp gidip Douglas'ın sağ omzunun arkasında dikildi. Ellerini pantolonunun ceplerine sokup ce-

ketinin kenarlarını arkaya iterek omuz kılıfındaki tabancasının kabzasını gösterdi. Duvara yaslanarak sanki şüpheliymişim gibi gözlerini üzerime dikti.

Bu muhtemelen alışkanlıktan yapılmış eski bir numaraydı ama orada dikilirken ne kadar zorba olduğunu sergiliyordu. Douglas'ın mızrak saplanmış gibi havasını boşaltarak arkasına yaslanışını seyrettim. İyi adamdı, benim de öyle olduğumu biliyordu.

"İpucu bulabildin mi?" diye sordum.

"Somut bir şey yok."

"Ya şüpheliler?" diye ısrarla sordum.

"Herkes," diye cevap verdi. "Babanın çok düşmanı vardı. Hoşnutsuz müşteriler, onu yanlış anlayan iş adamları ve daha kim bilir kimler. Ezra birçok şey yaptı ama yıkıp dökmekten çekinmediği de bir gerçek."

Az bile söyledi.

"Özel biri var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, bir kaşını indirerek.

Mills boğazını temizledi ve Douglas kaşını çatmayı bıraktı. Mills'in hoşnut olmadığı belliydi, ikisinin bana ne kadar bilgi vereceklerini önceden konuştuklarını tahmin ettim.

"Başka?" diye sordum.

"Kaybolduğu gece öldürüldüğüne inanıyoruz."

Mills gözlerini devirdi ve aynı hücrede on senedir kalan bir adam gibi odada volta atmaya başladı.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordum. Tıbbi inceleme bu kadar kesin neticeye varamazdı. Bir buçuk yıl sonra bu mümkün değildi.

"Babanın kol saati," dedi bu meslekte kendi akıllılığından zevk almayacak kadar eski olan Douglas. "Kendiliğinden kurulan bir saatmiş. Saatçi bana saatin, onu takan hareketi kestikten sonra otuz altı saat çalıştığını söyledi. Geriye doğru saydık."

Babamın saatini, doğru zamanı gösterip göstermediğini düşündüm.

"Vurulmuş mu?" diye sordum.

"Başından," dedi bölge savcısı. "İki kez."

Babamın kafasına geçirilmiş çizgili gömleği, açık çene kemiğinin solgun kıvrımını hatırladım. Biri onu öldürdükten sonra onun yüzünü örtmüştü, bu katile göre bir hareket değildi.

Mills kıyıdaki ana caddeye bakan geniş pencerenin önünde durdu. Hafif bir yağmur yağıyordu ve gri bulutlar gökyüzünü pamuk tiftiği gibi kaplamıştı ama güneş bulutların arasından yine de yüzünü hafifçe gösteriyordu. Annemin yağmurla güneşin birlikte olmasının şeytanın karısını dövdüğü anlamına geldiğini söyleyişini hatırladım.

Mills pencerenin kenarına yerleşip kollarını kavuşturdu, arkasında ise gökyüzü kararıyor, bulutlar yoğunlaşıyordu. Son güneş huzmesi de kayboldu, herhalde şeytanın karısı artık kanlar içinde yerde yatıyordu.

"Ezra'nın evini incelememiz gerekecek," diye devam etti Douglas. Başımla onayladım, birden kendimi yorgun hissederek. Douglas sustu, sonra devam etti. "İşyerine de bakmamız gerek. Dosyalarına bakıp ona karşı kimlerin kin beslemek için sebebi olabileceğini tespit etmeliyiz."

Birden kafama dank etti. Ezra ölmüştü. Babamın işi bana kalmıştı, yani Douglas'la polislerin bana ihtiyaçları vardı. Yürütmenin bir savunma avukatının müşterisinin dosyalarına pençesini uzatması... Bu, bir savunma avukatının suç mahalline girmesine

izin vermek gibiydi. Eğer reddedersem arama emri çıkarmaları gerekecekti. İtiraz hakkım doğar ve büyük ihtimalle ben kazanırdım. Yargıçlar avukat-müvekkil imtiyazını baltalamak istemezlerdi. Bölge savcısının dün beni bürosuna çağırmadan önce bunu düşünmüş olduğunu anladım ve bu bende tarifi zor bir üzüntü yarattı. Çıkarcılık özellikle arkadaşlar arasında çirkin bir şeydi.

"Bunu biraz düşüneyim," dedim. Douglas başıyla onaylayıp, Dedektif Mills'e esrarengiz bir bakış attı.

"Kovanları bulduk," dedi. "İkisi de dolapta. Biri duvarda, biri döşemenin içinde."

Bunun ne manaya geldiğini biliyordum ve Ezra'nın dolaba kendi isteğiyle girdiğinden şüpheliydim. Oraya silah zoruyla sokulmuştu. İlk kurşun onu ayakta vurmuş, kafatasından geçerek, duvara gömülmüştü. İkinci kurşun ise o yerdeyken isabet etmişti. Katil işini sağlama almak istemişti.

"Yani?" dedim.

Douglas tekrar Mills'e baktı ve sağ kaşını yolmaya başladı.

"Adli raporlar henüz tamamlanmadı ama kovanlar .357 kalibreye ait," dedi Douglas, koltuğunda öne doğru eğilerek. Bu hareket kıçını acıtmış gibi bir hali vardı. "Kayıtları kontrol ettik. Babanın .357 kalibrelik tabancası, paslanmaz Smith&Wesson'u varmış." Hiçbir şey söylemedim. "O tabanca bize lazım, Work. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Sağ elini yine havaya kaldırıp kaşını kurcalamaya başladı. Konuşmadan önce çok dikkatli bir şekilde düşündüm.

"Bu tabancanın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Douglas arkasına yaslanıp ellerini kucağına koydu.

"Ara, olmaz mı? Bulup bulmadığını da bize bildir."

"Olur," dedim. "Bu kadar mı?"

"Evet," dedi Douglas. "Bu kadar. O dosyalar konusunda senden haber bekliyorum. O dosyalara ulaşmamız gerek, yargıcı zahmete sokmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim, anlıyordum da. Ayağa kalktım.

"Bir dakika," dedi Mills. "Babanın kaybolduğu gece hakkında seninle konuşmak istiyorum. Cevaplanmamış birçok soru var. Kayda değer bir şey olabilir."

Ezra annemin öldüğü gece kaybolmuştu. Bu benim için kolay bir konu değildi. "Daha sonra," dedim. "Tamam mı?"

Mills hiçbir şey söylemeyen bölge savcısına baktı.

"Bugün, bir ara," diye cevap verdi.

"Olur." Başımı salladım. "Bugün."

Mills kapıyı açarken Douglas yerinden kalkmadı.

"Haberleşelim," dedi Douglas ve Dedektif Mills kapıyı yüzüme kapatırken elini kaldırdı. Koridorda, bana doğrultulmuş parmaklar gibi bakışların altında, kendimi çok yalnız hissettim.

Arka merdivenlerden inip tekrar yargıcın odasının önünden geçtim. Neredeyse boştu, şeffaf camın ardındaki kadına başımla selam verdim. Sakızını patlatıp sessizce gözlerini kaçırdı. Dışarıda güneş hâlâ saklanıyordu ama yağmur azalarak çisentiye dönüştü, tam da bir doluya ihtiyacım varken. Griliği, boşluktan gelen suyun istikrarlı tıpırtısını istiyordum; saflığı yüzümde ve aşırı yıpranmış takım elbisemin üzerinde hissetmek istiyordum. Karar vermek ve harekete geçmek zorunda olmadan yok olup gitmek, kimsenin tanımadığı bir yerde var olmak istiyordum. Oysa yanımdan geçen iki çocuğun bakışlarına maruz kaldım ve de ıslandım.

İşyerine vardığımda henüz öğlen olmamıştı. Sekreterim ona eve gitmesini söylediğimde tedirgin oldu; yenmemiş öğle yemeğini, hukuk belgelerini ve bir sözlüğü çantasına koydu,

sonra kırgın bir şekilde ayrıldı. Yukarı çıkıp Ezra'nın bürosunu aramak istedim ama hayaleti beni merdivenlerde durdurdu. Altı aydır oraya çıkmamıştım ve basiretsizce bana bırakılan saman imparatorluğunun tozlu ışıltısıyla yüz yüze gelemeyecek kadar kederliydim. Bunun yerine hafif bir öğle yemeği, ardından da çocukluk evimle ve soğuk merdivenlerdeki lekeli halı gibi yerde yatan kırık kemiklerin hatıralarıyla yeniden yüzleşme cesaretini bulmaya karar verdim.

Yirmi dakika boyunca, kimliğimi belli etmek zorunda kalmadan rahat edebileceğim bir lokanta arayarak dolaştım. Sonunda pes edip arabaya servis yapan Burger King'e gittim. Arabayla iki kere babamın evinin önünden geçerken iki tane çizburger yedim. Kalın sütunları, oyuk gözler gibi pencereleri ve bembeyaz badanasıyla gözümü korkutuyordu. Evden çok şatoya benzeyen yapı bana, bir seferinde, Ezra bizi Normandiya plajlarına götürdüğünde gördüğüm küçük silah yuvalarını hatırlatan çalı çitlerin ardında bağdaş kurmuştu. Babam, biliyordum ki, bu şehrin, yıllarca onun olağanüstü başarısının cilasını bozmuş olan varlıklı soy züppeliğine karşı savaşını sürdürebilmem için bu canavarı bana bırakmıştı. Ama ben böyle bir savaş veremeyeceğimi artık anlamıştım, aslında hep biliyordum. Savaş vermek için inanç lazımdı, bense babamın beslendiği güçleri anlarken bu güçlerle bir bağ kuramıyordum. Türlü türlü zehir vardır, ben de aptal değilim. Garaj yoluna döndüm, nöbetçi ağaçların birbirine dolanmış kollarının altından geçtim ve böylece zamanda geriye döndüm, çocukluğum kırık cam gibi etrafımı sarıverdi. Anahtarlar şıngırdadı, ardından gelen sessizlikte oturdum. Artık olmayan birçok şey görüyordum: Uzun zaman önce hurdaya dönen ilk bisikletim ve oyuncaklarım; erken gelen zaferle coşmuş bir baba; hayatta olan, henüz mutlu annem ise Jean'in sorgulayan tebessümüne bakıyor. Bunların hepsini, zamanın etkisiyle sararmamış halde gör-

düm; gözlerimi kırptığımda hepsi ani bir rüzgarla dağılan küller gibi gidiverdiler.

Polis henüz buraya gelmemiş ve kapı aşındırılmamıştı. Alarm sistemini kapatıp ışıkları yaktım. Yerde ve babamın mobilyalarının üzerine örtülmüş çarşafların üzerinde kalın bir toz tabakası vardı. Eski izlere bakarak alt kattaki iki yemek salonundan, çalışma odasından, bilardo odasından ve babamın şarap mahzeninin kapısından geçtim. Mutfakta donuk bir şekilde parlayan paslanmaz çelik bana abanoz saplı bıçakları ve annemin akça, dar ellerini düşündürdü.

Tabancayı, gümüş mektup açacağı ve Jean'in ona torun yerine hediye ettiği deri kaplı hatıra defteriyle birlikte üst çekmecede bulacağımı düşünerek önce babamın çalışma odasına baktım. Birkaç saniye koltuğunda oturarak tek çerçeveli fotoğrafa baktım: Yıkık dökük bir baraka ile orada yaşayan somurtkan bir ailenin solmuş siyah beyaz fotoğrafı. Ezra en küçükleri, yalın ayak gezen kalın bacaklı bir çocuk. Karanlık delikler halindeki gözlerine bakarak o gün neler düşündüğünü merak ettim. Hatıra defterini elime aldım, sayfalarını karıştırdım, babamın gizli benliğini asla kağıtlara emanet etmeyeceğini biliyordum fakat yine de içimde bir umut vardı. Boştu, bulduğum yere geri koydum. Bir zamanlar tanıdığımı sandığım bu adama dair bir mana arayarak etrafa göz gezdirdiysem de oda bana hiçbir şey ifade etmedi. Oda eski haritaları, deri mobilyaları ve bir ömürlük hatıralarla çok şaşaalıydı ama yine de bomboştu. Bizzat odanın bir yadigar olduğunu anladım ve babamın orada oturuşunu, karısı üst kattaki büyük yatakta gözyaşı dökerken, onun, odasına bakıp gülümseyişini gözümde canlandırabiliyordum.

Koltuğunda oturmak biraz ensest gibi geldi, fazla durmadım. Çalışma odasından çıkarken tozlu döşemedeki ayak izlerimin yalnız olmadıklarını gördüm. Daha küçük izler vardı, Jean'in

oraya geldiğini anladım. İzler çalışma odasından koridora, oradan da geniş merdivenlere gidiyordu. Basamakları tırmanan halıda kayboluyor, sonra annemle babamın yatak odalarına açılan ahşap döşemeli koridorda yeniden beliriyorlardı. Bir senedir üst kata çıkmamıştım ve izler çok belirgindiler. Yatak odasının zeminini kaplayan İran halısında tekrar kayboluyorlardı ama yatakla tabancayı bulmayı umduğum masanın yanında, tozun üzerinde yarım bir iz daha buldum. Yatağa baktım ve örtülerin içinde bir girinti gördüm. Sanki bir hayvan yatmıştı. Tabancayı aradım, hiçbir şey bulamadım; sonra yatağın üzerine oturarak görüntüyü kafamdan sildim. Düşünceli bir andan sonra ayağa kalktım ve bir zamanlar üzerinde çocukların oynadığı tozlu döşemede ses çıkarmamak için ayaklarımı sürüyerek evden çıktım.

Dışarıda, biraz da Dedektif Mills'in bir düzine devriye arabasıyla kapının önüne yanaşmasını bekleyerek, kilitli kapıya yaslandım. Alışılmadık derecede sessiz olan bir dünyada fazla yüksek sesli gelen soluklarımı yavaşlatmaya çalıştım. Bir yerden biçilmiş çimen kokusu geliyordu.

Babamın tabancasını, annemin yüzüne dayandığını gördüğüm geceden hatırlıyordum. Babam beni yatak odasında görünce işi şaka gibi göstermeye çalıştı ama annemin dehşeti gerçekti. O dehşeti, annem bana yatağa dönmemi söylerken onun yaşlı gözlerinde, duruşunda ve ellerinin sabahlığının kemerini çekişinde gördüm. Gitmemi istediği için gittim fakat o bildiği tek yolla huzuru sağlarken sessiz evi ve yatak yaylarının gıcırtılarını şimdi hatırlıyordum. O gece babamdan nefret ettim ama bu duygunun büyüklüğünü anlamam epey zaman aldı.

Neden kavga ettiklerini hiç öğrenemedim ama o manzara aklımdan hiç silinmedi; ve oradan uzaklaşırken kendi karımın evvelki geceki gözyaşlarını ve yumuşak teslimiyetini, onu utanmadan kullanırken küçülmesinden aldığım nahoş hazzı düşün-

düm. Ağlamıştı ve ben, tuzlu gözyaşlarının tadını hatırladığımda bir an şeytanın ne hissettiğini anladığımı düşündüm. Seks ve gözyaşları, güneş ve yağmur gibi, hiçbir zaman bir arada olmazlar; ama yanlış bir hareket günahkar bir ruha bazen çok doğru gelebilir, bu da beni çok korkutuyordu.

Arabama binip motoru çalıştırdım ve bu evi koruyan ağaçların altından tekrar geçerek, park ve evin olduğu yöne döndüm, hiç girmemeleri gereken yerlerin tozuyla kararan düşünceler içinde.

5. BÖLÜM

Tek istediğim takım elbisemi çıkarıp kendimi yatağa atmak ve kara, kümlu karanlıkta daha iyi bir şey bulmaktı; ama mahalleme girer girmez bunun olamayacağını anladım. Böyle zamanlarda insanı sıcak bir kucak gibi karşılaması gereken garaj girişi parlak siyah ve gümüşi arabalarla doluydu. Köpekbalıkları toplanmışlardı. Yanlarında ballı jambonları, güveçleri ve meraklı sorularıyla karımın arkadaşları gelmişlerdi. Nasıl ölmüş? Work nasıl? Sonra Barbara'ya duyurmayacak şekilde, fısıltıyla: Ne işlere karışmış? Ben kafasına iki kurşun yemiş, diye duydum. Sonra daha alçak sesle: Hak etmiştir. Er ya da geç, içlerinden bir tanesi, çoğu insanın düşündüğü şeyi dile getirecekti. Eskiden fakirdi, diyeceklerdi ve pek çok zoraki tebessümden çatlamış dudakların üzerindeki gözler parlayıverecekti. Zavallı Barbara. Keşke onları çağırmasaydı.

Aslında kendi evimden kovulmayı kabul etmezdim ama arabam garaj yoluna dönmeyi reddetti. Gidip lisenin yanındaki bakkaldan birayla sigara aldım. Futbol sahasına gidip açık tribüne tırmanmak ve orada ağır ağır sarhoş olmak istiyordum. Ama kapı kilitliydi ve açmak için uğraştığımda çok fazla ses çıkardığımı anladım. Bu yüzden babamın evine dönüp onun garaj yolunda içtim. Altılı paketi bitirdikten sonra eve döndüm.

Bizim mahalleye girdiğimde araba sayısının artarak evimize talihsiz bir şenlik havası kattığını gördüm. İki ev aşağı park ederek yürüdüm. İçeride, şüphelenmiş olduğum kalabalığı buldum: Komşularımız, şehirden birkaç tanıdık, doktorlarla hanımları, iş sahipleri ve mahalledeki bar müşterilerinin yarısı, babamın birçok açıdan en büyük rakibi olmuş Clarence Hambly de dahil. Hambly hemen dikkatimi çekti zira bu varlıklı topluluğun arasında bile uzun ve mağrur görünüyordu. Sırtını duvara vermiş, bir dirseğini şömineye dayamıştı, elinde de bir içki vardı. Beni ilk fark eden o oldu ama göz göze geldiğimizde gözlerini kaçırdı. Onu önemsemedim, gözlerim karımı arıyordu ve nihayet onu odanın diğer köşesinde görebildim. Uzaktan bakınca, tereddüt etmeden veya düşünmeden, onun güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Pürüzsüz teni, çıkık elmacık kemikleri ve ışıl ışıl gözleri vardı. O gece kuaförde tarattığı saçı ve geçen sezonun en pahalı elbisesiyle çok alımlı görünüyordu. Etrafı her zamanki arkadaşları, elleri mücevherlerden ve kansızlıktan buz kesmiş kadınlarla çevriliydi. Beni gördüğünde konuşmasını kesti ve arkadaşları hep birlikte döndüler. Hepsi gözleriyle beni adeta parçalara ayırıp inceliyordu, sonra elimde tuttuğum bira şişesine odaklandılar. Barbara yanlarından ayrılınca hiçbir şey demediler ama ben sivri dillerinin çıplak sırtımın derisini yüzmek için hazırlandıklarını hayal ettim. Bir sigara daha yakarak, düzenlenecek cenazeyi düşündüm. O sırada Barbara geldi ve bir an yalnız kaldık.

"Güzel toplantı," dedim, sonra da sözlerim acımasızca gelmesin diye gülümsedim.

Dudaklarını sertçe yanağıma bastırdı.

"Sarhoşsun," dedi. "Beni utandırma."

Neyse ki o anda dış kapıdan içeri Glena Werster girdi. Dişlerini yağlı gibi gösteren bir tebessüm gösteriverdi, kısa elbisesi ise kısa ve dardı. Onu evimde görmek midemi bulandırdı. Jean'in bu kadının sütunlu malikanesinin basamaklarını çıkarkenki adımlarının ağırlığı gözümün önüne geldi.

"Onun burada ne işi var?" diye sordum.

Barbara şarap bardağının üzerinden Glena'yı köşedeki küçük komitesinin bağrına yerleşirken izledi; karımın gözlerinde endişe gördüm. Bana döndüğünde gözlerindeki öfke artmıştı.

"Nazik ol, Work. O kadın bu şehirde çok önemli."

Karımın "önemli" ile Glena Werster'ın golf kulübünün kurulunda bulunmasını, deli gibi zengin ve sırf zevkine itibar zedeleyecek kadar hasis olmasını kastettiğini biliyordum.

"Buraya gelmesini istemiyorum," dedim, Barbara'nın babasının portresinin altına kümelenmiş kadın topluluğunu göstererek. "Hiçbirini istemiyorum." Öne doğru eğilerek ona yaklaştım, o ise o kadar çabuk geriye kaçtı ki basbayağı içgüdüsel bir şeydi. Yine de ağzıma geleni söyledim. "Konuşmamız gerek, Barbara."

"Gömleğin ter içinde kalmış," dedi üç parmağını yakamın altındaki düğmelere doğru sallayarak. "Gidip değiştirsene." Tam dönüp gidecekti ki vazgeçti. Elini yüzüme uzattı, ben de öne doğru eğildim. "Tıraş da ol, tamam mı?" Sonra ağzı sıkı arkadaş grubunun yanına döndü.

Tek başıma öylece duruyordum; insanlar nazik sözler söylüyorlardı, bense her sözlerine başımla onay verirken, kendi evimde yabancı gibiydim; ancak ürkütücü bir sessizlik içinde var oluyordum ve sıcak sözler, yarı sağır bir adamın üzerinde kırılan köpüklü dalgalar gibi üzerimde kırılıyorlardı. Bazıları samimiydi ama hiçbiri babam hakkındaki en önemli gerçeği, onu böyle anlaşılmaz, böyle sıra dışı, böyle kötü yapan şeyi anlamamıştı.

Beceriksizce söylenmiş sözlerin arasından, soğuk bir bira bulmayı umduğum mutfağa gittim. Ama koca bir içki barı buldum ve soğuk cenaze evinde bir doğaçlamadan fırsat yaratabilen karıma belli belirsiz bir hayranlık duydum. Buzlu viski istedim, o sırada omzumda bir el hissettim ve kırılmış buz gibi bir sesin barmenden viskiyi iki adet yapmasını isteyişini işittim. Arkama

döndüğümde, kösele gibi yüzü ve beyaz sakalıyla Mark Twain'e çok benzeyen komşum Dr. Strokes'u gördüm.

"Teşekkürler," dedi barmene. Sonra güçlü doktor elleriyle beni bardan uzaklaştırarak, "Biraz yürüyelim," dedi. Beni mutfaktan, grileşen güneş ışınlarının yerde tozlu dörtgenler oluşturduğu garaja götürdü. Beni boşluğa bırakıp ardından oflayıp puflayarak, gösterişli bir hareketle basamağa oturdu. İçkisinden bir yudum alarak dudaklarını şapırdattı. "İyi bir dost," dedi.

"Evet, dedim. "Olabilir."

İçkisini yere koyup bir puro yaktığı sırada bana bakarken ben de ona baktım.

"Gözüm bir süredir üzerinde," dedi nihayet. "İyi görünmüyorsun."

"Kötü bir gün geçirdim."

"Bugünden bahsetmiyorum. Senin için yıllardır endişe ediyorum. Söylemek bana düşmez ama işte."

"Bugünün nesi farklı?" diye sordum.

Bana bakıp mavi bir duman üfledi. "Elli dört senedir evliyim," dedi, "ben hiç böyle olmadım sanıyorsun, hani en iyi arkadaşından bacak arana tekme yemiş gibi. Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok; karım da anladı." Pantolonun üzerindeki pamukçuğu alıp purosuna bakarak konuşmasını sürdürdü. "Şimdi, karın konusunda bir şey yapamam, ama sana söylemem gereken şeyler var ve içerideki hiç kimsenin sana bunları söylemeyeceğini çok iyi biliyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek içkimi ters çevrilmiş bir el arabasının üzerine koyup bir sigara yaktım. Paketi yeniden gömlek cebime sokarken bir sessizlik oldu. Başımı kaldırınca doktorun gözlerindeki karaltıyı görerek garip bir hüzün duydum. Sıcak gözleri vardı; hep öyle olmuştu.

"Baban tanıdığım en çakal adamdı," dedi, sonra da sanki havadan sudan konuşuyormuşçasına purosundan bir nefes çekti. Bir şey söylemedim. İhtiyar birkaç saniye sonra sözüne devam etti. "Dünyaya sahip olmak isteyen bencil herifin tekiydi, ama bunu sen zaten biliyorsun."

"Evet," dedim, boğazımı temizledim. "Biliyorum."

"Baban nefret uyandıran bir adamdı ama ne yapacaksa gözünün içine bakarak yapardı, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır."

"Para hırsı konusunda dürüsttü. Diğer dürüst adamlar bunu görebildiler."

"Yani?" diye sordum.

"Bitirdim mi?" diye sordu. Bir şey demedim. "O zaman bırak da konuşayım. Aynı zamanda Jean vardı. Onun, kız kardeşini yetiştirme biçimini hiç beğenmezdim. Pırlanta gibi bir zekayı ziyan etmek gibi gelirdi. Ama ebeveynlerimizi seçemeyiz, o kızın da talihsizliği buydu. Onu da bir süredir takip ediyorum; artık Ezra öldüğüne göre, kendini toparlayacaktır." Ağzımdan aksi bir kahkaha kaçıverdi. "Onu ne kadar yakından takip ediyorsun ki?" diye sordum. Fikrimce, Jean'in toparlandığı filan yoktu.

Gözlerinde yoğun bir ışıltıyla öne doğru eğildi. "Senden daha yakın olduğu kesin," dedi. Yalan da değildi. "Ben onun için tasalanmıyorum. Beni endişelendiren asıl sensin."

"Ben mi?"

"Evet, sus bakayım biraz. Sana bunu söylemek için dışarı çıktım. Onun için, dinle. Baban büyük bir adamdı; büyük hedefleri ve büyük hayalleri vardı. Ama sen, Work, daha iyi bir adamsın."

Gözlerim yanmaya başladı, bu adamın babam olmasını çok isterdim. Yüzünde ve kalınlaşmış ellerini kullanma tarzında patavatsıca bir dürüstlük vardı. Bir an ona inandım.

"Sen daha iyisin çünkü küçük sebeplerden ötürü büyük şeyler istemiyorsun. Daha iyisin çünkü duyarlısın; arkadaşlarına ve ailene karşı olsun, doğru şeylere karşı olsun; bu şekilde anneni şereflendiriyorsun." Bir an durup başını tasdiklercesine salladı. "Ezra'nın bıraktığı yüklerin altında kalma Work. Yaşım seksen üç, bir şeyler bilirim, en önemlisi de bu. Hayat çok kısa. Ne istediğine karar ver. Kendin ol, o zaman işler yoluna girer."

Doktor yavaşça ayağa kalkarken dizlerinin çatırtısını duydum. İçkisini midesine indirirken buzlar bardakta şangırdadı.

"Babanın cenazesi kalksın, Work, hazır olduğunda da seni yemekte ağırlamayı çok isteriz. Toprağı bol olsun, anneni iyi tanırdım, sana onun mutlu zamanlarını anlatmayı çok isterim. Bir şey daha var: Barbara yüzünden uykuların kaçmasın. O sonradan olma değil, doğuştan cadıdır. O yüzden kendine fazla yüklenme."

Bana göz kırpıp purosunun ardından gülümsedi. Ona geldiği için teşekkür ettim, zira başka ne diyeceğimi bilemedim; sonra kapıyı ardından kapatıp az önce butlarıyla ısıttığı basamağa oturdum. Buzlu viskimi içtim, hayatımı düşündüm ve ihtiyarın söylediği her şey hakkında haklı olmasını umdum.

Sonunda bardağımın içi kurudu, ama bu benim halledebileceğim bir şeydi. Saat beşe geliyordu, ayağa kalkarken kısa bir süre Dedektif Mills'i düşündüm. Onu aramamıştım, şu anda umurumda da değildi; tek istediğim gidip içki almaktı. Tek söz etmeden mutfağa girip çıktım, eğer bu insanları gücendirdiyse, ne kötü. Bana artık gına gelmişti. Bu yüzden nemli hücreme dönüp gölgelerin oynaşmasını izleyecek ve viskimi ılık ılık içecektim.

O berbat yerde o kadar uzun kaldım ki hava kararmış ve duvarlar soğumuştu. Öfkeli bir sarhoş değildim; ne ağlama numarası yapabiliyor, ne de bir şeyleri çözmek için çırpınıyordum. Ceketimi, bir türlü boşaltamadığım kırpılmış çimle dolu bir kutuya

attım, kravatımı ise duvardaki bir çiviye doladım. Gömleğimle pantolonumu çıkarmaya mecalim yoktu. Her şeyi sarsalamak, rahatlık kasesini kırmak istiyordum; bir an evin içinde çıplak koştuğumu hayal ettim. Karımın arkadaşlarıyla sohbet eder ve onları, bir dahaki anlamsız sosyal toplantılarında bu hiç olmamış gibi davranma mecburiyetinde bırakabilirdim. Onlardan bu bile beklenir, o yüzden giysilerim üzerimdeydi. Hepsi de, gelecek hafta içkilerini yudumlar veya yemek yerken gözlerimin içine bakıp işlerimin nasıl gittiğini sorabilir, ardından cenaze törenin altından başarıyla kalktığımı söyleyebilirdi.

İçimden gülmek geldi, birini öldürmek istedim.

Ama ikisini de yapmadım. Tekrar eve girdim; insanların arasına katılıp konuştum. Giysilerim hâlâ üzerimdeydi; terbiyesizce davrandıysam da kimse bana bu konuda tek kelime etmedi.

Sonunda çıktım ve camları açıp, mor ışık ikinci bir deri gibi üzerimde, arabamın içinde otururken Tanrı'ya tek bir şey için şükrettim: Dut gibi sarhoşken, üstüne bir de anlamsız surat ve sözlerin içinde boğulurken, aklımdan çıkmayan, geri alınamaz bir düşünceyi dile getirmemiştim. Aynada mahvolmuş gözlerime bakarken, en azından kendime, babamı kimin öldürdüğünü bildiğimi sandığımı itiraf ettim.

Neden. Araç. Fırsat.

Nereye bakacağını bilirsen, hepsi oradaydı.

Ama ben bakmak istemiyordum. Hiç istememiştim. O yüzden aynayı başka tarafa çevirdim. Sonra gözlerimi kapatarak kız kardeşimi ve basitliğine karşın kolay olmayan zamanları düşündüm.

"İyi misin?" diye sordum Jean'e.

Başını salladı, gözyaşları ufacık sivri çenesinden beyaz pantolonuna, kuma düşen yağmur damlaları gibi damladı. Omuzları her sarsıntıda daha da çöküyordu, sonunda bükülüp kırılmış gibi göründü; saçı yüzünü tamamen örtecek kadar önüne

dökülüyordu. Gözlerimi küçük gri gözyaşı damlalarından ayırarak bacaklarının arasından yayılan kana bakmamaya çalıştım. Kızıl ve ıslak kan Jean'in, annemin, on ikinci doğum gününün sabahında ona hediye ettiği, o çok sevdiği, yeni pantolonunu sırılsıklam etmişti.

"Babamı aradım, gelip bizi alacak. Birazdan. Ciddiyim. Öyle dedi."

Başka da bir kelime çıkmadı ağzından. Kırmızı leke kararıyordu. Bir şey söylemeden ceketimi çıkarıp kucağına örttüm. Jean bana, onun ağabeyi olmakla iftihar etmemi sağlayacak şekilde baktı, bir işe yaradığımı düşündüm. Kolumu omzuna doladım, korkudan öleyazdığımı da belli etmedim. "Özür dilerim," dedi, gözleri yaşlı.

"Her şey yolunda," dedim ona. "Korkma."

Şehir merkezindeki dondurmacıdaydık. Annem öğleden sonra Charlotte'a giderken bizi buraya bırakmıştı. Dondurma için dört dolarımız, daha sonra da eve yürüme planımız vardı. Kızların âdet günlerinden bihaberdim. Kanı ilk gördüğümde canı yanıyor olabileceğini düşündüm ve ancak o an gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark ettim. "Bakma," dedi ve başını eğerek gözyaşı döktü.

Babam gelmedi, bir saat geçtikten sonra eve yürüdük. Jean ceketimi beline sararak yürüdü. Mesafe ise neredeyse beş kilometreydi.

Evde Jean annem gelene kadar banyoya kapandı. Bense ön verandada oturup kendimde babama ne kadar adi olduğunu söyleyecek cesareti aradım. Jean'i düşünmediği için, beni yalancı çıkardığı için... Ama nihayetinde hiçbir şey söylemedim.

Kendimden ne kadar nefret etmiştim.

Alacakaranlıkta uyandım. Camda bir surat vardı, gözlerimi kırparak kalın gözlüklü ve bıyıklı surata baktım. Birden geri çekildim ama sebep sadece adamın çok çirkin olması değildi.

"İyi," diye söylendi. "Öldüğünü sandım."

Sesi boğuktu ve yoğun bir güney şivesiyle konuşuyordu.

"Ne..." dedim.

"Arabanda uyumamalısın. Tehlikeli." Beni baştan ayağa süzdü, arka koltuğa göz attı. "Senin gibi akıllı bir erkeğin bunu düşünmesi lazımdı."

Surat geri çekildi ve bir anda kayboldu; bense, yarı uykulu ve hâlâ sarhoş, kalakaldım. Neydi o? Kapıyı açıp kaskatı ve ağrı içinde, güçlükle dışarı çıktım. Sokağın aşağısına baktığımda uzun paltosu ayak bileklerinde dalgalanan, kulaklıkları kulaklarında gevşekçe duran bu adamın ışıktan karanlığa geçtiğini gördüm. Bu benim park yürüyüşçümdü ve onca yıllık sessiz geçişlerden sonra, nihayet konuşmuştuk. Bu benim şansımdı. Ayağımı yola atıp onu karanlığın içinde yakalayabilir ve sorumu sorabilirdim; ama yerimden kımıldamadım.

Gitmesine izin verdim, fırsat da kararsızlık tutukluğu yüzünden heba oldu. Arabama döndüm, ağzımın içi tutkal gibiydi, sakız veya naneli şeker var mı diye baktım, ama bulamadım. Bunun üzerine bir sigara yaktım ama tadı felaketti, attım. Saatim onu gösteriyordu; iki, belki üç saat uyumuştum. İlerideki evime baktım. Arabalar gitmişti ama ışıklar hâlâ yanıyordu, Barbara'nın henüz yatmamış olduğunu tahmin ettim. Başım çatlıyordu, Barbara'yı çekecek halde değildim. Tek istediğim bir bira daha ve boş bir yataktı. Yapmam gereken ise bambaşka bir şeydi. Arabamda otururken, kaçınılmazı ertelemekte olduğumu anladım. Ezra'nın bürosuna gitmem, onun hayaletiyle barış yapıp tabancasını aramam gerekiyordu.

Kontak anahtarını çevirdim, alkollü araba kullanma davalarında savunduğum bütün o aptal ayyaşlar aklıma geldi; sonra büroya doğru yola koyuldum. Zaman akıyordu.

Her zaman yaptığım gibi arkaya park ettim ve ufacık mola odasına, fotokopi odasına ve malzeme dolabına açılan dar koridora girdim. Ana büro alanına girince bir lambayı yakıp anahtarlarımı masanın üzerine attım.

Yukarıdan bir gıcırtı, ardından da boğuk bir gümbürtü gelince olduğum yerde kalakaldım.

Sessizlik.

Durup dinledim ama ses bir daha gelmedi. Ezra'nın hayaletini düşündüm ama düşüncesi bile içimin ürpermesine yetti. Acaba sesi hayal mi etmiştim? Yavaşça hareket ederek büronun ön tarafına doğru yürüyüp bütün ışıkları yaktım. Ezra'nın üst kattaki odasına çıkan merdiven boşluğu, karanlığı ve pürüzsüz, parlak duvarlarıyla beni içine almak istiyor gibiydi. Yüreğim ağzımdaydı, o sağlıksız viski terlemesini hissettim. Sessizlikte kendimi bir yokladım, acaba korkak gibi mi davranıyordum? Biraz sakinleşip kendi kendime eski binaların gıcırdadıklarını ve sarhoşların hep hayaller gördüklerini söyledim. Ezra'nın ölmüş olduğunu kendime hatırlattım.

Etrafa bir bakış attım ama her şey normal görünüyordu: Masalar, sandalyeler ve dosya dolapları, hepsi yerli yerindeydi. Tekrar dar merdivene dönerek yukarı çıkmaya başladım. Yavaş hareket ediyordum, bir elim tırabzandaydı. Beş basamak çıkıp bir hareket gördüğümü sanarak durdum. Bir tereddütlü adım daha attım, bir şey işitince yine durdum. O sırada iri, kara ve çok hızlı bir şey üzerime doğru geldi. Göğsüme çarpınca düşmeye başladım. Bir an müthiş bir acı duydum; sonra her şey kardı.

6. BÖLÜM

Işık göz kapaklarımı acıtıyordu. Parlayıp sönüyor, sonra yeniden parlıyordu. Canım yanıyordu. Işık istediğim son şeydi.

"Kendine geliyor," dedi bir ses.

"Eh, bu da bir şeydir." Bu sesi tanıdım. Dedektif Mills. Gözlerimi parlak, yumuşak ışığa açtım. Gözlerimi kırptıysam da başımdaki ağrı gitmedi.

"Neredeyim ben?"

"Hastanedesin," dedi Mills, üzerime eğilerek. Gülümsemedi. Parfüm kokusunu aldım; olgun şeftali gibi kokuyordu.

"Ne oldu?"

Mills biraz daha yaklaştı. "Sen söyle," dedi.

"Hatırlamıyorum."

"Sekreterin seni bu sabah merdivenin dibinde bulmuş. İyi ki boynunu kırmadın."

Yastıklara dayanarak doğrulup etrafa göz gezdirdim. Yatağımın çevresinde yeşil perdeler vardı. İri bir hemşire yüzünde pastoral bir tebessümle ayakucumda dikiliyordu. Kulaklarıma hastane sesleri, burnuma hastane kokuları geldi. Barbara'yı aradım, orada değildi.

"Birisi bana koltuk fırlattı," dedim.

"Efendim?" dedi Mills.

"Ezra'nın koltuğuydu galiba. Merdivenden yukarı çıkarken biri koltuğu üzerime doğru itti."

Mills uzun süre bir şey söylemedi. Dişlerine bir kalemle "pıt, pıt" diye vurarak bana baktı.

"Karınla konuştum," dedi. "Ona göre, dün gece sarhoşmuşsun."

"Ne olmuş?"

"Çok sarhoşmuşsun."

Sessiz bir hayretle dedektife baktım. "Merdivenlerden düştüğümü mü söylüyorsun?" Mills bir şey söylemeyince sinirlerim zıpladı. "Karım çok biliyor."

"Onun söylediklerini dün gece sizin evde olan diğer insanlara da doğrulattım," dedi Mills.

"Kimlere?"

"Konumuzla ilgisi yok."

"Var! Tanrım. Avukat gibisin." Şimdi çıldırmıştım işte. Özellikle, aptal muamelesi gördüğüm için. "Büroma gittin mi sen, Dedektif Mills?"

"Hayır," diye cevap verdi.

"O zaman, git," dedim. "Git de gör, koltuk muymuş, değil miymiş."

Bana inceleyen gözlerle baktı, zihninden geçenleri okuyabiliyordum. Bu adam ciddi mi yoksa niyeti terbiyesizlik etmek mi? Mills o ana kadar beni arkadaş olarak gördüyse de, artık öyle görmediği çok açıktı. Gözlerinde müsamahadan eser yoktu. Tahminimce, baskıdan etkileniyordu. Gazetede birçok haber çıkmıştı; Ezra'nın hayat hikayesi, ölüm şekline dair laf salatası spekülasyonlar, soruşturma hakkında belirsiz detaylar, Mills'in

adı da sık sık geçiyordu. Anladığım kadarıyla bu dava onu ya batıracak ya da çıkaracaktı ama her nedense aramızdaki ilişkinin özel kalacağını düşünmüştüm.

"Sekreterinin adı ne?" diye sordu. Ona sekreterimin adını söyledim. Mills rahatsız gibi bir hali olan hemşireye döndü. "Telefonunuz nerede?" Hemşire ona hasta kabul hemşiresinin odasındaki telefonu kullanmasını söyledi. Koridorda. İkinci kapı. Mills bana baktı. "Hiçbir yere gitme," dedi. Tam gülecekken, şaka yapmadığını anladım.

Perdenin ardında kayboldu. Topuklarının yer karolarında çıkardığı sesi dinledim. Hemşireyle yalnız kalmıştım. Hemşire yastığımı kabarttı.

"Burası acil servis mi?" diye sordum.

"Evet, ama cumartesi sabahları tenha olur. Akşama kadar tabanca veya bıçakla yaralama vakası olmaz," dedi gülümseyerek. Birden gözümde gerçek bir insana dönüştü.

"Neyim var?"

"A, bir şeyiniz yok, birkaç morluk filan. Baş ağrınız normalden biraz uzun sürebilir," dedi yine gülerek. Cumartesi sabahı gördüğü ilk akşamdan kalma olmadığımı anladım. "Birazdan taburcu edilirsiniz."

Parmaklarımı dolgun koluna koydum. "Karım beni görmeye geldi mi? Bir altmış beş boyunda, kısa siyah saçlı. Güzel." Hemşire boş boş baktı. "Sert bakışlı," diye ekledim, biraz şaka yollu. "Çalımlı."

"Kusura bakmayın. Hayır."

Yüzünde beliren acıma ifadesine bakamadım. "Evli misin?" diye sordum.

"Yirmi iki yıldır," dedi.

"Kocanı acilde yalnız bırakır mıydın?" Cevap vermedi; ben de bunu 'Elbette hayır' olarak yorumladım; farklılıklar hastane kapısında son bulur.

"Duruma göre değişirdi," dedi nihayet. Hızlı ve becerikli elleriyle battaniyemi düzeltti. Cümlesini bitirmek istemediğini düşündüm.

"Neye göre?" diye sordum.

Bana baktı ve elleri birden durdu. "Hak edip etmediğine."

İşte bu, diye düşündüm, onunla aramdaki fark. Çünkü ben her şeye rağmen orada olurdum. Ne olursa olsun. Birden bu hemşire beklenmedik bir dost olmaktan çıktı ve bu nahoş gerçeği idrakle birlikte o perdeli ufacık yerdeki sıcaklık buharlaşıp kayboldu. Hemşire orada kalıp sohbeti sürdürmeye çalışsa da ben baş ağrım ve geçen gecenin kopuk hatıralarıyla yalnız kalmıştım.

Bir ses işitmiştim. Ahşap zeminde tekerlek sesi. Ezra'nın geniş deri koltuğu merdivenin başına getirilmişti. Bunda yanılmadığımı biliyordum. Ağırlığını üzerimde hissettim onun.

O kadar da sarhoş değildim.

Mills kızgın bir halde geri geldi. "Sekreterinle konuştum," dedi. "Merdivenlerin dibinde koltuk yokmuş. Bu sabah seni bulduğunda koltuk yokmuş. Dahası, her şey yerli yerinde. Camlar kırılmamış. İçeri zorla girildiğine dair bir iz de yoktu."

"Ama Ezra'nın koltuğu...

"Yukarıdaki masasında," dedi Mills. "Her zaman durduğu yerde."

Önceki günü düşündüm. Sekreterimi erkenden eve göndermiştim.

"Belki kapıyı kilitlemeyi unutmuşumdur," deme cesaretini gösterdim. "Bak, uydurmuyorum. Ne olduğunu biliyorum." Hem

Mills hem de hemşire hiçbir şey söylemeden bana uzun uzun baktılar.

"Biri o merdivenden aşağı koltuk itti, diyorum ya!"

"Bana bak Pickens. Şu anda senin hakkında hiç iyi şeyler düşünmüyorum. Dün senin izini sürmek için bir saat harcadım ama sen birini bağlamak istiyorsun diye daha fazla zaman harcamayacağım. Anlatabiliyor muyum?"

En çok neyin beni çileden çıkardığını bilemedim, Mills'in bana inanmaması mı yoksa karımın hastaneye gelme zahmetine girmemesi mi? Kafam çatlayacak gibiydi, vücudum ise Tyson'la boks müsabakasından çıkmışçasına ağrılar içindeydi. Ayrıca kusmak üzereydim.

"Tamam. Neyse."

Mills bana sanki tartışmanın uzamasını beklerken hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Hemşire imzalamam gereken evraklar olduğunu söyledikten sonra onları getirmeye gitti. Mills gözlerini bana dikti, bense, ağzımı açmamaya kararlı, gözlerimi tavana diktim. Beyaz tavan ilgimi çekiyormuş gibi davranmak sıkıcı gelmeye başlamıştı ki Mills nihayet konuştu.

"Henüz Ezra'nın kaybolduğu gece hakkında konuşmadık." Sesi daha yumuşaktı, bu bilginin faydalı olabileceği sonucuna varmış gibi bir hali vardı. Ben hiçbir şey söylemeyince sabrı taştı. "Work, o senin babandı."

O zaman ona baktım. "Bilmediğin şeyler var," dedim ama aynı anda bu sözlerden pişmanlık duydum. Sesimde düşmanlık vardı, dedektifin gözlerindeki şaşkınlığı fark ettim. "Dinle beni. Duş almam lazım. Karımla konuşmam lazım. Bunu bugün yapabilir miyiz?" Tam konuşmaya başlayacakken sözünü kestim.

"Senin büronda. Saat üçte. Orada olacağım."

"Beni pişman etme," dedi.

"Orada olacağım. Saat üçte."

Olgun şeftali kokusu Mills gittikten sonra havada kaldı. Buluşmaya gidecek miydim? Belki. Söz konusu gece kötü bir geceydi ve ben bu konuda konuşmamıştım. Hiç. İnsan bazı sırlar saklar, ben bu sırrı bir tek kız kardeşimle paylaşmıştım. Bu Ezra'nın son hediyesiydi, suçla paketlenmiş ve çürüyüp has utanca dönüşmüş hediyesi. Bu yalan yüzünden uykularım ve belki ruhum da heba olmuştu. Jean buna ne isim vermişti? Ezra'nın gerçeği. Eh, Ezra'nın gerçeği, benim gerçeğimdi; mecburen öyleydi, Jean farklı düşünüyorduysa da kendini kandırıyordu.

Üzerimdeki pikeyi kaldırdım. Biri bana bağcıklı önlük giydirmişti. Çok güzel. Hemşire beni neredeyse bir saat tuttu. Nihayet evraklarımla döndüğünde ise hâlâ giysilerim yoktu, bu sefer giysilerimi getirmeye giderek beni bir yirmi dakika daha bekletti. Ne kötü bir gün geçiriyordum, kirli giysileri giymek ise büsbütün moralimi bozdu.

Topallayarak acil servisten, sürüklenen bulutlar yüzünden kasvetli görünen havaya çıktım. Sıkıntılı bir terleme geldi. Üzerimde anahtarlarımı aradım, bulamadım; o sırada, zaten arabam olmadığını hatırladım. Eve yürüdüm, eğer beni gören olduysa bile, eve bırakmayı teklif etmediler. Evde, kapıyı peşime düşen bir rüzgarın üzerine kapar gibi kapadım. "Ben geldim," diye seslendim.

Ev boştu. Tahmin etmiştim zaten, Barbara'nın arabası kapıda değildi. Mesaj ışığı kızıl gözünü kırpıyordu, mutfak adasında da bir not buldum; bej rengi dörtgen pahalı bir kağıtta, tam çapraz halde bırakılmış bir tükenmez kalemin altında Barbara'nın kısa yazısı. Pek merak etmeyerek notun durduğu yere gittim. "Sevgili Work," diye başlamasına şaşırdım. Farklı bir şey bekliyordum. "Charlotte'a alışverişe gittim. Biraz yalnız kalmak istersin diye düşündüm. Dün gecenin senin açından o kadar zor olmasına üzüldüm. Belki sana biraz daha destek olmalıydım. Ayrıca hak-

lısın... konuşmamız gerek. Bu akşam yemek yiyelim mi? Sadece ikimiz. Barbara."

Notu yerine koyup duş almaya gittim. Yatak düzeltilmişti, neden sonra pazartesi günü giyecek temiz takımım kalmadığını hatırladım. Saate baktım; kuru temizlemeciler yirmi dakika sonra kapanacaktı. Takım elbisemin pis kalıntısını dolaba tıkıp bir duş aldım.

Duştan çıkınca üzerimi giyip işyerine gittim. İşyerinde anahtarlarımı cebime koydum ve etrafa baktım. Mills bazı hususlarda haklıydı. Her şey normal görünüyordu. Ama biri beni neredeyse öldürecekti ve ben sebebini öğrenmek istiyordum. Eğer cevap burada idiyse, onu yukarıda bulmayı bekliyordum.

Ezra'nın odasının uzunluğu binanınkiyle aynıydı. Sıvasız tuğla duvarları, ortadaki yirmi bin dolarlık İran halısıyla sıcak bir ortam oluşturuyordu. Meydanda bırakılmış kirişler, deri mobilyalar ve Tiffany abajurlar vardı. Ezra'nın kendi zevki yoktu, bunun için başkalarına para ödemek zorundaydı. Dekoratörün ismini hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. Kadın yağlıboya tabloları ve derin yakalı bluzları severdi. Bir keresinde kumaş örneklerini göstermek için eğildiğinde göğüslerini görmüştüm. Ezra beni bakarken yakalayarak göz kırpmıştı. Bu, tüylerimi diken diken etse de Ezra o akça pakça göğüsleri seyretmenin zevkini benimle paylaşarak, bana ilk ve son defa eşit gibi davranmış oluyordu. Böyle sakat bir ilişki.

Ezra'nın tabloları pahalı dururlardı, eski tarzdaydılar. İnsan bunlara bakınca borazanı işitir, köpeklerin kokusunu duyardı. Bu tablolardaki insanların avlak bekçileri, silah taşıyıcıları ve sürücüleri vardı. Şık giysilerle avlanır, dönüşte de onları gümüş sofra servisli ve hizmetçili bir yemek karşılardı. Evlerinin adları vardı.

İşte babamın sırtına binen dert buydu. Üst sınıf onun kibrini kırmıştı ama daha ziyade onu öfkelendirmişti. Zira ne kadar iyi,

başarılı veya zengin olursa olsun daima o teklifsiz burnu havada olma halinden yoksundu. Fakirlik onu teşvik eden şey olmuştu; onu hep gütmüştü, ama bunun onu ne kadar güçlü kıldığını hiç anlamadı. Pahalı halısında dikilirken, ona söylemediğim için pişmanlık duydum. Evdeki masasının üzerinde tuttuğu ailesinin fotoğrafını düşündüm. Sık sık o yorgun yüzlere bakar, sohbet ediyormuşçasına başını sallardı. Bizi geçindirmekten ziyade onların dünyasından kaçmak için mücadele vermişti ki bu beni hiç düşünmediğim yönlerden incitiyordu. O insanlar uzun zaman önce ölmüşlerdi, etkilenemeyecek kadar soğuk ve çürümüşlerdi ama onlar onun önceliğiydiler.

"Geçmişle gölge boksu," demişti bir keresinde Jean, kavrayışıyla beni şaşırtarak.

Ezra'nın büyük masasına gidip koltuğu inceledim. Derinin üzerinde sürtünme izleri vardı, ama eski olabilirlerdi. Koltuğu çıplak döşemeye sürterken çıkardığı sesi dinledim. Evvelki gece işittiğim sesle aynıydı. Koltuğu yerine koyup merdiven duvarlarını yokladım. Masaya dönerek ellerimi derinin üzerinde gezdirdim ve tasdikler gibi başımı salladım, hiçbir şeyi hayal etmemiş olduğumu görerek. Evvelki gece bu koltuğu göğsüme yemiştim. Mills istediğini söyleyebilirdi. Büroya göz gezdirdim. Biri bir sebeple buraya gelmişti.

Ezra'nın ortadan kayboluşunun ardından müvekkillerimizin çoğu aynı şeyi yaptı. Ezra onlara yaltaklanmıştı. Ezra onların ellerini tutmuştu. Basını da kullanıyordu ve kimsenin asıl işin çoğunu benim yaptığımdan haberi yoktu. "Sadece iş," demişlerdi, davalarını başka büyük şirketlere aktarırken. Ezra'nın ölümü birçok Charlotte avukatını zengin etmişti ki biri onu çoktan öldürmemiş olsa, bu gerçek yüzünden kahrından ölürdü. Charlotte avukatlarından nefret ederdi.

Bana kalan parasız müvekkillerdi.

Dolayısıyla buraya onun dava dosyaları için gelindiğinden şüphelendim. Doğrusu dosyaları Mills'in alıp almadığı umurumda değildi. Hiçbir şey yoktu. Ben aylar önce işe yarar bir şeyler bulma ümidiyle taramıştım. O sırada evvelki gece oraya neden gelmiş olduğumu hatırladım. Ezra'nın masasını, dosya dolaplarını, hatta duvara dayalı uzun deri kanepenin kenarlarına bitişik sehpaları bile aradım. Silah yoktu. Pencerenin altındaki kasayı açtım ve diz çöküp masasının altına baktım. Tekrar aşağı indim ve silah saklanabilecek her yeri tek tek aradım. Yarım saat sonra büromda silah olmadığına kanaat getirdim.

Tekrar merdiveni çıktım, Ezra'nın pahalı İran halısının üzerine yürüdüm. O anda, bir şeyin farklı olduğunu anladım. Küçük bir şeydi ama gözüme çarptı. Durdum. Ona baktım.

Odanın diğer ucunda, Ezra'nın uzun kanepesinin bacağına yakın yerde, halının köşesi alta doğru katlanmıştı. Tam benim görüş hattımda yer alıyordu: Köşe, yaklaşık otuz santimlik püskülüyle alta doğru katlanmıştı. Odanın diğer yerlerine hızlıca göz attım ama başka bir değişiklik görmedim. Katlı köşeye doğru yürüdüm. Yedi uzun adım, derken ayağımın altında bir çöküntü hissettim. Esneyen ahşabın boğuk iniltisini işittim. Geriye adım attım, halıda hafif bir yükselme oldu. Tekrar üzerine bastım. Yine bir çatırtı.

Halıyı kaldırınca döşemenin bir bölümünün gevşemiş olduğunu gördüm; iki geniş tahtanın bir ucu hafifçe yukarı kalkmış, yamulmuştu, ya zamanla ya sudan. Diğer döşeme tahtalarından sadece beş, altı milimetre yukarıdaydılar ama kesme hatları diğer tahtalarla aynı hizada değildi. Sanki uçları bir yerde kesilmiş gibiydi; cilasız ama yine de açık renkliydiler. Diğer tahtaların ise zamanla renkleri kararmıştı. Tırnaklarımı kesik uçların beyaz, pürtüklü etine batırıp kaldırdım. Tahtalar kolayca kalktılar. Altlarında bir kasa buldum. Şaşırmamam gerekirdi, ne de olsa

babam bilinmezlerle dolu bir adamdı, ama yine de kasaya uzun uzadıya baktım. Uzun, dar bir kasaydı; döşeme kirişlerinin arasına yerleştirilmişti. Ön yüzü fırçalanmış metaldendi, sağ tarafında bir dijital tuş takımı bulunuyordu. Dizlerimin üzerine oturup bu yeni sorunu düşünmeye başladım. Mills'e söylemeli miydim? Henüz bunun uygun olmadığına karar verdim. Bu kasanın sırlarını öğrendikten sonra söyleyecektim.

Kasayı açmaya çalıştım. Şifre denemeleri yaptım. Ailedeki herkesin doğum tarihlerini ve sosyal güvenlik numaralarını denedim. Ezra'nın baroya girdiği tarihi ve annemle evlenme tarihini denedim. Telefon numaralarını denedim, sonra hepsini tersinden denedim. Yarım saatimi kasaya bakarak ve düğmelere basarak geçirdim; sonra kasayı sertçe yumrukladım. Ellerimin derisi sıyrıldı. Kasa tıpkı babama benziyordu: Gizli, sessiz ve kırılmaz.

Sonunda umudumu kestim. Tahtaları tekrar yerine koyup halıyı düzelttim. Ortalığı titiz bir şekilde inceledim. Halının altındaki yumru duruyordu, küçüktü ama görünüyordu. Üzerine bastım. Çatırtı işitiliyordu. Aşağıdaki malzeme dolabına gittim. En üst rafta resimleri ve diplomaları asmak için kullandığımız keserle çivileri buldum. Çiviler işe yaramayacak kadar küçüktüler ama rafın gerisinde yarım kutu uzun çivi buldum – tabut çivilemek için kullanılan ağır çivilerden. Bir avuç aldım. Yukarı çıkıp döşeme tahtalarına ikişer çivi çaktım. Çekiç çok ses çıkarıyordu, ben de birkaç kere biraz hızlı salladım ve ıskalayınca tahtaları zedeledim. Çivilerin ikisi dosdoğru tahtaya girdi, diğer ikisi ise büküldüler; üzerlerine vurup düzelttim. Halıyı düzelttiğimde artık gözle görülür bir çıkıntı yoktu. Tahtaların üzerine bastım. Ses çıkmadı.

Çekiçle artan çivileri Ezra'nın kitap rafının üzerine koyup bitkin bir şekilde kanepeye çöktüm. Derin bir kanepeydi. Ezra bir keresinde, "Tek kişi uyur, iki kişi oynaşır," diye bir espri yap-

mıştı, ben de bu şakayı komik bulmuştum. Şimdiyse kanepe sert ve soğuktu, bitkin bir şekilde ayağa kalktım. Arabama binince gömleğimin koluyla yüzümü sildim. Tükenmiş ve sarsak halimi akşamdan kalmalığıma bağladım; ama bir yandan da, acaba dağılıyor muyum, diye düşündüm. Klimayı açıp alnımı direksiyona dayadım. Nefes alıp verdim, bir süre sonra doğruldum. Bir şey yapmam gerekiyordu, hareket etmeliydim; arabayı çalıştırıp trafiğe çıktım.

Jean'i görme vakti gelmişti.

Evinin yakınından hep trenler geçerdi. Şehrin yoksul kısmında, tren yolunun yakınında, zamanın acımadığı bir evde yaşıyordu. Kapalı bir ön verandası ve biz çocukken siyahların kullandıkları yeşil metal sallanan koltukları olan, küçük, beyaz ve kirli bir evdi. İnce tahta kaplamalara dayalı paslı bir benzin tankı vardı ve bir zamanlar canlı renkleri olan perdeleri açık penceresinde ara ara esen rüzgarla dalgalanıyordu. Bir zamanlar orada hoş karşılanırdım. Verandanın gölgesinde bira içer, fakir bir çocukluğun neye benzeyeceğini hayal ederdik. Zor değildi; çitin üzerinde japonsarmaşığı büyümüştü, birkaç ev ileride de kokain satılan bir ev vardı. Trenler günde beş kere filan geçerdi. O kadar yakından geçerlerdi ki insan göğsünde, kalbinin ritmiyle uyumsuz titreşimleri derinden hissederdi; düdük çaldığında ise kendi çığlığınızı bile duyamazdınız. Tren ortama fiziksel bir varoluş katıyordu, o kadar ki insan kollarını genişçe açsa tren gelip çarpabilirdi sanki.

Arabadan inip sokağa baktım. Ufacık evler sessizce duruyorlardı, zincirli bir köpek yakınlardaki bir bahçenin toprağında küçük daireler çizerek yürüyordu. Burası kılıksız bir cadde, diye düşündüm ve kardeşimin evine yaklaştım. Açık pencereden hafif hafif bir küf kokusu geliyordu. Tel kapıyı çaldım, bir hareket sezinledim ve bir kadının sesini işittim. "Tamam, tamam. Geliyorum."

Kapı açıldı, Alex Shiften yüzüme duman üfledi. Pervaza dayanarak ardıma baktı. "Sen miydin?" dedi.

Alex tanıdığım en teşhirci insanlardan birisiydi. Kot şort ve atletle dolaşırdı, sutyen de takmazdı. Uzun boylu ve zayıf, geniş omuzlu ve biçimli kollara sahip bir kızdı. Gergindi, canıma okuyacağını düşündüm. En azından denemek isteyeceğini biliyordum.

"Merhaba, Alex," dedim.

"Ne istiyorsun?" diye cevap verdi, ağzından sarkan sigarasıyla, nihayet yüzüme bakarak. Sarı saçı büyük elmacık kemikleriyle ince, yorgun görünen gözlerinin üzerine dökülüyordu. Sağ kulağında beş tane halka, gözünde de camsız siyah gözlük çerçevesi vardı. Gözlerinden bana karşı saf nefretten başka bir şey okunmuyordu.

"Jean'i arıyorum."

"Öyle mi? Ama Jean gitti." İçeri girmeye hazırlandı.

"Bekle biraz," dedim. "Nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Alex. "Bazen arabayla dolaşmaya çıkıyor."

"Nerede?"

Beni geriye iterek tekrar verandaya çıktı. "Ben onun bekçisi değilim. Geliyor, gidiyor. Birlikte olmak istediğimizde, oluyoruz; aksi halde onunla uğraşmıyorum. Al sana benden bedava nasihat."

"Arabası burada," dedim.

"Benimkini aldı."

Ona bakınca canım sigara çekti, bir tane istedim. "Hiç kalmadı," dedi ama cebine sokulmuş paket "Ben buradayım!" diye bağırıyordu. Gözleri meydan okurcasına bakıyordu.

"Beni sevmiyorsun değil mi?" diye sordum.

Sesi değişmedi. "Şahsi bir garezim yok."

"Ne, o zaman?" Alex iki yıldır vardı; ben onu belki beş defa görmüştüm. Jean ondan bahsetmezdi; ne nereli olduğunu, ne yirmi küsur senedir neler yapmış olduğunu anlatırdı. Bütün bildiğim nerede tanışmış olduklarıydı, bu da bazı ciddi sorunlara yol açtı.

Beni inceledi, sonra sigarasını bahçeye fırlattı. "Jean'e zarar veriyorsun," dedi. "Bu hoşuma gitmiyor."

Sözleri beni şoka uğrattı. "Jean'e zarar mı veriyorum?"

"Öyle." Biraz daha yaklaştı. "Jean'e kötü zamanları hatırlatıyorsun. Seninleyken, unutamıyor. Onun moralini bozuyorsun."

"Bu doğru değil," deyip elimle çevremi ve Alex'i de içine alan bir daire çizdim. "Ben ona mutlu zamanları hatırlatıyorum. Bu sefaletten önceki mutlu zamanları. Jean'in bana ihtiyacı var. Ben onun geçmişiyim. Ailesiyim, tamam mı?"

"Jean sana baktığında mutluluk görmüyor. Zayıflık görüyor. Sana baktığında içinde büyüdüğünüz tuğla yığınında geçen pislikleri hatırlıyor. Babanın saçmalıklarında boğularak heba ettiği yılları." Alex biraz daha yakınlaştı. Ter ve sigara kokuyordu. Yine geri çekildim ve bu yüzden kendimden nefret ettim. Sesini alçalttı. "Kadınlar değersizdir. Kadınlar zayıftır."

Alex'in ne kastettiğini biliyordum. Boğazım düğümlendi. Bu Ezra'nın sesiydi. Onun sözleriydi.

"Erkekleri becerip, kanlarını emerler," diye devam etti. "Böyle demez miydi? Ha? Kadınlar, ev işleri dışında iki işe daha yararlar. Sence bunlar Jean'i nasıl etkiledi? Bunu ilk duyduğunda daha on yaşındaydı. On yaşındaydı, Work. Daha çocuktu."

Cevap veremedim. Bildiğim kadarıyla Ezra bunu sadece bir kez söylemişti ama o da yeterdi. Bunlar bir çocuğun kolay unutabileceği sözler değildi.

"Sen de aynı fikirde misin, Work? Babanın oğlu musun?" Susup bana doğru eğildi. "Baban kadın düşmanı herifin tekiydi. Sen Jean'e bunu ve anneni hatırlatıyorsun; onun bunu nasıl kabullendiğini ve Jean'in de öyle yapması gerekiyormuş gibi davrandığını hatırlatıyorsun."

"Jean annemizi severdi," diye cevabı yapıştırdım, savunmaya geçerek. "Sakın bunu tersine çevirmeye kalkışma." Bu zayıf bir sözdü, biliyordum. Babamı savunamıyordum, neden savunmak zorunda hissettiğimi de anlamıyordum. Alex sözleri tükürür gibi çıkararak konuşmasına devam etti. "Sen onun boynunda bir tasmasın. Bu kadar basit."

"Bu senin fikrin," dedim.

"Hayır." Konuşması da en az bakışları kadar donuktu, sesinde şüphe veya sorudan eser yoktu. Bakımsız verandaya bakındım ama bir yardım bulamadım, ölü bitkilerden ve tahminimce, Alex'in kız kardeşimi yalanlar ve nefretle doldurduğu salıncaktan başka bir şey yoktu.

"Ona neler anlatıyorsun?" diye sordum.

"Buyur. Sorun bu işte. Ona bir şey söylememe gerek yok. Onun kendi aklı var."

"Kendi aklı olduğunu biliyorum," dedim.

"Ama davranışların öyle göstermiyor. Ona acıyorsun. Küçümsüyorsun."

"Hiç de değil."

"Buna izin vermem," dedi hiddetle, sanki sözünü kesmişim gibi. "Ben onu bunlardan kurtardım. Onu güçlü kıldım, sen bunu bozamazsın."

"Ben kardeşimi küçümsemiyorum," diye hafiften bağırdım. "Ben onu önemsiyorum. Onun bana ihtiyacı var."

"İnkar gerçeği değiştirmez, sana da hiç ihtiyacı yok. Kibirlisin, baban gibi; kardeşin bunu görüyor. Sen onun neye ihtiyaç duyduğunu bildiğini farz ediyorsun, sen ne anlarsın! Gerçek şu ki senin, kardeşinin kim olduğu hakkında ufacık bir fikrin yok."

"Senin var, öyle mi? Sen kardeşimin kim olduğunu biliyor musun? Neye ihtiyacı olduğunu?" Sesimi yükseltmiştim. İçimde öfke kabarıyor, bu da bana iyi geliyordu. Düşman karşımdaydı. Görüp dokunabileceğim bir şeydi.

"Evet, kesinlikle biliyorum," dedi.

"Neymiş?" diye sordum.

"Senin istediğin şey değil. Boş hayaller ve aldanmalar değil. Koca, araba ve briç kulübü değil. Amerikan rüyası değil. Bunlar zaten onun kanını emdi."

Parlayan gözlerine bakarken içimden parmaklarımı onlara sokmak geldi; babama ne çok benzediğimi açık seçik görüyorlardı. Jean'in kendi yolunu bulacağına hiç inanmamıştım, bu acı gerçek bu neredeyse yabancı kadın tarafından yüzüme o kadar açıkça vuruluyordu ki ne diyeceğimi bilemedim.

"Kız kardeşimle yatıyor musun?" diye sordum.

"Defol git, Work. Sana hesap verecek değilim. Jean'le artık birlikteyiz. Ne istediğimizi biliyoruz, denklemde sen yoksun."

"Kimsin sen?" diye sordum. "Neden buradasın?"

"Soru cevap oyunu bitti. Git artık."

"Kardeşimden ne istiyorsun?" diye üsteledim. İki yana salladığı ellerini yumruk yapıp sıktı, derisinin altındaki kasların toplanıp hareket edişlerini gördüm. Kan tepesine fırladı. Alt çenesini sağa sola oynattı.

"Gitsen iyi olur," dedi.

"Bu ev Jean'in."

"Ben de içinde yaşıyorum! Defol verandamdan!"

"Jean'le konuşana dek hiçbir yere gitmem," deyip kollarımı kavuşturdum. "Bekleyeceğim." Alex kaskatı oldu ama ben geri gitmeyi reddettim. Son yirmi dört saattir fazlasıyla itilip kakılmıştım. Kız kardeşimi görmek, iyi olduğunu bilmek istiyordum. Onun yanında olduğumu, daima olacağımı anlamasını istiyordum.

Alex'in yüzünden bir kararsızlık ifadesi geçti. Sonra arkasında bir hareket oldu ve tel kapı hızla açıldı. Jean verandaya çıktı. Sessizce bakakaldım. Karışık saçının içindeki yüzü solgun ve şişti. Gözleri ise kızarmış ve şişmişti.

"Git buradan Work," dedi. "Eve git."

Sonra dönüp gitti, küf kokulu evin içinde gözden kayboldu. Alex muzaffer bir edayla sırıtıp ardından kapıyı suratıma çarptı. Ellerimi tahtanın üzerine koydum, sonra iki yana bırakım. Jean'in yüzü gözümün önüne geldi; duman gibi havada asılı duruyordu. Orada keder, acınacak bir durum, korkunç bir nihayet vardı. Uyuşmuş bir inanmazlık içinde arabama döndüm. Eve ve kirli bahçesine bakarken yaklaşan bir trenin düdüğünü duydum. Bağırmamak için nefesimi tuttum.

7. BÖLÜM

Son kahkahayla ilgili çok şey duymuştum, özellikle de Ezra'dan. Son kahkahanın gerçek olabileceğini, hatırlanıp özlenebilecek bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kız kardeşimin kahkahası hâlâ kulaklarımdaydı. Hep güzel gülerdi, hatta espriyi tam anlamadığında bile. Gülüşü genellikle yumuşaktı, ortasında garip bir hıçkırık olurdu. Dudakları seğirerek güleceğini belli ederdi; sonra sanki heyecanlanmış gibi, küçük beyaz dişleri bir an gözükürdü; ama bazen kahkahayı patlatır, burnundan horultu sesi çıkardı. Bu gülüşler seyrekti. Çok severdim bunu, zira bir başladı mı duramazdı ve yanaklarından yaşlar süzülürdü. Bir kere, çocukken, o kadar çok güldü ki burnundan bir sümük kabarcığı çıkardı, o zaman da ikimiz birlikte nefessiz kalana kadar gülmüştük. Hayatımın en güzel kahkahasıydı. Yirmi beş yıl önceydi.

Jean son kahkahasını atarken yanındaydım. Üç avukat ve bir ceset hakkında, gerçekten berbat bir espri yapmıştım. O hıçkırıklı, minik kahkahalarından birini attı. Sonra kocası içeri girdi ve çocuk bakıcısını evine bırakacağını söyledi. Hiçbirimiz o ikisinin birlikte yattıklarını bilmiyorduk. Jean onun yanağını öptü ve arabayı dikkatli kullanmasını söyledi. Kocası garaj yolundan çıkarken korna çaldı, Jean gülümseyerek onun bunu daima yaptığı-

nı söyledi. Kaza otoyoldaki bir konaklama yerinde meydana geldi. Araba park halindeydi. İkisi arka koltukta çıplaklardı, Jean'in kocası üstte olmalıydı zira çarpışmanın şiddetiyle o ön camdan fırlarken, kız arabanın içinde kalmıştı. Jean'in kocasının çenesi kırılmıştı, beyin sarsıntısı geçirmişti ve yüzünde, göğsünde, cinsel organlarında kesikler vardı ki müstahaktı. Kız komadan çıkamadı, çok büyük bir trajediydi.

Eyalet jandarması bana sarhoş bir sürücünün çıkışı fazla hızlı alınca direksiyon hakimiyetini kaybederek park halindeki arabaya çarptığını söyledi. O kazalardan biri, demişti. O inanılmaz kazalardan bir daha.

Jean iki ay kocasının yanından ayrılmadı; ne zaman ki gazeteler komada yatan on yedi yaşındaki kızın hamile olduğunu duyurdular, işte o zaman Jean yıkıldı. İlk intihar teşebbüsünde onu ben buldum. Banyo kapısının altından kanlı su akıyordu. Kapıyı kırarken kolum yerinden çıktı. Giysileri üzerindeydi; daha sonra öğrendim ki, onu benim bulacağımı bildiği ve beni utandırmak istemediği için öyle yapmış. Bu düşüncesi beni çok duygulandırmıştı.

Ezra onu öyle bırakmak istemedi. Ona yalvardım, bağırdım, onunla kavga ettim, ama o kararlıydı; aile için iyi olmazdı. Jean o koca evde onunla ve annemle yalnız başına kaldı.

Kocası giderken tek çocuklarını aldı. Jean ise içinde bulunduğu bunalımdan ötürü kocasına müsaade etti. Torunu kız değil de erkek olsaydı Ezra'nın buna müsaade edeceğinden şüpheliyim. Ama kızdı ve Ezra sesini çıkarmadı.

O gece Jean yeniden denedi; bu sefer hap içti. Gelinliğini giyip annemle babamın yatağına uzanarak ölmeyi bekledi. Bundan sonra sekiz ay hastanede yattı. Alex Shiften oda arkadaşıydı. Jean eve döndüğünde Alex de evine döndü. Onun hakkında hiçbir şey öğrenemedik. Kız kardeşimle ikisi gizli bir ittifak kurmuştu.

Kibarca başlayan sorularımız kibarca duymazdan geliniyordu. Sorular sertleştikçe onların sorulara tepkileri de sertleşti. Alex Ezra'ya defolmasını söylediğinde iplerin kopacağını düşündüm. Sormayı bıraktık. Hiçbirimiz onlarla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorduk, duyduğumuz rahatsızlık içinde her şey yolunda gibi davranıyorduk. Bir araba dolusu aptaldık.

Sokaktan ayrılırken attığı kahkahayı ve nefes alışını düşündüm; insan hangisinin sonuncusu olacağını bilmiyor. Jean'in son kahkahasının öyle kısa sürmesi beni kederlendirdi. Keşke ona daha komik bir espri yapsaydım.

Kendi son kahkahamı hatırlamaya çalıştım, ama tek düşünebildiğim Jean ile o sümük kabarcığıydı. Muhteşem bir şeydi. Ama hafıza taşkın kapağı gibidir, bir kez açıldı mı, kapatması zordur; arabayı kullanırken, hayaller ve duygular dalga dalga üzerime geldi. Annemin yere düşüşünü, sonra Ezra'nın kasasını, soğuk sırıtmasını ve Alex Shiften'ın muzaffer gülümsemesini hatırladım. Jean'i çocuk olarak, sonra yetişkin, küvette yatarken gördüm. Sulanmış kanı şeffaf bir örtü gibi yerde parlıyor ve merdivenden aşağı dökülüyordu. Karımın üzerimdeki soğuk elleri ve kaçınılmaz olarak, Vanessa Stolen hayalleri – yüzündeki, uyluklarındaki ve nemli pamuk çarşafın üzerinde belini bükerken hiç hareket etmeyen dik göğüslerindeki ter. Gözlerine dokundum, ismimi fısıldarken boğazında düğümlenmeyi işittim ve yıllarca kendimi ona vermekten beni alıkoyan sırrı düşündüm. Ve ikimizin de hayatlarının sonsuza dek değiştiği bu karanlık yerde onu nasıl yüzüstü bıraktığımı düşündüm.

Ama bazı şeyler şüpheden veya kendini suçlamaktan daha güçlüdür. İhtiyaç, mesela. Kabul edilmek. Yargılanmadan sevilmek. Karşılık veremediğimde bile. Arada bir, beni hiç hüsrana uğratmayan tek yere, tek insana dönmüştüm. Hep alıp hiçbir şey vermemiştim. O da, hakkı da olsa, bir karşılık istememiş veya

beklememişti. Uzak kalmaya çalışmıştım; çalışmış ama becerememiştim. Şimdi beceremeyeceğimi de biliyordum. İhtiyaçlarım çok büyüktü, içimde bir hayvan vardı.

Böylece yoldan ayrılarak, dünyadan ayrılarak, Stolen Çiftliğine giden çukurlu yola girdim. Sanki kafamın içinde bir düğmeye basıldı. Baskılar çöktü, endişeler de. Nefes alabiliyordum, aldım da; uzun zamandır suyun altındaymış da yeni çıkmışım gibi. Uzun ince meşelerin, püsküllü servilerin gölgesinde uzanan yolu, lastiklerimin altındaki çakılları çatırdatarak aştım. Pençesinde bir kertenkele tutmuş örümcekkuşu gördüm, kendimi doğanın bir parçası gibi hissediyordum. Yanlış da olsa güzel bir histi ve rüzgardan başka fısıltı yoktu. Son dönemeci de aldığımda Vanessa'nın evi karşımdaydı. Vanessa elini gözlerine siper ederek verandada dikiliyordu. Bir an onun yaklaştığımı sezdiğine inandım. Göğsüm sıkıştı, ruhumla vücudumun uyandığını hissettim. Bu kadın benim için bu yerden daha çok şey yapmıştı. Çiftlikteki bir fidan gibiydi, soluk sarı saçı ve suyun üzerindeki güneş gibi parlayan gözleri vardı. Elleri kabaydı ama ben onları yapabildikleri şeylerden ötürü seviyordum. Elleriyle kara toprağa bir şeyler ekmesini seyretmeyi seviyordum. Bu bana çocukken bildiğim şeyi hatırlatırdı: Toprak iyidir ve toprak affeder. Düz karnının üzerindeki göğüsleri küçüktü, gözleri ise yumuşak bakıyordu. Gözlerinin ve ağzının kenarlarında küçük çizgiler vardı ama önemsizdi. Ona bakınca güçsüzlüğümü hissettim. Bunun yanlış olduğunu biliyordum, ona hak ettiği şeyi asla veremeyeceğimi biliyordum. Bunu biliyordum ve o an endişelendim, ama sadece o an. Sonra arabadan inip onun kollarına gittim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ellerime artık hakim olamıyordum. Verandada mı yoksa hâlâ arabada mı olduğumu bilmiyordum. Hareket ettiğimi hatırlamıyordum, yine de her şey hareketten ibaretti. O içimde yükseldi ve ben kendimden geçtim. Ne korku ne utanma, sadece bu kadın ve renkli bir sis bulutu gibi bizi saran dünya.

Uzaktan bir ses duydum, adımı tekrarlıyordu; ses kulağımı yakıyordu. Diliyle kulağımın ateşini söndürdü. Dili her yanımda – gözlerimde, boynumda ve yüzümde – dolaştı. Elleri ensemi bulup dudaklarımı dudaklarına çekti. Erik tadı aldım, daha sert öptüm, dizlerinin bağı çözüldü. Onu kaldırdım, bacaklarını belime sardı. Sonra biraz daha hareket ve içerdeyiz, üst kattayız ve tutkumuzun ağırlığını çok iyi bilen yataktayız. Giysiler, ten aşırı ısınmış olduğu için yanıp gitmiş gibi buharlaştı. Ağzım göğüslerini, sert, hazır uçları ve yumuşak, düz karnını dolaştı. Her yerinin tadına baktım. Parmakları saçlarıma dolandı ve beni yukarı çekip anlayamadığım sözler söyledi. Pürüzlü avucuyla aletimi alıp içine soktu. Kafam arkaya yattı. Alev alev yanıyordu; tekrar adımı bağırdı ama ben cevap veremeyecek kadar kendimden geçmiştim.

8. BÖLÜM

Bana saatlerce sevişmişiz gibi geldi. İkimiz de konuşmadık; böylesi daha iyiydi. Böylesi sessizlik az bulunur bir şeydi ve bir çocuğun tebessümü kadar hassastı. Bana sokuldu, bacağının tekini bacağımın üzerine attı. Eli tembel tembel göğsümle karnımda dolaşıyordu. Dudakları arada bir boynuma sürtünüyordu. Tüy gibiydi dudakları.

Kolumu ona doladım, elim belinin yumuşak kıvrımına dayandı. Krem rengi tavandaki kahverengi pervanenin dönüşünü seyrettim. Pencereden bir rüzgar esti, tövbekar bir nefes gibi bize çarptı. Ama bunun süremeyeceğini biliyordum, tıpkı onun bildiği gibi; hiç sürmemişti ki. Konuşacaktık ve sözcükler geldikçe gerçekliğin sabit zorlaması da gelecekti. Adım gibi biliyordum. Önce ufak, belirsiz bir huzursuzluk şeklinde başlardı, sanki yapmam gereken bir şey kalmış gibi. Sonra karımın yüzü sessiz, hızlı bir istilada bulunur ve suçluluk küçük adımlarla peşinden gelirdi. Ama bu zinanın suçluluğu değildi; o yıllar önce, Barbara'nın tebessümünden kısa bir süre sonra geçti.

Bu, yıllar önce – tanıştığımız, ona aşık olduğum ve onu hüsrana uğrattığım gün – o berbat derede karanlık ve korkudan doğmuş, farklı bir suçluluktu. O suçluluk kanser gibiydi ve bu suçluluk hissinin saldırısıyla koza kırılacak ve ben, bu dünyada

beni seven tek insanı kullandığım için kendimden nefret ederek ve yaşananları geri alıp kendimi tekrar değerli biri yapmayı dileyerek gidecektim. Ama bu hiç yapamayacağım bir şeydi zira bu suçluluk bir kanserse gerçek kafaya sıkılan kurşundu. Eğer bilseydi benden nefret ederdi. O yüzden her zaman yaptığım gibi vaktinde ayrılacaktım. Ona arayacağımı söylediğimde gözlerindeki kırılmış bakışı, bana inanmış gibi başını sallayıp tebessüm edeceğini şimdiden biliyordum. Gözlerimi kapatıp bu geçici zevk yorganının altına gömüldüm ama içim bomboştu, soğuk, yüreğimi sıkan bir eldi.

"Ne düşünüyorsun?" dedi.

Başlamıştı, ama mühim değildi. Sesini özlemiştim.

"Bilmek istemezsin," dedim. Dirseğine dayanıp bana bakarak gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. "Karanlık, korkunç düşünceler." Alçak sesle konuşuyordum.

"Yine de öğrenmek isterim. Bana bahşeder misin?"

"Öp beni," dedim ona, öptü. Tahammül edebileceği düşüncelerimi ona söyleyebilirdim. "Seni özledim," dedim. "Seni hep özlüyorum."

"Yalancı." Bir eliyle çenemi tuttu. "Pis yalancı." Beni yeniden öptü. "Ne kadar oldu biliyor musun?"

Biliyordum. Her günü ıstırap ve özlem talimi şeklinde geçen on yedi ay iki hafta. "Hayır," dedim ona. "Ne kadar?"

"Boş ver," dedi. "Bunun üzerinde durmayalım." Gözlerindeki acıyı fark ettim. Onunla en son annemi kaybettiğim gece birlikte olmuştum. Ben gecenin karanlığına gözlerimi dikmiş bakarken onun yüzünün, pencere camında asılı kalan aksi hâlâ gözümde canlanıyordu. O sırada kendimde ona gerçeği söyleyecek gücü bulmaya çalışıyordum. Ama sözleri beni durdurmuştu. "Böyle kötü şeyler düşünme," demişti. Ben de düşünmemiştim.

"Ezra öldü," dedim. "Cesedini iki gün önce buldular."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzüldüm."

Ona kalsa konuyu hiç açmazdı. Başkalarından ayrıldığı bir özelliği daha. Ama o hep böyle olmuştu. Zorlamaz, kurcalamaz, ayrıntıları önemsemezdi. Vanessa anı yaşardı; bu konuda ona hep gıpta etmişimdir. Bu onun gücüydü.

"Jean nasıl karşıladı?"

Bunu bana soran ilk o oldu. Ne olduğunu değil. Benim nasıl karşıladığımı değil. Aklına hemen Jean geldi zira onun benim en büyük tasam olduğunu biliyordu. Anlayışının derinliği beni sarstı.

"Jean için endişeliyim," dedim. "Çok dağıldı, onu toparlayabilir miyim, bilmiyorum." Ona Alex'le konuşmamızı, Jean'in verandaya çıkışını anlattım. "Benden koptu o, Vanessa. Onu artık tanıyamıyorum. Başı dertte galiba ama ona yardım etmeme izin vermiyor."

"Hiçbir şey için geç değildir. Tek yapman gereken ona elini uzatmak."

"Uzattım," dedim ona.

"Belki sen uzattığını sanıyorsundur."

"Uzattım, dedim ya."

Sözlerim dudaklarımın arasından çıkarken gücünü hissettim, bu öfkenin nereden geldiğini bilmiyordum. Jean hakkında mı yoksa Vanessa hakkında mı konuşuyorduk? Vanessa doğrulup bağdaş kurarak oturdu ve gözlerini bana dikti.

"Sakin ol, Jackson," dedi. "Sadece konuşuyoruz."

Vanessa bana hiç Work[1] demezdi. Asıl adımı kullanırdı hep. Bir gün ona sebebini sorduğumda benim onun için asla iş olma-

1 İng. *İş* anlamına gelir.

dığımı söylemişti. Ben de ona bunun çok akıllıca ve duyduğum en güzel şeylerden biri olduğunu söylemiştim. Görünüşü hâlâ hatırımdadır. Açık pencereden güneş ışığı içeri doluyordu, onun bir zamanlar tanıdığım genç kız olmadığını ilk defa fark ettim; zaman ve ağır iş iz bırakmıştı. Ama umurumda değildi.

"Haklısın, sadece konuşuyoruz. Sen nasılsın?" diye sordum.

Yüzü yumuşadı. "Organik tarıma başladım," dedi. "Ürünlerimi o tarafa kaydırıyorum. Çilek, böğürtlen filan. Bugünlerde bu revaçta. Kârlı iş."

"İyisin yani?" dedim.

Güldü. "Yok canım. Banka her ay peşimde ama bu organik işi iyi geldi. Beni epey rahatlatacak. Bu çiftlik benim elimden çıkmayacak. Söz." Biraz daha organik tarımdan, eskiyen traktöründen ve vitesi yenilenmesi gereken pikaptan bahsetti. Planlarını anlattı, dinledim. Bir ara kalkıp mutfaktan bira getirdi.

Vanessa benim için ciğerlerime dolan temiz hava gibiydi. Mevsimleri yaşıyor, her gün toprağa dokunuyordu. Ben ıslanana kadar yağmurun yağdığını bile fark etmezdim.

"Zaman deli gibi akıyor," dedi, bana bir bira vererek. Tekrar yatağa oturup kucağına bir yastık koydu. Sol gözüne bir tutam saç düşmüştü. Ona ne demek istediğini sordum. "Ailelerimizi düşünüyordum," diye açıkladı. "Aile servetlerimizin artışı ve tükenişini."

Biramdan bir yudum aldım. "Nasıl yani?"

"Bana hepsi çılgınca geliyor. Düşünsene. İç Savaş'ın sonunda ailen neredeydi?"

Ailemin nerede olduğunu iyi biliyordu; bu konuda birçok kere konuşmuştuk. Beş nesil önceki atam ayağından yaralanma talihsizliğine uğramış, Pennsylvania'lı bir piyadeymiş. Yakalanıp Salisbury'deki Müttefik hapishanesine gönderilmiş. Orada

haftalarca kaldıktan sonra dizanteri ve enfeksiyondan ölmüş. On bir bin Kuzeyli askerin yattığı dört hendek mezardan birine gömülmüş. Savaşın sonuymuş. Karısı onun ölümünü haber almış, hamile haliyle Salisbury'ye gelmiş. Ama hiçbir izi olmayan kocasının kemiklerini binlerce isimsiz cesedin arasında bulmasına imkan yokmuş. Bu onu çok üzmüş. Son parasını kocasını teslim eden doktora vermiş ve iki hafta sonra ölmüş. Sık sık o atamı düşünür, onun ölümüyle birlikte ailemdeki son gerçek tutkunun da yok oluşuna yas tutarım. Kadın üzüntüden ölmüş. Tanrım. Ne acıklı.

Onun oğlu eyaleti dolaşmış ve hayatının büyük bir kısmını onun bunun sebzelerini gübreleyerek geçirmiş. Büyük büyükbabam yazın buz dağıtır, kışın zenginlerin ocaklarına kömür atardı. Onun oğlu babamı zevk için döven beş para etmez bir ayyaşmış. Pickens'lar çok fakirmişler ve Ezra gelene kadar buralarda çok kötü muamele görürlermiş. Ezra her şeyi değiştirmiş. Stolen ailesi ise tam tersiymiş. İki yüz yıl önce bu çiftlik bin dönümden fazlaymış ve Stolen'lar Rowan bölgesini yönetirlermiş.

"Bu yatak çok şeyler gördü," dedim.

"Evet." Başını salladı. "Çok sevgi de gördü." Ben bir şey söylemedim ama sessizlik çok şey anlatıyordu. O beni seviyordu benim de onu sevdiğimi en azından iyi günlerde anlıyordu. Sorunun da bu olduğunu söyleyemiyordum. O anlamıyordu, bense bunu ona açıklamaktan utanıyordum. Bu yüzden bu korkunç belirsiz durumda varlığımızı sürdürürken sonu gelmez soğuk gecelerde tutunacak hiçbir şeyimiz yoktu. "Neden buradasın, Jackson?" diye sordu bana.

"Bir sebep olması mı gerekir?" diye cevap verdim, bayağılık pahasına.

"Hayır," dedi hissederek. "Asla."

Elini tuttum. "Buraya seni görmeye geldim, Vanessa."

"Ama kalmayacaksın."

Sustum.

"Her zamanki gibi," diye devam etti. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Vanessa..."

"Söyleme, Jackson. Söyleme. Daha önce de konuştuk bunları. Evli olduğunu biliyorum. Bana ne oldu bilmiyorum. Bakma sen bana."

"Ondan değil," dedim.

"Neden o zaman?" diye sordu. Yüzünde öyle bir ıstırap vardı ki konuşamadım. Buraya gelmem hataydı. Büyük bir hataydı.

Gülmeye çalıştı ama beceremedi. "Hadi, Jackson. Ne?" Ama ona söyleyemedim. Uzun uzun gözlerime baktı, ben de yüzünde ateşin sönüp vazgeçme ifadesinin yerleşmesini seyrettim. Beni öptü, ama bu ölgün bir öpücüktü.

"Ben duşa giriyorum," dedi. "Sakın bir yere gitme."

Çıplak ayak ve vücutla odadan çıkışını seyrettim. Normalde duşta birlikte olurduk, sabunlu ellerimle vücudunu okşardım. Biramı içip güçsüz bir halde uzanarak kuş seslerini dinledim. Banyodan gelen duş sesini duyunca Vanessa'nın yukarı dönmüş yüzünü gözümde canlandırdım. Teni ne kadar tazedir şimdi! Onun saçını yıkamak istiyordum ama bunun yerine kalkıp alt kata indim. Buzdolabında başka bira vardı, bir tanesini alıp verandaya çıktım. Çıplak tenimi yakan güneş iyi geldi ve terimi kuruttu. Çiftlik uzaktaki ağaç sırasına uzanıyordu, çileklere baktığımı hayal ettim. Direğe yaslanarak rüzgara gözlerimi kapattım. Vanessa'nın aşağı indiğini duymadım.

"Ay, olamaz! Sırtına ne oldu?" Hemen verandaya geldi. "Sanki biri seni sopayla dövmüş." Ellerini hafifçe sırtıma koyarak, yara izlerinin üzerinde dolaştırdı.

"Merdivenden düştüm," dedim.

"Sarhoş muydun?"

Güldüm. "Biraz öyleydim galiba."

"Jackson, dikkatli ol. Ölebilirdin."

Ona neden yalan söylediğimi anlayamadım. Bütün gerçeği bilmesini istemiyordum işte. Kendi sorunları başından aşkındı. "Bana bir şey olmaz."

Birayı elimden alıp içti. Havluya sarınmıştı, saçı hâlâ ıslaktı. Ona sarılmak, hiç bırakmayacağıma söz vermek istedim. Ona onu sevdiğimi, hayatımın kalanını böyle geçirmek istediğimi söylemek istedim. Ama bunun yerine beceriksizce omzuna kolumu attım, kolum bile yabancı birinin kolu gibi geldi. "Burayı çok seviyorum," dedim ona, o da sözlerimi yorumsuz karşıladı. Onun için hissettiklerimi paylaşmaya en çok o an yaklaştım, o da bunu bir şekilde anladı. Ne var ki gerçek hiçbir zaman o kadar basit olmadı. "Aç mısın?" diye sordu. Başımı salladım. "Mutfağa gidelim." Mutfağa giderken çamaşırlıktan bir elbise aldı. "Git pantolonunu giy," dedi bana. "Çıplakken masama oturmak hariç istediğini yapabilirsin." Yanından geçerken enseme bir şaplak attı.

1800'lerden kalma bir masası vardı. Üzeri gedik ve çizgilerle doluydu. Masaya oturup pastırmayla peynir yedik ve havadan sudan konuştuk. Bir bira daha içtim. Ona Ezra'nın kasasıyla kayıp silahını anlattım. Bir an tereddüt edip sonra Ezra'nın nasıl öldüğünü sordu. Kafasına aldığı iki kurşunla, diye anlattım ona. Pencereden dışarı baktı.

"Farklılık duyuyor musun?" diye sordu nihayet.

"Anlamadım."

O zaman bana baktı. "Ezra öldükten sonra hayatın sana değişik gelmeye başladı mı?" Ne demek istediğini anlamadım, bunu ona da söyledim. Bir süre konuşmadı, ona baktığımda söyleyip söylememe konusunda kararsızlık yaşadığını anladım.

"Mutlu musun?" diye sordu nihayet.

Omuz silktim. "Olabilir. Bilmem. Bir süredir bunu düşünmedim."

Gözlerinde bir anlam vardı. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Vanessa?"

Vanessa iç geçirdi. "Senin kendi hayatını yaşadığını düşünmüyorum, Jackson, uzun zamandır öyle."

Kalakaldım. "Kiminkini yaşıyorum?"

"Kiminkini olduğunu biliyorsun." Sesi yumuşaktı ve sanki ona vurmamdan korkarmış gibi geri çekildi.

"Hayır, Vanessa, başkasının hayatını yaşamıyorum." Sinirlenmiştim ama nedenini anlayamıyordum, anlamak da istemiyordum. İnkar bir silahtı; gerçeği öldürüyor, beyni uyuşturuyordu, bense bir keştim. Bir yanım bunu kabul ediyordu, aynı yanım onun nereye varmaya çalıştığını da biliyordu ama o yanımı dinlemedim. O yanım acı veriyordu.

"Jackson ben yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. "Kime yardım etmeye çalışıyorsun? Bana mı kendine mi?"

"Haksızlık ediyorsun," dedi. Haklı olduğunu biliyordum ama umursamadım. Beni girmek istemediğim yerlere götürüyordu. "Ben senin için endişeleniyorum. Hep senin için!"

"Of, Vanessa. Üzerimde çok baskı var. Bazı şeylerin böyle olmasını hiç istemezdim. Her şey kendiliğinden oluyor."

"Senin soruṇun bu."

Ona baktım.

"Hiçbir şey kendiliğinden olmaz. Biz seçimler yaparız, aktif veya pasif seçimler. Dünyayı etkileyebilirsin, Jackson. Ezra öldü. Buṇu hissetmiyor musun?"

"Yine Ezra'ya döndük," dedim.

"Onu hiç bırakmadık ki. Sorun da bu. Sen onu hiç bırakmadın. Yirmi küsur yıldır onun hayatını yaşıyorsun, sen ise bunu hiç görmedin."

Neden bahsettiğini anlamadım, tam o anda yüzü şekil değiştirdi sanki. Ne de olsa o da diğerleri gibiydi. "Hayır," dedim. "Doğru değil."

"Evet." Elimi tutmaya çalıştı, tam zamanında geri çektim.

"Doğru değil işte!" diye bağırdım.

"Neden Barbara'yla evlendin?" diye sordu, sesinde soğukkanlı bir sakinlikle.

"Ne?"

"Neden Barbara? Neden ben değil?"

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum. Eskiden beri biliyorum."

"Manasız konuşuyorsun." Nesillerce ailesini doyuran masaya ellerini dayayarak oturduğu yerden kalktı. Bana doğru eğildiğinde burun deliklerinin genişlediğini fark ettim.

"Beni dinle, Jackson, iyi dinle, yemin ederim, bir daha söylemeyeceğim. Ama bunu söylemem gerek. On yıl önce beni sevdiğini söyledin. Ciddiydin de. Sonra gidip Barbara'yla evlendin. Şimdi bana nedenini söylemeni istiyorum."

Sandalyemin arkasına yaslandım, savunmasız kalmıştım, ama bu konuda elimden bir şey gelmiyordu. Kollarım kalbimi korumak istercesine göğsümde kavuştu. Beynim çınlıyordu, şakaklarımı ovdum ama ani ağrı gitmeyi reddediyordu.

"Barbara'yla evlendin çünkü Ezra öyle istedi." Avuç içini masaya vurdu, sesi kemik kırılma sesine benziyordu. "İtiraf et. Bir kez, Jackson, bir daha sormayacağım. Sen Ezra'nın hayatını,

onun seçimlerini yaşıyorsun. Barbara'nın seçkin bir ailesi var; o iyi okullarda okudu, seçkin arkadaşları var. Bu doğru. İtiraf et. Hadi, Jackson, biraz erkek ol."

"Hayır," diye bağırdım, birden ayağa fırlayarak. "İtiraf etmeyeceğim, çünkü bu doğru değil." Dönüp yukarı giysilerimi ve anahtarlarımı almaya çıktım. Vanessa yanılıyordu, onu daha fazla dinleyemeyecektim. Sesi peşimden geldi.

"Ya çocuk?" diye bağırdı. "Sen hep çocuk isterdin!"

"Kapa çeneni, Vanessa!" Bunu söylerken sesim çatladı. Onun bunu hak etmediğini biliyordum ama içimden daha şiddetli bağırmak geliyordu.

"Kimin fikriydi? Ha? Kimin fikriydi, Jackson? Sürekli bu konudan bahsederdin. Bir sürü çocuk! Sen hep bunu planlardın, bir ev dolusu çocuk, güzel bir aile, böylece Ezra'nın olmasını istediğin gibi bir baba olacaktın. Ah, Jackson. Bunu inkar etme. Bu çok önemli!"

Onu duymazdan geldim. Gömleğim yerdeydi, anahtarlarımı da yatağın altında buldum.

Ayakkabılarımı çorapsız ayaklarıma geçirdim. Ev sıcak ve boğucuydu; dışarı çıkmak istiyordum. Hiç gelmemeliydim.

Merdivenin aşağısında beni bekliyordu.

"Gitme," dedi. "Böyle gitme."

Sesi ve gözleri yumuşaktı ama işe yaramayacaktı. "Geçeyim," dedim. Birinci basamağa çıkarak önümü kesti. Yukarıdan bakınca saçının ayırma çizgisini, burnundaki soluk çilleri, masum olamayacak kadar büyük açılmış gözlerini gördüm.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, Jackson. Özür dilerim. Geri alıyorum. Lütfen gitme."

"Çekil, Vanessa." Yüzündeki acı beni duraksattı ama duramazdım. Bu onun kavgasıydı, benim değil.

"Jackson, lütfen. Çok uzun zaman oldu. Seni tekrar kaybedemem. Kal. Bir bira daha iç." Elime uzandı.

Basamaklar eğimliydi; nefesim daralıyordu, neyim olduğunu bilmiyordum. Hava almam, dışarı çıkmam gerekiyordu. Elimi çekip yanından geçtim.

"Gelmemeliydim," dedim, tel kapıyı hızla duvara çarparak.

Onun arkamda olduğunu duyuyordum, verandadaki, sonra çakıldaki adımlarını işittim. Yüksek sesle nefes alıp veriyordu, dönersem gözyaşlarıyla karşılaşacağımı biliyordum. Bu yüzden dönmedim; adımlarımı hızlandırdım. Beni arabada yakaladı.

"Gitme," dedi.

Arkama dönmedim. Bir elini omzuma diğerini hâlâ yanmaktaki boynuma koydu. Yüzünü sırtıma dayadı, o zaman tereddüt ettim. Kalmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama o çok şey istiyordu. Gerçek bana dost değildi.

"Lütfen beni yalvartma," dedi. Bu sözlerin ona nelere mal olduğunu biliyordum. Ama arkama dönmedim; dönemezdim, ona bir kere bakmam kalmam için yeterliydi. Kalmak istiyordum da; beni kahreden de buydu. Elimde olsa hiç ayrılmazdım ama öfkeme yer açmaya ihtiyacım vardı. Ondan vazgeçemezdim.

"Üzgünüm, Vanessa. Hiç gelmemeliydim."

Arabaya bindiğim sırada beni durdurmaya çalışmadı. Ona bakmadan gittim. Hızlı sürüyordum, lastikler çakılları fırlatıyordu. Dönemece gelene kadar kafamı kaldırıp bakmadım. Bakınca, onu toprağa diz çökmüş, ellerini yüzüne kapatmış halde gördüm. Yıkılmış gibiydi.

Öfkem geçince yoğun bir sarsıntı içine girdim. O sevdiğim tek kadındı ve benim ona tek verebildiğim buydu, bir avuç tozlu gözyaşı.

Tanrım, diye düşündüm. *Ne yaptım ben?*

9. BÖLÜM

Bir kuş yavrusu ezmişçesine canım sıkkın, şosede durdum. Az önce olanları düşünmeye tahammül edemiyordum ama artık içimdeydi, kaçınılmazdı. Gözyaşlarını yüzümde, parmaklarını boynumda, yanağını yanağımda hissediyordum. Somut bir şeye dokunmak için elimi uzattım: Direksiyon, panel, dördü gösteren saat. Derin bir nefes alıp arabayı tekrar sürdüm. O anda Dedektif Mills'le saat üçteki randevumuzu hatırladım. Karımı aldatmakla sevdiğim kadını yıkmak arasında bir yerdeyken, bu aklımdan çıkmıştı.

Gaza bastım. Yol arkamda kararıyordu. Radyodaki bir şarkıyı dilime doladım, radyoyu ne zaman açtığımı bile bilmiyordum. Sertçe düğmesine basıp kapattım. Çiftlik epey geride kalmıştı. Şehre doğru yol alırken sağda solda karavan parkları ve alışveriş merkezleri göze çarpıyordu. Üzerimdeki koku, az önce seviştiğimi ilan ediyordu. Barbara'nın evde olup olmadığını anlamak için evi aradım ve telefondaki sesin o olduğunu fark edince kapattım. Sesi aşırı duygusal geliyordu, sırf hırçınlaşıp hırçınlaşmayacağını görmek için konuşmayı düşündüm; ama o zaman, beni hazırlıksız yakalayacak sorularla hırçınlaşacaktı sesi. Benimse sakinleşmem, kendimi toplamam gerekiyordu.

Ofiste, üzerimdeki günahtan arınmak için Ezra'nın duşuna girdim. Acaba o burayı aynı amaçla kaç kere kullanmıştı. Hiç. Ezra kadınları tanısa da suçluluk duygusunu bilmezdi. Bu konuda ona imreniyor muydum? Hayır. Ben suçluluk duygumu, o duyguya uygun ruh için besliyordum. Çıkarken de Ezra'nın kasasına hareket çektim. Kimse umurumda değildi. Biraz yalnız kalmam gerekiyordu. Belki bir köpek alırdım.

Dışarıda arabama doğru giderken göz ucuyla bir hareket gördüm. Hızla döndüm.

"Arabanı gördüm." Bölge savcısı Douglas'dı. Yorgun görünüyordu, yıllanmış şarap rengi burnunun üzerindeki gözleri şişti. Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu, içkili olduğundan şüphelendim. "Kapıyı çaldım ama cevap vermedin, ben de bekledim."

Hiçbir şey söylemedim. Nedense kalbim yavaşlamayı reddediyordu. Aramızdaki üç metre mesafeyi yürüyüp burnumun dibinde durdu. Gözleri üzerimde dolaştı, ıslak saçıma ve darmadağınık üstüme baktı. Yanaklarımın yandığını hissettim ama kızarmaya engel olamadım. Douglas kolay kanacak bir adam değildi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu, ağzına bir sakız tıkarak. "Evet," dedim, sesimi yeniden kazanarak. "Evet." Tekrara düştüğümün farkındaydım. "Az önce Dedektif Mills'le telefonda konuştuğum için soruyorum. Karşıma çıkmasın, dedi. Ancak ölümü mazeret olarak kabul edermiş." Gözleri belirgin bir şekilde parladı. "Öldün mü?"

"Sayılır," dedim ve beceriksizce gülümsemeye çalıştım. "Bak, Mills'le buluşamadığım için üzgünüm. Sebeplerim vardı."

"Anlatmak ister misin?" diye sordu Douglas, önümü keserek.

"İstemem." Sesimdeki kızgınlıktan etkilenmedi. Ellerini cebine sokup beni inceledi. Poker surat ifademi, avukat surat ifademi takınmaya çalıştım ama ölmüş babamın binasının gölgesinde

bu zordu. Ne gördüğünü hiç bilmesem de şu anda takındığım ifadenin bir zamanlar aynada prova ettiğim sakin ifade olmadığını biliyordum.

"Sana bir şey söyleyeyim, Work, beni iyi dinle." Gözümü bile kırpmadım. "Bu sana bir arkadaş olarak söyleyebileceğim son şey. Bence sözümü dinle." Sanki teşekkür etmemi bekler gibi durdu, ben teşekkür etmeyince de iç geçirdi. "Mills'i sinirlendirme," dedi. "Ciddiyim. Çok sinirlenmiş. Senin dünyandaki en tehlikeli insan olabilir."

Korkunç bir ürperti vücudumda dolaştı. "Ne diyorsun sen, Douglas?"

"Bir şey demiyorum. Bu sohbeti hiç yapmadık farz et."

"Ben de şüpheli miyim?" diye sordum.

"Sana geçen gün herkesin şüpheli olduğunu söylemiştim."

"Bu bir cevap değil," diye karşılık verdim.

Douglas omuzlarını çevirip boş park alanına, çatıya baktıktan sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. Dudaklarını büzdü. "Ezra zengin bir adamdı," dedi, bu her şeyi açıklarmış gibi.

"Öyleyse ne olmuş?" Anlamamıştım.

"Work." Sesinde hiddet vardı ve yatışmak istermiş gibi derin bir nefes aldı. "Mills bir sebep bulmaya çalışıyor ve olağan şüphelileri inceleme altına aldı. Ezra'nın bir vasiyeti olduğunu sanıyorum."

"Yapma yahu," dedim. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Barbara'nın pahalı zevkleri var, avukatlık da..." Susup omuz silkti.

"Yapma, Douglas."

"Ben sadece meydanda olan bir şeyi söylüyorum, tamam mı? Sen çok iyi bir taktikçisin, Work. Tanıdığım en keskin hukuk ze-

kasına sahipsin. Mahkemede bile efendisin yahu. Ama sen şirketin zengin müşterilerini çeken kişi olamazsın. Artık şahsi zarar davalarını almayacaksın ve büyük müşteriler elde etmek için yalakalık yapmayacaksın. Sizin şirketin temeli, Ezra'yı zengin eden ise buydu. Ama avukatlık bir iştir. Mills bile bunu biliyor ve senin işinin çok kârlı olmadığının farkında. Bak, babanı senin öldürmediğini biliyorum. Ama Mills'in senden şüphelenmesine fırsat verme. İşbirliği yap yahu. Geri zekalı gibi davranmasana. Ona istediği şeyi ver de hayatına devam et. Yüksek matematik değil yani."

"Yüksek matematik değilmiş!"

"Bir, bir daha iki eder. Yanına altı yedi sıfır ekle, o zaman hesap zorlaşır."

Sözleri beni çok şaşırttı, yüzünün çok keskin bir tarafı vardı, sanki beni ortadan yarıp bağırsaklarımdan fal bakacakmış gibi.

"Ezra'nın da çok sıfırı vardı," diye bağladı.

Bağırsaklarım sanki onun o kalın, etli parmaklarının arasındaymışçasına burkuldu. "Mills bu konuyu seninle konuştu mu?" diye sordum, bilmek isteyerek.

"Fazla bir şey konuşmadı," dedi bölge savcısı. "Ama bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok, Work. Onun ne düşündüğünü biliyorum. O yüzden kendini düşün, olayı bir erkek gibi karşıla ve hayatına devam et."

"Mills sana dün gece beni birinin öldürmeye çalıştığını söyledi mi?" diye sordu.

Sözü kesilince kaşlarını çattı. "Bir şeyler söyledi."

"Ne dedi?"

Douglas omuz silkti, gözlerini kaçırdı. "Sana inanmıyor."

"Sen de inanmıyorsun." Söyleyemediği düşüncesini ben dile getirdim.

"Dedektif olan o," dedi donuk bir ifadeyle.

"Uydurduğumu mu düşünüyorsun?"

"Neye inanacağımı bilmiyorum." Basit bir cümle.

"Biri o koltuğu merdivenden aşağı itti, Douglas. Eğer beni öldürmek istemediyse bile, kesinlikle fiziksel bir zarar vermeye çalıştı."

"Yani bunun babanın ölümüyle bağlantılı olduğunu mu söylüyorsun?"

Kasayı ve kayıp tabancayı düşündüm. "Olabilir. Mümkündür."

"Mills'in buna inanmadığını bilmen gerek. Senin kafa karışıklığı yarattığını, meseleleri muğlak hale getirdiğini düşünüyor. Eğer cinayeti senin işlediğini düşünseydim, eğer diyorum, şeytanın avukatlığını yaparak, o zaman Mills'le aynı fikirde olurdum. Bu Occam'ın Usturası'na benzer Work. En basit açıklama genellikle doğrudur."

"Saçmalık. Biri beni öldürmeye çalıştı."

"Sen Mills'e mazeretini ve başka ne istiyorsa, onu sun, Work. Baksın da rahatlasın."

"O gece ne olduğunu biliyorsun, Douglas." Bu bir beyandı, alışılmışın dışında bir açık ifadeydi.

"Annenin trajik bir düşme sonucunda öldüğünü biliyorum, başka bir şey bilmiyorum." Sesinde vicdan azabı hissedilmiyordu.

"Yeterli," dedim.

"Hayır. O gece aynı zamanda baban kayboldu ve Mills'e göre Jean ve sen onu en son gören kişilersiniz. Bu önemli, kimse de senin hassasiyetine aldırmayacaktır. Baban öldürüldü. Bu bir cinayet soruşturması. Konuş onunla."

Bir kere daha cinayet deseydi elimden bir cinayet çıkacaktı. Hatırlatmasına gerek yoktu. Ne zaman gözlerimi kapatsam baba-

mın etsiz kemiğini görüyordum, şimdi bile Chapel Hill'deki tıbbi muayene yapan kişinin bıçak ve testeresi altında vücudundan geriye kalanların halini gözümün önüne getirmemek için büyük savaş veriyordum.

Douglas olduğundan daha büyük görünüyordu. Son sözlerinin ardındaki sessizlik bir cevap beklediğini belli ediyordu, ama ben yukarı bakmadım. O gecenin anısını kanlı bir tümör gibi öksürüp içimden atmamı istiyordu. Böylece Mills onu kurcalayabilir, parmak boyası gibi oraya buraya bulayabilir ve kahve, sigara eşliğinde diğer polislerle paylaşabilirdi. Her gün mahkemede çekiştiğim polislerle. Bu işlerin nasıl olduğunu, her şeyi görmüş ama hâlâ doymamış insanların sapkın dikizciliklerini bilirdim. Tecavüz kurbanları hakkında dava salonlarının arka koridorlarında nasıl dedikodu yaptıklarını, fotoğrafları didiklediklerini ve günün en komik polisi olmak uğruna bir insanı insanlığından nasıl çıkardıklarını bilirdim. İnsanların öldürülme şekilleri hakkında espri yaptıklarını duymuştum: Canı yanmış mıdır? Sence yalvarmış mıdır? Bıçak tenine dokunduğunda bilinci yerinde miydi acaba? Anlamış mıdır? Altına işemiş diyorlar. Bu bir kara komediydi, ülkenin her bir şehrinde kurbanların acısıyla oynanan bir oyundu. Ama bu sefer söz konusu olan benim acımdı. Ailemin acısı. Sırlarım.

Annemi merdivenin aşağısında gözleri açık, boynu bükük, ağzından kanlar boşalırken gördüm. Her şeyi gördüm: Giydiği kırmızı elbiseyi, ellerinin duruşunu, merdivendeki ayakkabısını. Hafıza zalimdi ve kesip biçiyordu ama eğer kafamı kaldırıp baksaydım Ezra'yı görebilirdim, bu da daha kötü olurdu. Buna hazır değildim. Yapamazdım. Tekrar bunu yapamazdım. Çünkü Ezra'nın arkasına bakarsam Jean'i görürdüm. O gecenin ona ne yaptığını, her şeyi görecektim. Yüzünde, hâlâ rüyalarıma giren o korkunç tablo gibi donmuş ifadeyi görecektim. Yüzünde dehşet,

öfke, onu değiştiren bir hayvani güç vardı. O yüzden bir yabancı, öldürebilecek bir insanı gördüm ve bu beni şimdi her zamankinden çok korkutuyordu. O gece kız kardeşimi ne hale getirmişti? Artık ondan ümit yok muydu?

Mills'le konuşursam her şey yeniden canlanacaktı. Polis aklıyla olayı ortaya çıkarmak için kurcalayacak, burnunu sokacaktı. Bazı şeyleri anlayabilirdi, ben ise buna tahammül edemezdim.

"Sorun değil," dedim bölge savcısına. "Onunla konuşurum."

"Mutlaka konuş," dedi.

"Olur." Oradan kaçmak için yanıp tutuşarak arabamın kilidini açtım. "Beni düşündüğün için sağ ol," dedim ama alaylı ifadem boşa gitti. Arabaya bindim, o sırada elini kapıya koyarak beni durdurdu.

"Bu arada," dedi, "Ezra'nın kaybolduğu gece sen ne yapıyordun?"

Gözlerine bakmaya çalıştım. "Mazeretimi mi soruyorsun?" diye sordum, şaka yaptığını farz ederek. Bir şey söylemedi, ben güldüm, ama sahte bir gülüş olduğu belliydi. "Arkadaş olarak mı, bölge savcısı olarak mı?"

"İkisi de herhalde," dedi.

"Komik bir adamsın," dedim.

"Hadi ama," dedi.

Oradan, onun o sorularından ve donuk gözlerinden kaçmak istiyordum. Bu şartlarda herkesin yapacağı şeyi yaptım ben de: Yalan söyledim.

"Evdeydim," dedim ona. "Yatakta. Barbara'yla."

Hafifçe gülümsedi. "O kadar zor değilmiş, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, şaşırarak. "Hiç zor değildi."

Daha genişçe gülümsedi, dişlerinde kahverengi bir yiyecek artığı kaldığını gördüm. "Aferin," dedi, dostça davranmaya çalışarak ama küçümsediğini saklayamayarak.

Ben gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama beceremedim. Elimden ancak başımı sallamak geldi, bu bile acı verdi. Benden emin olamıyordu. Bu gözlerinden okunuyordu. Ezra'yı öldürmüş olabilir miydim? Bu onun açısından bir soruydu ve mazeretimi kontrol edecekti. Bunu Dedektif Mills'le tartışacağını da biliyordum. Bu onun bölgesiydi ve olay basına yansımıştı; saha kenarında oturacak değildi. Yani ben ona nasıl yalan söylüyorsam o da bana söyleyebilirdi ve bu da tek bir anlama gelirdi. Douglas öyle istemiş olsa da olmasa da, dostluğumuz ölmüştü. Yarın babamın cinayeti için birini assa bile ben asla geriye dönemezdim. O köprü yıkılmıştı bir kere.

Sonra o gitti, ben de onun yıpranmış Chevrolet'sine doğru yürürken geniş sırtını seyrettim. Arabaya binip gitti. Arkasına dönüp bakmadı, tahminimce o da bunu biliyordu. Ezra'nın ölümü ıslak çıraya düşen kibrit gibiydi; şimdi için için yanıyordu ama parlaması an meselesiydi.

Arabamı çalıştırdım. Camları açık bıraktım. Saçımı rüzgarda kuruttum ve sabun kokusunu gidermek için iki sigara içtim. Vanessa'nın gün ışığındaki yüzünü düşündüm. Bu benim tutunacağım şey olacaktı. Sonu değil başı hatırlayacaktım.

Adını söyledim bir kez, sonra içime hapsettim.

Eve vardığımda saat altıya geliyordu. İçeri girdiğim an anormal bir şey olduğunu anladım. Mumlar ortalığı kokuya boğmuştu ve hafif müzik çalıyordu. Barbara mutfaktan seslendi, cevap verdim, ceketimi bir sandalyenin arkasına bırakıp yavaşça ona doğru ilerlerken. Mutfak kapısında beni bir kadeh soğuk beyaz şarapla, muhtemelen bir servete mal olmuş Chardonnay ile karşıladı. Yüzünde tebessüm, üzerinde minicik siyah bir elbise vardı.

"Hoş geldin, canım," dedi ve beni öptü. Dudakları aralandı, dilinin ucunu hissettim. Bana en son ne zaman canım dediğini ve bu şekilde öptüğünü bile hatırlamıyordum, zil zurna sarhoştu. Vücudunu bana yapıştırdı, aşağı bakınca, baskıdan yukarı fırlayan göğüslerini gördüm. Kollarını belime doladı.

"Sarhoş musun?" diye sordum düşünmeden.

Geri çekilmedi. "Henüz değil," dedi. "Ama iki kadeh daha içersem şansın artar." Vücudunu bana sürttü, bu beni biraz rahatsız etti. Başının üzerinden bakınca, tencerelerin kısık ateşte kaynadığını gördüm.

"Yemek mi pişiriyorsun?" diye sordum, şaşırarak. Barbara nadiren yemek pişirirdi.

"Hamurlu bonfile," diye cevap verdi.

"Hayırdır?"

Geri çekildi, şarabı tezgahın üzerine koydu. "Özür olarak," dedi. "Dün gece sana davranış şeklimi telafi için. Senin için zor bir zamandı, çok kötü bir zamandı, daha anlayışlı olabilirdim." Gözlerini devirdi ama ben ona inanmadım. "Daha anlayışlı olmalıydım, Work. Senin yanında olmalıydım." Barbara yıllardır benden özür dilememişti. Çok şaşkındım.

Elimi tutup sahte olduğunu düşündüğüm bir ilgiyle bana baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu, düşüşümle ilgili olarak, herhalde. "Hastaneye gelmeliydim, biliyorum, ama sana kızgınlığım geçmemişti." Dudaklarını büktü, kendi aklınca bunun her şeyi düzelttiğini düşündüğünden emindim. Ben cevap vermeden dönüp şarap kadehini alıverdi. Kadehin yarısı bir yudumda gidince sakinliği pek doğal gelmedi. Tekrar bana dönüp tezgaha yaslandı, gözleri parlayarak. "Ee," diye başladı tekrar, biraz fazla bağırarak. "Günün nasıl geçti?"

Kendimi gülmemek için tuttum. Neredeyse ona bir tane çarpacaktım, sırf mükemmelen hazırlanmış yüzündeki ifadeyi görmek için. Dün gece biri beni öldürmeye çalıştı, sen ise hastaneye bile gelmedin. Kırılgan ve yalnız bir kadınla seviştikten sonra ruhunu, keşfetmeye tırstığım sebeplerden ötürü yerlere attım. Babam kafasına yediği iki kurşunla ölmüş ve bölge savcısı olay gecesi nerede olduğumu öğrenmek istiyor. Yüzündeki o sahte tebessümü yok etmek istiyorum ki bu da evliliğimin zorda olduğunu gösterir. Ve her açıdan hüsrana uğrattığım kız kardeşim benden nefret ediyor. En kötüsü de çok sevdiğim bu kız kardeş muhtemelen babamın katili.

"İyi," dedim. "İyi geçti. Seninki nasıldı?"

"Aynı," dedi. "Git otur. Gazete masada. Yemek yarım saate hazır olur."

"Üzerimi değiştireyim," dedim ve odun ayaklarla oradan yürüdüm. Yürürken bir şeylere dokunuyordum: Duvara, tırabzana. Gerçek olan neydi? Neyin önemi vardı? Pis ağzımla mutfağa gitsem beni öpüp çikolata tadı aldığını mı söyleyecekti?

Yüzüme su çarpıp bir pantolonla Barbara'nın birkaç Noel önce hediye ettiği boğazlı kazağı giydim. Aynada yüzümü incelediğimde yüzümün ne kadar dolu, ne kadar sakin ve tam göründüğünü fark ederek şaşırdım. Gülümseyince aldatıcı görünüş yok oldu. Vanessa'nın söylediklerini düşündüm.

Mutfağa tekrar girdiğimde Barbara hâlâ ocağın başındaydı. Bardağı yine doluydu. Ben de kendime biraz daha şarap koyarken bana gülümsedi. Konuşmadan kadeh tokuşturup içtik. "On dakika daha," dedi. "Hazır olduğunda seslenirim."

"Masayı kurmamı ister misin?" diye sordum.

"Ben hallederim. Sen git, dinlen."

Salondaki derin ve yumuşak kanepeye yöneldim. On dakika iyiydi.

"Douglas uğradı," diye bildirdi karım. Durup geri döndüm.

"Ne?"

"Evet, öylesine uğramış. Ezra'nın kaybolduğu gece hakkında konuşmak için."

"Öylesine," dedim.

"Elinde formlar varmış, dedi. Dolduracakmışız."

"Dolduracakmışız."

Yüzüme muzip bir şekilde baktı. "Neden söylediklerimi tekrarlıyorsun?" diye sordu.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet."

"Farkında değilim."

"Cidden, Work." Güldü. "Bazen." Ocağa döndü, eli tahta kaşığın üzerinde. Kök salmış gibi olduğum yerde durdum, uyuşukluğun normal var oluşum haline geldiğini sezerek.

"Ona ne söyledin?" diye sordum nihayet.

"Gerçeği," dedi. "Başka ne söyleyebilirim?"

"Tabii ki gerçeği söylemişsindir, Barbara, ama tam olarak ne söyledin?"

"Beni tersleme, Work," dedi. "Ben burada..." Lafının gerisini getirmeyerek kaşıkla darmadağın mutfağı gösteri. Tezgaha sarı bir şey damlamıştı, Barbara'nın gözlerine bakamadığım için ona baktım. Bakabildiğimde ise elini ağzına kapattığını yere dönük gözlerinde yaş biriktiğini gördüm. Başka bir adam olsa yanına gidip ona sarılırdı ama benim ruhum zaten yalanlarla kararmıştı.

Ona kendini toplaması için biraz zaman tanıdım. Tuhaf bir sessizlik oldu. "Ona ne söyledin?" diye sordum yeniden, bu sefer daha kibarca.

"Bildiğim kadarını anlattım. Bana çok bir şey anlatmadın ki." Sesi alçaktı. "Ona, sen" – burada, cümlesini güçlükle tamamlayarak, sustu; az kaldı annemin cesediyle diyecekti – "annenle hastaneye gittikten sonra, babanın evine gittiğini söyledim. Sonra buraya geldiğini, ne kadar üzgün olduğunu söyledim, hem senin, hem Jean'in." Yine yere baktı. "İkinizin tartıştığınızı."

Onu durdurdum. "Sana bunu anlatmış mıydım?"

"Ne hakkında tartıştığını anlatmadın. Sadece bir şey için tartıştığınızı biliyorum. Moralin çok bozuktu."

"Başka?"

"Niye soruyorsun?"

"Sen söyle, lütfen."

"Başka bir şey yok. O gece nerede olduğunu öğrenmek istedi, ben de ona burada olduğunu söyledim. O da teşekkür edip gitti. Bu kadar."

Çok şükür. Ama onu sınamalıydım. Emin olmalıydım.

Sesimden bir şey belli etmemeye çalışıyordum. "Bütün gece burada olduğuma yemin eder misin? Bu yönde tanıklık eder misin?"

"Beni korkutuyorsun, Work."

"Korkmana gerek yok," diye onu temin ettim. "Meslek alışkanlığı. Bazı insanların nasıl düşünebileceklerini bilirim, ayrıca bu konuyu açıklığa kavuşturmamız en iyisi."

Yaklaşarak buzdolabının kapısında durdu. Kaşık hâlâ elindeydi. Gözleri sabit bakıyordu; sesi ise, sözlerine özel bir vurgu yapmak istermişçesine, alçak çıkıyordu. "Gitmiş olsaydın, haberim olurdu," dedi basitçe ve yüzündeki ifade gerçeği bildiğine dair içimde şüphe uyandırdı. Yani gitmiş olduğumu. Saatler boyu Vanessa'nın omzunda ağladıktan sonra şafakta sessizce yatağımıza geri döndüğümü, uyanmasından korktuğumu.

"Buradaydın," dedi. "Benimle. Buna hiç şüphe yok."

Bu sefer yüzümün beni ele vermemesini umarak gülümsedim. "Güzel. O zaman mesele halloldu. Teşekkür ederim, Barbara." Ellerimi birbirine sürttüm. "Yemek çok güzel kokuyor," diye ekledim, inandırıcılıktan uzak ve mümkün olan en hızlı şekilde arkamı döndüm. Tam kanepeye varmak üzereyken aklıma bir düşünce geldi. "Douglas saat kaçta geldi?"

"Dörtte," dedi. Kanepeye oturdum. Park sahasında onunla konuşmamdan bir saat önce. Dostluğumuz o beni sorgularken ölmemişti; ceset çoktan soğumuş ve kokmaya başlamıştı. Şişko it beni sınamıştı.

Yemeği tadabilseydim, eminim ki çok beğenecektim. Kıyılmış bademli Brie, Sezar salata, hamurlu bonfile ve taze ekmeğimiz vardı. Şarap Avustralya üretimi çıktı. Karım mum ışığında güzel görünüyordu ve arada bir onun hakkında yanlış hükümlere varmış olabileceğimi düşündüm. Zararsız ve zekice konuşmalar yaptı, güncel olaylardan ve ikimizin de okumuş olduğu bir kitaptan bahsetti. Arada bir elini elime değdirdi. Şarap ve ümitle yumuşadım. Saat dokuz buçuğa gelmeden, şansımızın olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Ama uzun sürmedi.

Ertesi gün için tabaklar temizlenmiş, lavaboya koyulmuşlardı. Tatlı artıkları masada duruyordu ve kahveli likörlerimizi yarılamıştık. İçime dingin bir mutluluk doldu ve ilk defa onu sevmeyi sabırsızlıkla bekledim. Eli bacağımdaydı.

"Söyle bakalım," dedi, yakınlaşıp kendini sunarak. "Ne zaman taşınırız, sence?" Soru beni şaşırtmıştı. Anlamadım, ama gözlerinde yeni bir ışıltı vardı. Neredeyse iradem dışında, ayılmaya başladığımı hissettim. Barbara şarabından bir yudum aldı, bardağın üzerindeki gözleri karanlık. Sanki gökten bir tarih indirecekmişim gibi, sessizce bekledi.

"Nereye taşınıyoruz?" diye sordum, zira başka seçeneğim yoktu. Cevabını sıkıntıyla bekledim, büyük oranda ne olduğunu bildiğim için.

Güldü ama komik bir şeye güler gibi değil. "Şakayı bırak," dedi.

Azıcık keyiflenmiştim, o da kayboldu, sesindeki zalim açlık tarafından yalanıp yutuldu. "Şaka yapmıyorum," dedim. "Sen?"

Yüzünün yumuşayışını seyrettim ama bunun zorlama olduğunu da gördüm. Bir zamanlar hoş olan çenesindeki kaslar hâlâ gergindi.

"Ezra'nın evine. Yeni evimize."

"O eve taşınacağımızı nereden çıkardın?"

"Düşündüm ki... Yani..."

"Barbara, bu evin masrafını zor karşılıyoruz, babamın evi buranın iki katı büyüklükte."

"Ama çok güzel bir ev," dedi. "Ben düşündüm ki..."

"Isınma masrafını bile karşılayamayacağımız yedi yüz elli metre kare eve taşınacağımızı mı düşündün?"

"Ama vasiyet—"

"Vasiyette ne olduğunu bile bilmiyorum!" diye haykırdım. "Hiçbir fikrim yok!"

"Ama Glena dedi ki—"

Patladım. "Glena mı? Tahmin etmem gerekirdi. Dün gece ikiniz bunu mu konuşuyordunuz?" Demek ben garajda saatlerce sefil bir halde otururken karımla iğrenç arkadaşı, Barbara'nın seviye atlamasını konuşuyorlardı. "Her şeyi planlamışsın."

Barbara'nın halinde bir değişiklik gözlemledim. Birden heyecanı dindi.

"Eğer bir aile kuracaksak, bu gayet makul bir düşünce," dedi ve şarabından bir yudum alıp bir avcı sabrıyla beni bekledi. Bu hiç dürüstçe değildi. Barbara çocuk sahibi olmayı ne çok istediğimi biliyordu. Derin bir iç geçirip fincanıma likörü boşalttım.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?" diye sordum. "Ezra'nın evine karşılık çocuk?"

"Olur mu hiç," dedi. "Ben çocuk yapmanın mantıklı bir adım olacağını ve o geniş alanı kullanabileceğimizi söylüyorum, o kadar."

Sakinleşmeye çalıştım. Yorgunluk üzerime ıslak çimento gibi çöktü, yine de bazı çirkin gerçeklerle yüzleşme zamanının geldiğine karar verdim. Vanessa'nın yaşlarla ıslanmış yüzü davetsizce aklıma geldi. Söylemiş olduğu şeyleri, önüme fırlatmış olduğu gerçekleri, bana yüzleşmektense onu ezmeyi tercih ettirecek kadar nefret ettiğim gerçekleri düşündüm.

"Neden hiç çocuğumuz olmadı, Barbara?" diye sordum.

"Sen mesleğine yoğunlaşmak istediğini söyledin." Cevabı hızlıydı ve önceden çalışılmamıştı, buna inandığını anladım. Kafamın içini ürkütücü bir sessizlik, buz gibi bir sükunet doldurdu.

"Ben böyle bir şey söylemedim," diye iddia ettim. Düşüncesi bile saçmaydı. Hukuk kariyerimin boş hayali için gereğinden fazla fedakarlıkta bulunmuştum. Çocuk fikrinden asla vazgeçmezdim.

"Kesinlikle söyledin," dedi Barbara. "Çok iyi hatırlıyorum. Kendini mesleğine vermek istedin."

"Ne zaman çocuk mevzuunu açsam, Barbara, bana hazır olmadığını söyledin. Konuyu değiştirdin. Eğer bana kalsaydı, şimdiye kadar beş tane çocuğumuz olmuştu."

Yüzünde tuhaf bir anlayış ifadesi belirdi.

"Belki sebep Ezra'ydı," dedi, sonra ağzında çıkan sözcüklere inanamamış gibi sıçradı.

"Belki sebep Ezra'ydı ha?" diye sözlerini tekrarladım.

"Onu demek istemedim," dedi, ama söz ağzından çıkmıştı bir kere. Ne demek istediğini biliyordum ve birden kulaklarım, beni yerimden düşürecek şekilde uğuldamaya başladı.

Belki sebep Ezra'ydı.

Belki... sebep... Ezra'ydı.

Karıma bakakaldım. Anlamıştım. Ezra onun azamet geleneğini sürdürmemi istiyordu. Barbara daha çok para kazanmamı istiyordu. Çocuklar beni engellerdi. Yüz hatları beni dehşete düşüren bir hal aldı. Karımla babam beni çocuk sahibi olmaktan mahrum etmiş, ben de bir çiftlik hayvanı kadar hantal ve akılsızca davranarak, onlara izin vermiştim. Her şeyi apaçık görüyordum. Sersemlemiş bir halde yerimden kalktım. Barbara'nın sesini uzaktan gelen bir vızıltı olarak duyuyordum. Bir şekilde viski şişesini bulup büyük bir bardağı doldurdum. Barbara bana bakıyordu. Dudakları kımıldadı, ardından yabancı birinin bacakları üzerinde mutfağa doğru yürüdü. Tabakları sudan geçirir, bulaşık makinesine doldurur ve tezgahı silerken zaman dondu. Sanki ortadan kaybolmamdan korkarmış gibi çalışırken bana bakıyordu. Ama ben kımıldayamıyordum; bana yol gösterecek kimse yoktu. Buna güldüm sanırım.

Nihayet yanıma geldiğinde sözle ifade edilemeyecek kadar sarhoştum, hiç bilmediğim derinliklerde kaybolmuştum. Çalınmıştı! Her zaman istediğim çocuklar, üniversiteden beri hayalini kurduğum aile. En çok güvenmem gereken insanlarca hayatım benden çalınmıştı. Ben de buna izin vermiştim. Buna ister körü körüne güvenmek denilsin. İster korkaklık denilsin. İster atalete ortaklık denilsin. Ben de suçluydum ve bu gerçeğin büyüklüğü beni kahrediyordu.

Sanki bir sis bulutunun içinden karımın eli bana uzandı. Beni yatak odasına götürdü, yatırdı ve yanı başımda dikildi. Dudakları kımıldadı, bir süre sonra da sesi geldi. "Üzülme, tatlım. Bir çaresini buluruz. Ezra'nın bir şeyler düşündüğünden eminim." Sözleri pek anlam ifade etmiyordu.

Soyundu, bluzunu itinayla astıktan sonra göğüslerini bana başka bir adamın cennetinden kudret helvası gibi sundu. Eteğini üzerinden sıyırarak kıvrımlı bronz bacaklarını meydana çıkardı. Barbara canlanmış bir heykeldi. Bana kalkan olması gereken ama olmayan giysilerin kemer ve düğmelerini buldu; muzaffer bir tebessümle pantolonumu çıkardı, rahatlamamı söyledi ve önümde diz çöktü. Bunun yanlış olduğunu bilsem de o bir şeyler söyleyip korkunç kudret büyüleri yaparken, kapalı gözlerin ardına saklandım; kendimi bıraktım ve teslimiyet içinde, son raddede yozlaşmak neymiş anladım.

10. BÖLÜM

Cumartesi sabahı erkenden gözlerimi soğuk, gri güne açtım. Jaluzinin aralarından içeri sızıp yatağa ulaşsa da odanın büyük bölümü karanlıkta kalıyordu. Barbara yanımda yatıyordu, bacağıma dayalı bacağı terlemişti. Yatağın uzak ucuna gidip kıpırdamadan yattım. Hassaslığım üzerimdeydi. Göz kapaklarım tutkallanmış gibiydi, ağzımın içindeki dilimin tadı ise uzun zaman önce ölmüş bir şeyin tadına benziyordu. Genellikle insanın aklına sabahın köründe düşen acımasız gerçekleri düşündüm. Bende de vardı onlardan ve hepsi buna yol açmıştı. Kendime yabancıydım. Babam için hukuk fakültesine gitmiş, babam için evlenmiştim; ayrıca aynı adam ve yatağımı paylaştığım kepaze kadın için aile hayalimden – ruhumdan – vazgeçmiştim. Babam artık hayatta değildi ve bana kalan tek şey şu gerçekti: Hayatım bana ait değildi. Yüzümü maske olarak kullanan boş bir kabuğa aitti. Ama kendime acımayı kabul etmiyordum.

Başımı kaldırıp Barbara'ya baktım: Yatakta karışmış saç, kırışık cilt, içi parlayan, açık ağız. Bu görüntü karşısında yüzümü buruşturdum, ama yine de, her şeyin meydana çıktığı bu şafak vaktinde bile, onun güzelliğinin hakkını vermek zorundaydım. Ama onunla güzelliği için evlenmemiştim; bu konuda kendimi kandırmadığımdan eminim. Onunla enerjisi, canlılığı için ev-

lenmiştim. İnançlarının kuyruk rüzgarı beni de dümen suyuna sokmuştu: Ondan mükemmel bir eş olurdu, onunla evlenmemek için aptal olmak gerekirdi. Buna inanmıştım, bunun çirkin sebeplerini ise şimdi anlıyordum. Vanessa söylemişti: Onunla Ezra için evlenmiştim. Offf!

Ayaklarım yer döşemesini buldu, el yordamıyla yolumu bularak odadan çıktım. Çamaşır odasında bir kirli kot pantolonla bir çift terlik buldum. Telefonu ve bir paket sigara alıp ön verandaya çıktım. Parkın üzerine sis çökmüştü ve hava soğuktu. Sigaramı yakıp dumanı üflerken ürperdim. Hiçbir şey kımıldamıyordu ve sessizlikte kendimi çok canlı hissettim. Vanessa'nın numarasını tuşladım. Telesekreteri cevap verdi ama onun çoktan yataktan kalkmış, çıplak ayakla çimende dolaştığını biliyordum. Düdük sesini beklerken ona gerçeği söylemeye karar verdim: Haklı olduğunu benim ise çok üzgün olduğumu söyleyecektim. Ama onu sevdiğimi söylemeyecektim. Henüz erkendi. Bunu yüz yüzeyken yapmalıydım ve daha hazır değildim. Orada gerçekle veya hayatımın karman çorman olduğu gerçeğiyle ilgisi bulunmayan başka sorunlar da vardı ama onun anladığımı bilmesini istiyordum. Onun haklı olduğunu bildiğimi, üzgün olduğumu göstermek istiyordum. Böylece her şeyi söyledim. Bunlar sadece sözlerdi, sonuç olarak cılız bir başlangıçtı ama hiç yoktan iyiydi. Telefonu kapatırken kendimi iyi hissettim. Geleceğin ne göstereceğini hiç bilmesem de umursamıyordum.

Oturup sigara içtim, içimde de çok eskilerden bildiğim bir şey uyandı. Güneş doğarak sıcak, kızıl parmaklarını üzerime bastırdı. Kısa bir süre için sükunet içinde oturdum. O sırada Barbara'nın varlığını hissettim.

"Ne yapıyorsun dışarıda?"

"Sigara içiyorum," dedim arkama dönme zahmetine girmeden.

"Saat sabahın altı kırk beşi."

"Öyle mi?"

"Bana bak, Work."

Arkama döndüm. Yün sabahlığına sarınmış halde, açık kapıda dikiliyordu. Saçları karmakarışık, çarpılmış ağzının üzerindeki gözleri şişmişti. Onun düşüncelerinin de benimkiler gibi dün gecede olduğunu biliyordum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Barbara'ya gözlerimle bir uyarı verdim ama bu basit mesajı bile anlayamayacağını biliyordum. Bunu anlaması için beni tanıması gerekirdi ama biz birbirimize yabancıydık. Ben de düşüncelerimi bir geri zekalının bile anlayabileceği basit, kara kelimelere döktüm. "Hayatımın gasp edildiğini, asla ödeyemeyeceğim bir fidye için tutulduğunu düşünüyorum. Daha önce hiç görmediğim bir dünyaya bakıyor ve buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum."

"Saçmalamaya başladın artık," dedi ve geçiştirmek ister gibi gülümsedi.

"Seni tanımıyorum, Barbara, hiç tanıdım mı bilemiyorum."

"Yatağa gel hadi," diye buyurdu.

"Gelmiyorum."

"Dışarı buz gibi."

"İçerisi daha soğuk."

Suratı daha çok asıldı. "Kırıcı oluyorsun, Work."

"Gerçeğin genellikle kırıcı olduğunu anladım," deyip ona arkamı döndüm. Uzaktan bir adam bize doğru yürüyordu. Üzerinde uzun bir pardösü, başında avcı kasketi vardı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye üsteledi.

"Ben yürüyüşe çıkacağım," dedim.

"Üzerinde bir şey yok," dedi.

"Ona dönüp gülümsedim. "Evet," dedim. "Ne komik, değil mi?"

"Beni korkutuyorsun," dedi.

Dönüp park yürüyüşçümü seyretmeye devam ederken, Barbara'nın verandaya çıktığını duydum. Uzun uzun yukarıdan bana baktı, düşüncelerini sadece tahmin edebiliyordum. Birden elleri omuzlarımda, parmakları masaj yapıyordu. "Yatağa gel," dedi yağlı ipek ve yatak odası hazları sesiyle.

"Ben uyandım bir kere," dedim ona, hem mecazi hem de gerçek anlamı kast ederek. "Sen git." Ellerini omuzlarımdan çekip sessizce – öfkeli, şaşkın halde veya ikisi birden – dikildi. Melek kanatlarını açıp beni yukarı taşımayı teklif etmiş, ben ise onu yere indirmiştim. Şimdi nereye gidecekti? Tek bildiğim onun sessizce geri çekilmeyeceğiydi.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu, ses tonu değişerek. Yanımdaki telefona baktım, Vanessa Stolen'ı düşündüm ve kavrayışıma hayran kaldım.

"Kimseyle."

"Telefonu alabilir miyim?"

Bir nefes daha çektim.

"Telefon," diye üsteledi.

Ona baktığımda beklediğim şeyi gördüm: solmuş bir yüzde ince dudaklar. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun?" diye sordum.

Bir hamlede sıçrayıp telefonu kaptı. Onu durdurmaya çalışmadım. Tekrar arama tuşuna bastı, ben de uzun pardösülü garip adama döndüm. Adam yaklaşıyordu, gözleri yere dönük, yüzü hemen hemen saklıydı. Vanessa'nın cevap verip vermeyeceğini merak ediyor, vermemesini umuyordum. Bundan öte ne öfke, ne korku, ne de pişmanlık duyuyordum. Barbara'nın telefonu kapattığını duydum ve konuştuğunda sesi kızgınlıktan kısılmıştı. "Onunla işinin bittiğini sanmıştım."

"Ben de öyle sanmıştım."

"Ne kadar oldu?" diye sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Barbara. Şimdi olmaz." Ağır ağır ayağa kalkarken arkama döndüğümde karımın gözlerinde yaş görmeyi umuyordum. İncinen gururundan daha ziyade bir şey hissettiğini göstermesini bekliyordum. "Yorgunum. Akşamdan kalmayım."

"Kimin suçu?" diye tersledi.

Derin bir iç geçirdim. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," dedim. "İstersen sonra konuşuruz."

"Benden kaçma!"

"Senden kaçsam aramızda ancak bu kadar mesafe olurdu."

"Ya. Demek başkasıyla ilişkiye girmen de benim suçum."

"Ben ondan bahsetmiyorum," dedim.

"Döndüğünde burada olmayabilirim," diye tehdit etti. Basamakları inerken durdum.

"Ne istersen yap, Barbara. Kimse seni bunun için suçlayamaz, hele ben hiç." Hızlı hızlı soluk alıp veren Barbara'ya arkamı dönüp kaldırımda yürümeye başladım. Soğuk çiğle ışıldayan parka yöneldim. "Fahişenin teki o. Onda ne bulduğunu hiç anlamıyorum," dedi Barbara arkamdan, sesini yükselterek. "Hiç!" Bu son sözü bağırarak söylemişti. "Dikkat et, Barbara," dedim, yüzümü ona dönmeden. "Komşular duyacaklar." Kapının çarptığını işittim, kafamda, kapıyı kilitlediğini de canlandırdım. Umurumda değildi. Ben de diğerleri gibi bir erkektim. Harekete geçmiş, kendimi savunmuştum. Kendimi gerçek hissediyordum, bu da güzel bir histi.

Parkın kenarında, binlerce kere gördüğüm ama hiç tanışmadığım bu adamı bekledim. Adam yaklaşırken ona alıcı gözle baktım. Sadece sağdakilerin göründüğü kahverengi dişlerinin üzerindeki dudağını kaldırarak ekşittiği, birbirine girmiş hatlara

sahip suratıyla adam müthiş bir gösterişsizliğe sahipti. Kalın siyah çerçeveli kirli bir gözlük takmıştı ve kasketinin altından saçı gevşekçe sarkıyordu.

"Seninle yürümemin bir sakıncası var mı?" diye sordum yanımdan geçerken. Durup başını yana eğdi. Yeşil irisler sarı bir denizde yüzüyorlardı ve konuştuğu zaman sesi sigara içenlerinki gibi çıktı. Yine aynı yoğun aksanı duydum.

"Neden?"

Güvensizlik sezdim.

"Öylesine," dedim. "Konuşmak için."

"Burası özgür bir ülke." Yürümesine devam etti, ben de ona ayak uydurdum.

"Teşekkürler."

Gözlerini çıplak göğsüme çevirdi. "Ben eşcinsel değilim," dedi.

"Ben de."

Homurtu çıkardı, bir şey söylemedi.

"Zaten tipim değilsin."

Bir kahkaha atıp peşinden onaylayıcı bir horultu çıkardı. "Şakacıymış, hı? Kimin aklına gelirdi?"

Kaldırımda yürüdük, büyük evleri ve parkı boylu boyunca geçtik. Yolda birkaç araba vardı ve birkaç çocuk ördekleri besliyorlardı. Sabah sisi gölün üzerinden yavaşça kalkıyordu.

"Seni görüyorum," dedi nihayet. "Seni yıllardır görüyorum – verandanda oturuyorsun. Manzaran çok güzel olmalı."

Buna ne karşılık vereceğimi bilemedim. "Gelip geçenleri izlemek için iyi bir yer galiba."

"Hımm. Sen gelip geçsen daha iyi."

Yürümeyi kestim.

"Ne?" dedi.

"Aşikar olanın kör edici parıltısı," dedim.

"Nasıl yani?"

"Yani bence sen çok zeki bir adamsın."

"Evet," dedi. "Haklısın bence." Yüz ifademe bakıp güldü. "Hadi. Yürüyelim, bu arada istediğin kadar iltifat edebilirsin."

"Adını biliyorum," dedim parkı ardımızda bırakıp ana caddeye ve ilerideki tren yolunun kenarında sıralanan fakir mahallelere yöneldiğimizde.

"Öyle mi?"

"Duymuştum. Maxwell Creason, değil mi?"

"Max yeterli."

Elimi uzattım, Max ise durup beni de yanında durmaya zorladı. Bir an gözlerime baktı, sonra ellerini kaldırıp yüzümün önüne tuttu. Parmakları eğri büğrü, pençe gibiydiler; tırnaklarının çoğunun da sökülmüş olduğunu gördüm.

"Olamaz," dedim.

"Adımı biliyorsun," dedi. "Kabalık olarak görmezsen, fazla kurcalamamanı isteyeceğim."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bak seninle konuşmak güzeldi ama seni bu konuda konuşacak kadar iyi tanıdığımı düşünmüyorum."

Ellerine baktım. Kollarının ucunda cansız odun gibi asılıydılar.

"Ama..." diyecek oldum.

"Ne yapacaksın?" diye sordu sertçe.

"İlgimi çekiyorsun."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedim. "Çünkü sen farklısın." Omuz silktim, sözlerimin yetersizliğini hissederek. "Çünkü bence sen kimseye ne iş yaptığını sormamışsındır."

"Bu senin için önemli mi yani?"

Düşündüm. "Galiba."

Kafasını sallamaya başladı.

"Tanımak istiyorum çünkü sen gerçeksin."

"Bu ne demek?"

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım zira orada ani bir açıklık vardı.

"Ben de seni gördüm, orada, burada, yürürken. Ama yanında kimseyi görmedim. Bence bu kadar yalnızlıkta dürüstlük vardır."

"Sence bu değer verilecek bir şey mi?"

Ona baktım. "Buna gıpta ediyorum."

"Bunları bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü beni tanımıyorsun, herhalde. Çünkü bir kere olsun dürüst olmak – birine karımı gördüğüm yerde vurup arkadaşlarının üzerinden arabayla geçmek istediğimi söylemek – istiyorum." Tekrar omuz silktim. "Çünkü bence sen beni yargılamazdın."

Max Creason bana bakmıyordu; başını başka yöne çevirmişti. "Ben papaz değilim," dedi.

"Bazen bazı şeyleri söylemek lazım."

Omuzlarını kaldırdı. "Öyleyse farklı bir şey yap."

"Bu kadar mı? Öğüdün bu mu? Farklı bir şey yap mı?"

"Evet," dedi park yürüyüşçüsü. "Korkaklığı bırak."

Sözcük aramızda asılı kaldı ve karşı taraf onun yüzü, son derece ciddi yüzüydü; bu pervasız dürüstlüğün etkisiyle güldüm. O kadar çok güldüm ki neredeyse karnım çatlayacaktı; kahkahalarımın ortasında Max Creason da bana katıldı.

Üç saat sonra üzerinde siyah harflerle *kökümü kaz* yazılı mavi bir tişörtle ve elimde Kemik adını verdiğim dokuz haftalık sarı labradorun tasmasıyla arabamın yanına gittim. Johnson'lar bana onun yavrular arasında en iyisi olduğunu söylediler, ben de inandım. Eski köpeğime çok benziyordu.

Kemik'i arka bahçeye götürdüğümde banyo penceresinden karımı gördüm. Pazar kilise giysileri giymiş, aynada gülümseme provası yapıyordu. Bir dakika izledim, sonra Kemik'e biraz su verip içeri girdim. Saat 9:45 idi.

Yatak odasına girdiğimde, Barbara telaşla sağa sola koştururken küpelerini takıyor, ayakkabılarını veya benimle uğraşma sabrını ararcasına yere bakıyordu. Başını kaldırmadı ama sesi neşeliydi.

"Ben kiliseye gidiyorum. Geliyor musun?"

Bu eski bir numaraydı. Barbara kiliseye nadiren giderdi, gittiğinde de benim hiç gitmediğimi bildiği için giderdi. Bu suçluluk hissi uyandırma numarasıydı.

"Hayır. Planım var."

"Ne planı?" Nihayet bana baktı. Başka soru sormadı. Ne kavgamız ne de sadakatsizliğimle ilgili mevzuu açtı.

"Erkek erkeğe."

"Çok güzel, Work." Odadan çıkıyordu, sonra durdu. "Harika." fırtına gibi çıktı.

Evin içinde onu takip ettim, cep kitabını ve anahtarlarını alıp kapıyı ardından çarpışını seyrettim. Bir fincan kahve koyup bekledim. Beş saniye sürdü.

Kapı hızla açıldı ve Barbara aceleyle içeri girip kapıyı ardından kilitledi ve dehşete düşmüş bir halde bana döndü. Tezgaha yaslanıp kahvemi yudumladım.

"Garajımızda bir sokak serserisi var!" dedi.

"Yapma yahu," dedim abartılı bir inanmazlıkla.

Jaluzinin arasından dışarıyı gözetledi. "Şimdi orada oturuyor, ama sanırım beni gasp etti."

Doğruldum. "Ben çaresine bakarım. Korkma." Hızla mutfağı aşıp Barbara'yı kapıdan uzaklaştırdım. Dışarı çıktım, karım da elinde telefonla peşimden geldi. "Hey!" dedim. Serseri geri dönüşüm kovasından aldığı eski bir gazeteden başını kaldırdı. Gözlerini kısınca dudakları aralanıp çürük dişleri meydana çıktı. "İçeri gel," dedim. Max durdu. "Banyo koridorda."

"Tamam," dedi ve içeri girdi. Barbara lastikleri yakarak garaj yolundan çıktıktan sonra beş dakika güldük.

11. BÖLÜM

Bir saat sonra duşumu almış, üzerimi değiştirmiştim ve sanki yıllardır ilk defa kafamın içi berraktı. Yıllar geçmiş olabilir. Bildiğim şey şuydu: İnsanın hayatta tek sahip olduğu şey ailesidir. İnsan eğer şanslıysa, evlenerek sahip olduğu aile de buna dahildir. Ben o kadar şanslı değildim ama Jean'e sahiptim. Onun için canımı bile verirdim. İki telefon konuşması yaptım, ilki Clarence Hambly ileydi; babamdan sonra bölgenin en iyi avukatı olarak görülüyordu. Ezra'nın vasiyetini o hazırladı. Kiliseden yeni dönmüştü ama öğleden sonra benimle buluşmayı gönülsüzce kabul etti. Daha sonra da cinayet davalarımın çoğunda kullanmış olduğum, Charlotte'den özel bir araştırmacı olan Hank Robins'i aradım. Telesekreteri cevap verdi: "Şu anda size cevap veremiyorum. Muhtemelen birilerini izliyorumdur. Numaranızı bırakın ki dedektiflik yapmama gerek kalmasın." Hank rahat herifin tekiydi. Otuz yaşındaydı, kırk gösteriyordu ve tanıdığım en korkusuz adamdı. Artı, onu severdim. Ona beni cep telefonumdan aramasını söyledim.

Barbara'ya akşam eve gelmeyebileceğimi söyleyen bir not bıraktım ve Kemik'i arabaya bindirdim. Alışverişe çıktık. Ona yeni bir tasma ve mama çanağı aldım. Ayrıca büyük boy köpek maması aldım. Ben arabaya dönene kadar koltuğun baş kısmının

deri döşemesini kemirmişti. Bu bana bir fikir verdi. Barbara'nın müşteri çekeceğini söylediği bir BMW kullanıyordum, geçmişe bakınca bu komikti doğrusu. Hâlâ arabanın taksitlerini ödüyor ve her ödemede sinirleniyordum. Onu 150. Karayolunun kenarındaki bir ağaç altı park sahasına götürüp beş yaşındaki bir pikapla takas ettim. Pikabın içi kötü kokuyordu ama Kemik kokudan hoşlanmışa benziyordu.

Parkta öğle yemeğimizi yerken nihayet Hank aradı. "Work, dostum! Gazetelerde haberini okudum. Gözde avukatım ne alemde?"

"Daha iyi günlerim olmuştu."

"Evet. O kadarını anladım."

"Bu günlerde iş programın nasıl, Hank?"

"Her zaman yoğun. Arada bir çalıştığım bile oluyor. Bana verecek neyin var? Yine bir Rowan County aşk ve ihanet trajedisi mi? Rakip uyuşturucu tüccarları mı? Yine bir uzaktan kumanda katili değildir, umarım?"

"Karışık biraz."

"En iyi davalar karışık olanlardır."

"Yalnız mısın?" diye sordum.

"Hâlâ yataktayım, sorunun cevabı olur mu, bilmiyorum ama."

"Yüz yüze konuşmamız gerek."

"Salisbury, Charlotte ya da ikisinin arası. Sen yeri ve zamanı söyle."

Fazla düşünmeye gerek yoktu. Şehir dışına çıkıp biraz nefes almak için her türlü fırsatın üzerine atlardım. "Bu akşam, saat altıda, Dunhill nasıl?" Dunhill Oteli Charlotte şehir merkezinde, Tryon Caddesi'ndeydi. Derin ve karanlık karşılıklı koltukları olan masalarla dolu çok güzel bir barı vardı ve Pazar gecesi boş

olurdu. "Sana hanım arkadaş getireyim mi?" diye sordu Hank, arkadan da bir kadın kıkırdaması geldi.

"Saat altıda, Hank. Bu şaka da sana ilk içkilere mal olacak." Telefonu kapatırken keyfim yerindeydi. Hank uyumlu bir adamdı.

Ezra'nın avukatı saat ikiden önce gelmememi belirtmişti. Yarım saatim vardı. Mama taslarıyla çöpü pikaba koyup ıslıkla Kemik'i çağırdım. Gölde ıslanmıştı ama yine de öne oturmasına izin verdim. Yolu yarılayana kadar kucağıma çıkmış, kafasını pencereden çıkarmıştı. Islak köpek ve eski pikap kokarak, devasa Hambly malikanesinin geniş basamaklarını çıktım. Ev, mermer fıskiyelere, üç buçuk metrelik kapılara ve dört odalı bir konuk evine sahip çok büyük bir malikaneydi. Kapının yanında asılı tabelaya göre Hambly Malikanesi 1788 civarında yapılmıştı. Diz çökmem gerekebilir, diye düşündüm.

Clarence Hambly'nin yüzünden vardığım yargıya göre, bu kutsal tapınma gününde görmeyi beklediği çok okumuş meslektaş ölçülerine uymadığımı anladım. Hambly, yaşlı, buruşuk ve tutucuydu ama koyu renkli takım elbisesi ve şal desenli kravatıyla uzun boylu görünüyordu. Saat ücretini muhtemelen bir elli dolar arttıran, kalın telli beyaz saça ve aynı türden kaşlara sahipti.

Nazik bir adamdı, halbuki babam saldırgandı; aynı şekilde Ezra ne kadar kabadayıysa bu adam o kadar terbiyeliydi. Ama bu onun yumuşak bir insan olduğu anlamına gelmiyordu; onu mahkemede gördüğüm kadarıyla asil tavrı asla utanmadan yüksek meblağlı jüri kararı talep etmesine engel olmazdı. Tanıkları iyi hazırlanmış ve kurnaz olurlardı. Bürosunun duvarında On Emir asılı değildi.

Salisbury'nin köklü zenginlerindendi ve babamın bundan nefret ettiğini biliyordum, ama iyi bir avukattı ve babam özellikle para söz konusu olduğunda en iyisinden şaşmazdı.

"Bunu yarın yapmayı tercih ederdim," diye doğrudan söze girdi. Gözlerini yıpranmış arazi botlarımdan çimen lekeli kot pantolonuma, oradan da bir türlü atamadığım gömleğimin aşınmış yakasına kaldırdı.

"Önemli bir konu, Clarence. Şimdi konuşmamız gerek. Kusura bakma."

Başını salladı. "O zaman bunu mesleki bir nezaket kabul et," dedi ve beni içeri buyur etti. Ayakkabılarımın üzerinde köpek kakası olmamasını umarak Clarence'in giriş salonuna adımımı attım. "Çalışma odama geçelim."

Uzun bir koridorda peşinden yürürken dışarıdaki havuzun geniş kapılarına ve arkadaki biçilmiş bahçeye göz attım. İçerisi puro, yalpı deri ve yaşlı insan kokuyordu; hizmetçilerinin üniformalı olduklarına bahse girerdim.

Dar ama uzun çalışma odasında yüksek pencereler, bahçeye açılan kapılar ve yerden tavana kadar kitaplıklar vardı. Görünüşe göre antika silahlara, taze çiçeklere ve mavi renge düşkündü. Masasının arkasında iki buçuk metrelik altın telkâri işli bir ayna asılıydı; o aynada buruşuk ve ufak görünüyordum ki muhtemelen amaç da buydu.

"Babanın mirasını yarın onaya sunuyorum," dedi, bahçe kapısını kapatıp bana deri koltukta yer gösterirken. Oturdum. Masasının arkasına geçti ama ayakta kaldı. Varsaydığı yetki konumundan bana bakarken ben avukatlık saçmalığından nė kadar nefret ettiğimi hatırladım. "O halde detayları şimdi konuşabiliriz. Yeri gelmişken söyleyeyim, seni bu hafta bir toplantı ayarlamak için arayacaktım."

"Eksik olma," dedim, böyle demem beklendiği için. Ezra'nın mirasının icracısı olarak anormal ücreti alacak olan o değildi sanki. Parmak uçlarımı birbirine dayayarak ellerimle bir kule yapar

ve hürmetkar görünmeye çabalarken, asıl istediğim ayaklarımı masanın üzerine koymaktı.

"Ayrıca yeri gelmişken söyleyeyim, başın sağ olsun. Barbara en büyük tesellin olmalı. İyi bir aileden geliyor. Güzel bir kadın."

Yeri gelmişken söyleyeyim, ayakkabılarımda kaka olmasını isterdim. "Teşekkür ederim," dedim.

"Babanla ben genellikle karşı taraflarda yer alsak da onun başarılarına müthiş bir saygım vardı. İyi bir avukattı." Tepeden beni inceledi. "Can atılacak bir şey," diye sözünü tamamladı manalı bir şekilde.

"Gereğinden fazla zamanını almak istemiyorum," diye hatırlattım.

"Evet, tabii. İşe dönelim, o halde. Babanın mirası oldukça büyüktü."

"Ne kadar büyük?" diye sözünü kestim. Mali konularda Ezra çok ketumdu. Bu konuda fazla şey bilmezdim.

"Büyük," diye yineledi Hambly. Boş boş bakarak bekledim. Miraslar onaylandıkları zaman resmi senet haline gelirler. Ketumiyete gerek yoktu. Hambly gönülsüzce kabullendi. "Kabaca kırk milyon dolar," dedi. Az kaldı – gerçekten – koltuğumdan düşecektim. Ben en fazla altı veya yedi milyon tahmin ediyordum.

"Avukatlık becerilerine ilaveten," diye devam etti Hambly, "iyi de bir yatırımcıydı. Evin ve paraya çevrilebilir tahviller var."

"Kırk milyon dolar," dedim.

"Aslında ondan biraz fazla." Hambly yüzünde anlamsız bir ifadeyle gözlerime baktı. Adam zengin doğmuştu, ama ömründe kırk milyon doları görmemişti. Bundan nefret etmesi gerekirdi. Hem fark ettim ki babamın Clarence Hambly'ye gitmesinin bir sebebi de buydu. Tam gülümseyecekken Jean'le sefil evi aklı-

ma geldi. Burnuma ekşimiş pizza kokusu, gözümün önüne onun eski püskü arabasının camındaki yüzünün görüntüsü, Glena Werster'ın aç gözlülük ve ego anıtına çıkan basamakları tırmanışı geldi. En azından bu değişecek, diye düşündüm.

"Ve?" diye sordum.

"Evle bina doğrudan sana kalıyor. On milyon dolar Ezra Pickens Yardım Vakfı'nın kuruluşu için kullanılacak. Yönetim kurulunda yer alacaksın. On beş milyon dolar adına kurulacak vakfa gidiyor. Kalanlar da vergilere."

Şaşırmıştım. "Ya Jean?" diye sordum.

"Jean hiçbir şey almıyor," diye belirtti Hambly, sonra da yüksek sesle burnunu çekti.

Koltuğumdan kalktım. "Hiçbir şey mi?" dedim.

"Otur, lütfen."

İtaat ettim zira ayakta duracak gücüm yoktu.

"Babanın düşüncesini biliyorsun. Kadınların para işleriyle ilgisi olamaz. Bunu sana söylemek ihtiyatsızlık olacak ama Alex Shiften ortaya çıktıktan sonra baban vasiyetini değiştirdi. Başlangıçta Jean'e bu şirket veya kocası tarafından idare edilmek üzere iki milyon bırakmıştı. Ama Alex ortaya çıkınca... Babanın düşüncesini biliyorsun."

"Yattıklarını biliyor muydu?" diye sordum.

"Şüpheleniyordu."

"Bu yüzden onu vasiyetinden çıkardı."

"Basitçe."

"Jean bunu biliyor muydu?"

Hambly omuz silkti ama cevap vermedi. "İnsanlar paralarıyla tuhaf şeyler yaparlar, Work. Onu kendi amaçları doğrultusunda kullanırlar."

Hambly'nin artık Jean'den bahsetmediğini anlayınca hafif bir karıncalanma hissettim. "Başka şeyler de var değil mi?"

"Sana kalan para," diye söze başladı Hambly, nihayet oturarak.

"Ne olmuş ona?"

"Altmış yaşına kadar getireceği gelirden tam ve sınırsızca yararlanabileceksin. Dikkatlice yatırım yapıldığı takdirde yılda en az bir milyon dolar getirir. Altmış yaşına gelince hepsini alacaksın."

"Ama?" Arkasından bir şey geleceğini sezdim.

"Bazı gerekleri var."

"Mesela?"

"O zamana kadar aktif bir şekilde avukatlığı sürdürmen gerekiyor."

"Ne?"

"Bu nokta son derece açık, Work. Baban avukatlığı sürdürmenin, toplumdaki ve meslekteki yerini korumanın önemli olduğunu düşünüyordu. Sana sadece parayı bırakırsa, düşüncesizce bir şey yapacağından korkuyordu."

"Mutlu olmak gibi mi?"

Hambly, alaycı ifademi ve sesimdeki ham, çıplak duyguyu duymazdan geldi. Babam mezardan bile hayatımı nasıl yaşayacağımı dikte etmeye ve beni istediği gibi yönlendirmeye çalışıyordu. "O konuda katı değildi," dedi Hambly. "Ama diğerlerinde katıydı. Bu şirket bir mütevelli olarak kalacak. Senin avukatlık mesleğini faal olarak sürdürüp sürdürmediğinin tespiti bize" – hafifçe gülümsedi – "daha doğrusu, bana bağlı olacak. Kıstaslardan biri örneğin ayda yirmi bin dolarlık fatura kesmen olacak, tabii enflasyona göre bu miktar değişebilir."

"Şimdi bunun yarısını bile kazanmıyorum, bunu sen de biliyorsun."

"Evet." Yine gülümsedi. "Baban bunun seni teşvik edeceğini düşündü."

"Hay ben böyle işin..." dedim, sonunda öfkeyle.

Hambly ayağa kalktı, ellerini masaya dayayıp öne doğru uzandı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, Bay Pickens. Bu evde kaba konuşmaya izin vermem. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Anlıyorum. Başka?"

"Gerekleri yerine getirmediğiniz yıllarda yatırımın kârı Ezra Pickens Vakfı'na kalacak. Eğer art arda iki yıl gerekleri yerine getirmezsen, miras hakkın ortadan kalkacak ve paranın tümü kesin bir biçimde vakfa devrolacak. Fakat altmış yaşına bastığında tamamen muvafakat ettiğin takdirde bütün bakiye senin olacak ve onu istediğin gibi kullanabileceksin. Sana evrakların nüshalarını temin edeceğim, tabii."

"Bu kadar mı?" diye sordum, gözden kaçmayacak kadar yoğun bir alaycılıkla. Aptallık etmişim.

"Genel olarak," dedi. "Ama son olarak, küçük bir şey var. Kız kardeşin Jean Pickens'a doğrudan veya dolaylı olarak para verdiğin görüldüğü takdirde mirastan mahrum kalacak ve bütün para vakfa geçecek."

"Bu kadarı da fazla," dedim ayağa kalkıp yukarı aşağı yürüyerek.

"Bu babanın vasiyeti," dedi Hambly, beni düzelterek. "Son dileği. İnsan kullanabileceği bir on beş milyona itiraz etmez. Olaya bu açıdan bakmayı dene."

"Sadece bir açı var, Clarence, o da babamınki ve o açı son derece çarpık." Yaşlı avukat konuşmaya yeltendi ama ben onun

sözünü kestim, bir yandan sesimi yükseltip evin kurallarına saygımı kaybettikçe suratının kızarışını seyrederek. Ezra Pickens sapkın, sömürgen herifin tekiydi ve ne kızını ne beni zerre kadar umursadı. Şimdi mezarından halime gülüyordur, puşt." Hambly'nin masasının üzerine eğildim. Ağzımdan tükürük saçtığımın farkındaydım ama umursamadım. "Şerefsizin parası senin olsun. Beni duydun. Senin olsun!"

Son sözler ağzımdan çıkarken koltuğa doğru çöktüm. Hiç böyle sinirlenmemiştim ve bu beni bitkin halde bıraktı. Bir anda ortalığa çöken sessizliği bozan tek şey ihtiyar avukatın sıkılmış yumruklarının hafif titreyişiydi. Konuştuğunda sesi kontrollüydü. "Büyük bir baskı altında olduğunu biliyorum, o yüzden terbiyesizliğini görmezden geleceğim ama bir daha bu eve gelme." Gözlerinden onu bu kadar iyi bir avukat yapan kuvveti hissettiriyordu. "Asla," dedi. "Şimdi, babanın avukatı ve onun vasiyetinin icracısı olarak sana şunu söyleyeyim: Vasiyet geçerlidir. Onaya sunuldu. Öfken yatıştığında bu meseledeki konumunun değiştiğini görebilirsin. Eğer öyle olursa, beni ara – işyerinden. Son bir mesele olarak, sana başka bir şey söyleyeceğim. Planlamamıştım ama davranışın fikrimi değiştirmeme neden oldu. Dedektif Mills benimle görüştü. Babanın vasiyetini görmek istiyordu."

Eğer Hambly tepki bekliyorduysa, hüsrana uğramamıştır. Öfkem beni terk etmiş, yerini daha rezil, bir yılan gibi mideme çöreklenen soğuk ve kaygan bir şey almıştı. Bu duygu korkuydu ve bu duyguyla kendimi çıplak hissediyordum.

"Başta onu geri çevirdim, ama mahkeme emriyle geri geldi." Hambly öne doğru uzanıp parmaklarını açtı; gülümsemiyordu ama içinden gülmek geldiğinden emindim. "Kabul etmek zorunda kaldım," dedi. "Çok meraklıydı. On beş milyon doların ilgini çekmediğini ona açıkla istersen." Doğruldu ve parmaklarını kapattı. "Şimdi, nezaketim buraya kadar, sabrım da öyle. Pazar

günü istirahatime saygısızlık ettiğin için özür dilemek istersen, dikkate alırım." Kapıyı gösterdi. "Şimdi, sana iyi günler."

Beynim sulanmıştı ama sorulması gereken bir soru vardı. "Mills Ezra'nın Jean'i mirastan mahrum bıraktığını biliyor mu?" diye sordu.

"O soru," diye cevap verdi, gevşer gibi görünerek, "Dedektif Mills'e sorulmalı. Şimdi git buradan."

"Bilmem gerekiyor, Clarence." Ellerimi avuçlarımı yukarı doğru açarak öne uzattım. "Lütfen."

"Onun soruşturmasına karışmam. Onunla görüş ya da bırak bu meseleyi."

"Onu mirasından ne zaman çıkardı? Hangi tarihte?"

"Sana karşı yükümlülüğüm icracı ve bu mirasın ve onun kurduğu vakıfların birinci dereceden hak sahibi olmaktan ibarettir. Babanın ölümünün meydana geldiği koşulları göz önünde bulundurursak, bu meseleyi ileriye götürmek ikimiz için de akıllıca olmaz. Başka bir niyetim yok. Miras onaylandıktan sonra benimle iş saatleri içinde istediğin zaman ilgili konular hakkında konuşmak için bağlantı kurabilirsin. Bunun ötesinde, konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Bu miras hangi tarihte düzenlendi?" diye sordum. Hakkım olan, mantıklı bir soruydu.

"On beş Kasım'da," dedi Hambly. "Evvelki yıl."

Babam kaybolmadan bir hafta önce.

Öfkeden korkumu unutmuş bir halde oradan ayrıldım. Ama bunun polise nasıl görüneceğini biliyordum. Eğer Jean, Ezra'nın onu mirastan mahrum bırakacağını bilseydi, onu öldürmek için bir sebebi daha olurdu. Dedektif Mills meseleye böyle bakardı. Jean bunu biliyor muydu? Ne zaman öğrenmişti? Ezra onu mirastan ne zaman çıkarmıştı? Mills'in tam bu soruları sorduğunu tahmin edebiliyordum.

O Clarence Hambly'nin adi kinciliğine de lanet olsun!

Pikaba bindiğimde Kemik kucağıma çıkıp yüzümü yaladı. Onun dostluğundan hoşnut, sırtını sıvazladım. Son günlerde ben alkol, acı ve öfkeyle kendimden geçerken dünyanın dönmeye devam ettiğini fark ettim. Mills boş durmamıştı; hedefinde ben vardım. Ben bir şüpheliydim. Beni aşan bir mefhumdu. Bir türlü bunu düşünemiyordum. Geçmişte hepsi de nahoş birçok şeyi anlamıştım. Oysa bu. On beş milyon dolarım vardı ama ancak kendimden vazgeçersem.

Garaj yolunda, aynalı gözlere benzeyen pencerelerin altında oturdum, Ezra'nın mirasını ve beni istediği gibi yönlendirmek için son çabasını düşünürken bu karanlık düşünceler içinde dudaklarım acı bir tebessümle çarpılmıştı. Hayatım hâlâ karman çormandı ama bu konuda Ezra'nın bilmediği, onun asla hayal edemeyeceği bir şey biliyordum. Korku yılanının olduğu yere kara mizah yerleşti; kaynar yağ gibi fokurdadı ve ben kendimi ferahlamış hissettim. Ezra bilseydi yüzünde oluşacak dehşet ve inanmazlık ifadesini hayal ettim. Onun parasını istemiyordum. Fiyatı çok yüksekti. Düşüncesi beni güldürdü, 1788 civarında yapılmış Hambly Malikanesi'nden uzaklaşırken gülüyordum. Geri zekalı gibi güldüm. Uludum resmen.

Ama eve varana kadar, histeri geçmiş ve içim bir boşluk hissiyle dolmuştu. İçim camlarla doluymuşçasına, parçalanmış hissediyordum; parmakları kırılan ve tırnakları sökülen ama yine de bir yabancıya korkakça davranmaktan vazgeçmesini söyleyecek gücü ve mizah anlayışı olan Max Creason'u düşündüm. Bunun faydası oldu.

Kemik'i arka bahçeye götürdüm, yanına yemek, su koyup karnını okşadıktan sonra içeri girdim. Barbara'ya bıraktığım not olduğu yerde duruyordu. Kalemi alıp şu notu ekledim: "Arkadaki köpek seni şaşırtmasın, benim köpeğim. İstersen içeri girebilir."

Ama bunun olmayacağını biliyordum; Barbara köpek sevmezdi. Daha önce getirdiğim, yine bir sarı Labrador, hiç içeri girememişti. Barbara'yla evlendiğimde köpeğim üç yıldır benimleydi; sonra daimi dosttan, tahammül edilen bir derde dönüştü. Sonra da seçeneksizliğin kurbanı oldu. Bunun bir daha olmayacağına yemin ettim. Kemik'i mutfak penceresinden seyrederken beni saran evin müthiş boşluğunu hissettim ve annemi düşündüm.

Annem de babam gibi çok fakir bir çocukluk geçirmişti ama Ezra'nın aksine o halinden hoşnuttu. Büyük ev, arabalar, itibar, bunların hiçbirini istemedi. Ezra ise açgözlüydü ve durumu düzeldikçe, annem ona fakirliği hatırlattığı için ondan nefret ediyordu. Ezra geçmişinden nefret eder, utanırdı ama tarihle aynı yatağı paylaşmıştı.

Bu benim teorimdi, zira başka nasıl iki insan umutsuz bir fakirlikten çıkıp iki çocuk sahibi olduktan sonra birbirlerine bu kadar yabancı olabilirlerdi? Yıllar süren bu hınç annemi bu ev kadar boş bir insan, Ezra'nın öfkesini, hüsranını ve nefretini doldurduğu bir kaynak yapmıştı.

Annem hepsini almış, yüklenmiş, sonunda bir gölge haline gelmişti, çocuklarına sunabileceği tek şey ise şiddetli sarılmasıyla sessiz olunması uyarısıydı. Öldüğü geceye kadar bize hiç arka çıkmamıştı. Onu öldüren bu anlık kuvvet, bu anlık irade artışıydı ve ben buna izin vermiştim.

Tartışma Alex hakkındaydı.

Gözlerimi kapattığımda yakut rengi halıyı görebiliyordum.

Biz merdivenin tepesinde, geniş sahanlıktaydık. Saatime baktım zira Jean'le babama bakamıyordum. Jean babama karşı geliyordu ve patlama yakındı. Saat dokuzu dört dakika geçiyordu, dışarısı karanlıktı ve kız kardeşimi tanıyamıyordum. Akıl hastanesinin bize gönderdiği harabe değildi. Alakası yoktu.

Annem şaşkın halde, elini ağzına kapatmış, duruyordu. Ezra bağırıyordu, Jean de parmağını onun göğsüne dürtüyor, bağırarak karşılık veriyordu. Bunun sonu iyi değildi, bir tren enkazına bakar gibi baktım; annemin on küçük parmağıyla treni durdurmak istercesine uzanışını seyrettim.

Ve hiçbir şey yapmadım.

"Yeter!" diye bağırdı babam, "Böyle olacak."

"Hayır," dedi Jean. "Bu sefer olmayacak. Bu benim hayatım!"

Babam Jean'in üzerine yürüdü. Jean'in sinmesini bekledim ama sinmedi.

"Kendini öldürmeye kalkıştığında hayatın senin olmaktan çıktı," dedi. "o zaman tekrar benim oldu. Hastaneden daha yeni çıktın. Hiçbir şey hakkında doğru yargıya varamıyorsun. Sabır gösterdik, iyi davrandık, ama artık gitmesi gerekiyor."

"Alex seni ilgilendirmez. Bunu istemeye hakkın yok."

"Şimdi bir şeyi açıklığa kavuşturalım, genç hanım. Bunu istemiyorum. O kadın tam bir baş belası, onun senin kafanı karıştırmasına müsaade etmeyeceğim. O seni kullanıyor."

"Ne için kullanıyor? Zengin değilim. Ünlü değilim."

"Ne için kullandığını biliyorsun."

"Söyleyemiyorsun bile, değil mi? Seks için, baba. Evet. Seks için. Sürekli birbirimizi beceriyoruz. Ne yapacaksın bu konuda?"

Babam birden hareketsizleşti. "Sen bu ailenin yüz karasısın. İkinizin hali rezillik."

"Buyurun," dedi Jean. "Mesele ben değilim. Mesele sensin! Hep kendini düşünürsün zaten! Bunu iyice anladım!"

Jean dönüp gitmeye hazırlandı. Bana bakmadı, anneme bakmadı; sadece dönüp bir adım attı. Ezra onu tuttu. Onu öyle şiddetli sarsaladı ki Jean dizüstü yere düştü.

"Bana arkanı dönüp gidemezsin! Gidemezsin!"

Jean ayağa kalkıp kolunu çekip kurtardı. "Bu bana son dokunuşun olacak," dedi ona.

Sanki zaman durdu, Jean'in sözleri havada asılı kaldı. Annemin çaresiz yüzünü gördüm ve gözleri bana yine yalvardı. Fakat babamın gölgesi beni sardı, annem bunu sezmiş olmalıydı.

"Ezra," dedi.

"Sen karışma," diye emretti babam, gözlerini bir şiddet vaadi gibi Jean'in üzerine dikerek.

"Ezra," dedi annem yine, ona doğru muazzam bir adım atarak. "Bırak istediğini yapsın. Yetişkin artık, hem haklı."

"Sana karışma dedim!" gözlerini Jean'den hiç ayırmadı ve Jean tekrar gitmeye çalışınca, kemiksiz bir bebeği sarsalayan kızgın bir erkek çocuğu gibi onu yakalayıp sarsaladı; ama Jean'in kemikleri vardı, kırılmalarından korkuyordum. "Bana arkanı dönüp gidemezsin dedim!" Sonra anlamsızca homurdanmaya başladı, Jean'in kafası ise boynunun üzerinde gevşekçe sallanıyordu. Annemin ona doğru atıldığını gördüm. "Onu rahat bırak, Ezra." Onun devasa kolunu çekti. Jean hamur gibi olmuştu ama Ezra onu sarsmaya devam ediyordu. "Yapma, Ezra," diye bağırdı annem. "Bırak kızımı!" küçük yumruklarıyla onun omuzlarını dövmeye başladı, yüzünün kırışıklarında yaşlar parlıyordu. Hareket etmeye, konuşmaya çalıştım ama donup kalmıştım. O sırada Ezra elinin tersiyle anneme bir tane vurdu; annem yuvarlanmaya başladı. Zaman durmuş gibiydi ama durmamıştı; annem basamakların dibine düştü, kemiksiz bir oyuncak bebek gibi.

Jean babam onu bırakınca yere yığıldı. Babam önce eline, sonra bana baktı.

"Kazayla oldu, oğlum. Gördün değil mi, oğlum?"

Gözlerine baktım, ilk defa bana ihtiyacı olduğunu gördüm ve kendimi başımı yukarı aşağı sallarken buldum; bu geri dönüşü olmayan bir adımdı.

"Aferin," dedi. O anda yer yarıldı ve ben derin bir tiksinti kuyusuna düştüm.

Buna rağmen kuyunun dibini bulmak zorundaydım.

Eğer Ezra kafasında tek kurşunla bulunmuş olsaydı, buna intihar derdim. Davranışlarının gerçekliğiyle başka nasıl başa çıkılırdı? Böyleyken, en büyük günah unutulmuş olabilir; benim yüküm bu türdendi, bedeli annemin hayatı ve ölümsüz ruhumdu. Jean'i korumak benim sorumluluğumdu. Babamın öfkesini bildiğim gibi annemin zayıflığını da biliyordum. Annem sözle olmasa bile bana müdahale etmem için, sadece zayıfların yalvarabileceği gibi yalvarmıştı. Neden bir şey yapmadığımı bilmiyorum ama ruhumun babamdan geçmiş feci bir zaaf taşımasından korkuyorum. Çünkü beni tutan ona duyduğum sevgi değildi, asla sevgi değildi. O zaman neydi? Bunu hiç çözemedim ve bu soru hâlâ zihnimi kurcalar. İşte o günden bu yana bu kusurumla yaşadım ve kırmızı halılı basamaklardan aşağı yuvarlanma dansının hatırasıyla uyudum. Jean olay sırasında kendinde değildi; kesin olarak bilmiyordu ama tahmin ediyordu ve gözlerimde, Ezra'nın gerçeği haline gelen yalanı görüyordu. Sorulduğunda, annemin ayağının takıldığını söylüyordum. Bir tartışmaya müdahale etmek istemiş, bu sırada tökezleyerek düşmüştü. Kazaydı yani.

Neden babamı korudum? O istediği için galiba. İlk defa bana ihtiyaç duyduğu için. Annemin ölümü kazara olduğu için ve ba-

bam gerçeğin kimseye faydası dokunmayacağını söylediğinde ona inandığım için. O benim babam olduğu, ben onun oğlu olduğum için. Belki kendimi suçladığım için. Kim bilir?

Polis sorular sordu ben de korkunç sözler söyledim; böylece Ezra'nın gerçeği benim gerçeğim oldu. Ama Jean'le aramızda onulmaz bir çatlak oluştu; bu çatlak bir uçuruma dönüştü ve o öbür taraftaki hayatına çekildi. Onu, son kürek toprağın annemin tabutuyla birlikte kardeşimle ilişkimizin üzerine de atıldığı cenazede gördüm. Onun Alex'i vardı, onun için bu yeterliydi. Annemin öldüğü gece, gece yarısı olmadan polis gitmişti. Kararılan ambulansın peşinden gittik zira başka ne yapacağımızı bilemiyorduk. Hastanenin arka kapısında annem bizden ayrılarak, yabancı insanlarca fersiz, durgun binaya taşındı, ölülerin sessizce bekledikleri soğuk bir odaya götürüldü. Üçümüz, hafif bir Kasım yağmurunda, bir sokak lambasının ve kendi özel düşüncelerimizin altında, konuşmadan durduk. Onun ölümü üzerimize çökmüştü, gözlerimiz buluşmayı reddediyordu. Ama ben babamın yüzüne bakmayı başardığımda, yüzünden aşağı akan suyu, ışığın altında beyaz beyaz parlayan favorilerinin altındaki adalelerin kasıldığını gördüm. Nihayet, ilk konuşabilen, beklediğim üzere Ezra oldu. "Eve gidelim," dedi ve ben anladım. Başka söyleyecek bir şey yoktu.

Evde ışıklar yanıyordu, biz salonda otururken Ezra içki doldurdu. Jean kendininkine dokunmayı reddetti ama benimki sihir yapılmış gibi yok oldu. Ezra bir tane daha doldurdu. Jean'in elleri bir sıkılıyor, bir açılıyor, kucağında boğuşuyordu. Avuç içlerinde, tırnaklarının battığı yerlerde kırmızı yarımaylar gördüm. Hafifçe sallanıyor, sessizce ağlıyordu. Ona doğru uzandım, ama o benden kaçtı. Ona benim Ezra olmadığımı söylemek istiyordum, gerçi bunun önemi yoktu. Bunu şimdi anlıyorum.

Kimse konuşmadı ve dakikalar saatler gibi uzadı, tek ses bardaktaki buzların ve Ezra'nın adımlarının sesiydi.

Telefon çaldığında hepimiz yerimizden sıçradık. Ezra telefona cevap verdi; dinledi, kapattı ve bize, çocuklarına baktı. Sonra tek kelime etmeden evden çıktı. Biz şaşkınlıktan kalakaldık, sonra Jean yüzünde asla unutamayacağım bir ifadeyle çıktı gitti. Kapıda bana döndü, sözleri ruhumda jilet gibi yaralar açtı. "Annemi onun öldürdüğünü biliyorum. Onu koruduğun için Allah belanı versin!"

Bu Ezra'yı sağ olarak son görüşümdü. On uzun dakika boyunca o dehşet evinde, kırık bebekler evinde kaldım; sonra ben de çıktım. Jean'in evine gittim ama arabası yoktu ve kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Kapı kilitliydi. Bir saat bekledim ama dönmedi. Eve döndüm ve çıkarabildiğim en normal sesimle karıma gecenin olaylarını anlattım. Sonra bir içki daha içtim. Sonunda onu yatırıp gizlice dışarı çıktım. Gecenin kalanını Stolen Çiftliği'nde, Vanessa'nın omzunda küçük bir çocuk gibi ağlayarak geçirdim. Şafakta, yatağıma gizlice girip karıma sırtımı döndüm ve jaluzinin altından sızan gri ışığı seyrettim. Hiç kımıldamadan yattım ve sanki hayatım pahasına, Ezra'nın gerçeğine tutuldum. O zaman bunun bir değeri olduğunu zannediyordum, ama zaman eli kanlı bir şirret kadın olabiliyor.

Bir acı duyarak ellerime baktım, o kadar çok sıkmıştım ki ellerimdeki kan çekilmişti. Ellerimi açtım, yandılar ama acı keskin değildi. O gecenin hatıralarını geçmişe geri gönderdim. Evdeydim. Kemik arka bahçedeydi. Ezra ölmüştü.

Dışarıdan bir motor sesi duyarak çamaşır odasının penceresine doğru yürüdüm. Bir araba yavaş yavaş garaja giriyordu. Arabayı tanıyınca aklımdan kader ve kaçınılmazlık kavramlarını düşündüm.

Hayatım bir Yunan tragedyasına dönüşmüştü ama ben – aileyi bir arada tutmak, elimde kalanları korumak için – yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi düşünmüştüm. Ezra'nın öldürüleceğini, Jean'in benden nefret edeceğini bilemezdim; ama gerçeğin yadsınamaz sertliği vardır. Annem ölmüştü. Ezra da ölmüştü. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi, ne benim suçluluğum ne de hayat boyu acı çekmem. Olmuşla ölmüşe çare yoktur. Bu yüzden, defalarca yaptığım gibi, kendime bunun kefaretinin ne olduğunu ve nasıl ödeneceğini sordum.

Bunun cevabını bilmiyordum ve zamanı geldiğinde bu kefareti ödeyecek gücü kendimde bulamayacağımdan korkuyordum. Bu yüzden, o boş evde otururken kendime bir söz verdim, bütün bunlar geçip de ben geçmişe bakınca aynı pişmanlığı duymayacaktım.

Tanrı'ya bana güç vermesi için yalvardım.

Sonra dışarı çıkıp beni bekleyen Dedektif Mills'in yanına gittim.

12. BÖLÜM

"Elindekiler araba anahtarları değil ya?" dedi Mills, ben garaj yoluna adımımı atar ve arabasının ön camından yansıyan ışığa gözlerimi kısarken. Ellerimi açarak boş olduklarını gösterdim.

"Rahatla," dedim. "Bir yere gitmiyorum." Mills bol kahverengi pantolon, alçak topuklu çizme giymiş ve güneş gözlüğü takmıştı. Her zamanki gibi tabancasının ucu ceketinin altından gözüküyordu. Tabancası otomatikti. Kabzası ahşaptı; bunu daha önce fark etmemişim. Mills'in kimseyi vurup vurmadığını hatırlamaya çalıştım. Ne olursa olsun, tetiği çekebileceğinden hiç şüphem yoktu.

"Tanrı şahidim olsun ki seninle ne yapacağımı bilemiyorum, Work. Arada Douglas olmasaydı, bu konuşmayı polis merkezinde yapıyor olurduk. Senin yaralı kuş tavrına hiç tahammülüm yok. Hemen şimdi, bana bütün bildiklerini anlatacaksın. Yeterince açık ifade edebildim mi?"

Yüzündeki yorgunluk yaptığı makyajla kapanmayacak kadar belirgindi. Bir sigara çıkarıp arabaya yaslandım. Bunlardan ne anlam çıkardığını bilmiyordum ama bir fikrim vardı. "Savunma avukatlarının neden davaları kaybettiklerini biliyor musun?" diye sordum ona.

"Yanlış tarafta oldukları için."

"Aptal müvekkilleri olduğu için. Bunu hep görüyorum. Polislere geri alamayacakları, yanlış anlaşılabilecek şeyler söylerler, özellikle de davayı bozabilecek bir baskı olduğunda." Sigarayı yaktım, tepenin altından ışıkları sönük, geçen bir ambulansa baktım. "Buna hep hayret etmişimdir. Sanki polislerle işbirliği yaparlarsa polisin gidip başkasına bakacağını sanıyorlar. Safça."

"Ama bu sayede senin gibi insanlar meslekte kalabiliyorlar."

"O da var."

"Benimle konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?" diye sordu Mills.

"Konuşuyoruz ya."

"Çok komiksin. Ama bugün espri kaldıracak halde değilim."

"Gazeteleri okudum, ayrıca ben uzun zamandır bu işteyim. Üzerindeki baskıyı biliyorum." Mills söylediklerimi umursamayarak gözlerini kaçırdı. "Aklım varsa, çenemi tutarım."

"Tersim kötüdür, Work. Haberin olsun."

"Douglas beni uyarmıştı."

Mills'in dudağının kenarı kıvrıldı. "Douglas çizgiyi aşmış."

"O bana sadece işbirliği yapmamı söyledi." Mills kollarını kavuşturdu. "Birbirimize karşı dürüst olacak mıyız?" diye sordum.

"Olur," dedi.

"Sen ne kadar dürüst olursan ben de o kadar dürüst olacağım. Tamam mı?" Başıyla onayladı. "Ben şüpheliler arasında mıyım?" diye sordum.

"Hayır." Tereddüt etmedi ama ben onun yalan söylediğini anladım. Gülmemi zor tuttum, çok şeffaftı, ama gülseydim hoş bir gülüş değil, 'hadi ordan!' gülüşü olacaktı.

"Elinizde şüpheli var mı?"

"Evet."

"Tanıdığım biri mi?"

"Herkes," dedi, bölge savcısının dediğini tekrarlayarak. Jean'i düşündüm ve Clarence Hambly ile görüşmesinde o kadar ileri gitmemiş olması için dua ettim.

"İş bağlantılarına baktın mı? Eski müşterilerine?"

"Soruşturma hakkında konuşamam."

"Hambly ile konuştuğunu biliyorum," dedim ona, tepkisini görmek için dikkatlice bakarak. Ama hiçbir şey göremedim, yine aynı sabit ağız ve göremediğim gözler. "Mirası bildiğini biliyorum. Bana kalan on beş milyon dolar beni senin gözünde şüpheli durumuna soktu."

"Şu Hambly. Kendini beğenmiş gevezenin teki. Çenesini tutmayı öğrenmeli." Ona bakarken, neden avukatlardan bu kadar nefret ettiğini sonunda anladım. Onları korkutamıyor ve buna sinir oluyordu.

"Yani," diye kışkırttım. "Şüpheli değil miyim?"

"Douglas seni es geçmemizi söylüyor. Senin para için babanı öldürmene imkan yokmuş. Ben ise başka sebep göremiyorum."

"Ama baktın."

"Baktım."

"Yani hemfikirsin?"

"Bana karşı açık olduğun sürece, Douglas'ın dediği gibi yapacağım. Şimdilik. Ama nihayetinde, bu benim soruşturmam. Ama beni atlatmaya çalışırsan, tepene binerim. Anlaşıldı mı?"

"Çok iyi anlaşıldı," dedim. "Hambly'den başka ne öğrendin?" Bilgi edinmek için öldüğümü belli etmemeye çalıştım.

Mills omuz silkti. "Babanın korkunç zengin olduğunu ve onu sen öldürmediysen çok şanslı bir adam olduğunu."

"Altı üstü para," dedim.

"Tabii canım," dedi. "Altı üstü para."

"Yapacak mıyız?" diye sordum.

"Tamam. Olur. Zamanıdır."

"O zaman gidelim," dedim. "Barbara birazdan eve gelir, onun bu işe karışmasını istemiyorum."

"A, ben Barbara'yla konuşurum," dedi Mills manalı, polis olduğunu hatırlatarak.

"Ama sonra, tamam mı? Hadi. Sen kullan."

Ceketini çıkarıp arka koltuğa koydu. Arabası hastaneden hatırladığım olgun şeftali parfümü kokuyordu. Radyosunda polis frekansları ve torpido gözünde çiftesi vardı. Radyoda birileri konuşuyordu, Mills garaj yolundan geri geri çıkarken radyoyu kapattı. Göz ucuyla kelepçesini, copunu, kemerindeki yedek şarjörü ve gömleğinin düğmelerinin arasından gözüken, kıyafetiyle uyumsuz sutyenini inceledim. Çenesi kasılmıştı, tahminimce benimle dolaşmaktansa beni tutuklamayı tercih ederdi. Ne kadar iyi bir polis olduğunu düşündüm, kendi kendime söylediklerime dikkat etmeyi tembihledim. Zaten bahane arıyordu.

Caddeye çıkınca, sağa dönüp parkı geçti. Sessizce ana caddeye çıktık; sonra arabayı şehir dışına doğru sürüp bölgeye özgü dar ve uzun yollara soktu. "Konuş bakalım," dedi. "Hiçbir şeyi atlama. Babanın kaybolduğu gece olan biten her şeyi öğrenmek istiyorum. Kırpmak, eksiltmek yok. Her şeyi anlat bana."

Böylece yola devam ederken, büyük bir dikkatle konuşmaya çalıştım.

"Neden oradaydın, onun evinde?"

"Annemin fikriydi. Akşam yemeği. Barış yapmaya çalışıyordu sanırım."

Mills gözlerini yoldan ayırarak hafifçe bana döndü. "Kimle kim arasında?.."

"Jean ile babam arasında."

"Neden araları bozuktu?" diye sordu.

"Araları bozuk değildi, sadece soğukluk vardı. Baba kız çatışması işte."

"Tam olarak neydi?"

Yalan söyleyip Jean'i korumak istedimse de Mills'in gerçeği başka yerden öğrenmesinden çekindim. Yalan söylersem mesele daha ciddi bir hal alacaktı. Polislerle konuşmak zor işti, zira insan ne bilip ne bilmediklerini bilemezdi. Onlar insanı böyle köşeye sıkıştırırlardı.

"Alex'le ilgiliydi galiba."

"Kız kardeşinin kız arkadaşı mı?"

"Evet."

"Baban tasvip etmiyor muydu?"

"Hayır, ama bu eski bir meseleydi. Daha önce de tartış-ılmıştı."

"Babanın vasiyetinde kız kardeşinin adı geçmiyor."

"Vasiyette hiç yer almadı zaten," dedim, yalan söyleyerek. "Babam kadınlar konusunda eski kafalıydı."

"Annen neden araya girdi?"

"Tasalandığından. Yüksek sesli bir tartışmaydı."

Mills gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Baban Jean'i dövdü mü?" diye sordu.

"Hayır."

Bana baktı. "Anneni dövdü mü?"

"Hayır."

"Arayan kimdi?"

"Bilmiyorum."

"Ama telefon geldiğinde sen oradaydın."

"Telefonu ben açmadım."

"Baban tam olarak ne dedi?"

Geriye dönüp düşündüm. " 'On dakika içinde orada olurum.' Böyle dedi. Telefonu açtı. Dinledi. Sonra da on dakika içinde orada olacağını söyledi."

"Nerede olacağını söylemedi mi?"

"Hayır."

"Size nereye gittiğini söylemedi mi?"

"Hayır."

"Kimin aradığını?"

"Hayır. Hiçbir şey. Çıktı gitti."

"Telefon konuşması ne kadar sürdü?"

Düşündüm. "Otuz saniye."

"Otuz saniye uzun bir süre."

"Olabilir," dedim.

"Demek ki birinin söyleyecek çok şeyi varmış."

"Telefon kayıtları yok mu?" diye sordum. "Tele-kulaklar, pin kodları, bunun gibi şeyler."

"Yok," dedi Mills, sonra kendini vakayı tartışırken bulduğu için olsa gerek, çabucak konuyu değiştirdi. "Başka bir şey olmalı. Yanına herhangi bir şey aldı mı? Bir şey söyledi mi? Yüzü nasıl görünüyordu? Korkak mıydı? Öfkeli, üzgün, düşünceli miydi? Hangi yöne gitti?"

Beynimi zorlayarak düşündüm. Bu hiç yapmadığım bir şeydi. Nasıl görünüyordu? Yüzünde ne vardı? Bir şey. Kararlılık,

belki. Evet. Ve öfke. Ama başka bir şey daha. Kendini beğenmişlik. Herifte kendini beğenmiş bir ifade vardı.

"Üzgün görünüyordu," dedim Mills'e. "Karısı yeni ölmüştü, o yüzden üzgündü."

"Başka?" diye üsteledi Mills. "Bir şey aldı mı? Telefon konuşmasıyla dışarı çıkması arasında durdu mu? Düşün."

"Anahtarlarını almak için durdu," dedim. "Sadece anahtarları için." O anda, olamaz, anahtarlar, diye geçirdim içimden. Ezra anahtarlarını mutfak kapısının yanındaki bir askıya asardı. Bir takım arabasının, bir takım işyerinin anahtarları. O an bu sabahmış gibi gözümün önüne geldi. Ezra yanımdan geçip mutfağa girdi, elini uzatıp iki takım anahtarı aldı. Bunu gördüm. İşyerine gitmeyi planlıyordu. Ama neden? Acaba öldürülmeden önce işyerine gidebildi mi?

"Üzerinde anahtar bulunmadı," dedi Mills.

"Arabasından bir iz var mı?" diye sordum, dikkatini başka yere çekmek için. Anahtarlardan bahsetmek istemiyordum. En azından anahtar gizemini kendim çözene kadar. Ezra neden işyerine gidecekti? Kaybolan tabancasını ve işyerindeki kasasını düşündüm. Açılmış olması gerekiyordu.

"Bu konuda konuşamam. Ondan bir daha haber aldın mı?"

"Hayır."

"Telefon? Mektup?"

"Hayır."

"Neden kaybolduğunu bildirmedin?" diye sordu.

"Bildirdim."

"Altı hafta sonra," diye hatırlattı Mills. "Uzun bir zaman. Bu beni düşündürüyor."

"Bir yerlerde yas tuttuğunu, ortamdan uzaklaşmak istediğini düşündük. Yetişkin adam."

"Yetişkin adamdı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, cenazeye bile gelmemiş, siz yine de kaybolduğunu bildirmemişsiniz. Bu şüphe çekici. Başka türlü tanımlanamaz."

Bunu nasıl açıklayabilirdim? Babam annemi öldürdüğü için cenazeye gelmedi. Onu merdivenden aşağı itip boynunu kırdı! Suçluluk duygusunun onu mahvettiğini anladım. Karşımıza boş sözcükler ve timsah gözyaşlarıyla çıkacak hali yoktu. Ezra bile öldürdüğü insanın ne kadar iyi biri olduğunu söyleyemezdi. Onun içip içip kendinden geçtiğini veya bir köprü altında olduğunu tahmin ediyordum. Bana göre bu mantıklıydı. Çok mantıklıydı.

"Acı insanlara tuhaf şeyler yaptırıyor," dedim.

Mills bana çok manalı baktı. "Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum," dedi. "Anlatabiliyor muyum?"

Ne demek istediğini anlamadım ama yüz ifadesi tahmin etmemi kolaylaştırdı. Benden hâlâ şüpheleniyordu. Bu Jean için iyiydi, bu da benim işime gelirdi. Ama hapse giremezdim. Hapse gireceğime ölmeyi yeğlerdim. Ama iş o raddeye gelmeyecekti; kendime böyle söyledim. Bir yolunu bulacaktım.

"Böylece asıl soruya geliyoruz," dedi Mills. Parktaydık. Gölün yanından geçen caddeye dönüp arabayı durdurdu. Evimi görebiliyordum. Mills'in ne demek istediğini anladım. Henüz eve gelmediğimi söylüyordu. Yakınında bile değildim.

Motor soğurken tıkırdıyordu. Mills'in gözlerini üzerimde hissettim. Artık bana bakmak, dikkatle incelemek istiyordu. Araba güneşin altında ısınmaya başladı; hava ağırlaşıyor, canım da bir sigara çekiyordu. Gözlerimi kaçırmamaya çalıştım. "Olay gecesi ben neredeydim?"

"Beni ikna et," diye karşılık verdi.

Karar zamanı. Bir mazeretim vardı. Vanessa ne olursa olsun beni desteklerdi. Bu gerçek serin su gibi damarlarımda dolaştı. Dava, ceza ve hapisle kıyaslandığında bu dünyadaki en kıymetli şeydi. Köşeye sıkıştırılmış her suçlu böyle bir şeye sahip olabilmek için her şeyini verirdi. Ama bunu istiyor muydum? Cevap, evetti. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Mills'in sindiren bakışını kendimden uzaklaştırmak istiyordum. Kendi yatağımda uyumak istiyordum, ben bir mahkumun sevgilisi olmayacaktım. Mills'e mazeretimi bir armağan gibi sunmak istedim. Güzel bir kağıda sarıp eğilerek vermek istedim.

Ama yapamazdım. Jean temize çıkana kadar yapamazdım. Ben aklanırsam ona yöneleceklerdi. Kurcalasalar ondan şüphelenmek için de bir sebep bulurlardı. Bu sebep annemizin ölümü, Ezra'nın vasiyeti veya ömür boyu maruz kaldığı baskı olabilirdi. Bana göreyse o ancak Alex için öldürürdü. Ve defalarca yaptığım gibi o geceyi düşününce Jean'in bunu yapmış olabileceğini biliyordum. Annemin ölümünden dolayı duyduğu öfke ve böyle büyük bir ihanetin bunalımı yüzünden okunuyordu. Ezra'nın hemen arkasından evden çıkmıştı. Kolaylıkla onun peşinden gitmiş olabilirdi. Ve hepimiz gibi Ezra'nın silahının yerini biliyordu. Sebep, araç ve fırsat: cezai takibatın kutsal üçlüsü. Douglas bilse, onu canlı canlı yerdi. Bu nedenle, mazeret kartımı oynamadan önce onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu. Bu zorunluluk bana yeni bir güç verdi. Mills'in sert hatlı, köşeli yüzüne baktım. Gözlüğünde çarpılmış ve sahte yüzümü gördüm. Hislerime çok benziyordu, böylece bu güce sarılıp bir yalan daha söyledim.

"Douglas'a söylediğim gibi. Babam çıktı. Ben eve gittim. Bütün gece Barbara'yla yataktaydım."

Yüzünde yırtıcı bir pırıltı dolaştı, sanki duymak istediğini duymuş gibi başını salladı. Veya duymayı umduğunu. Beni huzursuz eden bir şekilde gülümsedi.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "İyi düşün."

"Bu kadar."

"Tamam." Arabayı çalıştırıp beni eve götürdü. "Şehir dışına çıkma," dedi bana, ben arabadan inerken.

"Ha-ha," dedim. "Çok komik."

"Şaka yapan kim?" diye sordu, kısaca tebessüm ederek. Sonra da gitti. Bir sigara yakıp az önce arabanın durduğu boş yere baktım. Birden, tebessümünün beni neden huzursuz ettiğini anlayıverdim. Bu tebessümü onun yüzünde daha önce mahkeme salonunda, onu küçümseme hatasında bulunan savunma avukatının ayağının altından halıyı çekmeden önce görmüştüm.

13. BÖLÜM

Bir müvekkilim vardı, ilk cinayet davamdı. Gençtim, idealisttim ve suçlu da olsa ona acıyordum. Ortak garaj yolu yüzünden sarhoşken kavga ettiği komşusunu öldürmüştü. Silahın dolu olduğunu düşünmemiş. Adamı korkutmak istemiş, bildik bir hikaye. Ta ki adamın göğsünde kanlı bir delik açana kadar.

Dava sekiz gün sürdü. Cinayet davasını düşürdüm ama jüri kazara adam öldürme hükmüne vardı. Müvekkilim yedi buçuk yıl ceza aldı; genel olarak fena sayılmazdı. Mahkeme kararı verildikten iki saat sonra telefonla aranarak bölge cezaevinin revirine çağrıldım. Müvekkilim bir buçuk litre deterjan içerek intihar girişiminde bulunmuştu. Gardiyanlar ana işlem biriminde buna gülüyorlardı. Cezaevinde zehirli olmayan malzemeler kullanılıyormuş. Müvekkilim bir hafta yeşil kaka yapacak, sonra düzelecekmiş. Hep yaşanan bir şeymiş. He-he-he, pek komik.

Müvekkilimi revirde ziyaret ettim. Dertop olmuş sessiz sessiz ağlıyordu; ne benim, ne onu gözleyen gardiyanın farkındaydı. Ancak beş dakika sonra gözlerime bakabildi, konuşabilmesi için bir beş dakika daha geçmesi gerekti.

"Anlamıyor musun?" diye yalvardı.

Ne diyeceğimi bilemiyor, anlamıyordum.

"Bak bana."

Başımı iki yana sallayarak biraz daha ipucu vermesi gerektiğini belli ettim.

O zaman boynundaki damarları halat gibi şişirerek bağırdı. "Baksana bana!"

Gözlerimi kayıtsız gardiyana çevirdim. Gardiyan omuz silkip, "Birinin kadını oldu," dedi. "Baksana." Müvekkilim ufak tefek, biçimli bir adamdı. Açık tenliydi ve düzgün beyaz dişleri vardı. Çekici, hatta belki güzeldi. Birden allak bullak olarak anladım.

"Hapse girmem," dedi nihayet. "Ölürüm de girmem. Kendimi öldürürüm." Yemin etti. "Bir yolunu bulur yaparım."

Nihayet işin aslı ortaya çıktı. Daha önce de hapiste yatmıştı ki ben bunu biliyordum. Bilmediğim şey ise içeride o tip adamlardan olduğuydu. Bazen üç, bazen dört, bazen de yedi kişi toplanıp adamın çıplak sırtına bir derginin orta sayfasını bantlar, sırayla yaparlardı. Uslu dursun diye de kulağına bir tornavida sokarlardı. Bir kez kavga ettiğinde aldığı yarayı gösterdi bana. O kulağı sağır kalmıştı.

Bunu gözyaşları içinde anlattı. Böyle bir şeyi tekrar yaşayacaktı. Bazen saatlerce sürüyormuş.

"Yapamam, oraya dönemem."

Ertesi gün Raleigh'deki hapishaneye nakledildi. İki hafta sonra da, nihayet kendini öldürmeyi başardı. Yirmi yedi yaşındaydı, o zamanki yaşımla aynı. Onu hiç unutmadım, çünkü onunki şahit olduğum en büyük çaresizlik haliydi. O zamandan beri marazi bir merakla, evrak çantamın ardına saklanarak ama o genç adamın gözlerinde gördüklerimi hiç unutmayacak kadar yakından hapishane düzenini inceledim.

Dolayısıyla, evet. Mills beni korkutuyordu. Aslında beni dehşete düşürüyordu. Tehlikeli bir oyun oynuyordum, ortaya konulan şey son derece gerçekti. Ama Ezra ölmüştü, gölgesi de eti gibi paramparçaydı ve ben nihayet kendimle ilgili birkaç şey öğreniyordum.

Mills'in gözden kaybolmasını bekledikten sonra pikaba bindim. Jean'le konuşup onu Mills'e karşı uyarmalıydım. Ağzını sıkı tutmasını söylemeliydim. Dinlemezse de zorla dinletecektim. Öyle veya böyle. Etkili sözlerle.

Ana caddede son hızla ilerlerken önüme tren çıktı. Ben de Ellis Caddesi'ne dönüp köprüden geçtim, tren ise bir karayılan gibi altımdan titreyerek geçti. Mills'in Jean'le konuşmuş olup olmadığını bilmiyordum. Yolda olabilirdi, belki bu tren yolunu kesmişti. Tek gözüm yolda, bir yandan Jean'in ev numarasını tuşladım. Meşgul sesi geldi, bekledim ve tekrar arama tuşuna bastım. İki kere daha meşgul sinyali aldım, sonra çalmaya başladı. Yarı yoldaydım, elli kilometre hız sınırı olan yolda doksanla gidiyordum, telefon da çalıp duruyordu. On beş kere çaldı, ama kimse açmadı. Telefonu bir yana attım, sakinleşmeye çalıştıysam da beceremedim. Paniğin eşiğindeydim. Birden üzerime gerilim ve korku bastırdı, yüzüm yanmaya başladı. Jean'in hapse girdiğini düşündüm, onun bunu kaldıramayacağını çok iyi biliyordum; hapis onu öldürürdü, Ezra'nın kafasındaki kurşunlarla aynı etkiyi yapardı. Yoğun trafikli caddelerden evlerin ufaldığı daha dar sokaklara girdim. Çocuklar kaldırımlarda oynuyorlardı, onlardan birine çarpmamak için yavaşladım. Birçok toprak garaj yolunun önünden geçip yeniden demiryolunun yakınlarına geldim. Arabalar bahçelerde enkaz halinde duruyorlardı ve ikinci asırlarını yaşayan evlerin teneke çatılarını pas tutmuştu. Jean'in kırık kaldırımlı sokağına geldim. Evinin karşısındaki bahçede ufak bir çocuk araba lastiği salıncaktan sarkıyordu. Ayağı toprakta gidip

gelirken boş gözlerle bakıyordu. Ardındaki pencerede bir yüz belirdi, iki göz, bir de belirsiz ağız, sonra tam ben kafamı başka yere çevirirken kapatılıveren hardal sarısı perdenin ardında kayboldu.

Jean'in evinin önüne park edip arabanın motorunu durdurdum. Alex Shiften verandada oturmuş, ayakları tırabzanda, sallanan sandalyede arkaya yaslanmıştı, ağzından da bir sigara sarkıyordu. Gözlük çerçevesinin ardından beni izliyordu. Ben arabadan inerken Alex'in ağzının kenarları aşağı yöneldi. Uzaktan tren sesi geldi ve rüzgar ağaç tepelerinde dolaştı ama bunu hissedemedim. Japonsarmaşığı hâlâ çitin üzerindeydi.

Sırtımı dikleştirip bahçeye doğru yürüdüm, ayağımın altındaki ince dalları kıra kıra. Alex gözlerini benden hiç ayırmadı. Yaklaşınca elinde bir bıçak olduğunu, ağır ağır bir tahta parçasını yonttuğunu gördüm. Taranmamış saçı diken diken bir yumak halindeydi, kolundaki sert kaslar yontarken hareket ediyordu. Benim basamaklara varmadan, çıplak ayakla ve dar, soluk kot pantolonla ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Neden telefonuna cevap vermedin?" diye sordum ben de.

"Arayan gözüküyor," deyip soğukça gülümsedi.

Bir ayağımı basamağa koyup durdum. Çakısını katlayıp cebine koyarken, benimle başa çıkmak için ona ihtiyacı olmadığını ima eder gibi, gülümsemesi sırıtmaya dönüştü. Sütuna yaslandığı zaman güçlü bir deja vu hissi duydum. "Jean'le konuşmam gerek," dedim.

"Senin hep Jean'le konuşman gerekir zaten."

"Burada mı? Önemli."

"Gitti," diye cevap verdi Alex.

"İşe mi?"

Kafası dumanla çevrili Alex omuz silkip kafasını çevirdi.

"Bana bak Alex! İşte mi?"

Yukarıdan bana bakarak hareket çekti. Boğazımdan anlaşılmaz bir ses çıkararak Alex'i itip eve girdim. Peşimden gelmemesi beni şaşırttı zira bir kavga bekliyordum.

Tel kapı arkamdan çarparak kapandı. İçerisi karanlıktı ve ağır havada lahana kokusu vardı. Alex'in sesi peşimden geldi. "İstediğin yere bak. Fark etmez. Jean burada değil ve o senin hiçbir işine yaramaz. O yüzden son kez bak ve defol git."

Odalar küçük, alçak tavanlıydı, mobilyalar ise eski ve kırık döküktü. Tozlu pencerelerden içeri süzülüp ayaklarımın ve ince yeşil halının üzerinde oynaşan ışıkta çökük döşemenin üzerinde ilerledim. Televizyonun yanından geçtim, orada annemin çerçeveli bir fotoğrafını gördüm ve Ezra'nınkini aramadan mutfağa geçtim. Kaplar kurumaları için rafa istiflenmişlerdi, arka bahçeye ve uzayıp giden demiryoluna bakan pencerenin altındaki küçük masada iki tane oturma yeri vardı. Pencerenin kenarında parlak mor renkli çiçeği olan bir Afrika menekşesi.

Jean'e seslendim ama Alex'in haklı olduğunu anlamıştım; boş ev duygusunu çok iyi bilirdim. Pek umut beslemeden baktığım yatak odasında yapılı bir yatak gördüm. Yanındaki sehpada düzgün bir şekilde istiflenmiş kataloglar, ters duran bir roman ve bardakaltlığının üzerinde bir su bardağı vardı. Eskiden geceleri Jean'in yatağının kenarına oturup basit şeyler hakkında konuştuğumuzu hatırladım. O zaman bile bardakaltlığı kullanırdı. Ahşabın da insanlar gibi korunması gerektiğini söylerdi. Sehpadan ziyade kendinden bahsettiğini şimdi anlıyordum. O zamanlar bunu anlamamıştım.

Birden onu özledim. Dünyamız daha küçük ve sır paylaşmak daha kolay bir şeyken sahip olduğumuz yakınlığı özledim.

Parmaklarımı masaya koydum, etrafa baktım ve burada gülüp gülmediklerini, hayatlarında neşeye yer olup olmadığını merak ettim. Öyle olmasını umsam da bundan şüpheliydim. Alex hükmetmeyi seven bir tipti. Jean ise yönlendirilmek istiyordu, buna çok ihtiyacı vardı ve hangi tarafa yönlendirilse oraya giderdi.

Eski günlere ait bir işaret, onun o günleri düşündüğünü, özlediğini gösteren bir şey aradım ama hiçbir şey yoktu. Gözlerim çıplak duvarlarda, kitap raflarında dolaştı, sonra yine yatağa döndü; yatak kederli çığlığını atıyordu ve bu yatak çocukluk hatıraları gibi solgun görünüyordu.

Tam kapıya gelmiştim ki duraksadım. Dönüp tekrar köşedeki uzun, dar kitaplığa yürüdüm ve dizlerim ihtiyar bir adamın dizleri gibi kütürdeyerek eğildim. En alt rafın köşesine tıkılmış, hani neredeyse saklanmış, yıpranmış bir kitap vardı. Jean'e dokuzuncu yaş gününde armağan ettiğim Hobit kitabı.

Kapak kıvrılmış, sırt kırılmıştı. İkinci sayfaya bir ithaf yazısı yazmıştım. Hâlâ hatırımdaydı: "Jean'e... Çünkü cüceler bile macera yaşayabilir." Kitabı açtım, ikinci sayfa yoktu. Ya yırtılmış ya kopmuştu.

Kitabı itinayla yerine koydum.

Alex'i koltukta otururken buldum. "Rahatladın mı?" diye sordu.

Sinirlenmemeye çalıştım. Alex'i kızdırmak bana bir şey kazandırmazdı.

"Ne zaman geleceğini biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkarıp Alex'e uzattım. Karta baktı ama almadı. Ben de verandanın tırabzanına bıraktım. "Jean'i görünce ona beni aramasını söyler misin? Cep telefonu numaram en altta yazıyor."

"Aramaz ama söylerim."

"Önemli bir şey var, Alex."

"Yeni bir şey söyle."

"Lütfen. Sen söyle." Alex ellerini başının arkasında bağladı. "Beni ararsa, bir daha gelip seni rahatsız etmem," dedim. "Düşün."

"Konu ne?" diye sordu.

"Bu ikimizin ilgilendiren bir şey," dedim ona.

"Nasılsa öğrenirim."

"Olabilir, ama benden öğrenemezsin." Verandadan indim, dönüp kartvizitime işaret ettim. "En alttaki numara."

"Anladık."

Alex'den ve onun ukalalığından kaçmaya can atarak bahçeye doğru ilerledim, o anda çakının bıçağının açılma sesini ve hafif bir kahkaha işittim. "Ben zaten biliyorum konuyu," dedi Alex. Ben saçmalıktan bezmiş halde yürümeye devam ettim. Pikaba yaklaşmıştık. "Sessiz kalma hakkına sahipsin..." dedi ve ben donakaldım.

"Ne dedin sen?" diye sordum, pikaptan uzaklaşarak. Gülümsemesi kanser gibi yayıldı.

"Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kanıt olarak kullanılabilir." Ayağa kalkmıştı, tırabzana abanmış, dışarı sarkarak benimle alay ediyordu. Ona doğru yürüdüm, o da tırabzanın üzerinden biraz daha ileri uzandı, parlak gözlerinin altında ağzı açık; çok eğleniyordu.

"'Eğer avukat tutacak durumda değilsen, sana bir avukat atanacaktır.'" Sonra ya benim yüz ifademe veya kendi zekasına güldü. Belki de ikisine birden.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum.

O yukarıdan bana baktı, ben de aşağıdan ona baktım. Uzun bir an oldu. "Çok hoş bir hanımla tanıştık," dedi nihayet. "Jean'le ben."

"Ne?"

"Hoş bir hanım. Çok zeki bir hanım." Benim konuşmamı beklermiş gibi sustu, ama ben konuşamadım. "Gayet iyi silahlanmış bir hanım."

"Mills."

"Eğlenceli sorular sordu," dedi Alex.

Alex'in sırf eğlenmek için benimle oynadığını biliyordum. Korkunç bir başarısızlık ve yaklaşan bir son hissi arasında sıkışıp kalmıştım. Ezra'nın cesedini öğrendikten hemen sonra Jean'le konuşmalıydım. Onu uyarmalı, hukuk diplomamı kırk yılda bir iyi bir şey için kullanmalıydım. Ama önce, pizzacıdaki o gün, çekip gideceğinden, beni sonsuza kadar terk edeceğinden korkmuştum. Gözlerinde gerçeği görmekten, Ezra'yı onun öldürdüğünü anlamaktan korkmuştum. Şüphelerimin kesin gerçeğe dönüşmesinden korktum. Bunu kaldıramayacağımdan korktum. O zaman günlerce sarhoş dolaşmış, kendime acımıştım. Hiçbir şey söylememiş, yıkıma zemin hazırlamıştım. Jean ona ne söylemişti? Ben kokuşmuş evliliğimle beyhude geçen hayatımın uçurumuna yuvarlanırken, o ne kadar yol almıştı? Ümitsizliğin tadı safra gibi acıydı. Mills aptal değildi. Tabii ki Jean'i sorgulayacaktı.

"Senin hakkında sorular sordu," diye devam etti Alex.

Biraz rahatladım. "Neden benden o kadar nefret ediyorsun?" diye sordum.

"Senden hiç nefret etmiyorum," dedi. "Sen sadece yolumda duruyorsun."

"Bana öğrenmek istediğim şeyi söylemeyeceksin değil mi? Mills hakkında?"

"Kendin söyledin ya... bu sizin aranızdaki bir konu."

Yüzünden söyleyeceklerinin bittiğini anladım. Son sözü söylemiş, rahatlamıştı. Koltuğuna yerleşip yontulmuş tahta parçasını eline alarak bununla pikabı işaret etti. "Devam et," dedi. "Jean'e uğradığını söylerim."

Yürüyerek oradan uzaklaştım ve pikaba binip motoru çalıştırana kadar geriye bakmadım. Bilmeden bana bir ipucu vermişti. Hiç niyeti olmadığı halde. Onun yolunda olduğumu söylemişti. Demek ki Jean beni hâlâ önemsiyordu, şu veya bu şekilde, hiç yoktan iyidir.

Yolda pizzacıyı aradım ama Jean'in bugün çalışmadığını öğrendim. Bir saat boyunca arabayla dolaşarak onun aracını aradım. Alışveriş merkezine, sinemalara, kafelere baktım. Hiçbir yerde yoktu. Sonunda, çaresiz bir şekilde tekrar evini aradım. Cevap veren olmadı.

Saat beşte Charlotte'da Hank Robins'le buluşmaya gittim. I-85 karayolunda trafik alışılmadık bir şekilde azdı, kısa zamanda oraya vardım. Saat altıya gelirken barın arka tarafındaki derin deri koltuğa yerleşmiştim. Mekan loş ışıkla aydınlatılmıştı ve Kelt müziğine benzeyen bir hafif müzik çalıyordu. Cam kül tablasının yanında yarım paket Gitanes sigarası buldum ve içinden bir tane aldım. Bir kibrit çöpü çıkararak sigaramı yakıp paketi cilalı masaya bırakırken garson kadın barda mekik dokuyordu. Yürüyüşü bana Jean'i hatırlatıyordu. Tebessümünden yorgunluk akıyordu. Güçlü bir şey istiyordum ama bunun yerine bir bira sipariş ettim.

Biramı yudumlayıp yukarıdan masama düşen loş ışık huzmesine duman halkaları üfledim.

"Güzel," dedi bir ses ve Hank Robins karşımdaki koltuğa kaydı. Duman halkasının dağınık kalıntılarını gösteriyordu.

"Güzel şekil."

"Geciktin,"

"Dava aç bana," dedi.

Elimi tutup birkaç kez salladı, dumanın içinde gülümseyerek. "Nasılsın, Work?" diye sordu, sonra nefes almadan devam etti. "Başına gelenlere çok üzüldüm. Çok kötü olmalı."

"Hem de nasıl."

"O kadar kötü mü?"

Omuz silktim.

"Buraya servis yapan yok mu?" diye sordu, sonra sesini yükseltti. "Bakar mısınız? İki tane daha."

Hank eski moda bir adamdı. 1,70 boyunda, yaklaşık 60 kg ağırlığındaydı ama tanıdığım en korkusuz adamdı. Bizzat görmedim ama söylenen o ki kendisinin iki katı adamları tepelermiş. Sık siyah saçı ve şen yeşil gözleri, bir de kırık ön dişi vardı. Kadınlar ona bayılırlardı.

Onlarca davada birlikte çalışmıştık, iyi olduğunu biliyordum. İkimiz de hayallerle hareket etmediğimiz için iyi anlaşırdık; ikimiz de gerçekçiydik, ama o bunu aldırış etmeden başarabiliyordu. Ona göre dünya saçmaydı, o yüzden o da dünyaya uyardı. Hiçbir şey onu şaşırtmazdı ama baktığı her yerde mizah bulabilirdi. Onun bu yönüne hayrandım. Benim gördüğüm dünya dağınıktı. Garsonumuz içkiler ve aynı yorgun tebessümüyle göründü. Gözlerini Hank'ten ayırmadığı için onu inceleyebildim. Kırklarının ortalarında olduğunu tahmin ettim. Yıpranmış bir yüzü, yenmiş tırnakları vardı. "Teşekkürler, bebek yüzlü," dedi Hank, kadına kırık dişiyle baş döndürücü bir tebessüm armağan ederek. Garson kadın utandı ama daha hoplaya hoplaya uzaklaştı.

"Onları hiç kızdırdığın oluyor mu?" diye sordum.

"Akıllılarını."

Kafamı salladım.

"Canım," dedi. "Herkes iltifatı sever. Dünyayı daha güzel bir yer haline getirmenin ucuz bir yolu işte." Birasını yudumladı. "Senden n'aber? Felaket görünüyorsun."

"Hani bana iltifat?" diye sordum.

"Bu senin iltifatındı."

"Teşekkürler."

"Cidden. Nasılsın?"

Birden göz kapaklarım ağırlaştı. Gözlerimi dikkatle baktıkları şişeden kaldıramadım. Sorusunun cevabı yoktu ki. Çünkü kimse gerçekten nasıl olduğumu öğrenmek istemiyordu.

"İdare ediyorum," dedim nihayet.

"Bu cevabı vermekten bıkmışsındır," dedi, onu kandıramadığımı ima ederek. Sonra da bunun sorun olmadığını göstermek için gülümsedi. "Eğer fikrini değiştirirsen..."

"Teşekkürler, Hank. Eksik olma."

"O halde," dedi, "iş konuşalım. Sanırım, babanı öldüreni bulmamı istiyorsun."

Şaşkınlığım yüzümden belli olmuş olmalı. Ama tabii böyle düşünecekti; bunu anlamam gerekirdi. Dikkatli olmak zorundaydım. Hank'le iş arkadaşıydık, arada bir de birlikte içerdik, ama ne derece güvenilir olabileceğini hiç bilmiyordum.

"Onu fazla sevmezdim," dedim. "Polisler o işi hallederler."

"Tamam," dedi Hank yavaşça. Kafası karışmıştı ama üstelemek istemiyordu. Parmaklarını masada tıkırdattı. "Öyleyse..." boşlukları doldurmamı bekliyordu. Ben de doldurdum. İyi kötü. Biraz zaman aldı. Sonra da ondan ne istediğimi söyledim. "Tanrım," dedi. "Benim hakkımda böyle iyi düşüncelerin olduğunu bilmezdim."

"Yapabilir misin?" diye sordum.

"Keşke evet diyebilsem ama yapamam. O koltuğu merdivenden aşağı kimin ittiğini bilmek istiyorsun, sana hak veriyorum. Ama ben parmak izi teknisyeni değilim, ayrıca hiçbir parmak izi bilgi tabanına girme iznim yok. Sana bir polis ve olay yerini inceleme imkanı lazım. Bu benim alanımın dışında."

"Polisler oraya gitmezler ki," dedim ona. "Bana inanmıyorlar, ben de üstelemek istemiyorum."

"O zaman bittin sen dostum. Kusura bakma."

Omuz silktim. Cevabı beni pek şaşırtmadı. Ama sorumluyu öğrenmek istiyordum. Olanlar boş yere olmamıştı. Belki Ezra'nın ölümüyle bir ilgisi vardı, belki yoktu; her halükarda önemliydi. "Ya kasa?" diye sordum.

"Bunun için ya bir çilingire ya da bir hırsıza ihtiyacın var. Ben ikisi de değilim."

"Düşündüm ki..."

"Ne? Belki birini tanıyacağımı mı?" Başımı evet anlamında salladım. "Tanıdığım ortaya çıktı. Ama adam içeride. On, on iki sene. Çilingir bulsana."

"İçinde ne olduğunu bilmiyorum, başkasının da görmesini istemiyorum. Polisler bu kadar ilgiliyken, tehlikeli olur."

"Silahı bulmayı mı umuyorsun?"

Başımı evet anlamında salladım. Silah kasadaysa onu Jean öldürmemiş olabilir. Eğer o öldürmediyse de... o zaman kanıttan kurtulacaktım. Hem Ezra'nın o kasaya başka hangi sırları tıktığını kim bilebilirdi?

"Kusura bakma, Work. Seni hüsrana uğrattığımı hissediyorum. Bütün söyleyebileceğim şudur: İnsanların hareketlerini kestirmek kolaydır. Şifre oluşturacakları zaman genellikle kendilerine bir anlam ifade eden rakamları seçerler. Bu şekilde düşün."

"Denedim bile. Doğum günleri, sosyal güvenlik numaraları, telefon numaraları."

Hank kafasını kederli bir şekilde iki yana salladı ama gözlerindeki pırıltı yine de şefkatliydi. "Ben, insanlar kestirilebilir, dedim, Work, aptaldı, demedim. Babanı düşün. Onun için neyin önemli olduğunu bul. Belki tutturursun."

"Belki," diye tekrarladım, emin olamayarak.

"Bak, dostum. Vaktini boşa harcamış oldun, kusura bakma. Keşke yardım edebilseydim."

"Bir şey daha var," dedim. "Kişisel bir şey."

"Kişisel bir şeyse yardımcı olabilirim." Birasını içip bekledi.

"Jean'le ilgili."

"Kız kardeşin."

"Evet." Sonra ona ne istediğimi anlattım.

Kağıtla kalem çıkardı. "Tamam," dedi. "Bu Alex Shiften hakkındaki bildiklerini anlat bana."

Ona bildiklerimi anlattım. Uzun sürmedi.

Kağıdı gömlek cebine sokarken, iki kadın bara oturdular. İkisi de yirmili yaşlarındaydı ve ikisi de güzeldi.

Bize baktılar ve bir tanesi hafifçe el salladı. Hank de karşılık verdi ama ben kanmamıştım. "Bunu sen mi tezgahladın?" diye sordum, kadınları göstererek.

Konuşmasına gerek kalmadan sırıtmasıyla kendini ele verdi. "Biraz keyfin yerine gelir diye düşündüm."

"Eh teşekkürler, ama şu anda hayatımda yeterince kadın var. Bir tanesine daha gerek yok." Yerimden kalkmaya davrandım. Elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Bu kadın hayatına girmek zorunda değil, Work. Sadece külotuna girecek. Güven bana."

"Yok sağ ol," dedim. "Başka zaman."

Hank omuz silkti. "Nasıl istersen. Ama gitmeden bir dinle." Sesi alçak ve ciddiydi. "Kendine dikkat et, olur mu? Bu olay basında ve Charlotte'da büyük yankı uyandırıyor. Üzerinde çalışan kimse, işini sessizlik içinde yapmayacaktır. O yüzden dikkatli ol."

Bir an çok geveze olduğumu, fazla açıldığımı düşündüm. Anlatmadığım şeyleri de anlamış olmalıydı. Ama gözlerinden iyi niyetten başka bir şey okunmuyordu.

"Olurum," dedim, masaya yirmi dolar bırakarak.

"Hey dostum. Ben ısmarlıyorum."

"Arkadaşlarına benden birer içki ısmarla. Daha sonra konuşuruz."

Dışarıda gün yavaş, mor bir ölümle ölüyordu, nefesi boş sayılacak sokaklarda bir rüzgar esintisi. Portakal rengi ince bir bıçak kararan bulutları çizdi ve ben izlerken kayboldu. Gündüz güneşi asfaltı ısıtmıştı; bu bana cehennemi hatırlattı ama daha ben yürürken serinledi.

Jean'i koruyacaksam, her açıdan koruyacaktım, bu da Alex'in icabına bakmak anlamına geliyordu. Bunu yapabilmek için bilgiye ihtiyacım vardı. Hank burada devreye giriyordu. Alex'in niyetini öğrenmesini istedim. Jean Alex'i seviyordu. İyi. Ama Alex ne istiyordu? Ne kadar uğraşsam da onun içindeki sevgi deposunu öğrenememiştim. Ama kardeşimde bir şey buluyordu. Bunun kötü bir şey olmadığını bilmek istiyordum.

14. BÖLÜM

Tekrar karayoluna çıkarak pikabın kaldırabildiği kadar hızlı gidip kırk dakika sonra Jean'in sokağına döndüm. Sokak lambaları ya yanmış ya kırıktı ama pencerelerinin ardında bir ışık parıltısı gördüm. Pikaptan inerken uzaktan bir havlama sesi ile rayların kenarlarındaki çalılıkların cırcırböceklerinin sesi geldi. Bir yerde bir televizyon çalışıyordu. Alçak basamaklardan verandaya çıkıp perdenin ince aralığından içeri baktım. Oda karanlıktı ama onların mutfakta oturduklarını gördüm. Jean'in arkası bana dönüktü; Alex'in yüzü ise onun omzunun ardında belirsizdi. Masada mumlar, sıcak bir ışık vardı ve Jean gülüyordu. Bir de Alex'i yargılıyordum! Kocasının çocuk bakıcısıyla gidip kız kardeşimin dünyasının I-85 karayolundaki dinlenme yerinde buharlaşıp yok olduğu uzun zaman önceki geceden beri Jean'i güldürememiştim.

Neredeyse gidecektim ama ortada bir ceset, bir de Mills'in rahat durmayacağı gerçeği vardı. Kapıyı çaldım, kahkaha söndü, sandalyeler gıcırdadı. Jean kapıyı açtı, hayretle adımı söylerken gözleri ciddiydi. Arkasındaki Alex kaşlarını çatıp kolunu Jean'in boynuna doladı, uzun, sivri parmaklarıyla omzunu kavrayarak.

"Merhaba Jean," dedim. "Kusura bakma, rahatsız ediyorum."

"Burada ne işin var?"

Yüzü son gelişimde olduğundan daha sıcaktı ve Alex'in göz dediği zalim kara noktalara kısa bir an baktım. "Alex bugün gelip sana baktığımı söylemedi mi?" Jean duruşunu değiştirdi, Alex ise onun omzunu daha sıkı kavradı. "Hayır," dedi Jean kararsızca, kafasını hafifçe yana çevirip sonra tekrar bana dönerek. "Söylemedi."

Bakışlarım ikisinin arasında, Jean'in solgun yüzüyle sevgilisinin ince çizgileri arasında gidip geldi. Jean'in gözleri nemliydi, biraz da şarap kokusu almıştım. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi Alex, Jean cevap veremeden. "Geç oldu."

Jean elini Alex'in koluna koyarak hafifçe sıktı. "Hayır," dedi. "Sorun değil. Girebilir." Bana ağzının yarısıyla gülümsedi. Minnet duygusuyla dolup taştım. "Teşekkürler." Eve girdim, Alex'in yanından geçerken parfüm kokusunu duydum. Ev hâlâ yemek kokuyordu. "Zamansız mı geldim?" diye sordum. Jean duraksadı ama Alex boşluğu doldurdu. "Yıldönümü kutluyoruz." Sormamı beklermiş gibi sustu. "Birlikteliğimizin ikinci yılı." Elini Jean'in ensesine kaydırdı. Ne demek istediği açıktı, ben Jean'e döndüm.

"Seninle konuşmam gerek. Önemli bir şey." Alex'in alaycı gülüşünü görünce son gelişimde söylediği alaycı sözleri hatırladım. "Müsait olmadığınızı görüyorum ama uzun kalmayacağım."

Alex kız kardeşimi bırakıp kanepeye süzüldü. Elleri yine başının arkasında birleşti, büyükçe açılmış gözlerinden bir beklenti okunuyordu. "Seninle yalnız konuşmak istiyorum," dedim.

Jean'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi, kararsızlık onu savunmasız kılıyordu. Oysa küçükken benimle her yere giderdi. "Burada konuşun," dedi Alex Jean'e.

"Burada konuşalım," diye tekrarladı Jean, sonra gidip Alex'in yanına oturdu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Evet, Work," dedi Alex. "Ne hakkında görüşmek istiyorsun?" Gözlerinin içi gülüyordu. Sessiz kalma hakkına sahipti.

Bu hassas konuyu konuşmak için en doğru yaklaşımı kullanmaya çalıştım ama Charlotte'a gidip gelirken üzerinde çalıştığım bütün sözler, bütün zekice fikirler buhar olup uçmuştu.

"Polisle konuşmak zorunda değilsin," dedim. Jean gerildi, telaşlandı ve Alex'e döndü. "Aslında konuşmasan çok iyi olur."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi. "Polis mi? Neden bahsediyorsun?" korkmuş, heyecanlı bir hali vardı, kanepenin üzerinde birden hareketlendi. Alex onun bacağına elini koyunca Jean gözle görülür biçimde sakinleşti. Sonra, kaçınılmazı kabullenir gibi, "Ha, Dedektif Mills'i mi kastediyorsun?" dedi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Babamın cinayet soruşturmasına bakan baş dedektif. Bu konuyu daha önce konuşmalıydık... Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeni istiyorum. Haklarının neler olduğunu—"

Jean sözümü kesti, hiddetli gözlerle. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Konuşamam." Alçak kanepeden debelenerek kalktı.

"Ben—"

"Dedektif Mills bu konuyu kimseyle konuşmamamı söyledi. Sessiz kalmam gerektiğini söyledi."

Davranışı beni şaşırtmış ve endişelendirmişti. "Jean," diye söze başladım.

"Ona senin hakkında hiçbir şey söylemedim, Work. Cidden. Bir sürü soru sordu ama ben senin hakkında hiçbir şey söylemedim."

Benim kaygı dolu sessizliğimi Alex bozdu. "Söylesene, Jean. Burada olmasının tek sebebi bu."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum. Jean bana yabancı gibi bakıyordu. Ağzı açıldı, dudakları dilinden gelen tükürükle parlıyordu.

"Mills cinayeti senin işlediğini düşünüyor," dedi Alex. "Bizimle bu konuda konuştu. Ezra'yı senin öldürdüğünü düşünüyor."

"Böyle mi dedi?"

"Açıkça söylemedi."

"Ona ne söyledin?" diye sordum, gözlerim Alex'deydi ama Jean'i işaret ediyordum. Alex bir şey söylemedi, Jean ise sanki daha da uzaklaşıyordu. Birkaç kez başını evet anlamında salladı.

"Bu konuda konuşamam," dedi. "Konuşamam."

Gözlerinde yaşlar biriktiğini gördüm. Telaşlı haliyle, kafeslenmiş hayvan gibi yukarı aşağı yürüyordu.

"Sorun değil, Jean," dedim ona. "Her şey yolunda."

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, değil."

"Sakin ol."

"Babam öldü, Work. Öldü. Öldürüldü. Babam annemi öldürdü, biri de onu öldürdü. Biri, biri." Sesi alçalırken, gözleri de amaçsızca yerde dolaştı. Yürümeyi bırakıp sallanmaya başladı, parmakları birbirine geçmiş, bembeyaz olmuş halde.

Jean'in mum gibi yüzüne bakınca sonunda en büyük korkumu kabullendim. Ezra'yı o öldürmüştü. Tetiği çekmişti ve bu gerçek onun dengesini bozuyordu. Bir tarifsiz dehşete şahit olmuş arkasındaki aklı dümensiz bir gemi gibi başıboş dolaşıyordu. Ne zamandır böyleydi? Geri dönemeyecek kadar uzağa mı gitmişti?

Ayağa kalkıp onu teselli etmek istedim. Omzuna dokunduğumda gözleri birden büyüyerek bakışlarını bana çevirdi. "Dokunma bana!" dedi. "Kimse bana dokunmasın."

Ellerini açarak, geri çekildi. Sırtıyla yatak odası kapısını bulup iterek açtı. "Eve git, Work. Seninle konuşamam."

"Jean," dedim yalvararak.

Hâlâ ıslak olan gözleri loş ışıkta parlıyordu. Odaya girdi, eli kapıda, kapatmaya hazırdı. "Babam her zaman 'olan olmuş' derdi, olan olmuş artık. Ben söyleyeceğimi söyledim, Work. O kadına senin hakkında hiçbir şey anlatmadım. Eve git artık. Olan olmuş." Ağzından hıçkırıkla kahkaha arası garip bir ses kaçtı. "Babam öldü... olan da olmuş artık." Gözleri benden Alex'e kaydı. "Değil mi, Alex?" dedi. "Değil mi, ha?" Sonra gözlerindeki o deli ifadeyle kapıyı kapattı.

Başım dönüyordu. Beynim Jean'in sözleriyle doluydu. Sözleri ve yüzüyle, hiç unutmayacağım yüz ifadesiyle. Alex'in elini omzumda hissedince irkildim. Bana açık dış kapıyı gösteriyordu.

"Bir daha gelme," dedi bana. "Ciddiyim."

Kardeşimi saklayan kapıya doğru işaret ettim ümitsizce. "Ona ne yaptın?" diye sordum, bu sefer, Alex'de suç olmadığını bilerek. Bilerek ama umursamayarak. Kolum yanıma düştü. "Yardıma ihtiyacı var, Alex."

"Senin yardımına ihtiyacı yok."

"Ne söylersen söyle, ne yaparsan yap, bana onu terk ettiremezsin." Alex'e yaklaştım. "Ona ya sen yardım et, ya ben edeyim. Anlatabildim mi?"

Alex geri çekilmedi, bilakis sipsivri parmağını göğsüme dayadı. "Jean'den uzak dur! Bizden ve bu evden de!" Gözlerinde öfkeyle beni dürttü. "Sorun," dedi, yeniden dürterek, "sensin. Sen!"

Öyle dikiliyorduk. Çizgi çekilmişti, ama gözlerinden korkunç gerçek okunuyordu. Sorun bendim. Tam olarak olmasa da kısmen. Suçluluk dayanılmaz boyuttaydı.

"Vazgeçeceğimi sanma," dedim.

"Defol git," dedi.

İlk defa onunla tartışmadım; sessizce tatlı gece havasına çıktım. Kapı bir tık sesiyle kapandı, zinciri takıldı.

Dışardaydım ve tek başıma kalmıştım.

Pikabın sessizliğine çekildim, gözlerim ışıkları kararan evde, Jean'in fenalaşma anlarını yeniden yaşadım. Bir daha kendini öldürmeye yeltenmesine ne kadar kalmıştı? İşaretler ortadaydı, aklımın karanlık tarafı da kabus gibi sözler ediyordu.

Allah'ın hakkı üçtür.

Bunun sadece an meselesi olmasından korkuyordum.

Motoru çalıştırınca içimde bir titreşme oldu. Öğrendiğim gerçeğin sıkıştırdığı kalbim bir an durdu. Hiç şüphe yoktu. Jean babamı öldürmüştü. Küçük kız kardeşim babamın kafasına iki kurşun sıkıp onu çürümeye terk etmişti. Sözleri kafamda çınladı – olan olmuş – o zaman, onu korumanın bana düştüğünü her zamankinden iyi anladım. Hapse giremezdi. Aksi hale ölürdü.

Ama nasıl bir yol izlemek gerekirdi? Mills'in ikiyle ikiyi toplamasını nasıl engellemeliydi? Bu kolay bir iş değildi, sadece bir cevap bulabildim. Gerekirse Jean'in suçunu ben üstlenirdim ama bu son çareydi. Bir yolu olmalıydı.

Evimin önüne geldiğimde nasıl geldiğimi anlamadığımı fark ettim. Jean'in evinden kendi evime göz açıp kapayıncaya kadar gelmiştim. Korkutucu.

Göl kenarında uzanan yan sokağa girip eve yöneldiğimde kaldırıma bir pikabın, farları evime dönük olarak park etmiş olduğunu gördüm. Yaklaşınca pikabı tanıdım. Yavaşladım. Araba Vanessa'nındı.

Pikabın yanında durdum. Motoru kapattım. Camdan onu gördüm, elleri direksiyonun, başı da, dua eder veya uyur gibi, ellerinin üstündeydi. Orada olduğumu anladıysa bile belli etme-

di, bense sessizlikte kendi soluğumu dinleyerek uzun uzun onu seyrettim. Yavaşça ve isteksizce başını kaldırarak bana döndü. Karanlıkta onu çok az görebiliyordum. Yüzünün sadece, o çok iyi bildiğim dış hattı belirgindi. Penceremi indirdim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ona.

"Beni korkuttun," dedi sertçe.

"Affedersin." Burnunu çekince ağlamış olduğunu anladım. Evime bakıp ağlamıştı.

"Mesajını aldım," dedi. "Seni görmek istediğimi sandım. Ama..." Evi gösterince ilk defa garaj yolunda yabancı araçların bulunduğunu ve bütün ışıkların yanık olduğunu fark ettim. Yanaklarını sildi, onu utandırdığımı anlamıştım.

"Sandın..." diye söze başladım.

Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sokağa bir araba girdi, onun far ışığında bitkin ve güzeldi. "Beni incittin, Jackson." Suskunluk. "Ben..." Burada kesti, ağzından ufak bir inilti kaçıverdi, ardından kendine hakim oldu.

"Söylediklerimin hepsinde ciddiydim."

"Gitmem gerek," dedi birden. Eliyle kontak anahtarını buldu.

"Bekle," dedim. "Seninle eve geleyim. Çiftliğe." Ona her şeyi anlatacaktım; Jean'i, Ezra'yı, ama en çok da ona olan duygularımı ve yıllar boyu ondan gizlediğim utancımı. "Söyleyecek çok şey var."

"Hayır." Sesi yüksek ve sertti. Sonra daha yumuşak bir sesle: "Oraya gidemem. Artık gidemem."

"Evet, gidebilirsin."

"Hayır, gidemem. Gidersen beni mahvetmenden korkuyorum ve hiçbir şey için değmeyeceğine karar verdim." Motoru çalıştırdı. "Senin için bile."

"Vanessa, dur."

"Peşimden gelme, Jackson."

Gitti, ben de arka farlara bakakaldım; farların ışığı giderek küçülüp yok oldu. Gözlerimi kapadığımda da kırmızı ışık gitmedi. Sonunda eve gittim, bir Mercedes'le bir BMW'nin arasına park edip garajdan mutfağa girdim. Oturma odasından kahkaha sesleri geliyordu. Odaya girdim.

"Hah, geldin mi?" dedi karım. "Yemeğe yetiştin."

Sonra ayağa kalkıp yanıma doğru seğirtti, anlamlandıramadığım gözlerinin altında yüzünü kırıştıran bir tebessümle. Odada iki çift daha vardı, Werster'lar ve adını bilemediğim bir çift. Gülümsüyorlardı, keyiflilerdi ve Barbara parfüm ve şarap kokusuyla, yanıma geliverdi. Elini gömleğime sürttü. Yakından bakınca, endişeli olduğunu gördüm. Hayır, korkmuş görünüyordu. Bana doğru eğilip sarılarak sessizce, "Sakın bizi rezil etme," dedi. Sonra geri çekildi. "Biz de seni merak ettik."

Ardına baktım; herkes, çok şık giyinmiş, tertemiz masa örtüsüyle parlak gümüşlerin üzerinden, onaylar şekilde başını sallayıp gülümsüyordu. Kesme kristal kadehteki şarap bir düzine mumun ışığını yansıtıyordu, aklıma Jean ile sallanan mutfak masasındaki erimiş mum geldi. Onu turuncu hapishane tulumu giymiş, öğle yemeği niyetine, bir kaşıktan tabldot tepsisine koyulan kahverengi ve ılık bir şey için sırada beklerken gözümün önüne getirdim. Bu görüntü öyle tesir etti ki gözlerimi kapatmam gerekti. Tekrar açtığımda Bert Werster hâlâ benim sandalyemde oturuyordu. "Ben üstümü değiştireyim," dedim, dönüp çıktım. Mutfaktan geçerek bir şişe viski aldım ve dosdoğru arka kapıdan çıktım.

Kapı ardımdan kapanırken içeriden bir kahkaha sesi daha geldi. Dışarıda, gece havasında, gökyüzüne bakıp gerginliğimi

atmaya çalıştım. O anda bir kahkaha patlaması daha oldu, gelip geçen arabaların sesi gibi, o zaman bunun o kadar kolay olmayacağını anladım. Acaba geri dönmeyeceğimi ne zaman anlayacaklardı? Barbara evliliğinin kusuru için ne mazeret uyduracaktı? Arka tarafa dolaştığımda Kemik'in çitin altından geçmek için toprağı eşelediğini gördüm. Onu pikaba bindirip arkama dönüp bakmadan çekip gittim. Bu gece Jean'i koruyamamıştım. Ama Vanessa acı içindeydi, bu meseleyi son kez halletmem gerektiğine karar verdim. Far ışığıyla aydınlanan yola bakarken Vanessa'ya söyleyeceklerimi düşündüm. Tanıştığımız günü hatırladım. Jimmy için atladığımız günü. On iki yaşındaydım, bana kahraman olduğumu söylüyorlardı. Cesur olduğumu söylediler ama bilemiyorum. Tek hatırladığım, korkmuş ve sonra utanmıştım.

Adı Jimmy Waycaster idi. Herkes ona "Tek T Jimmy" derdi. Bunun bir sebebi vardı.

15. BÖLÜM

Jimmy tek testise sahipti, bizim oraya taşındığında böyle bir durumu vardı. Anne babanın tek çocuğuydu, yine de bu durum koçun onu ertesi bahar savunma oyuncusu yapmasına mani olmadı. Sezonun ilk maçında Jimmy ikinci atışta topu bacak arasına yedi. Yere düştüğünde şaşkın ve mutlak bir sessizlik oldu. Derken, Jimmy bağırmaya başladı.

Sonradan anlaşıldığı üzere Jimmy'nin ailesi fakirdi. Son testisini kurtarma ameliyatı pahalıydı. Takım oyuncularından birinin annesiyle babası organize etti ve iki hafta sonra Jimmy için ip atladık. Towne Alışveriş Merkezi o zamanlar tamamen açıktı ve kapalı dükkanlarında cesetler ortaya çıkmıyordu. Plan basitti. Çocuklar bağış toplayıp dörder kişilik takımlar halinde ip atlayacaklardı. Takım ip atladığı her saat için bağış toplayacaktı. Bu bütün gün devam edecekti. Yirmi takım, seksen çocuk vardı.

Vanessa da bu çocukların içindeydi, ben de.

Vanessa çok güzeldi.

On beş yaşında olmalıydı, ya lise bir ya lise ikinci sınıftaydı. Bu da güzel bir şeydi çünkü büyük çocuklar Jimmy'nin taşağı için ip atlamaya pek yanaşmamıştı. İçeri girer girmez

Vanessa'nın mor elbisesi gözüme çarptı. Uzun koridorda, Sky City'nin karşısındaydı. Beni bir iki kez bakarken yakaladı ama rahatsız olmadı. Hatta gülümsedi, ama hafifmeşrep filan değil, hoş bir tebessümdü.

Ondan sonra tebessümünü ve onu öpmenin nasıl olacağını çok düşündüm. Bunu epey düşündüm. Öyle bir tebessümdü.

Birçok veli vardı ama çoğu ilgisizdi. Çocuklar toplanmış, ip atlıyorlardı işte. On dakikada bir yer değiştiriyorduk, bir sonraki sefere kadar yarım saat molamız oluyordu. Ben bu molaları çarşıya giderek, arkadaşlarla takılarak ve mor elbiseli kızı seyrederek geçiriyordum. Sonra yine sıra geliyor, atlamaya başlıyorsun. Bütün gün süren bir etkinlikti. Veliler bir görünüyor, bir kayboluyor, alışveriş yapıyor, kahve içmeye gidiyorlardı.

Etkinlik başlayalı iki saat olmuştu ve ben onu düşünmeden duramıyordum. Sarı saçlı ve mavi gözlüydü. Hafif geniş kalçalarının altında uzun bacaklara sahipti. Çok gülüyordu, kendinden küçüklere karşı iyiydi. Gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünüyordum ve gözlerimizle birbirimizi buluyorduk.

"Vaktini boşa harcama," dedi bir ses. Bakmadan tanıdım: Onun bunun küstah fahişe kızı Delia Walton. O ve birkaç kız okulu idare ederdi. En gözde kızlardı, kusursuz ciltleri ve boyunlarında parlayan altın kolyeleri vardı.

"Adı ne?" diye sordum.

"Vanessa Stolen," diye bilgilendirdi beni Delia. "Senden büyük. Lisede."

Gözlerim hâlâ Vanessa Stolen'da, gülümsedim. Delia bundan hoşlanmadı. Ne gördüğümü biliyordu.

"Ayak takımından," diye üsteledi Delia.

"Sıran gelmedi mi senin?" diye sordum.

"Evet," deyip 'boş ver' anlamında elini salladı.

"O zaman gitsene," dedim ve yürüyüp gittim.

Öğle yemeği geldi, geçti, çocuklar ip atlamaya devam etti. Bir velinin sekiz bin dolardan fazla para toplayacağımızı, bunun da bir taşak için çok fazla olduğunu söylediğini duydum.

Saat üçte mor elbiseli kızın dışarı çıktığını gördüm. Kendimi peşinden giderken bulmak beni şaşırtmadı, sadece biraz korkuttu. Ama gün er geç bitecekti.

Dışarıda sıcak bir rüzgar esiyor, park sahasına egzoz kokusunu taşıyordu. Karayolunda arabalar uçarak geçiyorlardı. Elektrik tellerinden kuşlar seyrediyorlardı. O sırada onu gördüm, park sahasının altından geçen derenin kenarına inmişti. Ayaklarına bakarak, küçük taşlara tekme atıyordu. Ciddi görünüyordu, ne düşündüğünü ve yanına gittiğimde ne söyleyeceğimi düşündüm.

En sondaki arabayı geçti. Alışveriş merkezinden epey uzaklaşmıştık. Etrafta kimse yoktu. Ne çocuk, ne veli. Sadece biz. Dereye yaklaşmıştı. Ot bürümüş, dik dere kenarı boyunca uzanan tünel karanlıktı. Bulutlar güneşi kapattı, hava kararadı. Rüzgar dindi, bir an başımı kaldırıp yukarı baktım.

O sırada Vanessa'nın irkildiğini gördüm, elleri sanki bir şeyi yakalamak ister gibi havaya kalktı ama kendisinden hiç ses çıkmadı. Geriye doğru bir adım attı. O sırada uzun kollu bir deli dere yatağından fırladı. Hırpani giysileri, kırmızı gözleri ve dağınık bir sakalı vardı. Vanessa'yı kaptı, eliyle ağzını kapattı ve park sahasının altından geçen dereyle tünelin içinde kayboldu. Yardım aradım ama sadece arabalarla çok uzakta görünen alışveriş merkezi vardı. Donmuş halde dikiliyordum, o sırada bir boğuk çığlık duydum. Bir anda kendimi dere kenarında buldum, korkudan nefes alamaz haldeydim; o sırada yine Vanessa'nın sesini duydum, bu seferki çığlıktan ziyade inlemeydi. Dünyam kararıverdi. Mor elbiseyi ve bana verdiği tebessümleri düşün-

düm. Karanlık delikte bir adım daha attım, artık sadece üçümüz vardık. Ama kirli parmakların ardındaki yüzünü, irice açılmış mavi gözlerini düşündüm; sürüklenen beyaz bacakları, şiddetle çırpınışları gözümde canlanıp yok oldu. Bense tökezleyerek yürüyordum, rüyada gibi...

Biraz esinti girsin diye camı indirdim. Hatıralar yıllardır bu kadar net canlanmamıştı, ayrıca bu sefer farklıydı, sanki biri canımı yakmış gibi. Açık gözlere benzeyen mavi çiçekleri düşündüğümde eskiye, o karanlık tünele dönüverdim. Sanki olay yirmi üç yıl önce değil de o an oluyormuş gibiydi.

Kara su karanlıkta katran gibi akıyordu. Ayakkabılarımın içine doluyor, bacaklarımı yalıyordu. İleriden sesleri geldi, tek bir yüksek haykırış, ardından sadece derenin şırıltısı. Durup ardımdaki, çok uzakta görünen ışığa baktım.

Geri dönmek istiyordum ama korkaklar böyle yaparlardı. İlerledim, içerisi daha da kararda. Kör gibi ellerimi öne uzattım; ayağım taşlara takılıyor, karanlık beni yıkmaya çalışıyordu, ama kafamın içinde kızı hâlâ görebiliyordum. Derken ileride solgun bir ışık belirdi ve onları görür gibi oldum.

Ayağım takılarak sertçe yere düştüm. Ellerim çamura battı ve pis su yüzüme sıçradı. Koluma bir şey değince neredeyse bağıracaktım.

Ama bağırmak yerine ayağa kalktım. Kendi kendime güçlü olmam gerektiğini söyleyip tekrar ellerimi öne doğru uzatarak uzaktaki ışığa doğru yürüdüm.

Bu kör olmaya benziyordu ama daha beterdi. Çok daha kötü...

Kör bir adam benim yaptığımı yapmazdı, Vanessa'nın evinin önüne park edip pikabı durdururken kendi kendime bunu söylüyordum.

"Kör bir adam bunu yapmazdı."

Başımı eğip arabanın içinden eve baktım. Işık yanıyordu; pencereden parlayarak karanlığı deliyordu. Sadece kapatılan pencereler karanlık ve kördüler. Oyulup çıkarılmış gibiydiler.

Kız, uzun, bitkin bir HAYIR çığlığı attı; ardından alçak ve ısrarcı bir erkek sesi duydum.

"Kapa çeneni, küçük orospu. Kapa yoksa..."

Gerisini duyamadım. Anlaşılmaz bir homurtuydu.

Sonra onları gördüm, bir parça solgun ışıkta karanlık bedenler. Kızın bacakları yeri eşeliyor, su sıçratıyordu ve adam ise onu sarsalayarak sürüklüyordu. Kızın kafası adamın kolunun altında bükülmüştü. Kolları adamın kollarını dövüyordu ama bunlar küçük kollardı. Yeniden bağırınca adam ona vurdu. Bir, iki, üç... kız hareket etmeyi kesti, adamın kollarından sallanmaya başladı. Ümitsizdi, bense benden başka kimse olmadığını biliyordum. Sadece ben.

Birden yeniden ayağım takıldı, yere sertçe düştüm, yüzüm tadı benzinle çamura benzeyen suya girdi. Gözümdeki sudan dolayı yarı kör, başımı kaldırdığımda, onun beni işittiğini anladım. Hâlâ arkasına bakıyordu. Yere çömeldim, kulaklarım uğuldayarak. Ne kadar süreyle öyle durduğunu bilmiyordum ama bana sonsuzluk gibi gelmişti. Geri gelecekti. Beni yakalayıp öldürecekti.

Ama öyle olmadı. Dönüp yürümeye devam etti. O anda neredeyse geri dönüyordum ama Vanessa'nın tebessümünü hatırladım ve kilisede etmediğim kadar dua ettim. Duyup duymadığını bilmiyordum ama ben geri değil ileri doğru devam ettim. Yumruğunun kızın yüzünde çıkardığı ses aklımdan çıkmadı. Bir, iki, üç...

Ölmesine izin verme.

Adamın adımlarını tekrar duydum, koşar gibi suda sürükleniyorlardı. Işık kuzguni karadan koyu griye dönüştü ve ben ellerimi görmeye başladım. Işık hâlâ uzaktaydı ama görebiliyordum. Bir fırtına gideri vardı, epey uzaklaşmış olmalıydık. Uzanıp sümük gibi yapışkan beton duvara tutundum.

Giderin altında, ölgün ışıkta durdular. Derenin üzerinde mihrap gibi bir beton raf yükseliyordu, adam kızı aşağı attı. Benim olduğum yöne baktı ama beni göremediğini biliyordum. Ama sanki sezmiş gibi uzunca baktı. Telaş içinde dönüp geldiğim yola baktım; tünel bir boğaz gibi uzanıyordu.

Adam sabırsızlığına yenik düşerek gözlerini ayırdı. Yine konuşuyor, kendi kendine homurdanıyordu, şevki sesinden belliydi.

"Evet, evet, evet. Ah evet..."

Parmakları onun üzerinde dolaşıyordu. Kumaş yırtılma sesi duydum ve biraz daha yaklaştım. Mor elbise yırtılırken adamın sesi yükseldi. Elbise kızın altına serildi, o ışıkta vücudu soğuk mermer gibi görünüyordu. Adamın sesi yükselip alçaldı, bir şarkı gibi, bir delinin manisi gibi.

"Çok şükür, Rabbim. Çok şükür. Evet. Hoşça kal, hoşça kal, hoşça kal. Oh, tatlı, tatlı Rabbim..."

Aramızdaydı, sırtı bana dönüktü, kızın yüzüyle bacaklarının dibini görebiliyordum. Yine bir kumaş yırtılması ve adamın sesi.

"Ohhh..."

Bu bir inlemeydi. Kızın külotu sessiz suda sürüklenerek önümden geçti. Külota baktım, siyah üzerine mavi çiçekler – karanlıkta bakan gözler. Sürüklenerek bacağıma dayandı, sonra geçip gitti, arkamdaki ıslak boğaza.

Gözlerimi kaldırdığımda ne kadar yakına gelmiş olduğumu fark ettim, arada beş metre ya vardı ya yoktu, ışık bana değiyor-

du. Kızın gözleri açık ve sabitti. Ağzı da açıktı, adamın vurduğu yeri gördüm. Dudakları seğirdi ve bir lıkırdama sesi kaçıverdi. Parmaklarını bana doğru salladı; adam ona tekrar vurdu. Kızın dudakları hiç kımıldamadı, gözleri hâlâ açıktı ama daha çok beyazı görünüyordu. Bir öfke duyup onu besledim, zira ihtiyacım vardı ona. Bu öfke bana güç verdi.

Ayağım suyun altındaki bir şeye değdi, ne olduğunu anlamıştım.

Eğilip bebek kafası büyüklüğündeki taşı aldım...

Vanessa'nın evinden yayılan ışığa baktım, ama hayaller kaybolmadı; gözlerimi kapatıp onlardan kurtulmaya çalıştım.

Taşı başımın üstüne kaldırıp bir adım attım, onun bana dönüp beni görmesini, hatta üzerime yürümesini bekleyerek. Ama öyle yapmadı. Tek gördüğü kızdı.

Bir adım daha atınca öfkenin yanına korku sığışıverdi; hatta onu bastırdı. Bu adam ikimizi de öldürürdü. Bunu anladım. Babamı çağırmam gerekirdi. Bu adam çok iri ve deliydi, bizi öldürürdü. Kesin öldürürdü. Dönüp kaçmak üzereydim. Bunu kabullenmeye başlamıştım bile. Dönmeye davrandım.

O anda adam yerinden kımıldadı. Beton zemin üzerindeki mermer vücudu gördüm... Kusursuzdu.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Daha önce çıplak kız görmemiştim, bunun gibisini görmemiştim. Hakikisini. Ona bakarken utandım ama gözlerimi de ayıramadım. Ve ayaklarımın hareket etmediğini fark ettim. Taşı tutan elim gevşedi, kafam omuzlarımın üzerinde değildi sanki. Nefes alıp verişim tuhaflaştı, sanki kız bana doğru akıp gözlerimi doldurdu. Göğüslerine, ardından da bacaklarının arasını dolduran yumuşak sarı tüylere baktım. Adamı, tehlikeyi, her şeyi unuttum, sadece onu görüyordum. Bu sadece birkaç saniye sürdü ama daha uzun gibi geldi ve tek yaptığım bakmaktı.

Sonra adam kımıldadı, pis parmakları kızın karnından aşağı doğru indi, yılanın bir yuvaya girişi gibi; sonra üzerine çıktı, hayvan gibi inleyerek, fırınlanmış fasulye gibi dişleri kzın beyaz ve savunmasız göğüslerinde.

Kımıldayamadım.

O sırada kızın gözlerini gördüm, bomboş bakıyorlardı; o boşlukta yeniden kendimi buldum. Taşı yine sıkıca kavrayıp havaya kaldırdım. Işığa yürüdüm. İki adım attıktan sonra adamın yüzünü ve deli gözlerini gördüm. Bana bakıyorlardı. Dosdoğru bana! Kahverengi dişlerini göstererek gülerken, bir yandan da ayrı bir hayvan gibi gidip gelmeye devam ediyordu. Konuştuğunda sözleri ruhuma işledi.

"Hoşuna gitti, değil mi, çocuk?"

Dondum.

"Seyrettiğini gördüm."

Gözleri insanlığını götüren bir kızıllık bürüdü. Ama vücudu hareket etmeyi sürdürüyordu. İleri, geri. İleri, geri. Hırıltı. Hırıltı. Hırıltı. Yağ gibi gözleriyse yüzümde. Ve yine o korku. Gülüş. Biliyordu.

"İyi bak, çocuk... sırada sen varsın."

Kızın üzerinden kalkıp gülerek bana doğru gelmeye başladı, kolunu sanki omzuma dolayacakmış gibi uzatmıştı.

"Rabbim, güzel Rabbim."

Ağzı kara, pis kokulu bir delikti. Parmakları seğiriyordu. Bir pis koku dalgası, bir keresinde yol kenarında bulduğum ölü köpek gibi.

"Âdem ile Havva!" diye bağırdı. "Havva, arkasından Âdem." Öne doğru uzandı, dev bir fare gibi görünene kadar eğildi. "Şükredelim."

Aynı sözleri tekrarlayıp durdu. "Şükredelim, şükredelim..."

Tiz bir gıdaklamaya dönüşen sesi bana iyice yaklaştığında kesildi. Sonra kıvrık dudaklarıyla sözleri değiştirip yavaş yavaş söylemeye başladı. "Meşk edelim... Meşk edelim."

Parmaklarını üzerimde dolaştırmaya başlayınca bağırdım.

Ama bağırırken bile taşı savurup bir yerine vurdum ama o daha çok güldü. Tekrar vurmaya çalıştım ama taşı elimden alıp yere attı. Taş çok derin bir kuyuya düşmüş gibi derinden bir şıpırtı sesi çıkardı. Sonra suratım duvara çarpıldı ve ağzıma kan tadı geldi. Ta ki bağırmaya halim kalmayıncaya kadar suratım duvara çarpıldı. Elleri her yanımı dolaştı, ama ben kımıldayamıyordum. Sanki orada değildim ama yine de ellerini hissediyordum. Yapış yapış dili yanağımdaydı.

... Ağlıyordum.

O sırada bir ışık parladı, uzaktan sesler geldi. Deli gözlerini kısarak baktı, dudakları geri çekildi, çürük et gibi dili dışarı çıktı. Sonra dönüp yeniden bana baktı, eliyle yüzümü okşadı.

"Şanslı çocuk," dedi. "Evet, Tanrım." Sonra beni suya attı. Kafam yine duvara çarptı, yıldız gördüm. Yıldızlar kaybolduğunda o hâlâ oradaydı, üzerime eğilmişti, gözleri parlak ama korku doluydu, eli pantolon ağımı sıkıyordu. "Ama seni unutmayacağım. Çarmıhtaki Âdem... oh evet. Sen daima benim küçük Âdem'im olacaksın."

Sonra gitti, paytak paytak yürüyerek, çok uzakta görünen ama yaklaşan ışıktan ve seslerden uzaklaşarak. Çıplak ve savunmasız kızı düşündüm, ama bu sefer farklıydı. Çamurun içinde sürünüp ayağa kalktım. Elbisesinin parçalarını toplayıp üzerine kapattım. Ellerini karnına koyup kanlı bacaklarını kapattım.

O anda bana baktığını gördüm, şişmiş gözünün arasından mavi gözbebeği parlıyordu.

"Sağ ol," dedi güçlükle duyulan bir sesle.

"Gitti," dedim. "İyi olacaksın."

Ama buna inanmıyor, onun da inandığını sanmıyordum.

Görevimi yaptığımı, güvende olduğumuzu düşündüm ama bir başka anı bir yırtıcı hayvan gibi atılıverdi.

Babamın söylemiş olduğu bir şeydi. Yataktaydım; geç vakitti ama uyuyamıyordum. Bizi o delikten, sanki görmüyormışuz gibi parmaklarıyla gösteren, gözlerini merak ve hayretle açmış kalabalığın karşısına çıkardıklarından beri, iki haftadır doğru dürüst uyuyamıyordum. Perişan haldeki kız bir monta sarınmıştı. Bense, kanlı dişlerim takırdayarak, ağlamamak için kendimi tutuyordum.

Annemle babam koridorda tartışıyorlardı. Tartışma nasıl başlamıştı, hatırlamıyorum. Önce annemi duydum.

"Niye üzerine bu kadar gidiyorsun, Ezra? O daha çocuk, çok da yiğitçe davrandı."

Kapıya doğru emekledim, hafifçe aralayıp dışarı baktım. Babamın elinde içki vardı. Kravatını gevşetmişti ve annem loş ışıkta yanında çok ufak görünüyordu.

"Kahraman mı o?" demişti babam. "Gazetelere bakma sen."

İçkiyi kafasına dikip elini annemin başının üzerinden duvara dayadı. Geceleri beni uyutmayan utancımı seziyordu. Nasıl sezdiğini bilmiyordum ama seziyordu. Yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşları hâlâ sıcaktı.

"Zor günler geçiriyor, Ezra. Onunla gurur duyduğumuzu hissettirmeliyiz."

"Gurur mu? Hah! Ne işi varmış orada serserinin? Sen de hastalıklı şekilde üzerine düşme şunun öyle..."

Gerisini duymadım. Kapıyı kapatıp yatağıma döndüm.

Bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu. Sadece ben. Ve o.

Seyrettiğini gördüm...

Gözlerimi açtım, daha fazlasına dayanamadım çünkü başka bir şey yapamamıştım. Şimdi Vanessa'ya onu kurtaramadığımı anlatmalıydım. On beş yaşında tecavüze uğramıştı ve ben olayı izlemiş, engel olamamıştım.

Daha fazla çaba göstermeliydim.

Başımı kaldırıp onun evine bakınca ani bir bulantı duydum. Verandada bir adam duruyor, bana bakıyordu. Dışarı çıktığını görmemiştim. Ne zamandır orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kim olduğunu, orada ne aradığını da bilmiyordum.Yavaşça merdivenden indi. Pikaptan inip ön tarafta adamla buluştum. Benden genç, otuzlarında, sık, kahverengi saçlı ve gözleri birbirine yakın bir adamdı. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve gömleğinin kol ağızlarından demir gibi sallanan iri elleri vardı.

"Bayan Stolen seni görmek istemiyor," dedi selamsız sabahsız, elini uzatıp parmaklarını açarak. "Gitmeni istiyor."

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez." Biraz daha yaklaştı, eli boğazıma göğsüme yakın. "Arabana binip evine gitsene."

Adamın arkasına bakınca Vanessa'nın mutfak penceresindeki şekilsiz yüzünü gördüm. *Seyrettiğini gördüm...*

"Hayır," dedi, öfkeyle. "Seni ilgilendirmez." Çiftliği, kendimi ve Vanessa'yı ima ederek sertçe bir hareket yaptım. Söyleyecek sözlerim vardı ve onları mutlaka söyleyecektim. "Vanessa'yla konuşmak istiyorum." Bir adım attım, adamın eli göğsüme ağırlık gibi yerleşti.

"Olmaz."

Birden öfkeyle patladım. Hayatımın bütün hüsranları sanki birkaç saniye içinde kaynayıverdi ve bu isimsiz adam onların hepsini temsil ediyordu.

"Çekil yolumdan." Kısık, soğuk ve tehlikeli çıktı sesim.

"Çekilmem," dedi.

Kızgınlık. Öfke. Canlanıvermiş, patlamaya hazırdım. Adamın yüzü sert ve ciddiydi, benimse içimdeki basınç artıyordu. Cinayet. Soruşturma. Vanessa'yla konuşmak için duyduğum dayanılmaz istek. Beynimde bir an kehanet gibi bir görüntü belirip yok oldu; Dedektif Mills'in Jean'i kelepçeliyor ve küçük kız kardeşim karanlık bir hücrede oturmuş, kenarı tırtıklı bir metal parçasıyla bileklerini doğruyordu. Her şey dağılıyordu ve elimde kalan tek şey bu an ve bu anı çok güzel anlatan öfkeydi. Adam beni itince, onu yere indirdim, yükümü üzerine boşalttım. Kolumdan çıkan şiddetin şoku armağan gibi geldi. Adam yere serildi, üzerine çıktım, ayağa kalkıp bana bahane yaratmasını umarak. Ama sırtüstü dönüp doğrulunca yüzündeki ifadeden şaşkınlık ve kırgınlık okunuyordu. "Of ya. Ne vuruyorsun?" birden daha genç göründü. Yirmilerinde gibi.

Öfkem geçti ve kendimi yaşlanmış hissettim.

O sırada Vanessa verandadan atlayarak gelip karşıma dikildi, elleri belinde. "Ne yapıyorsun sen Jackson? Derdin ne senin be?"

Şaşkın, sarhoş gibiydim.

"Ne hakla buraya gelip böyle davranabilirsin? Gitmeni istiyorum. Hemen. Evine git. Git buradan."

Küçük eliyle adamın elini tutarak kalkmasına yardım ediyordu. Yattıklarını düşündüm ve bu hiç canımı yakmadı.

"Seninle konuşmak istedim," dedim. Bu laf bana bile yavan geldi. Kendimde değildim, ellerim öndeydi.

"Sana beni takip etmemeni söyledim."

"Bu sefer farklı."

Yürüyüp uzaklaştı, verandaya çıkıp adama kapıyı tuttu. Sonra bana dönüp baktı, yüksekten bakar gibi.

"Git buradan, Jackson. Ciddiyim!"

Sessizce, beni saran acıyla huşu içinde kalakaldım; ama ancak o gidip aradaki kapı bizi evrendeki bir yarık gibi ayırınca Vanessa'nın mor bir elbise giymekte olduğunu fark ettim.

Pencereden onu mutfak masasında gördüm. Ağlıyor, adamın elleri omzunda, hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Söylememe izin vermediği sözlerin ağırlığı altında ezilerek oradan ayrıldım. Ancak çiftlikten ayrılıp kara taşlı yola çıktığımda o gece yatacak yatağım olmadığını hatırladım. İş yerine, Ezra'nın mekanına gittim, tek bir lambanın tavana vuran ışığında deri koltuğa uzandım ve Kemik'i göğsüme yatırdım. Gözlerini kapadı, az sonra da uykuya daldı. Saat gece yarısını epey geçene kadar tavanı seyrettim ama gözlerim uzun, antika halıya kayıp durdu. Elimi uzatıp dokundum.

Kasayı ve babamın sakladığı sırları düşündüm.

Sonunda uyudum ama ancak ertesi günün pazartesi olduğunu ve mahkemem olduğunu hatırladığımda. Hiç gerçekçi gelmiyordu.

16. BÖLÜM

Karanlıkta uyandım; nerede olduğumu bilmiyor, umursamıyordum. Rüyadan uyanmak istemiyordum: kenetlenmiş iki el, yeşil kırlarda dolaşıyor, bir köpek ve kahkaha sesleri; uçsuz bucaksız mavi gökyüzü ve yüzüme değen ipek gibi, sarı saç.

Rüyamda Vanessa'yı ve hiç gerçekleşmeyecek şeyleri gördüm. Bir de çocuk vardı, buğday tenli ve annesi gibi mavi gözlü. Dört, beş yaşlarında bir kız çocuğu. Melek gibi.

Bana o hikayeyi anlat, baba... Uzun otların arasında hoplayıp zıplayarak.

Ne hikayesi?

Güldü. *Ne hikayesi olduğunu biliyorsun, baba. Gözdem...*

Ama bilmiyordum. Hikaye, gözde filan yoktu; olmayacaktı da. Rüya bitti. Vanessa'nın daima orada olacağını sanmıştım. Zamanım olduğunu sanmıştım. Nedense, her şeyin yolunda gideceğine inanmıştım. Ne aptalım.

Bana o hikayeyi anlat, baba...

Doğrulup bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıttım, ellerimle yüzümü ovaladım. Asla çok geç değildir dedim içim-

den; ama karanlıkta sözler çok yavan geldi. Küçük bir çocuk olduğum zamanı düşündüm. Sonra bunu yeniden söyledim, bu sefer yüksek sesle. "Asla çok geç değildir."

Saatime baktım. Beş on beş. Pazartesi. Üç gün önce babamın cesedinin önünde dikilmiştim. Artık Ezra yoktu, yanılsamanın rahatlığı da; Vanessa bu konuda çok haklıydı. O hem yapıydı, hem tanımdı, nereden geliyordu bu kadar güç? Bu benim ona verdiğim bir armağan mıydı, yoksa onun çaldığı bir şey miydi? Aslında fark etmezdi. Hayatım iskambil kağıtlarından yapılmış bir evdi ve Ezra'nın geçerken yaptığı rüzgar onu yerle bir etmişti. Ayakkabılarımı giydim, günün daha şimdiden pazartesi gibi geldiğini düşünerek.

Kemik'i öteki koltukta görünce gece horladığımı anladım. Sıcak ve gevşek bedenini pikaba taşıdım. Evde, duş alıp giyinirken kahveyi kaynamaya bıraktım. Duştan çıktığımda Barbara bekliyordu. Bir gün önce giydiği yapağı sabahlığına bürünmüş, tezgahta oturuyordu. Korkunç görünüyordu.

"Günaydın," dedim ağzımın içinden. Kurulanmamı izledi, acaba ne görüyordu?

"Hiç aydın değil," diye cevap dedi. "Hiç uyumadım." Havluyu belime sardım ve o, beklenen cümleyi kurdu. "Eve gelmedin."

"Hayır." Daha fazla şey söyleyecektim ama vazgeçtim.

"Sen..." Duraksadı. "Onda mı kaldın?"

Ayrıntıya girmesine gerek yoktu. "Hayır," dedim.

"O zaman..."

"İş yerinde."

Başını salladı ve sonra sessizce benim dolabın altını üstüne getirişimi izledi. Temiz takım elbisem kalmadığını unutmuştum, bu yüzden genelde evde giydiğim bej panto-

lonumla buruşuk, pamuklu gömleğimi giydim. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor ama ne diyeceğimi bilemiyordum, on yıllık evliliğimizin daha da tuhaf kıldığı sessizlikte giyindim.

"Work," dedi nihayet. "Ben böyle devam etmek istemiyorum." Sesindeki zoraki sakinlik dikkatimden kaçmadı, ben de kendi zoraki sakin sesimi kullanarak karşılık verdim. Konuşurken ona baktım; bu gerekliydi.

"Boşanmak mı istiyorsun?" diye sordum.

Şaşırmış halde tezgahtan indi. Sesi yükseldi. "Tanrım. Hayır! Bu da nereden çıktı?"

Hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım, bu evlilikten kurtulmayı ne çok istediğimi o an anlayarak.

"O zaman ne?.."

Barbara yanıma gelip ellerini göğsüme koydu. Gülümsemeye çalışıyordu ama izlemesi acıklıydı. Nefesi yüzüme yayıldı, başımı çevirmek istedim. O kadar emindim ki. Ellerimi alıp beline doladı, bana yaslandı.

"Eskisi gibi olmak istiyorum, Work. Aramızı düzeltmek istiyorum." Beni sıktı, oynaşmaya çalışarak ama becerememeyerek. "Seni mutlu etmek istiyorum. Mutlu olmamızı istiyorum ben."

"Sence bu mümkün mü?" diye sordum.

"Tabii mümkün."

"İkimiz de değiştik, Barbara. Artık eskisi gibi olamayız." Kollarımı belinden alıp geriye çekildim. Konuştuğu zaman sesinde çok tanıdık bir sertlik vardı. Sert ve çabuk konuştu.

"İnsanlar değişmez, Work, sadece koşullar değişir."

"Görüyorsun işte ne kadar farklı düşünüyoruz." Ceketimi giydim. "Gitmem gerek," dedim. "Bu sabah mahkemem var."

Evin içinde peşimden geldi. "Benden kaçma, Work," diye bağırdı ve ben babamın yüzünü gördüm. Birden bayat kokan kahveden vazgeçerek, mutfak tezgahından anahtarlarımı kaparcasına aldım. Kapıda koluma sarılarak beni durdurdu. "Lütfen. Bir dakika bekle." İnsaf edip duvara yaslandım. "Bu evlilik için hâlâ ümit var, Work."

"Bunu neden söylüyorsun, Barbara?"

"Olmalı çünkü."

"Bu bir cevap değil."

"Evlilikler küçük şeylerle ayakta durur." Elini yüzüme koydu. "Biz de başarabiliriz."

"Beni hâlâ seviyor musun, Barbara?"

"Evet," dedi hemen. "Seni hâlâ seviyorum." Ama yalan söylediği gözlerinden belliydi ve kendisi de bunun farkındaydı.

"Sonra konuşuruz," dedim.

"Bu gece yemek yapacağım," dedi, ansızın gülümseyerek. "Göreceksin. Her şey çok güzel olacak." Sonra yanağımı öpüp beni işe gönderdi, evliliğimizin ilk zamanlarında yaptığı gibi. Tebessümü de yanağımdaki busesi de aynıydı. Bunun ne anlama geldiğini anlamadım ama iyi bir şey olamazdı.

Kahvaltı ve kahve için dışarı çıktım. Pastırmalı yumurta ve peynirli sandviç yedim. Pazar gününün gazetesini bulmasaydım çok güzel bir kahvaltı olacaktı. Ezra'nın ölümü ve süren soruşturma hâlâ birinci sayfadaydı ama söyleyecek fazla bir şey yoktu. Nedense evinin bir fotoğrafını koymuşlardı. Artık benim evim. Yazıyı taradım ve kendi adımı bulamayınca rahatladım. Bir ilk daha.

Kahvaltının parasını ödeyip dışarı çıktım. Kurşuni göklü ve sert esintili, zindelik veren bir gündü. Ellerimi cebime sokup trafiğin akışını seyrettim. Nedense, Dedektif Milss'in park sahasına giren arabasını görünce şaşırmadım. Önceden kararlaştırılmış gibi, böylesi münasip geldi.

"Beni takip mi ediyorsun?" diye sordum ona. Gülmedi.

"Tesadüf," dedi.

"Öyle mi?"

Arkamdaki restorana işaret etti. "Haftada iki kere burada yerim," dedi. "Çarşamba ve cuma günleri."

Onu inceledim: kahverengi, dar bir kazak ve kot pantolon giymişti. Tabancası yan koltuktaydı. Parfüm kokusunu alamadım. "Bugün pazartesi," dedim.

"Dediğim gibi. Tesadüf."

"Sahi mi?"

"Hayır," dedi. "Evine uğradım. Karın buraya gelmiş olabileceğini söyledi."

İçime kötü bir his doğdu ama sebebinin Dedektif Mills'in beni araması mıydı yoksa karımla onun aynı havayı solumuş olmaları mıydı, kestiremedim.

"Ne istiyorsun?"

"Douglas ve ben hâlâ babanın dosyaları konusunda seninle bir araya gelmek istiyoruz. Onları gözden geçirme şansın oldu mu?"

"Gözden geçiriyorum." Yalan.

"Bugün iş yerinde mi olacaksın?" diye sordu Mills.

"Sabah davam var. Sonra cezaevine gidip birkaç müvekkilimle görüşeceğim. Öğlen iş yerinde olurum."

Mills başını salladı. "Ararız." Sonra gitti, ben de arkasından baktım. Sonunda arabama binip iş yerine gittim. Vakit erkendi ve neyse ki sekreterim henüz gelmemişti. Yaslı gözlerine ve bana her baktığında yaydığı hayal kırıklığına tahammül edemezdim. Büyük odaya çıkan merdiveni boş verip binanın arka köşesinde bulunan kendi küçük odamdaki koltuğa yerleştim. Sesli mesaj ışığı bana göz kırpıp duruyordu, ufak bir iç çekişle düğmeye bastım. Bütün mesajları dinlemek on dakika aldı, çoğu da çeşitli muhabirlerdendi. Hepsi de en yüksek nezaketi gösteriyordu... merhum babamla ilgili birkaç yorum yapmak için bir saniyecik ayırabilir miymişim? Ama bir tanesi dikkat çekiciydi. Arama bu sabah, bir saat önce yapılmıştı. Muhabirin ismi Tara Reynolds idi; iyi tanırdım. *Charlotte Observer* için çalışıyordu. Yollarımız ara sıra kesişirdi. Asla sözlerimi çarpıtmaz, ona olan güvenimi sarsmazdı. Cinayet davaları genellikle basında geniş yer alırdı, ben de şartlar gerektirdiğinde onu kullanmaktan geri kalmazdım. O da aynı şekilde iş görürdü; yine de ikimizin de geçmediği görünmez bir çizgi vardı. Karşılıklı saygı diyelim. Hatta hoşlanma.

Tara ellilerindeydi; parlak yeşil gözleri, sigara tiryakisi sesi vardı. Aşırı usanmış bir hali vardı, herkesten her şeyi beklerdi ve işinin dünyanın en önemli işi olduğunu düşünürdü. Haklı da olabilirdi. İkinci çalışta telefona cevap verdi.

"Bunu hiç yapmadığımı bilmeni istiyorum."

Bana söylediği ilk şey buydu.

"Ne?" dedim.

"Dinle. Sana bazı şeyler söyleyeceğim, bir daha da bu konudan bahsetmeyeceğiz."

Dikkatimi celbetmişti ama birden tereddüt gösterdi. "Nedir, Tara?"

Bir sani... " Eliyle alıcıyı kapattığını anladım. Boğuk sesler geldi, sonra sessizlik oldu. "Kusura bakma," dedi. "Kısa keseceğim. Kaynaklarım olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Tara bölgedeki cinayet vakalarıyla ilgili genelde polis ve savcılıktan daha çok şey bilirdi. Bunu nasıl becerdiğini hiç öğrenemedim, ama becerirdi.

"Salisbury Emniyet Şubesi'nden duyduğuma göre senin adın çok sık geçiyormuş."

"Ne?"

"Çok şeyler söylüyorlar, Work. Cinayet için seni çok sıkı incelemeye aldılar." Sesi alçak ve aceleciydi, sanki ona inanmayacakmışım gibi.

"Nedense şaşırmadım."

"Dinle. Bilmediğin bir iki şey olabilir. Birincisi, babanı öldüren mermilerin çeşidini buldular. Mermiler Black Talon'muş – epey zor bulunan cinsten, bir süredir de kullanılması yasakmış. Aslında büyütülecek bir şey değilse de çevre silah mağazalarının kayıtlarını incelediler. Baban tam piyasadan çekilmeden önce üç kutu Black Talon almış."

"Yani..."

"Yani bu kendi silahının kullanılmış olma ihtimalini yükseltiyor. Senin o silaha ulaşma imkanın olduğunu düşünüyorlar." Sessizlik. "Ortaya çıktı mı?"

Beni yokluyor, bilgi almaya çalışıyordu. "Bilmiyorum."

"Çıkmamış ve çıkana kadar şüpheli görünüyor."

"Başka?" diye sordum, daha fazlası olması gerektiğini bildiğim için. Telefonun öbür ucundan soluma sesleri, çakmağın tıkırtısı ve derin bir nefes çekiş duyuldu.

"Mazeretinin işe yaramayacağını söylüyorlar." Bir nefes daha. "Nerede olduğun konusunda yalan söylediğini söylüyorlar."

Buyurun.

"Neden öyle düşünüyorlar?" diye sorarken, sesimin o kadar sakin çıkmış olmasına şaşırdım.

"Bilmiyorum ama öyle söylüyorlar. Para faktörünü de katınca sağlam görünüyor."

"Şeyi mi diyorsun..."

"Evet, evet. On beş milyon."

"Söylenti ne çabuk yayılıyor!" dedim.

"Daha neler var, bilsen."

"Başka şüpheliler var mı?" diye sordum.

"Biliyor musun, bu soruyu sormamandan korkuyordum."

"Var mı?" diye üsteledim.

"Evet, var. Karşı tarafın kazığı yediği birçok iş anlaşması vardı. Kusura bakma ama baban tam bir çakalmış. Zekiymiş ama aynı zamanda vicdansızmış. Çok insanın canını yakmış."

"Özellikle kimin?"

"Birkaç kişi var. Ama böyle bariz teşvik edici unsuru olan senden başka kimse yok. O öldürüldüğü sırada dışarı çıkan birkaç cinayet sanığı var. Onlara bakılıyor. Savcı bütün olasılıkları değerlendirirken senin mazeretinle ilgili soru meydana çıktı. Şimdi Mills onu zorluyor. Savcı artık seni desteklemiyor."

Şaşırmamıştım. Mills benim olay yerine gidişim konusunda Douglas'ın burnundan getirmiş olmalıydı. O istedi diye benim oraya girmeme izin verdi. Dava bu yüzden kapansa kimse umursamazdı. Nihayet bu onun kararıydı. İşleri istediği yöne çevirebilirdi. Normalde, bu duruma dostluğumuz yol açtığı için Douglas'a üzülürdüm, ama şimdi üzülmüyordum. Artık umurumda değildi.

Kim tutuklarlarsa tutuklasınlar kovuşturmayı Douglas yapacaktı. Yani Douglas aileden sonra gelirdi ve geçmişin önemi yoktu. Park sahasındaki halini hatırladım, olmuş erik gibi burnunu çeviren gevşek yüzünü hatırladım. Artık onun için herhangi bir insandım; beni bir et parçası gibi çiğner tükürürdü.

"Mazeretimin sağlam olmadığını kim söylüyor?" diye sordum, bana yardımcı olamayacağını bile bile.

"Bilmiyorum. Ama bunu söyleyenin sebebi var. Polisler de buna inanıyorlar. Mills seni baştan beri düşündüğünü söylüyor. Seni az kalsın soruşturmasını engellemekle suçlayacaktı. Ama üzerinde baskı var. Herkes seni olay yerine götürdüğünü biliyor. Şimdi de hikayende çatlaklar görüyor ve söylentiye göre, şeker dükkanındaki çocuk gibiymiş."

"Mills şirretin teki."

"O konulara girmeyeyim, ama katılmadığımı söyleyemem. Avukatlardan nefret ettiğini biliyorum, gerçi bunun için onu suçlayamam." Bunu şaka yollu söylediyse de tatsız geldi. "Kusura bakma," dedi. "Seni neşelendirmeye çalışıyorum."

"Karım bütün gece yanında olduğuma yemin edebilir." Mazeretimi devam ettirmek, onun ne söyleyeceğini görmek istiyordum.

"Taraflı şahitlik, Work. Bu işten azıcık anlayan hiçbir savcı bunu kabul etmez."

Haklıydı. Barbara'nın şahitliği hiç yoktan iyiydiyse de, özellikle de Ezra'nın vasiyeti göz önünde bulundurulduğunda çoğu kişice dikkate alınmazdı. Jüri bir kadının kocası için yalan söylediğine kolayca hükmedebilirdi. İşin içine on beş milyon girince bu kaçınılmazdı.

"Bütün bunların bir de iyi yanı var," dedi Tara. "Duymak ister misin?" ben cevap vermeden devam etti. "Clarence Hambly denilen şu avukatı tanıyor musun?"

"Evet."

"Senin vasiyetten habersiz olduğunu söylüyor. Babanın senin hiçbir koşulda vasiyetten haberinin olmaman gerektiğine dair kesin talimat vermiş. Bu da biraz Mills'in yelkenlerindeki rüzgarı götürdü tabii. Hambly çok itibarlı bir avukat."

İhtiyarı yüksek koltuğundan, asil dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüş, bana bakarken hayal ettim. Ama sırf Hambly'nin buna inanması bunun doğru olduğunu göstermezdi. Douglas mahkemede bunun üzerinde duracaktı. Ne söyleyeceğini de adım gibi biliyordum: bu beyefendinin sözüne daima itimadım vardır. jüriye gülümseyip aynı tarafta olduklarını göstermek için elini ihtiyarın omzuna koyardı. Vasiyet hakkında sanıkla hiç konuşmamış olduğundan eminim. Durup etli parmağıyla beni işaret ederek, telkin ederdi. Ama başka yollar da var, bayanlar, baylar. Hem sanık zeki ve tahsilli bir adam. Burada sesini yükseltir. Kendisi avukattır! 10 yıl merhumla aynı işyerini paylaştı. Otuz beş yıl zavallı adamın – öz babasının – evine giriş imkanı vardı!

Olayı böyle sahneleyecekti. Ben de olsam, böyle yapardım. Bir nedene ihtiyacı vardı.

On beş milyon dolar, bayanlar, baylar. Çok para...

"Ama şu da var," dedi muhabir. "Hâlâ cinayet silahını bulabilmiş değiller. Bu büyük bir gedik."

Babamın kafasındaki gedik kadar büyük değildir, diye geçirdim içimden, duygusuzluğuma şaşırarak. Öldüğünden beri babama karşı nefretim artmıştı. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Bir şey daha var," dedi bana. "Önemli bir şey."

"Nedir?"

"Ben senin yaptığını düşünmüyorum. Bu yüzden bunları sana anlatıyorum. Beni pişman etme."

Ne demek istediğini anlıyordum. Bana bunları söylediği duyulursa, kaynakları kuruyuverirdi. Cezai işlem görürdü.

"Anlıyorum," dedim.

"Dinle, Work. Seni severim. Şık giyinme oyunu oynayan bir çocuk gibisin. Pantolonun inikken yakalanma. Sensiz buralar aynı olmaz. Ciddiyim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ve zamanı gelince," dedi, "sadece bana konuşursun. Eğer ortada bir hikaye varsa, özel röportaj isterim."

"Nasıl istersen, Tara."

Bir sigara daha yaktığını duydum. Ağzının içinden bir şey mırıldandı. Sonra sesi güçlendi.

"Son söyleyeceğim biraz canını yakacak, özür dilerim ama elimde değil."

Midemde korkunç bir oyulma hissettim, kalbimse ağzımdan çıkacak gibi oldu. Ne söyleyeceğini biliyordum. "Yapma, Tara," dedim. "Yapma."

"Editörümün isteği bu, Work. Hikaye gazetede çıkacak. Ama ayrıntılara girilmeyecek, bir faydası olur mu bilmiyorum. Soruşturmaya yakın kaynaklar böyle bir şey söylüyorlar. Senin şüpheli olduğun söylenmeyecek, sadece cinayetle ilgili sorgulandığın söylenecek."

"Ama adımı kullanacaksınız?"

"Seni bir gün, en fazla iki gün idare edebilirim, Work, ama buna güvenme. Hikaye çıkacak, hem de birinci sayfada."

Sesimdeki sitemi saklayamadım. "Çok teşekkürler."

Uzun bir sessizlikten sonra Tara, "Sana hiç söylemeyebilirdim de," dedi.

"Biliyorum. Yine de kabul etmesi zor bir şey."

"Kapatmam gerek Work. Kendine iyi bak." Kapattı.

Uzun süre sessizlikte oturup söylediklerini düşündüm. Üzerime çökmekteki bu tren enkazını hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. Çok büyük, çok ağırdı. Tara'nın söylediği diğer şeyleri düşündüm, zira mecburdum. Bu zorunluluktan kaçamazdım.

Black Talon. Bunları edinmek zordu. Ezra'nın kendi silahıyla öldürüldüğü artık kesinlik kazanmıştı. Evine gittiğim son seferi hatırladım. Biri dinlenmek ya da ağlamak için yatağına kıvrılıp yatmıştı. Jean'in oraya gidip huzur bulmaya çalıştığını tahmin ediyordum. Her şey çok uzun zaman önce gibi görünen bir gece orada başlamıştı. Oraya tabanca için gitmiştir; Ezra'nın tabancasını orada sakladığını hepimiz biliyorduk. Jean'in oraya kaç kere gittiğini ve oradayken ne hissettiğini merak ettim. Elinden gelseydi geçmişi değiştirebilir miydi?

Tabii bir de on beş milyon vardı. Kimse bu paranın benim bir işime yaramayacağına inanmazdı. Bunun düpedüz yalan olduğunu düşünürlerdi. Polisler de Barbara'yla olmadığımı biliyorlardı. Bu da büyük bir soru işareti yaratıyordu. Bu bilgiyi nereden edinmişlerdi? Birden Jean'in ne kadar palavracı olabileceğini hatırladım... Olan olmuş... Babam öldü ve olan oldu.

Ama aklım Tara'ya takılmıştı. Neden bana yardım ediyordu? Ne demişti? "Şık giyinme oyunu oynayan bir çocuk" gibiymişim. Beni böyle görüyordu, babasının takımını giymiş bir çocuk gibi. Haklı olduğunu fark ettim. Ama sebep babamın giysisinin hiçbir zaman insanın üstüne oturmayacak türden olmasıydı. Mesele adamın ebadı değil, giysi seçimiydi. Bu, yavaş yavaş idrak ettiğim bir gerçekti. Akbabalar etrafı sarmış, leş arıyorlardı. Maksat adalet denilen tıngırtılı makineyi besleyecek bir kurban bulmaktı. Babam kendini asla hedefe koymazdı. Bu fedakarlığı asla yapamazdı. Yapılması gerekeni yapacak gücü bulmak için dua ettim. Kız kardeşimi aklıma getirmem yeterliydi zaten. Yine

de hâlâ korkuyordum. Kafamdan düşünceleri uzaklaştırdım, nefret gibi bir şeyle üzerlerini örttüm.

Jean haklıydı. Babam ölmüş, olan olmuştu. Artık önemli olan tek şey vardı.

Yıllarca kullandığım koltuğumun arkasına yaslanarak, diplomalarla avukatlık ruhsatımın asılı olduğu duvarlara baktım; odama, ilk defa görüyormuş gibi baktım.

Özel hiçbir şey yoktu, ne tablo, ne fotoğraf, karımın fotoğrafı bile yoktu. Sanki bir yanım hayatımı hiç kabul etmemiş ve bütün bunları geçici olarak görmüş gibi. Ama öyle de olsa, bu küçük bir parçamdı. O ana kadar her şey normal gelmişti. Yine de bu ofisi beş dakika içinde taşıyabileceğimi ve son on yılın hiç yaşanmamış gibi olabileceğini biliyordum. Oda çok az değişirdi. Cezaevi hücresi gibi olurdu herhalde. Özleneceğimi sanmıyordum. Bir yanım da bu yeri ateşe vermek istiyordu. Zira ne fark ederdi ki? Bütün hücreler birbirinin benzeridir.

Duvarlarda resimler olmalıydı, diye düşündüm, sonra Stolen Çiftliği'ni aradım. Kendime, özür dilemek, bir kere daha geçmişi düzeltmeye çalışmak için aradığımı söyledim ama tek sebep bu değildi. Onun sesini duymak istiyordum. Bir kere daha beni sevdiğini söylediğini duymak istiyordum.

Cevap veren olmadı.

Mahkemeye gitmek için çıkmadan gün karardı; gökyüzü yağmur getiren yüklü bulutlarla doldu. Sanki gökyüzü üstüme kapanmıştı, mahkemeye gidene kadar çökmüştüm. Farklı muamele görmeyi beklemiştim, herkes biliyormuş, ama öyle olmadı. En kötüsünü beklemiştim, ama mahkemede her şey olağandı. Sessizce duruşma çağrısını bekledim, listeden benim davalar okunduğunda mahkemeye hitap ettim: bir savunma, bir de dava için. Sonra kalabalık koridora çıkıp müvekkillerimle görüştüm.

Bunlar ufak davalardı; müvekkillerimin ne ile suçlandıklarını hatırlamak için dosyalara bir göz atmam yeterliydi. Tipik pazartesi karın ağrısı. Fakat bir tane adam vardı ki onun masum olabileceğini düşünüyordum. Bunun için dava açabilirdim.

Dış kapıda, yanmış tütün kokusunun içinde durduk, bir çöp kutusunu masa olarak kullandım. Önce savunmayla ilgilendim. Adam kırk üç yaşında, aşırı kilolu ve duldu. Ben konuşurken başını sürekli yukarı aşağı sallıyordu, gevşek alt dudağının bıraktığı aralıktan tütün lekeli dişleri gözüküyordu, gömleği sağlıksız tatlı teriyle şimdiden sırılsıklamdı. "Korku teri" derdik biz buna. Hep görürdüm. Çoğu insan için ceza mahkemesi yabancı bir yerdir, gerçek gibi gelmez. Sonra birden gerçek oluverir, suçlularla, silahlı mübaşirlerle ve hepsinin üzerinde oturan suratsız bir yargıçla dolu salondan isminin okunduğunu duyarsın. Öğlen olmadan koridor dolar, mahkeme salonu daha beter olurdu. O gün listede 540 dava vardı, bir tamahkarlık, öfke, kıskançlık ve şehvet evreni. Bir duygu seçin, onu ihtiva eden bir suç bulursunuz. Hepsi sonsuz bir deniz gibi etrafımızda deviniyor, avukatlarını, şahitlerini veya sevgililerini arıyorlardı. Kimisi de sadece davasını beklerken tüttürmek için bir tel sigara arıyordu. Çoğu bu sistemden o kadar çok geçmişti ki alışmışlardı. Alışık olmayanlar ise işte böyle terliyordu.

Bir kadını taciz etmekten yargılanıyordu, ağır suç sayılırdı. Papaz kocasıyla sorunları olan çok çekici bir genç kadının karşısında oturuyordu. Müvekkilim bunu nereden biliyordu? Aylarca kablosuz telefon konuşmalarını dinlemek için radar anteni kullanmış. Bu süre zarfında karı kocanın sorunlarının sebebinin kadının ona karasevdalı olması olduğu kanaatine varmış ki gözü gören herkesin saçma bulacağı bir varsayım. Ama o buna inanmıştı. Altı ay önce kadının karavanına zorla girerek onu mutfak tezgahına yapıştırıp kasıklarını her tarafına sürterken nasıl

inanıyorduysa, şimdi de aynı şekilde inanıyordu. Tecavüz, duhul olmamıştı; giysiler üzerlerinde kalmıştı. Neden sonunda gittiğini söylemiyordu. Ben erken boşalmadan şüpheleniyordum.

İlk görüşmemizde davaya katılmak istedi. Neden? Çünkü o şeyi yapmasını kadın istemişti. Bunun için cezalandırılmamalıydı. Öyle değil mi? "Bu doğru değil, size söylüyorum. Kadın bana âşık. Bunu yapmamı o istedi," demişti.

Terleyenlerden nefret ederdim. Dinlerlerken sana fazla sokulurlardı, sanki onları gerçekten koruyacakmışsın gibi. Üç hafta önce büromda görüştüğümüzde bana hikayenin kendi tarafını anlatmıştı. Karşı tarafın gözünden hikaye ise hiç şaşırtıcı değildi. Kadın onun adını bile bilmiyordu, onu fiziksel açıdan itici buluyordu ve olaydan beri geceleri uyuyamıyordu. Kadını çok inandırıcı buldum. Yargıcın kadına bir kere bakması tokmağı benim müvekkilimin kafasına indirmesi için yeterliydi.

Sonunda müvekkilimi basit bir taciz savunmasının onun menfaatine olacağına ikna ettim. Bu daha hafif bir suçtu ve savcıyla bir anlaşma yapmıştım. Kamu hizmeti görecekti. Zaman belirlenmemişti.

Koridorda, dudaklarını yaladı, dudaklarının kenarlarındaki kurumuş tükürüğü gördüm. Nasıl davranması gerektiğini, mahkemeye nasıl hitap edeceğini izah ettim. Adamın tek mevzuu kadındı. Kadın onun hakkında ne söylemişti? Nasıl görünüyordu? Üzerinde ne vardı?

Adamda daimi müvekkillik için bütün özellikler mevcuttu. Bir dahaki sefer belki daha beter bir şeyle gelecekti. Yargıcın, kadına yaklaşmasını yasaklayabileceği, ona yaklaşmasının affın şartlarını bozacağı konusunda onu uyardım.

Bunu anlamadı ya da anladıysa bile umursamadı; ama ben işimi yapmıştım, ne kadar iğrenç olursa olsun. Pis deliğine dönüp papazın karısıyla ilgili karanlık fantezilerine devam edebilirdi.

İkinci müvekkil genç bir siyahiydi, suçu ise tutuklanmaya engel olmaktı. Polis onun bir tutuklamaya engel olduğunu, polislere defolup gitmelerini söyleyerek izleyen kalabalığı kışkırttığını iddia ediyordu. Müvekkilim ise olayı farklı anlatıyordu. Tutuklanmış olan siyahi adamı yakalamak için dört beyaz polis gerekmiş. Suçlamayı yapan memur müvekkilimin yanından geçerken sigara içiyormuş, o zaman müvekkilim, "Bu yüzden kimseyi yakalayamıyorsun, çünkü sigara içiyorsun," demiş. Polis durup, "Hapse mi girmek istiyorsun sen?" demiş. Müvekkilim gülmüş. "Beni bu yüzden tutuklayamazsın," demiş ona.

Polis de onu kelepçeleyip devriye arabasına bindirmiş. Olay bundan ibaretti.

Bu müvekkile, polisi tanıdığım için inanıyordum. Polis şişman, hasis ve sigara tiryakisi bir herifti. Yargıç da bunu biliyordu. Büyük ihtimalle beraat çıkacaktı.

Dava bir saatten az sürdü. Müvekkilim kazandı. Bazen mantıklı bir şüphe bulmak kolaydır. Bazen de değildir. Savunma kürsüsünden ayrıldığımız sırada elini sıkarken, salonun gerisindeki karanlık girintide duran Douglas'ı gördüm. Eğer işi yoksa, bölge mahkemesine hiç gelmezdi. Alışkanlıkla elimi kaldırdım ama onun kolları şişman göğsünde bağlı kaldı. Yarı kapalı gözlerinden gözlerimi ayırıp, gülümseyen müvekkilime veda ettikten sonra tekrar baktığımda Douglas gitmişti. Böylece son yanılsamam da beni terk ederek, sabahtan beri inkar ettiğim gerçeklerle beni karşı karşıya bıraktı. Salon başıma yıkıldı sanki, ani bir hararet yüzümü ve avuçlarımı terletti – korku teri. Mecalsiz bacaklarımın üzerinde güçlükle mahkeme salonundan çıktım, diğer avukatların yanından geçerken ne kimseyi duyuyor ne de bir şey görüyordum. İnsan yığınının arasında kendime yol açarak ilerledim. Tuvalet kapısından içeri düşercesine daldım ve aceleyle bir kabine girdim. Dizlerim ıslak, idrarlı fayanslara çarparken dosyalar yere saçılıverdi. Tek bir uzun öğürmeyle pis kokulu tuvalete kustum.

17. BÖLÜM

Sonunda ayağa kalktım. Dışarı çıktım, hava rüzgarlıydı; yüzüme beni temizler gibi esiyordu. Arkamda mahkeme binası yekpare taşa benzeyen gökyüzü fonunda soluk renkli görünüyordu. Gümüşi, solgun ve soğuk bir ışık vardı, aşağıdaki kaldırımdan insanlar gelip geçiyorlardı. Normal şeyler yapan normal insanlar, ama sanki gökyüzünün altında eziliyormuş gibi, kaldırıma doğru çökmüş, restoranlara, mağazalara doğru yürüyorlardı. Hiç düşünmemişlerdir bunu, onlardan bir bakıma nefret ediyordum, ama daha ziyade kıskanıyordum.

Gözlerim dönüp dolaşıp caddenin karşısındaki barın rengi atmış kapısına geldi. Yemek yemem gerekiyordu ama ben bir içki istiyordum. O kadar çok istiyordum ki tadını bile alabiliyordum. Soğuk bir biranın hayalini kurarken, son yıllarda ne kadar çok içtiğimi fark ettim. Beni rahatsız etmiyordu. Daha büyük sorunlarım vardı, bu ise nahoş yığında küçük bir tecelliydi işte. Ama içmemeye karar verdim. Bunun yerine işyerine dönmeye niyetlendim. Adliye sarayının büyük merdiveninden aşağı inip kaldırıma adımımı attım. Ayaklarıma bakıyordum, o yüzden tuhaf bakışları fark etmem zaman aldı ama sonunda hissettim. Yürürken insanlar durup bana bakıyorlardı, tanıdığım insanlar. Yüzlerindeki ifadeyi gayet net görüyordum: Hayret, merak, tik-

sinti. Fısıltılar da duydum, yıllardır tanıdığım avukatlar gözlerime bakamayıp elleriyle ağızlarını kapatarak konuşurken. Bu tuhaf sahnenin içinden geçerken yalpalayıp yavaşladım ve bir an kendi kendime sayıklamakta olduğumu ya da fermuarımın açık kaldığını düşündüm. Fakat tam avukatlar caddesine dönerken dayanılmaz gerçeği gördüm ve anladım. Polisler işyerime gelmiş, baskın yapmışlardı. Girişte devriye arabalarının ışıkları yanıp sönüyordu. Memurlar ellerinde kutularla büroma girip çıkıyorlardı. Seyredenler dağınık gruplar halinde duruyorlardı, hepsini de tanıyordum. Etrafımda çalışan avukatlar. Onların sekreterleri. Stajyerleri. Bir tane de kadın, eli boynunda, sanki kolyesini çalacakmışım gibi. Kalakaldım, ama bir şekilde haysiyetime tutundum. Sadece bir avukat gözlerime baktı ve tahmin ettiğim gibiydi. Üzerinden çuval gibi sarkan pardösüsünün içinde kocaman görünen Douglas uzakta duruyordu. Kapının yanındaydı ve gözlerimiz sessiz bir uyum içinde buluştu. Sonra kafasını salladı ve kalabalığı yararak bana doğru yürüdü. Çaba gerektirdi ama onunla eşit koşullarda buluşmak üzere öne doğru ilerledim.

Ellerini kaldırıp avuçlarını yukarı açtı ama önce ben konuştum. İnsanlar mesafelerini korudular ve sessizce izlediler.

"Arama iznin olduğunu farz ediyorum," dedim.

Douglas görüntümü inceledi, görmeyi beklediği şeyi gördüğünü de biliyordum. Kızarık gözlü, tekinsiz. Suçlu bir halim vardı. Konuşurken gözlerinde keder yoktu. "İş buraya vardığı için üzgünüm, Work, ama bana başka seçenek bırakmadın."

Polis memurları içeri girip çıkmayı sürdürüyorlardı ve Douglas'ın omzunun üstünden ilk defa sekreterimi gördüm; ufalmış ve bitkin görünüyordu.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedim.

"Bu sefer yoktu."

"Arama iznini görmek istiyorum."

"Tabii." Douglas izni çıkardı, ben de kağıda baktım ama görmeden. Bu tabloda bir terslik vardı ama bunun ne olduğunu bulmak için bana zaman lazımdı.

"Mills nerede?" Etrafıma bakındım. Arabası yoktu.

Douglas duraksadı ve bu duraksamadan işin aslını anladım.

"Evimde, değil mi? Evimi arıyor!"

"Sakin ol, Work. Sakinleş. Bu işi kitabına göre yapalım. İkimiz de bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyoruz."

Ona yaklaştım, Douglas'tan daha uzun olduğumu ilk defa fark ederek. "Evet, biliyorum nasıl yürüdüğünü. Sen boşuna çabaladığınla kalırsın, bense mahvolduğumla kalırım. İnsanlar bunu unuturlar mı sence?" Elimle gösterdim. "Bak şuraya. Bunun geri dönüşü yok."

Douglas kaya gibi yerinden kımıldamıyordu. Çeneme bakıyordu, o kadar yakındı ki dudaklarını uzatsa öpebilirdi çenemi. "İşi daha da zorlaştırma. Olmaz mı? Hiçbirimiz burada olmak istemiyoruz."

Sesimdeki alaycılığı gizleyemedim. "Mills'i unutuyorsun."

Douglas ilk duygu belirtisini gösterdi. "Sana onu kızdırmamanı söylemiştim. Seni uyardım." Duraksadı düşünür gibi. "Ona yalan söylememeliydin."

"Ne yalanı?" diye sordum, sesim istediğimden fazla çıkarak. "Kim diyor yalan söylediğimi?"

Şok içinde, yüzünün değiştiğini gördüm. Yumuşadı sanki. Kolumdan tutup beni seyreden kalabalıktan uzaklaştırdı. Bizi duyamayacakları kadar ilerledik. Uzaktan bakıldığında avukatlar caddesinde sıradan bir günde iki avukat bir dava hakkında görüş alışverişinde bulunuyor veya yavan bir espriyi paylaşıyor gibi görünürdü. Ama bu normal bir gün değildi.

"Sana bunu söylüyorum çünkü arama emrinin dayanağı olan evrakta var bu. Bu dönüp dolaşıp karşına çıkacaktı. Makul sebep olmadan arama emri çıkaramayız ki..."

"Bana hukuk dersi verme, Douglas. Sadede gel."

"Alex Shiften, Work. Mazeretini yalanlıyor. Mills'e annenin öldüğü gece Jean ve Ezra'yla birlikte hastaneden ayrılıp Ezra'nın evine döndüğünüzü söylemiştin. Ayrıca Ezra'nın evinden çıkıp doğruca evine gittiğini ve bütün gece orada Barbara'yla olduğunu söylemiştin. Alex bunun doğru olmadığını söylüyor; yemin bile ediyor."

"Doğru olup olmadığını Alex nereden bilecek ki?"

Douglas yine bir iç çekti, ona acı veren kısmın bu olduğunu anladım. "Jean söylemiş. Jean o gece geç vakit senin evine gitmiş. Seninle konuşmak istemiş. Tam oraya vardığında senin evden ayrıldığını görmüş. Gece yarısından sonra olacak. Senin arabana binip gidişini izlemiş, sonra eve gidip Alex'e söylemiş. Alex de Mills'e söyledi, işte buradayız." Durup bana doğru uzandı. "Bize yalan söyledin, Work. Bize seçenek bırakmadın."

Gözlerimi indirip kapattım. O geceki olaylar kafamda netleşiyordu. Jean Ezra'nın peşinden alışveriş merkezine gidip onu öldürmüştü. Sonra da benim evime gitmiş, benim çıktığımı görmüştü. Alex'e de öyle anlatmıştı. Ama benim nereye gittiğimi, ne yaptığımı bilmiyorlardı. Benim merak ettiğim neden evime geldiğiydi. Oraya geldiğinde Ezra'nın tabancası yanında mıydı?

Yeniden yüzüne baktığımda Douglas'ın sabırlı bir memnuniyet duruşu almış olduğunu gördüm. Soğukça güldüm. "Arama emrin kulaktan dolma bilgiye dayanıyor, Douglas."

"Sen de bana ders verme, Work. Alex geldi önce; sonra Jean'le konuştuk. Gönülsüzdü – bunu da bil – ama Bayan Shiften'in anlattıklarını doğruladı."

Ensemden aşağı soğuk terler akıyor, kendimi yine kötü hissediyordum. Jean'in yüzünü, ağlarken gözlerinde beliren yabani taşkınlığı hatırladım. "Babam öldü... olan olmuş artık... Değil mi, Alex?.. Öyle değil mi, ha?" Ama beni yıkan onun bunu polise anlatmasıydı. Douglas bunu biliyordu; gözlerinden anladım.

Douglas'ın parmaklarını kolumda hissettim. "Şimdi bana Jean'in yalan söylediğini söylemeyeceksin, değil mi, Work? Jean yalan söylemez. Böyle bir şey söz konusu olduğunda söylemez."

Douglas'ın arkasındaki kalabalığa, kötü günde iş arkadaşı, iyi günde dost olan insanlara baktım. Şimdi hangisi neydi? Bilmiyordum. Sanki şimdiden hapisteydim. Korku yılanı içimde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu ama savcıya elimden gelen en iyi cevabı verirken bu yılana aldırmadım.

"Bunu uydurduğuna inanmıyorum, Douglas. Jean öyle şey yapmaz."

Bu doğruydu. Gecenin yarısı evden çıkmıştım, Jean de beni görmüştü demek. Ama neye inanıyordu? Babamı benim öldürdüğüme mi inanmıştı? O kadar kaptırmış mıydı kendini? Yoksa bana tuzak mı kuruyordu? Eğer onun annesini öldüren adam için ölüm yeterli bir cezaysa, bana uygun ceza neydi? Ezra'nın gerçeğini kendi gerçeğim yapmıştım. Bu yüzden benden ne derece nefret ediyordu?

"Barbara benim mazeretimi destekliyor, Douglas. Bütün gece yanındaydım, o da aynı şeyi söyleyecektir. Git, sor."

"Sorduk," dedi Douglas.

"Ne zaman?" diye sordum, şaşırarak.

"Bu sabah."

Şimdi anlıyordum. "Mills," dedim. "Bu sabah Barbara'yla konuştu." Mills'in restorandaki hali gözümün önüne geldi. Daha o zaman arama emri çıkacağını biliyordu. Bu yüzden benim

programımı öğrenmek istemişti. "Beni gözaltına mı alıyorsun?" diye sordum.

Douglas sorudan utanmış gibi dudaklarını büzüp gözlerini kaçırdı. "Bunun için erken," dedi nihayet, demek ki tutuklama için yeterli kanıta sahip değildi. O zaman anladım. Barbara farklı bir şey söylemiş olsaydı, Douglas tutuklama emri de çıkartırdı. O yüzden onunla konuşmak için bu kadar beklemişlerdi. Ne diyeceğini biliyorlardı ve bir mazeret arama emri başvurularına halel getirebilirdi. Yargıç tereddütte kalabilirdi. O yüzden önce arama emrini çıkarttırmaya karar verdiler. Ve Barbara onlara farklı bir şey söylemiş olsaydı Douglas'la ben farklı bir konuşma yapıyor olurduk.

Başımı salladım, sokağımı son bir kez inceleyerek, daha önce görmeden baktığım ufak şeyleri aklıma yazarak. "İyi. O zaman ben yolundan çekileyim." Tam ben arkamı dönerken, Douglas konuştu.

"Eğer bir şey açıklamak istiyorsan, Work, bundan iyi bir zaman olamaz."

Geri dönüp öne doğru uzandım. "Defol git, Douglas. Senin açıklaman var ya."

Douglas gözünü bile kırpmadı. "Kendine iyilik yapmıyorsun, Work."

"O açıklamayı yazılı mı istiyorsun?" diye sordum.

Douglas kaşlarını çatıp arkadaki ofisime bir bakış attı. "Jean'e bu konudan bahsetme," dedi. "Kızın yeterince derdi var zaten. Onun kafasını daha fazla karıştırmanı istemiyorum. Yeminli ifade verdi, önemli olan da bu."

"O yetkiye sahip değilsin, Douglas. Bana kız kardeşimden uzak durmamı söyleyemezsin."

"O zaman buna da bir uyarı diyelim. Bu soruşturmaya herhangi bir şekilde müdahale edersen, öyle bir tepene binerim ki şaşırırsın."

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet, var. Hambly bugün babanın vasiyetini onaylattı. Tebrikler."

Douglas uzaklaşırken arkasından seyrettim. Ofisime, hayatıma giriyordu. İçeri girerek gözden kayboldu, kalabalık da ofisimin kapısının etrafını sardı. O anda korkamayacak kadar kızmıştım, mahremiyetimin bu kadar kolay bozulmasına bozulmuştum. Gözler yine üzerimdeydi ama bu sefer meraklı değillerdi. En çok da bu beni tiksindirecek kadar sinirlendirdi. Bunlar tanıdığım insanlardı, beni tanıyan insanlardı. Ama hepsinin bakışından belliydi işte. Ben şüpheli değildim onların gözünde. Bu düşman ülkede tek başıma bir mahkumdum. Gittim oradan. Binanın çevresini dolaşıp arka taraftaki park sahasına döndüm. Arabama binip nereye gittiğimi bilmeden yola koyuldum. Sonunda parka geldim, evim karşımda bir başkasının evi gibi duruyordu. Ürkütücü bir ışıkta parıldıyor ve fonda kurşuni gökyüzüyle olduğundan daha uzun görünüyordu. Burada da polis vardı, en az bir düzineydiler; meslektaşlarım gibi komşularım da panayır varmış gibi toplanmışlardı. Dedikodu bir saate kalmaz bütün şehre yayılırdı. Kafamda şaşkın yüz ifadeleri canlandırdım, ama hakiki duygunun altında aynı zamanda başkasının yıkımından duyulan heyecan da olurdu. Çeneler çalışır ve Ezra bir kahraman olup çıkıverirdi; Ezra, ailesini fukaralıktan kurtaran, karşılığında para için öz oğlu tarafından canı alınan çalışkan, başarılı avukat.

Evimdeki polisi de düşündüm. Özellikle de pençesini benim eşyalarıma, çekmecelerime, masama atan Mills'i hayal ettim. Dolabıma, yatağımın altına, tavan arasına bile bakacaktı. Bakmadığı yer kalmayacaktı. Hayatım muz gibi soyulup fişlenerek,

paketlenecekti. Ben bu insanları çok iyi tanıyordum. Şimdi benim hakkımda başkasını hiç ilgilendirmeyen özel şeyler biliyorlardı. Yediğimi, içtiğimi, hangi diş macununu kullandığımı, karımın iç çamaşırını, tercih ettiğimiz doğum kontrol yöntemini. Düşündükçe çileden çıkıyordum, bu yüzden oradan gitmek yerine eve doğru sürdüm. Barbara oradaydı, çaresizlik ve panik içinde garajın önünde volta atıyordu.

"Şükürler olsun," dedi. "Şükürler olsun. Seni aramaya çalıştım. Seni..."

Eski bir alışkanlıktan dolayı kollarımı ona doladım, şaşkınlığından başka hiçbir şey hissetmeyerek. "Özür dilerim. Mahkemedeydim. Cep telefonum kapalıydı."

Ağlamaya başladı, sesi omzumda boğuluyordu. "Saatlerdir buradalar, Work. Her yere giriyorlar. Bir şeyler alıyorlar! Ama ne olduğunu söylemiyorlar bana." Geri çekildi, gözlerinde öfkeyle. "Bir şey yap! Sen avukat değil misin, Allah aşkına. Bir şey yap!"

"Sana arama emri gösterdiler mi?" diye sordum.

"Evet. Bir şey gösterdiler. Arama emriydi herhalde."

"O zaman yapabileceğim bir şey yok. Üzgünüm. Bundan ben de en az senin kadar nefret ediyorum." Ona tekrar sarılmaya, onu teselli etmeye çalıştım ama o elini göğsüme koyarak beni itti.

"Allah kahretsin, Work! Ne işe yararsın sen? Yemin ederim, hiçbir işe yaramazsın! Ezra böyle bir şeye asla izin vermezdi. Öyle bir tavır koyardı ki ortaya, polisler böyle bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi!" Kendine sarılarak, arkasını döndü.

"Ben babam değilim," dedim, birçok açıdan bunu kastederek.

"Çok doğru, değilsin!" diye bağırdı. Sonra toplanan kalabalığı gösterdi. "Baksana, sirke gelmişler sanki."

"Siktirsinler," dedim.

"Hayır, sen siktir, Work. Bu bizim hayatımız. Benim hayatım. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı senin? Var mı?"

"Bunun ne anlama geldiğini senden daha iyi biliyorum." Ama o beni duymadı. Yeniden denedim. "Dinle Barbara. Bunu bizle ya da bizsiz yapacaklar. Burada kalmanın bir anlamı yok. Seni bir yere götüreyim. İçeri girip sana ait birkaç eşyanı alayım. Tamam mı? Bunu izlemek zorunda değilsin. Sonra bir otele gideriz."

Başını salladı. "Hayır. Ben Glena'ya gidiyorum."

Karıma karşı hissettiğim anlık merhamet uçup gitti. "Glena'nın evine," dedim. "Tabii."

Bana döndüğünde yüzü asıktı. "Yarın, Work. Yarın konuşuruz, ama şimdi buradan uzaklaşmam gerek. Kusura bakma." Arkasını döndü. Sanki köşede beklermiş gibi, bir korna çaldı ve evin önündeki kaldırımda Glena'nın siyah Mercedes'ini gördüm. Karım bana döndüğünde fikrini değiştirdiğini sandım.

"Bu işi hallet, Work." Sesi buz gibiydi. "Bu işi hallet. Tahammül edemiyorum." Dönmeye başladı.

"Barbara..." ona doğru bir adım attım.

"Yarın bulurum seni. O zamana kadar lütfen beni rahat bırak."

Garaj girişinden aşağı yürüyüp gösterişli arabaya binişini seyrettim. Glena'yı kucakladı, sonra gittiler, golf kulübüne ve Glena'nın kalesine doğru. Parka doğru bakarken aklıma korkunç bir düşünce geldi. Barbara bana yapıp yapmadığımı hiç sormamıştı. Konusu bile açılmamıştı.

Birden arkamda birinin olduğunu hissettim, daha dönmeden bunun Mills olduğunu anladım. Mavi pantolonla ona uyan bir ceket giymişti. Tabancasını göremedim. Yüzünün dingin olmasına şaşırdım. Düşmanlık bekliyordum. Muzaffer bir ifade bekliyor-

dum. Yanılmışım. Mills işinin ehliydi; cezamı alana kadar, sevinmezdi. Ondan sonra her şey bitmiştir. Noel kartlarımı büyük ihtimalle hapse yollarlardı.

"Araban nerede?" diye sordu.

"Ne?" Sorusuna hazırlıksız yakalanmıştım.

"BMW? Nerede?"

"Anlamadım."

"Saçmalama, Work. Arama emrinde o da geçiyor. Arabayı istiyorum."

Tabii isterdi arabayı. Titiz bir adli incelemenin ne ortaya çıkaracağını kim bilirdi? Halıda Ezra'nın saçı. Bagajda kan lekeleri. Daha konuşurken sözlerimin kulağa nasıl geleceğini anladım.

"Sattım."

Yüzümü inceledi, sanki oradan bir şey anlayabilirmiş gibi.

"Olabilir," dedi.

"Tesadüf," dedim.

"Ne zaman sattın?"

"Dün."

"Dün," diye tekrar etti. "O araba yıllardır sendeydi. Ezra'nın cesedi bulunduktan birkaç gün sonra satıyorsun; ben arama emri çıkartmadan bir gün önce ve bunun tesadüf olduğuna inanmamı istiyorsun, öyle mi?" Omuz silktim. "Arabayı neden sattın? Kayıt için soruyorum." Açık açık tehdit ediyordu.

Lakayt bir şekilde gülümsedim. "Çünkü birisi bana korkaklığı bırakmamı söyledi."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Work. Seni uyarıyorum."

"Evime girdin! İşyerime girdin! Beni istediğin kadar uyar. Kayda geçsin, o arabayı canım istediği için sattım, artık bana uymadığı için sattım; sen anlamazsın. Ama vaktini harcamak is-

tiyorsan, arabayı şehrin batısındaki otoparkta bulabilirsin. Takıl kafana göre."

Sinirlenmişti. Araba benim adıma olmayınca delil olarak değeri düşüyordu. Bunun sorun olmadığını biliyordum – arabanın Ezra'nın ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu – ama o bunu bilmiyordu ve keyfinin kaçışını izlemek bir an hoşuma gitti. Basit bir zevkti ama tadını çıkardım işte.

"Pikabı da istiyorum," dedi Mills, görkemli evin önünde küçülmüş görünen eski pikabı işaret ederek. O an için elimde kalan tek şey oydu.

"Arama emrin de var mı?"

Duraksama. "Hayır," dedi nihayet.

Pis pis güldüm. "Benim rızamı mı istiyorsun?"

Mills bana dikkatle baktı. "Kalan azıcık iyi niyeti yok ediyorsun. Biliyorsun değil mi?"

"Ah. Geçti o hüsnüniyet devri. Arabamı istiyorsan bir arama emri daha çıkar."

"Çıkaracağım."

"İyi. O zamana kadar mümkün değil."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, Mills bastırdığı duygularla şişti. Bunun sadece profesyonelce bir mesele olduğunu sanmıyordum. Benden nefret ediyordu. Beni içeri tıkmak istiyordu, ben ise her davada böyle olup olmadığını merak ediyordum. Yoksa benim veya bu davanın özel bir yanı mı vardı? Şahsi bir şey miydi?

"İçeride işin bitti mi?" diye sordum, evi işaret ederek. Dişlerini gösterdi. Küçük ve beyazdılar, sadece öndeki bir tanesi hafifçe sarıydı. "Biter mi hiç?" dedi. Olayın zevkini çıkarıyordu. "İçeri girip izleyebilirsin. Hakkındır."

Kendimi tutamadım. "Benimle derdin nedir, Dedektif Mills?"

"Şahsi bir şey değil," dedi. "Ortada bir ceset ve kayıp bir silah var. Bir de nerede olduğunu söyleme konusunda bana yalan atmak için on beş milyon sebebi olan bir adam. Bu benim için de, arama emri için de yeterli. Eğer elimde daha fazlası olsa seni tutuklardım. Bu kadar eminim. Eğer bu seninle bir sorunum olduğu anlamına geliyorsa o zaman evet var. Yani içeri gir, burada kal, ne istersen yap. Benim daha işim var." Arkasını döndü, aynı hızla geri döndü, parmağı havaya dikili. "Ama şunu bil ki o arabayı alacağım. Ve eğer yeri konusunda bana yalan söylediysen işte o zaman yeni bir sorunumuz olacak seninle."

Ona yaklaştım, sesimi sesine uydurmak için yükselterek. "İyi. İşini yap sen. Ama ben arama emirleri üzerine ihtisas yaptım. Sadece düzenlenme şekli değil, uygulanma şekli konusunda da. O yüzden kullanma şekline dikkat et. Davanda zaten kocaman bir gedik var."

Olay yerine gitmiş olmamdan bahsediyordum ve yorumumun hedefi vurduğunu gördüm. Ne düşündüğünü biliyordum. Beni olay yerine bağlayan herhangi bir fiziksel kanıt, Ezra'nın öldürüldüğü gün değil, pekâlâ cesedin bulunduğu gün ortadan kaldırılmış olabilirdi. İyi bir savunma avukatı bununla jüriyi etkileyebilirdi. Mills endişelense iyi ederdi. Mahkemede birçok kere karşı karşıya gelmiştik, değişik açıları iyi kullandığımı biliyordu. Bu aramadan bir şey çıkmazsa, yargıç davayı düşürebilirdi. Mills dava bile açamayabilirdi. Ağzının çalıştığını görünce ufak bir tatmin hissettim. Evet, Jean'i korumam gerekiyordu, ama bu, Mills'le Douglas'ın veya bir başkasının işini kolaylaştıracağım anlamına gelmezdi. Dengeyi kurmak gerekiyordu.

"Köpeğimi almak için içeri gireceğim," dedim ona. "Tabii onu da aramak istemiyorsan." Hiçbir şey söylemedi, sadece çenesini sıktı. "Ayrıca bu iş bitince, özrünü bekleyeceğim." Blöf yapıyordum; bu işim benim hayrıma sonuçlanmasına imkan yoktu.

"Göreceğiz," dedi, sonra dönüp gitti.

"İşiniz bitince, kapıyı kilitleyin," diye seslendim ardından, ama bu boş bir hareketti. Birkaç yumruk atmıştım ama dövüşü kazanan oydu, bunu da biliyordu. Kapıda dönüp bana baktı. Aynı soğuk, sarı dişli tebessümünü bahşetti, sonra da içeri girdi.

18. BÖLÜM

Arabama binip sürmeye başladım. Arabaların yanından geçtim, ışıklarda durdum ve bir caddeden diğerine döndüm ama gidecek yerim yoktu; bütün seçenekler aynı hayata çıkıyordu. Kötü bir zamandı, nahoş sorular ve adi gerçeklerin zamanıydı. Çocuk ve ihtiyarla ve rüzgarla taşınmış çöplerle dolu parka döndüm. Mills hâlâ evimdeydi. Kaldırıma park edip polisin içeri girip çıkışını seyrettim, şüphe ve aldırmazlık izi arayarak. Bu beni öfkelendirdi ama dişsiz bir öfkeydi. Bu konuda yapacak bir şey yoktu. Direksiyondaki parmaklarımı, Mills'in boğazını sıkar gibi sıktım. Cep telefonum çaldığında ses beni sarstı; telefonu bulup cevap vermek biraz zaman aldı.

"Alo."

"Hey, Work. Nasılsın?"

Sesi tanımam biraz uzun sürdü. "Hank?"

"Başka kim olabilir?" Sesi yorgundu. Onunla Charlotte'da bir gün önce mi buluşmuştuk? Sanki bir hafta geçmiş gibi geldi. Kulağımı vermeye çalıştım. "Pardon. N'oldu?"

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Duraksadım, onunla muhabbeti kısa kestiğimi bilerek. Sesimin iyi çıkmadığını da biliyordum. "Konuş bakalım." Gözlerimi ovdum.

"İşyerini aradım," dedi. "Bir polis cevap verdi. Adımı sordu." Duraksadı, bana bir şey fırsatı sunarak, ama ben sessiz kaldım. Ne diyebilirdim? Gülmem geldi. "Sonra da evini aradım. Bil bakalım ne oldu?"

"Biliyorum. Şu anda arabamdayım, eve girip çıkan polislere bakıyorum."

"Bu konuda ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söyleme o zaman."

"Tuhaf, Work. Bu beni kötü bir duruma sokar." Durdu. "Arama emirleri vardır herhalde?"

"Cinayet silahını bulmayı umuyorlar sanırım," dedim. "Veya beni suçlamaya yetecek herhangi bir şey." Onun ne düşündüğünü biliyordum. Arama emri için makul sebep gerekiyordu, demek ki benimle ilgili ellerinde bir şey vardı.

"Dava açılma ihtimali var mı?" diye sordu.

"Var," dedim.

Hank sustu. Durum buyken, onu suçlayamazdım. Ahbaplığımız vardı ama dost değildik. Olay ortadaydı. İşleri büyük oranda savunma avukatlarına dayanıyordu ama onun konumundaki kimse polisten uzaklaşamazdı. "Ciddi mi?" diye sordu sonunda. İstediği son şeyin bu işe bulaşmak olduğunu biliyordum.

"Olabilir. Soruşturma şefi bana takık. Yarınki gazetede daha fazla bilgi bulabilirsin muhtemelen."

"Mills mi?" diye sordu, cevaba gereksinim duymadığı halde. Zaman kazanmaya çalıştığını tahmin ettim, olanlar hakkında nasıl davranması gerektiğine karar veriyordu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Tereddüdü belli oluyordu. Bu işe bulaşmak ona zarardan başka bir şey vermezdi. Sorması bile yeterdi ama hangi cevabı istediğini de biliyordum.

"Şimdilik yok, Hank. Ama çok teşekkür ederim."

"Hey. Baban haydudun tekiydi ama onu senin öldürdüğüne inanmıyorum."

"Sağ ol, eksik olma. Böyle düşünmene sevindim, Hank. Şu sıra bunu söyleyen pek yok."

Sesine bir sıcaklık geldi. "Seni hırpalamalarına müsaade etme, Work. Sen böyle şeyleri ilk defa görmüyorsun. Bu işleri bilirsin."

Bu işleri bilirsin. Douglas da aynı sözleri kullanmıştı.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "E, nasıl gidiyor, ahbap? İyi haber olacak mı?"

Hank aptal değildi. Anlıyordu. Bu sohbeti ilerletip tarafsız bir zemine taşımam gerekiyordu. "Bu sabah Charter Hills'e gittim," dedi. "Bir iki saat etrafta dolaştım."

Charter Hills Charlotte'ta bir akıl hastanesiydi. Eyaletin en iyisiydi. Ezra Jean'i ikinci intihar teşebbüsünden sonra buraya yatırmıştı. Orası şimdi bile net bir şekilde hatırımdaydı. Sıcak renklerle taze çiçekler uzun tuğla duvarların ardındaki hükümlülerin ıstırabını saklayamıyordu. Jean'i orada birçok kere ziyaret etmiştim; benimle hiç konuşmamıştı, doktoru bunun normal olduğunu söylüyordu. Ona inanmıyordum. Nasıl inanırdım ki? O benim kız kardeşimdi. Orada aylardır kalıyordu. Alex Shiften'la orada tanıştı.

"Bak, Hank..." diye söze başladım.

"Alex Shiften diye bir hastaları olmamış," dedi, sözümü keserek.

"Ne?"

"Kayıtlarda yok."

"Mümkün değil," dedim. "Orada tanıştı bunlar."

"Sanmıyorum, tabii eğer farklı bir isimle yatmadıysa."

Düşüncelerimi toplamaya çalıştım ama zordu. "Ne diyorsun?"

Hank bir nefes saldı. "Ne dediğimi bilmiyorum. Sorun da bu. Anlaşılmaz bir şey, ayrıca tahminde bulunmak için bile elimde yeterince bilgi yok; ama pis kokular geliyor. Pis kokular alıyorum."

Aklım hâlâ Mills'de olduğu için kafamı buraya vermem zor oluyordu, ama Jean bu soruşturmadan kurtulup da Alex'in eline kalacaksa bunların hiçbirinin önemi yoktu. Alex tam bir baş belasıydı. Bunu biliyordum ve bu ayrıntıyı dikkate almam gerekiyordu. Çok geç olmadan. Maalesef ne yapacağımı bilmez haldeydim.

"Ne önerirsin?" diye sordu.

"Alex'in bir resmi lazım bana," dedi duraksamadan.

"Ne yapacaksın?"

"Charter Hills'e tekrar gideceğim. Sonra da bakacağız."

İçim minnetle doldu. Hank polisle papaz olmazdı, tamam; ama bu işin peşini de bırakmayacaktı, hem benim hem de Jean için. Bu da onu böyle bir dünyada nadir güvenilir insanlardan biri kılıyordu. Elbette karşılığını verirdim.

"Teşekkürler, Hank." Duygulanmıştım.

"Boş ver. Önemsiz bir şey."

"Resmi postalayayım mı?" diye sormayı başardım.

"Öyle yavaş olur. Polisler gittikten sonra posta kutuna koy. Bu akşam bir ara Salisbury'ye geleceğim. Geç olabilir. Evde olursan beni görürsün. Olmazsan resmi alıp giderim. Her halükarda bir şey öğrenirsem seni ararım."

"Harika, Hank. Öyle yapalım."

Hattın öbür ucunda Hank bir şey söylemeye başladı, sonra durdu. Uzun bir an, nefes alıp verişini dinledim. "Anlıyor musun? Ha, Work?" Alex veya Jean'den bahsetmiyordu.

"Hey. Kahpe hayat işte. Yardımın için minnettarım."

"Tamam. Seni ararım."

Sonra gitti, ben de kapattım. Kemik'e baktım, ama o yan koltukta uyuyordu. Nasıl aynı anda bunca şey olabiliyordu? Dünya nasıl bir sakin, bir kaynayan kazan olabiliyordu? Gözlerimi kapatıp uzak bir yerden esen rüzgarda eğilen otu düşündüm. Gözlerimi açtığımda camdan içeri bakan bir adam vardı. İrkilemeyecek kadar bitkindim. Camdaki adam Max Creason'du – aynı avcı kepi, aynı görkemli çirkinlik. Parlak kırmızı bir yağmurluk giymişti, sanki o da yağmur bekliyormuş gibi. Camı aşağı indirdim.

"Hey, Max," dedim. "Nasılsın?"

Beni dikkatlice süzdü, kalın, kirli gözlüğünün ardından parlayan gözleriyle. Sonra da evimi gösterdi. "Evinde polisler var." Sesi daha ziyade soru sorar tondaydı, ama ben kanmadım. Bu onu kızdırmış olmalıydı çünkü lekeli dişlerinin üzerindeki dudakları gerildi ve gırtlağından tuhaf bir hırıltı çıktı. Yakına geldi. "Seninle tanıştığımızda, kim olduğunu bilmiyordum. Her gün gazetelere çıkan, öldürülen avukatın oğlu olduğunu bilmiyordum." İtham eder gibi bir hali vardı. Eve, sonra da bana baktı. "Şimdi ise polis senin evinde. Senin yaptığını mı düşünüyorlar? Şüpheli misin?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, Max. Biraz karışık."

"Konuşmak iyi gelir."

"Hayır.. Konuşmak acı veriyor. Seni yeniden gördüğüme sevindim, ama şu anda pek müsait değilim."

Bana aldırmadı. "Hadi," dedi kendini geri çekerek. "Yürüyelim."

"Sağ ol ama olmaz."

Sanki beni duymamıştı. Pikabın kapısını açtı. "Hayır, iyi gelir. Köpek yatsın. Sen gel benimle yürü." Eliyle arabadan çıkmamı belirten bir hareket yaptı, ben de ona uydum. Zaten gidecek başka yerim yoktu.

Böylece Kemik'i uyur halde bırakıp Max'le yürüyüşe çıktım. Beni tepeden indirip göl kenarındaki dar bir toprak yola soktu. Evden uzaklaştık. Geriye bakmadım. Uzun adımlar atıyor, yağmurluğu bacaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Dokuz, on dakika yürüdük, gölü, halka açık tenis kortlarını ve bir çakıllık park sahasını geçtik. Park küçük bir tepenin ardında kaybolana kadar konuşmadık. İki yanında mütevazı evler sıralı olan, dar bir yan sokaktaydık. Bazı bahçelerde çocukların oyuncakları vardı. Ötekiler tertemizdi. Burası bir geçiş mahallesiydi. Yeni evlilerle, bir ayağı çukurdalar otururdu. Ama bunların ne önemi vardı?

"Sana bir hikaye anlatacağım," dedi nihayet Max. Gözlerini bana çevirdi. "Önemli bir hikaye, dinle. Sana ellerimi anlatacağım." Ellerini kaldırıp sonra yine bıraktı; kirliydiler ama kırmızı yağmurluk onları pakça gösteriyordu ve parmakları uzundu.

"Hatırlarsın. Daha önce sormuştun. Şimdi sana anlatacağım."

"Neden?"

"Sebeplerim var. Şimdi kapa çeneni. Bu şehirdeki kimse bu hikayeyi bilmez, benim için de anlatması kolay değil.

"Tamam."

"Bunlar Vietnam'da oldu," dedi, ben de ellerinden bahsettiğini anladım. "Ben de sıradan bir adamdım, diğerlerinden pek farkım yoktu, ikinci devremin yarısındaydım. Devriye gezerken yakalandık ve neredeyse herkesi kaybettik. Birkaç kişi kaçabildi. Ben kaçamadım ama. Yaylım ateşinde bacağımdan yaralandım

ve esir kampına gönderildim. Kampı idare eden bir albay vardı, benim gösterdiğimden daha çok şey bildiğimi düşünüyordu."

Ellerinin seğirdiğini gördüm.

"Ya öyleydi ya da düpedüz zalimdi. Sonuçta önemi yok galiba. Birkaç hafta üzerimde çalıştı, ellerimi epey hırpaladı, sonra da beni beş yıl bir deliğe tıktı. Orada neredeyse ölüyordum." Sesi sanki azalarak yok oldu. "Beş koca sene," dedi yine, sonra sustu. Aklının uzaklarda olduğu belliydi.

"Hapiste beş yıl," dedim boşluğa, gözümde canlandırmaya çalışarak. Cevap verdiğinde sesi buruktu.

"Hapis eğildi ki orası. İki buçuk metrelik toprak zeminli bir hücreydi. Beş yıl. Ayda iki kere dışarı çıkarıyorlardı. Bunun dışında tek yapabildiğim uyumak, sıçmak ve volta atmaktı. Çoğunlukla volta atıyordum. Dört adım at, dön. Dört adım, dön." Bana baktı. "Kapalı yerlerde kalamıyorum, Work. Bu yüzden yürüyorum. Duvarlar üstüme kapandığında dışarı çıkıyorum. Daha önce yapamıyordum ya." Yontulmuş elleriyle ağaçları, göğü, her şeyi gösterdi. "Bunların kıymetini hiç bilmeyeceksin." Gözlerini kapattı. "Bu dünyanın."

Başımı salladım ama bir gün öğrenebileceğimi düşünüyordum.

"Ama bana bunu neden anlatıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini açtı, gördüm ki adam deli değil. İşkence görmüş, hırpalanmıştı ama deli değildi.

"Düzenle başım hoş değil," dedi. "Anlıyor musun? Üniformanın görüntüsüne bile tahammülüm yok. Buradaki polisler de bende farklı bir his uyandırmadılar. Bana sevgi ve saygı göstermiyorlar." Paçavra gibi suratında bir sırıtma belirdi. "Polislerle konuşamam. Konuşmam. Anladın mı?"

Anlıyordum da anlam veremiyordum. Bunların benimle ne ilgisi vardı? Ona sordum. Hemen cevap vermedi. Bunun yerine dönüp yürüdü. Peşinden gittim.

"Nasıl yürüdüğümü görüyorsun," dedi. "Sürekli. Gece gündüz. Fark etmiyor. Duvarlar üstüme geldiğinde çıkıp yürürüm, çünkü mecburum."

Sağa dönüp evlerin hepsinin ayrı ayrı güzel olduğu, düzgün bir sokağa girdik. Max yeşil çimenli, iki yanda komşularıyla arasına çizgi çeken çalılığı olan küçük bir evin önünde durdu. Ev sarıydı, mavi panjurları, verandasında da bir çift sallanan koltuk vardı. Taş bacayı çevreleyen bir kafesten yukarı güller kıvrıla kıvrıla çıkıyordu. Max'e bakınca birden ne kadar uzun olduğunu fark ettim.

"Seninle konuşuyorum çünkü polise gidemem." Asabiyetimi belli etmiş olmalıyım ki kepini çıkarıp altındaki keçeleşmiş saçını kaşıdı.

"Şükran Günü'nden hemen sonra öldürüldü, değil mi? Yağmur yağıyordu."

Midemde tuhaf bir burulmayla, başımı onaylar tarzda salladım.

"Cesedini de Town Alışveriş Merkezi'nde buldular, karayolunun kenarındaki boş olan yer? Park sahasının altından dere akan yer hani?"

"Ne..." diye söze başladım fakat bana cevap vermedi. Sanki kendi kendine konuşuyordu, ama gözlerini bana dikmişti.

"Sana bunu anlatıyorum ki anlayasın. Önemli bu."

"Nedir önemli olan?" diye sordum.

"Sana bunu anlatıyorum çünkü onu senin öldürmediğini biliyorum."

Midemdeki burulma genişledi, vücudumu ateş bastı, parmaklarım seğirmeye başladı. "Ne diyorsun sen?"

"Ben sürekli yürürüm," dedi. "Bazen tren raylarında. Bazen parkta." Durdu. "Bazen de karayolunda." Adamın kolunu tuttu-

ğumu fark ettim. Kaygan naylonun altındaki kolu sert ve sıskaydı. Fark etmedi bile. "O gece yağmur olduğu için hatırlıyorum, bir de Şükran Günü'nden hemen sonra olduğu için. Geç vakitti, saat gece yarısını geçmişti. Alışveriş merkezinin orada arabalar gördüm. Gece hiç araba olmaz. Bir iki evsizin yattığı karanlık bir yerdir. Belki birkaç da keş olur, ama hepsi o kadar. Bir keresinde orada bir kavga görmüştüm, uzun zaman önce, ama araba olmazdı. O saatte."

Kalbim çarpıyordu, dudaklarım kurumuştu. Ne diyordu bu adam? O pis, kalın gözlüğün ardına bakarak bir şeyler anlamaya çalıştım. Dediklerinden bir anlam çıkarabilmek için. Korkmamak için.

"Bir şey mi duydun?" dedim. "Bir şey mi gördün? Ne?" Kolunu öyle çok sıkmışım ki elim acıdı, ama o hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi. Elimi gevşettim.

"Belki önemlidir. Belki değildir. Bilmiyorum. Ama belki polislerin bilmesi gerekiyordur. Biri onlara söylemeli."

"Neyi?" Hafiften bağırdım artık.

"O gece alışveriş merkezinden birinin çıktığını gördüm – hızla ama koşmadan. Bu kişi arabaların yanından hızla geçip gidere bir şey fırlattı, sonra da arabalardan birine binip gitti."

Max'ın anlattığı şeyin muazzamlığı beni sarsmıştı. "Geçen sene," dedim. "Şükran Günü'nün ertesi gecesi. Birinin Towne Alışveriş Merkezi'nden çıkıp gidere bir şey fırlattıktan sonra arabayla uzaklaştığını mı gördün?"

Max omuz silkti. "Dediğim gibi."

"Bu kişi nasıl biriydi?" diye sordum.

"Görmedim."

Rahatlamıştım. Jean'i tanıyamazdı.

"Karanlıktı, yağmur yağıyordu ve bu kişi uzaktaydı, bir pardösü giymiş, şapka takmıştı. Kapkaranlıktı. Ama sen olduğunu sanmıyorum."

Kolunu bıraktım, ama onun dikkatini bile çekmedi. "Neden ben olmayayım?"

"Bu kişi daha kısaydı, sanırım. Orta boylu. Sen çok uzunsun."

"Kadın mıydı, erkek mi?"

"Kim bilir? İkisi de olabilir."

"Ama ben olmadığımdan eminsin."

Max yine omuz silkti. "Seni yıllardır görüyorum. Hiçbir şey yapmadın. Verandanda oturup bira içiyorsun. Ben çok katil tanıdım, çok da ölü gördüm; ben senin birini öldürdüğünü sanmıyorum. Ama bu benim düşüncem tabii."

Alınmam gerekirdi ama alınmadım. Haklıydı. Hukuk fakültesine gitmeme, evlenmeme, bir işim olmasına rağmen hiçbir şey yapmamıştım. Başımı hiç belaya sokmamıştım.

"Bu kişinin üzerinde ne vardı?"

"Koyu renk giysiler. Bir şapka. Bütün söyleyebileceğim bu."

"Ya arabalar? Onlar hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Bir tanesi büyüktü. Diğeri o kadar büyük değildi. Siyah değildi sanırım. Ama koyu renkliydi."

Bir dakika düşündüm. "Bu kişi hangi arabayla gitti?"

"Küçük olanla. Kusura bakma, daha fazla şey anlatamıyorum. Uzaktaydılar, ben de pek dikkat etmedim."

"Büyük araba ne oldu?"

"Ben oradan ayrılırken o hâlâ oradaydı. Ben zaten geçiyordum. Kalmadım yani. İki gün sonra aynı yerden yine geçtim, ama araba orada değildi."

"Peki, kanalizasyona ne atmış olabilir, Max? Gördün mü?"

"Hayır, ama bir tahminim var, seninkiyle aynı."

"Söylesene," dedim. Ama anlamıştım.

İnsan yerdeki bir deliğe bir şey atıyorsa, bu bulunmasını istemediği bir şeydir. Gazeteler polisin babanı öldüren silahı aradığını yazdı. Belki kanalizasyona bakarsan bulabilirsin. Ama bu benim düşüncem."

Onun gözlerinden olayları görür gibi olmuştum. Sanki orada bulunmuşum gibi. Elbette tabancaydı. Ya polis tabancayı bulduysa? Oyun bitti. Ama rastlantının böylesi beni hayretler içinde bırakmıştı. Ezra'yı Towne Alışveriş Merkezi'nde bulmuş olmaları kötüydü ama uzun zaman önce yaşanmış o feci günün hatırası sadece hatıraydı işte. Ama tabancayı polislerden önce bulmak için o tünele tekrar gidecek olmam ironikti. Allah yardımcım olsun.

"Bana söylemekle iyi ettin, Max. Teşekkür ederim."

"Polise söyleyecek misin?"

Yüzüne karşı yalan söyleyemezdim, o yüzden ona olabildiğince gerçeği söyledim. "Yapılması gerekeni yapacağım. Sağ ol."

"Sana şunu da söyleyeyim," dedi Max ve sesinde de bir mana vardı. Ona döndüm, yanımızdan bir araba geçerken. Gözleri arabadaydı, uzaklaşana kadar izledi; sonra bana baktı. "On dokuz yıldır bu şehirdeyim, Work, neredeyse yirmi. Bu süre zarfında on beş bin kilometre yürümüşümdür. Benimle yürümek isteyen tek insansın... benimle konuşan tek insansın. Bu senin için fazla anlam ifade etmeyebilir ama benim için ediyor." Paramparça elini omzuma koydu; gözlerini gözlerime dikti. "Bunu söylemek benim için çok zor ama bunun da söylenmesi gerekti."

"İyi adamsın sen, Max; tanıştığımıza seviniyorum." Elimi uzattım, bu sefer sıktı. "O zaman hadi," dedim. "Yürüyelim." Döndüm, ama gelmedi.

"Ben burada duruyorum," dedi.

Boş sokağa baktım. "Neden?"

Sarı evi gösterdi. "Burası benim evim."

"Ben de sandım ki..." Neyse ki çenemi tutabildim. "Güzel ev, Max."

Bir kusur arar gibi eve baktı, sonra da bulamayarak, tekrar bana döndü. "Annemden kaldı. O zamandan beri buradayım. İçeri gelsene. Verandada bira içelim."

Orada öyle hareketsiz dikilirken, onca yıl evimin önünden geçişini izleyip hakkında faraziyelerde bulunmuş olmaktan utandım. Bazı yönlerden ben de Barbara kadar kötüydüm. Bu gerçek benim kibrimi kırıverdi.

"Max?"

"Efendim?" Yüzünde artık o kadar çirkin gelmeyen bir gülümseme belirdi.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Önemli bir şey."

"İste bakalım. Bakarsın kabul ederim." Yine güldü.

"Başıma bir şey gelirse köpeğimi almanı istiyorum. Ona sahip çıkmanı, birlikte yürümenizi istiyorum."

Ne güzel bir hayat olurdu.

Max konuşmadan önce beni süzdü. "Eğer başına bir şey gelirse," dedi büyük bir ciddiyetle, "köpeğine bakarım. Biz dostuz, değil mi?"

"Evet," dedim, samimiyetle.

"İyi o zaman. Hiçbir şey olmayacak. Polise tabancayı söylersin, köpeğine de kendin bakarsın. Hadi gel. Sırf senin için bira aldım."

Verandasında oturup derli toplu bahçesini seyrederek şişeden bira içtik. Önemsiz şeylerden konuştuk; o kısa zaman boyunca yalnız değildim, tahminimce o da değildi.

19. BÖLÜM

Kemik arabada uyuyordu, güneşin altında kıvrılmıştı. Tepeye bir bakışta evin boş olduğu belli oluyordu, ama bununla yüzleşemiyordum; o vücut hâlâ sıcaktı. İşyerine gittim. Orası hâlâ Ezra'nın binası gibi geliyordu, oradan başlamanın daha kolay olacağını düşündüm.

Saat biraz ilerlemişti ve sokak boştu. Öfkeli olmak istiyordum ama mağdur gibi yürüyordum. Arka kapıdan girdim ve önce kendi ofisimi gördüm. Çekmeceler çekilmiş, dosya dolapları boşaltılmıştı. Dava dosyaları, şahsi evraklar, hepsi. Mali bilgilerim, tıbbi kayıtlarım, fotoğraflarım. Çok uzun zaman önce yazmış olduğum bir günlük bile. Bütün hayatım. Çekmeceleri kapattım, sesleri boş binada kırılan parmaklar gibi yankılandı. Dinlenme odasına baktığımda buzdolabımdan içecek almış olduklarını gördüm. Küçük, çizik dolu masanın üzeri teneke kutu ve ambalaj kağıtlarıyla doluydu, ayrıca oda sigara kokuyordu. Çöpleri hışımla avuçlayıp plastik poşete doldurdum. Dağınıklığın yarısını topladıktan sonra poşeti yere attım. Bir anlamı yoktu.

Ezra'nın ofisine çıktım. O da darmadumandı ama dağınıklığa aldırmadan halının köşesine gittim. Püskülünden tutarak halıyı kaldırdım. Her şey aynı görünüyordu: İkisi düzgün çakılmış,

ikisi eğilip ahşaba gömülmüş dört adet çiviyle tutturulmuş iki çökük döşeme tahtası.

Polislerin bunu bulmamaları bana büyük bir mutluluk verdi. İhtiyarın son sırrını ilk öğrenme hakkı bana aitti.

Çekiç bıraktığım yerdeydi, onu ve keseri kullanarak çivileri sökmeye çalıştım. Eğik olanlar çıktı ama diğer ikisi direndi. Keser iki tahta arasındaki boşluğa güçlükle sığıyordu ama sertçe çekince iki tahta da hayvani bir sesle çıkıverdiler. Onları kenara atıp kasanın üzerine eğildim. Hank eğer çilingir tutmak istemiyorsam şifre olarak Ezra için önemli bir önemli bir sayı kombinasyonunu kullanmamı söylemişti. Kaderin babam kıldığı bu ihtiyarın hayatını düşündüm. Onun için önemli olan neydi? Basit bir soru. Güç. Ayakta kalmak. Şöhret. Ama hepsi gelip paraya dayanıyordu.

Babamın çalışma odası milyon dolarlık evinin ortasındaydı ve masasının üzerinde tek bir fotoğraf vardı. O hep oradaydı, bir hatırlatıcı, bir üvendire olarak. Onu kaç kere bu fotoğrafa bakarken yakalamıştım? Bu fotoğraf onun kimliğiydi. Onca büyük başarılarına karşın babam özünde daima o dizleri yaralı çocuktu. Kara gözleri hiç değişmemişti.

Ben refah içinde doğmuştum ve ikimiz de onun kadar hırslı olmadığımı biliyorduk. Bu hırs onu güçlü kılıyor, ama aynı zamanda sertleştiriyordu. Acımasızlık onun gözünde bir faziletti ve bunun bende olmayışı, onun zayıf karakterli bir insana babalık yaptığının kesin kanıtıydı. Yani benim aradığım anlamken onun aradığı güçtü. Onun hayatı bir tırmanıştan ibaretti ve paraya dayanıyordu; temeli paraydı. Para sayesinde en iyi semtte bu evi almıştı. Parası sayesinde arabalar almış, partiler düzenlemiş ve siyasi kampanyalar yürütmüştü. Para bir araç, bir kaldıraçtı ve babam onu etrafındaki dünyayı ve insanları değiştirmek için kullanmıştı. Meslek hayatımı düşününce kolay yolu seçmiş olduğu-

mu görüyordum. Babam beni satın almıştı. Bununla artık yüzleşebilirdim. Belki de hepimizi satın almıştı, Jean hariç. Onun bedeli çok yüksekti ve eğilmek istemediği veya bunu beceremediği için kırılmıştı. Sonunda da Ezra bedeli ödemişti. Karma böyle bir şey olsa gerek.

Kasaya baktım. Bunu kazara keşfetmiştim, ömür boyu varlığından haberim olmayabilirdi de, yine de içime dert oldu.

Para ve güç.

Babamın ilk milyon dolarlık jüri ödülünü hatırladım. Ben daha on yaşındaydım, başarısını kutlamak için bizi Charlotte'a götürmüştü. Dişlerini puroya geçirmiş, restoranın en iyi şarabını ısmarlayışı hâlâ hatırımdaydı. Anneme dönerek, "Beni kimse tutamaz," demişti. Annemin yüzünü de hatırlıyordum, nasıl kararsız baktığını.

Biz değil. Ben.

Kolunu Jean'e dolamıştı ve o zaman fark etmemiştim ama şimdi düşündüğümde korkmuş olduğunu anlıyorum.

O hüküm daha başlangıçtı. Babamınki Rowan County'nin tarihindeki en büyük jüri ödülüydü ve basın babamı meşhur etmişti. Ondan sonra insanlar Ezra'yı arar olmuşlardı.

Haklıydı. Onu kimse tutamadı. Ünlü bir adamdı, bir ikondu ve egosu, şöhreti ve servetiyle birlikte şişiyordu. Bundan sonra onun için her şey değişti.

Bizim için de.

Hüküm gününü hâlâ hatırlıyordum. Jean'in altı yaşına bastığı gündü. Tarihi tuşladım. Olmadı. Tahtaları yerlerine koyup dört yeni çivi çaktım. Acele etmedim, çiviler tahtaya düzgün girdiler. Bir nefes koyuvererek halıyı düzeltip bıraktım.

Böylesi fazla kolay olurdu.

Odanın içinde dolaşıp çekmeceleri, ışıkları kapattım, tam ayrılırken telefon çaldı. Cevap vermeyecektim az kalsın.

"Cömert olmayacaksın!" Tara Raynold *Charlotte Observer*'daki işyerinden arıyordu. "Editörüm işe koyulmak üzere."

"Neden bahsediyorsun, Tara?"

"*Salisbury Post*'u gördün mü?" *Observer*'ın aksine, bu, öğleden sonra çıkardı. Çıkalı henüz bir saat olmamıştı.

"Hayır."

"Bir tane alsan iyi olur. Birinci sayfadasın, Work, tam bir adaletsizlik, işte o kadar. Ben bu hikaye için kendimi paraladım, tam çıkaracakken, Post'tan bir geri zekalı, polisin senin işyerine girdiğine dair bir telefon alıyor, gidip senin fotoğrafını çekiyor."

Sesim soğuktu. "Kusura bakma, zahmet verdim."

"'Polis öldürülen avukatının oğlunun eviyle işyerini aradı.' Başlık bu. İşyerinin önünde savcıyla birlikte fotoğrafınız var."

"Dört saat önceydi," dedim.

"Kötü haber tez yayılır ya. Metin kısa. Okumamı ister misin?"

Yani artık hikaye resmiyet kazanmıştı. Post'un elli bin abonesi vardı. Yirmi dört saate kadar *Observer*'da da çıkacaktı, onun da bir milyona yakın okuru bulunuyordu. Nedense hiç olmadığı kadar sakindim. İnsanın bir kere adı çıktı mı kaygıları daha somut hale geliyordu: hayat ya da ölüm – özgürlük ya da hapis. Diğer her şey önemini kaybediyordu.

"Hayır," dedim. "Okumanı istemiyorum. Moralimi biraz daha bozmak dışında aramanın başka bir sebebi var mı?"

"Evet. Bana minnet duymanı istiyorum. Çünkü şu anda iyilik yapan tek kişi benim."

"Ne için minnet duyayım?" diye sordum sertçe.

"Haber için," dedi. "Son kez aynı koşulla. Nereden duyduğunu kimseye söylemeyeceksin, ben de her şey bittikten sonra özel haber yapacağım."

Hemen konuşmadım. Birden şiddetli bir baş ağrısı başladı. Bu musibetlerin hiçbiri kendiliğinden başımdan gitmeyecekti.

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?" diye sordu Tara alaycı bir şekilde. "Varsa, söyle de ben çekileyim. Oyun oynamak zorunda değilim."

"Oyun filan oynamıyoruz, Tara. Biraz düşündüm sadece. Yorucu bir gündü."

Sesimdeki çaresizliği hissetmiş olmalıydı. "Tamam, anlıyorum. Biraz sabırsız bir insanım. Üzgünüm."

Sesi pek de üzgüne benzemiyordu. Ben de kısa konuştum. "Neyse," dedim. "Sen beni kullanıyorsun. Ben de seni kullanıyorum. Şahsi bir şey yok. Değil mi?"

"Kesinlikle öyle," dedi ilgisizce. "Haberim şu: Polis babanın neden o eski alışveriş merkezinde olduğunu öğrendi."

"Nasıl yani?"

"Mekan haciz edilecekti. Baban bankanın temsilcisi olarak tutulmuştu. Onda da anahtar vardı."

Bu beni şaşırttı. Babamın işlerinin hepsini bilmesem de, bu davadan haberdar olmalıydım.

"Mülk sahibi kim?" diye sordum.

"Onu araştırıyorum. Bir grup yatırımcı olduğunu biliyorum, bir kısmı buradan, bir kısmı değil. Orayı yıllar önce topu atmak üzereyken satın almışlar. Tadilat için milyonlar döktüler ama kiracı bulamadılar. Deli gibi zarar ediyorlardı, sonunda banka el koydu.

"Bağlantı kurma şansı var mı?" diye sordum. "Polis bunu inceliyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Ciddi misin?" diye sordum. "Ezra milyonlarca dolarlık bir haciz yapıyordu, o mekanda öldürüldü, ama polisler bir bağlantı kurmuyorlar, öyle mi?"

Tara'nın bir sigara yaktığını duydum. "Neden kursunlar, Work? Onlar adamlarını buldular." Nefes üfledi. Kırışık dudaklarını ve kırışıkların arasını dolduran parlak kırmızı ruju gözümün önüne getirdim.

"Hayır, bulmadılar," dedim. "Daha değil."

"Bu noktada ikinci haberimi vermem yerinde olur."

Bunun iyi bir şey olmadığını anladım. "Nedir?"

"Kesin değil, anladın mı? Ama söylentiye göre evinde seni suçlu gösterecek bir şey bulmuşlar."

"Mümkün değil," dedim.

"Ben sana duyduğum şeyi söylüyorum."

"Ama... bundan fazlasını biliyor olmalısın."

"Pek sayılmaz, Work. Sadece Mills'in zevkten dört köşe olduğunu biliyorum. Kaynağım aynen böyle dedi."

Ezra'nın ölümünden bu yana evime girip çıkan bütün insanları, partileri, yemekleri, sıradan ziyaretleri düşündüm. Jean oraya bir ya da iki kez gelmişti, Alex de öyle. Bölge savcısı bile. Tanrım, son on sekiz ayda şehrin yarısı o kapıdan geçmişti. Tara neden bahsediyordu?

"Benden bir şey saklıyorsun değil mi?" diye sordum. "Bu seferki önemli."

"Sana bütün bildiğimi söyledim. Olay budur." Uzun bir nefes daha çekince, bir şey daha ekleyeceğini anladım. "Sen bana her şeyi anlattın mı?" diye sordu sonunda.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey tabancada bitiyor, Work. Cinayet silahını istiyorlar. Bu konuyu bir daha düşündün mü?"

Max'ın yüzü gözümün önüne geldi ve o deliğin rutubetini hissettim. Benzinli çamur kokusunu duydum ve birden nefesim kesildi. Bir an unutmuştum. "Hâlâ bir iz yok," dedim sonunda Tara'ya.

"Demeç vermek ister misin? Hikayeyi senin tarafından vermek isterim."

Douglas'ı düşündüm. "Bunun için erken," dedim.

"Fikrini değiştirirsen beni ara."

"İlk seni ararım."

"Sadece beni ararsın, demek istedin."

"Tabii."

Sustu, neredeyse duman kokusunu burnumda duydum; mentollü içerdi.

"Dinle," dedi. "Ben kalpsiz bir kadın değilim. Ama işte otuz yılda bir iki şey öğrendim, mesela yazdığım hikayelerdeki insanlarla duygusal bağ kurmamayı. Şahsi bir şey değil. Sadece mesafemi koruyorum. Profesyonellik meselesi yani."

"Emin ol, gayet profesyonelsin," dedim.

"Buna gerek yoktu."

"Olabilir. Ama bugün etrafım profesyonellerle çevrili."

"Her şey yoluna girer," dedi, ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Masum insanlar sürekli hapse girerdi ve iyi insanların da kanı ötekiler gibi kırmızı akardı.

"Kendine dikkat et," dedi. Bunu söylerken bir an samimi geldi.

"Olur, sen de."

Hat kesildi, ahizeyi yerine koydum. Birden aklım bulandı. Ezra o gece neden o terk edilmiş alışveriş merkezine gitmişti ki? Karısı daha yeni ölmüştü. Ailesi dağılmak üzereydi. Onu kim aramış, fısıltı halinde neler konuşulmuştu? Gecenin köründe. Önce işyerine mi gitmişti, eğer öyleyse, neden? Babam siyah bir Lincoln Towncar kullanırdı, yani Max'ın bahsettiği büyük koyu renkli araba Ezra'nınki olmalıydı, ama öteki kimindi? Jean'in koyu renkli arabası vardı ama şehirde binlerce insanın arabası koyu renkliydi. Yanılıyor muydum? Babamın ölümünün başka bir sebebi olabilir miydi? Tahammül edemediğim için kaçındığım çirkin bir gerçeğe döndüm. Eski alışveriş merkezi oturduğum yerden bir kilometre uzaklıktaydı. Yıkımı neredeyse tamamlanmıştı ama otopark, altından geçen tünel, hâlâ duruyordu. Eğer Max haklıysa yani katil tabancayı gidere attıysa tabanca, hayatımı değilse de rüyalarımı bozan hatıralar gibi, hâlâ o korkunç yerde olmalıydı. Babamın son nefesinin varisi olabilmek için oraya dönmek zorunda kalacaktım, yapıp yapacağımı bilmiyordum. Ama başka şansım yoktu. Tabanca Ezra'nınsa tanırdım. Sonra da ondan kurtulurdum ki Mills onu asla Jean'in aleyhine kullanamasın. Peki ya onun tabancası değilse? Ya bir mucize eseri yanılmışsam ve tetiği çeken kız kardeşim değildiyse?

Vanessayı düşündüm, son gördüğümdeki yüzünün halini hayal ettim. Beni kovmuştu, gözlerinin yaşını başka bir adamın elleri silmişti. İstersem öne atılır mıydı? Beni bırakmaları için onunla olduğumu söyler miydi?

Söyleyeceğine inanmak zorundaydım. Ona ne kadar zarar vermiş olsam da o iyi bir kadındı.

Saat beşe geliyordu. Harabe ofise göz gezdirdim ve bir an orayı toplamayı düşünsem de bu benim hayatım olmadığı için hiç elimi sürmeden kilitleyip çıktım. Dışarıda bulutlar parçalanmış, aralarından kederli bir ışık süzülüyordu. Çevre işyerlerinden in-

sanlar çıkıyorlar, toplanıp evlerine, benim için büyük anlam ifade eden hayallerin benzerlerine gidiyorlardı. Kimse benimle konuşmadı. Kimse eliyle bir selam vermedi. Eve gidip arabayı boyası dökülen yüksek duvarlarla kurşun levha gibi renksiz pencerelerin altına park ettim. Ve nihayet içeri girdiğimde açık bir yaraya girmiş gibi oldum. Yatağımız didik didik edilmiş, masam karıştırılmış, giysiler yerlere saçılmıştı. Bütün odalar bu şekildeydi, ama her biri bir öncekinden beterdi. Gözlerimi kapattığımda Mills'in yavaş ve derin duhulüne dönmek üzere garaj yolundan ayrılırken yüzüne kondurduğu tebessüm hayalimde canlandı.

Evin içinde dolaştım, bir zamanlar şahsi ve özel olan şeylere dokundum, sonra mutfağa geçip bir şişe viskiyle bir bardak çıkardım. Dökerken şapırdadı ama aldırmadım. Kahvaltı masasına oturup şişenin yarısını içtikten sonra masada, önümde duran şeyi fark ettim. Bardağı masaya o kadar sert vurdum ki içindeki viski ağzından taşıp, Mills'in benim görmem için itinayla oraya yerleştirmiş olduğu gazetenin üzerinde yay şeklinde bir ıslaklık meydana getirdi.

Salisbury Post gazetesiydi ve ilk sayfada ben vardım. Beni sinirlendiren başlık değil, Mills'in gazeteyi benim için oraya koymuş olmasıydı. Ve bu basit hareketin maksadı canımı acıtmaktı. Beni evde, savunmasız yakalayıp elli sentlik bir gazeteyle yaralıyordu.

Bardağım duvarda parçalandı. Sonra ayağa kalktım.

Yazıyı yazan birçok gerçeği vermemişti ama ima, satır aralarında verilmiş sayılmazdı. Varlıklı maktulün oğlu inceleme altına alınıyordu. Kurbanı sağ gören son birkaç kişiden biriydi ve olay yerine girmeyi başarmıştı. Ayrıca on beş milyon dolarlık bir miras söz konusuydu. Çok değildi ama kamu gözünde suçlu duruma düşmek için yeter de artardı. Zaten kısa bir süre sonra komşu ve meslektaşlarımdan koparabildikleri nahoş bilgilerle birlikte daha fazla şey ortaya serilecekti.

Gazeteye tekrar baktım ve gelecekteki başlıklar gözümde canlandı.

Avukat yargılanıyor... iddia makamının dayanağı... Pickens cinayeti davasında jüriden suçlu hükmü çıktı... ceza bugün veriliyor...

Telefon çaldı. Açtım.

"Ne?" Kısa ve haşin.

Önce bir sessizlik oldu, kapandı zannettim. Ama sonra ıslak bir burun çekişi ve boğuk bir ağlama sesi geldi.

"Alo," dedim.

Ağlama. İç çekiş. Gözümde canlandırabileceğim kadar gürültülü bir inlemeye dönüşen bir nemli çaresizlik hışırtısı. Donuk ve ritmik bir vurma sesi duyunca, bunun kafasını duvara vuran veya sandalyesinde sallanan Jean olduğunu anladım. Kendi sorunlarım küçülüp yok oluverdiler.

"Jean," dedim. "Tamam, bir şey yok. Sakin ol."

Güçlü bir nefes alış sesi geldi, ciğerleri açlıktan ölmek üzereyken son bir nefes alma cesaretini bulmuşçasına. Hava içeri girdi, dışarı çıkarken adımı da getirdi ama güçlükle duyulacak kadar halsizce.

"Evet. Benim. İyi misin?" Sakin olmaya çalıştım, ama Jean'in sesi hiç bu kadar kötü gelmemişti. Onu çökük bir döşemede kanlar içinde yatarken ya da sıcak, pembe suda kan fışkırtırken düşünmekten kendimi alamadım. "Konuş benimle, Jean. Neyin var? Ne oluyor?"

Yine ıslak, boğuk soluklar.

"Neredesin?" diye sordum. "Evde misin?"

Yine adımı söyledi. Bir lanet, bir kutsama, bir yakarış gibi veya belki üçü birden. Sonra başka bir ses geldi, Alex'in sesi, ama uzaktan.

"Ne yapıyorsun, Jean?" Ahşap zemindeki ayak sesleri gümbürdeyerek yaklaşıyordu. "Kiminle konuşuyorsun?" Jean hiçbir şey söylemedi. Nefes alıp verişi bile durdu. "Work'le, değil mi?" diye sordu Alex, elimde tuttuğum ahize kadar sert bir sesle. "Ver şu telefonu bana. Ver."

Telefonu Alex aldı, bense telefonun içinden geçip onu dövmek istedim.

"Work?"

"Telefonu Jean'e geri ver! Hemen!"

"Sen olduğunu anlamıştım," dedi, sakin bir sesle.

"Alex, o kadar ciddiyim ki inanamazsın. Kardeşimle konuşmak istiyorum, hemen!"

"Şu anda seninle konuşması hiç uygun değil."

"Buna sen karar veremezsin."

"Jean şu anda ne yaptığını bilemeyecek kadar üzgün."

"Yine de buna karar vermek sana düşmez."

"Kime düşer, o zaman. Sana mı?"

Hiçbir şey söylemedim, o anda arkadan Jean'in ağlama sesi geliyordu. Kendimi çok çaresiz hissettim.

"Neler çektiğini biliyorsun, Alex. Onun geçmişini biliyorsun. Tanrı aşkına, yardıma ihtiyacı var onun."

"Evet, var, ama senin yardımına değil." Konuşmaya çalıştım, ama Alex sözümü kesti. "Bir şeyi açıkça belirteyim. Alex gazetede senin resmini gördüğü için üzgün, aptal şey. Üzülmesin de ne yapsın?"

O zaman anladım. Gazete haberi Jean'in suçluluk duygusunu artırmıştı. Babasını öldürmüştü ve ağabeyi onun suçunu üstleniyordu. Tabii darmadağın olacaktı. Dedektif Mills'le görüştüğü gün ihtimali görmüştü ama gerçeklik farklıydı ve bu onu mah-

vediyordu. Bu gerçeği görünce sersemledim. Ne yapacağımı bilmesem de ona yarardan çok zarar verebileceğimin farkındaydım. Zavallı Jean. Ne zaman huzura erecekti?

"Eğer ona bir şey olursa, Alex, seni sorumlu tutarım."

"Kapatıyorum ben. Buraya gelme."

"Ona onu çok sevdiğimi söyle," dedim, ama Alex kapatmıştı bile. Telefonu kapatıp mutfağımın köşesindeki kahvaltı masasına oturdum. Bir süre duvara baktıktan sonra başımı beşik gibi duran ellerime bıraktım. Her şey çöküyordu sanki – mutfak, içim – acaba bugün daha fazla acı çekmem mümkün müydü?

Başımı kaldırdığımda viski şişesini gördüm. Şişeyi alıp kafama diktim. Boğulacak kadar çok içtim. Boğazımın yanması üzerine gözlerimi kapattım, gözyaşı gibi gelen bir şeyi sildim. Garaj kapısının camında bir tıklama oldu. O tarafa baktım, irkildim ve diğer tarafta Dr. Stokes'un yüzünü gördüm. Bir an bakakaldım, Dr. Stokes kapıyı araladı. Gofre kumaştan bir ceket, beyaz gömlek ve kot pantolon giymişti. Beyaz saçı güzelce taranmıştı.

"Müsait olup olmadığını sormayacağım," dedi. "İçeri gelebilir miyim?"

Onun kırışık, sıcak ve samimi yüzünü görmek iyi gelmişti, içeri gelmesini işaret ettim. Abartısız hareketlerle içeri girdi. Sırtını kapıya dayayıp ellerini karnının önünde kenetledi. Gözleri mutfağı dolaştı ama kısa bir yolculuktu. Benim üzerimde biraz daha fazla durdu.

"Bardaklar nerede?" diye sordu. Ciddi ve zarifti, son derece sakindi. Dolabı işaret ettim, sesime güvenmeyerek. Mutfağın içine doğru yürüyüp yanımda durdu. Elini uzatacağını ya da sırtıma hafifçe vuracağını sandım. Oysa gazeteyi alıp katladı; sonra da devam etti. Kırık bardağımın parçalarının üzerinden geçip iki temiz bardak alıp içlerine buz koydu. "Zencefilli gazozun var mı?" diye sordu.

"Alttaki dolapta," diye cevap verdim, ayağa kalkarak.

"Otur, Work. Dayak yemiş gibi görünüyorsun." Masaya dönüp buzun üzerine viski döktü. "Viskiyle zencefilli gazozu sever misin?" diye sordu.

"Tabii. Evet." Ayaktaydım hâlâ. Dr. Stokes o kadar heyecansız görünüyordu ki her şey gerçeküstü geliyordu. Bana tekrar baktı ve içkileri hazırlamayı bitirdi.

"Bunu böyle şişeden içerek içini yakarsın." Bana bardağı uzattı. "Çalışma odasına gidelim mi?"

Uzun girişi geçip çalışma odasına girdik. Koyu renk ahşap döşemeli, yeşil duvarlı ve soğuk şömine başını yanlardan kuşatan bir çift ikiz deri koltuklara sahip, küçük bir odaydı. O kadar kasvetli görünmesin diye birkaç lambayı yaktım. Dr. Stokes karşıma oturup zencefilli viskisini yudumladı.

"Barbara burada olsaydı gelmezdim," dedi. Avucunu yukarı açtı. "Ama..."

"Gitti o," dedim.

"Öyle görünüyor."

Bir, iki saniye sessizce içtik.

"Karın nasıl?" diye sordum, bu koşullarda ne kadar saçma olduğunu bilerek.

"İyi," dedi. "Şurada bir yerde briç oynuyor."

Bakışlarımı bardağımdaki soğuk kahverengi sıvının derinliklerine indirdim. "Polis buraya geldiğinde evde miydi?"

"A, evet. Her şeyi gördü. Görmemek mümkün değildi ki. Kalabalıktılar ve uzun zaman kaldılar." Bir yudum içti. "Göl kenarında, seni pikabın içinde gördüm. Sana üzüldüm, evlat. Keşke yanına gelseydim, ama o anda öyle yapmak doğru gelmedi."

İhtiyar adama gülümsedim. "Muhabbetim sarmazdı seni, evet."

"Bu olanlara çok üzülüyorum, Work. Fark eder mi bilmiyorum ama, senin yaptığına inanmıyorum. Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa, tek yapman gereken istemek."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Biz senin dostunuz. Daima dostun olacağız."

Minnettarlıkla başımı salladım ve bir an sessizce durduk.

"Oğlum William'la tanıştın mı hiç?" diye sordum birden Dr. Stokes.

"Charlotte'da kalp cerrahı. Tanışmıştık. Ama en son dört, beş yıl önce görmüştüm."

Dr. Stokes bana, sonra da bardağına baktı. "Onu çok severim, Work, hayatımdan çok. O benim neşe ve gurur kaynağım."

"Doğrudur."

"Şimdi sabredersen, sana bir hikaye anlatacağım. Ders alınacak bir hikaye."

"Peki," dedim, şaşırarak.

"Marion'la birlikte Salisbury'ye ilk taşındığımızda senden daha gençtim ve Johns Hopkins'deki ihtisasımı henüz tamamlamıştım. Birçok açıdan tam bir ahmaktım, o zaman bunun farkında değildim ama tıbbı çok seviyordum. Her şeyiyle. Hevesliydim de, anlarsın, mesleğe atılmaya hazırdım. Marion'un tek isteği ise bir yuva kurmaktı. İhtisasımı bitirmemi sabırla beklemişti ama benim mesleğim için duyduğum hevesi o aile kurmak için besliyordu. Sonunda oğlumuz dünyaya geldi."

"William," dedim birden beliren sessizlikte.

"Hayır," dedi Dr. Stokes. "William değil." Bir yudum daha aldı, bardağındaki içkinin dibini getirip bardakta sadece buzları bırakarak. "Michael bir Cuma günü, sabah saat dörtte doğdu." Bana baktı. "Sen Michael'i tanımadın. Sen doğmadan çok önce-

di. Onu çok severdik. Çok güzel bir çocuktu." Acı acı güldü. "Tabii ben Michael'i sadece sınırlı zaman dilimlerinde görüyordum. Haftada birkaç kez, o da akşam yemeklerinde. Arada bir uyumadan önce masal okurdum. Cumartesi, hafta sonları oradaki parka giderdik." Başıyla tepenin aşağısındaki, ikimizin de çok iyi bildiği parkı işaret etti. "Çok çalışıyor, fazla mesai yapıyordum. Onu çok seviyordum, ama işte, çok meşguldüm. Alanında tanınmış bir cerrahtım. Sorumluluklarım vardı."

"Anlıyorum," dedim, ama beni duymamış olabilirdi. Duymamış gibi devam etti.

"Marion başka çocuklar da istiyordu, ama ben istemedim. Hem hâlâ tıp fakültesinin harcını ödüyordum hem de başka çocuk için vaktim yoktu. Çok meşguldüm. Bunu söylemek benim için zor ama gerçek bu. Marion bundan hoşnut değildi. Ama kabullendi."

İhtiyar adam tekrar önüne dönerken yüzünden kederli bir ifadenin geçişini ve buruşuk, kalın parmaklarının arasındaki bardağını yana yatırışını izledim. Buzların hafif hareketlerini seyrediyordu.

"Michael öldüğünde üç buçuk yaşındaydı. Kanser onu yedi ayda öldürdü." Sonra gözlerini bana doğru kaldırdı, gözleri kuruydu. Ama bu acısının belli olmasına engel değildi. "O ayların ayrıntısını sana anlatmayacağım, Work. İnsanın tahammül edemeyeceği kadar zor olduğunu söylemem yeterli. Kimsenin başına gelmesini dilemem." Başını sallayıp sustu. Tekrar konuştuğunda sesi zayıftı. "Ama Michael ölmemiş olsaydı William'a sahip olmazdık. Bunu söylemek de zor ve aslında genellikle bu konuda düzgün düşünemiyorum, bir alışveriş değil bu sonuçta. Michael artık bir hatıra oldu, gerçekleşmemiş bir vaat; ama Williams gerçek, neredeyse elli senedir öyle. Onsuz bir hayatı düşünemiyorum. Daha iyi de olabilirdi. Bilemem ki. Ama o benim oğlum, onu farklı şekilde düşünemem."

"Bunu bana neden anlattığınızı anlamıyorum, Dr. Stokes."

"Anlamıyor musun?"

"Kusura bakmayın. Aklım biraz karışık."

Uzanıp elini omzuma koydu. Elinin sıcaklığını ve yıpranmış, anlayan gözlerinin çekimini hissettim.

"Her acı bir gün diner, Work. Her zaman yeniden umut doğar. Oğlumun ölümü bana bunu öğretti; diğer yanda seni neyin beklediğini bilemezsin. Benim için bu William'dı. Senin için de başka bir şey olacaktır. İnançlı ol, yeter."

Sözlerini düşündüm. "Uzun zamandır kiliseye gitmedim," dedim ve Dr. Stokes ayağa kalkıp omzuma abanırken elinin güçlü kavrayışını hissettim.

Öyle bir inanç olması şart değil, oğlum."

Dış kapıda onu yolcu ederken, "Nasıl bir inanç o zaman?" diye sordum.

Dönüp kalbimin üzerine elini patpat diye vurdu. "Sana dayanma gücü veren herhangi bir inanç," dedi.

20. BÖLÜM

Saat sabahın dördüydü, hava soğuk ve nemliydi. O deliğe baktım, yerde kapkara bir yarık. Etrafı gri kalıyordu. O solgun ışıkta kendimi çıplak hissettim. Park sahasının kenarındaki otların arasına çömelmiştim. Eğrelti otuyla kaplı, dik yokuş aşağıdaki suya iniyordu. Rüzgarın sürükleyip tünelin ağzında biriktirdiği çöplerin çevresinden çağıldayarak akıyordu. Alışveriş merkezinden geriye kalanlar yüz metre uzaktaydı. Her şey gibi o da gri ışıkta bir garip görünüyordu. Dozer ve kamyonlarla çevrili yıkık bir kaleye benziyordu. Uzaktan sesler geliyordu ama burası sessizdi. Sadece suyun şırıltısı vardı ve on yaşındaki bir çocuğun konuşmasını andırıyordu. Gel, gir, kork.

Arabayı alışveriş merkezinin sınırlarını belirleyen lastik deposunun arkasına park etmiştim. Kapalıydı tabii ama park edilmiş başka araçlar olduğu için pikabım dikkat çekmezdi. İşe uygun giyinmiştim; koyu renkli giysilerle lastik çizmeler. Bir beysbol sopası taşıyordum, eğer tabancam olsaydı, onu da yanıma alırdım. Ayrıca ağır bir fenerim vardı ama pilleri zayıftı. Oraya varana kadar pilleri kontrol etmemiştim, ama yenilerini almaya gidersem hiç geri dönmeyebileceğimi biliyordum.

Dere park sahasının altından, durduğum yere çapraz akıyordu. Alışveriş merkezinin elli metre yakınından geçiyor, oradan

Innes Caddesi'ne kıvrılıyordu. Bana lazım olan, ilk sel gideriydi. Ezra'nın bulunduğu yerin tam karşısına denk geliyordu. Tabanca oraya atılmıştı. Giderin altında ne olduğunu biliyordum: atlar gibi bir beton raf ve sinirimi bozacak bir hatıra.

"Aldırma," dedim. "Uzun zaman önceydi."

Çalılığın arasına daldım. Bir kere düştüm ama hemen ayağa kalktım, sonra çok gürültülü bir şapırtıyla suya girdim. Dikenler yüzümü çizmişti ama fenerle sopa hâlâ elimdeydi.

Bu işe girmiştim bir kere, fazla uzun da kalamazdım çünkü düşük bir ihtimal de olsa polis gelebilirdi. Eğer orda bulunursam her şey biterdi. Bu yüzden karanlık ve tünel benim dostumdu, sığınağımdı, ama iki yüksek kıyı arasındaki rüzgarsız alanda soluğum hızlanmıştı.

Geri dönmeyeceğime yemin etmiştim.

Işığı yakıp alçak girişe doğru eğildim. Hatırladığımdan daha alçak ve dardı. Su ortadan akıyordu ve dibi hâlâ aynıydı, taş ve derin çamur. Işığı tünelin ilerisine doğru tuttum; uzanıp gidiyordu, yuvarlak ve ıslak, sonrası ise karanlıktı. İçerisi eski çöp ve kırık dal doluydu, bazı yerlerde sudan timsah sırtı gibi çıkan dar çamur kütleleri gördüm. Parmaklarımı duvarda dolaştırdım. Beton kaygan ve ıslaktı. Kan, gözyaşı ve çığlıklarla dolu hatıralar canlanıverdi. Sopayla duvarı yoklayarak yürümeyi sürdürdüm.

İki düzine adımdan sonra tünelin ağzı, küçükken raya koyup tren geçtikten sonra çakıldan çekip aldığım çeyreklik gibi donuk bir metale dönüştü. Yirmi adım daha atınca o bile kayboldu. Hayli ilerlemiş olmama rağmen nefes alıp verişim ve kalp atışım düzenliydi. Kendimi güçlü hissediyordum ve bunu yıllar önce yapmış olmam gerektiğini anladım. Bedava terapiydi bu, bir yanım beni neredeyse mahvedecek o serseriyi bulmak istiyordu. Ama bulamazdım artık.

Düşe kalka ilerledim ve her adım beni o çocukluk korkularından uzaklaştırdı. Ama giderin altındaki rafa vardığımda tabanca orada değildi. Bir an umursamadım. Cılız sarı ışık konisinde raf, kanla lekelenmiş gibi görünüyordu ve geçmiş karşımda bir hayalet gibi beliriverdi. O korkuyu, acıyı, hepsini tekrar yaşadım. Ama bu sefer mesele ben değildim, Vanessa'ydı. Gördüğüm, bacaklarındaki siyaha çalan yapışkan kan, bitkin gözleriydi, bana teşekkür ederken bir an görünüveren mavi parlaklıktı.

Tanrım. Bana teşekkür etmişti.

Başım döndü, sonra ellerimi betona koyarak, sanki geçmişi boğmak ister gibi sıkmaya başladım. Ama o sadece betondu, parmaklarım ise sadece etti. Oyun bahçesinde aynı hareketi tekrar tekrar yapmak isteyen bir çocuğu düşündüm. Ama çocuk değildim ve tekrar da yoktu. Bu yüzden bu olayı geride bıraktım. Olan olmuştu.

Feneri rafa koyup kolumla ağzımı sildim. Ellerimi suya daldırıp dibini taradım. Çamur ve taştan başka bir şey yoktu. Işık göz kırpmaya başladı. Işığın karanlıkla birleştiği yerde bir hareketlenme gördüm, fare. İki taneydiler, bir tanesi duvara dayanmış, diğeri akıntıya karşı yüzüyordu. Dizlerimin üzerine çöküp araştırma alanımı genişlettim. Orada bir yerde olmalıydı! Suya girdiyse, fazla uzağa gitmiş olamazdı. Fazla akıntı yoktu. Ama çöplerle kırık dalları tünelin içine kadar sürükleyen fırtınaları ve selleri düşündüm. Tabanca da sürüklenebilir miydi? Sallanarak ayağa kalktım, ışığı tünelin ilerisine tuttum; öbür uca kadar sekiz yüz metre vardı. Uzun bir yoldu.

Farelere baktım. Bir tanesi gitmişti. Diğeri sanki tiksintiyle bana bakıyordu.

Belki Max yanılıyordu. Belki burası doğru fırtına gideri değildi. Belki de tabanca burada değildi. Biri bulmuş olabilirdi. Burası esrar içmek için uygun bir yerdi. Buraya ara sıra gelenler olmalıydı.

Işığı suya tuttum, beton levhanın sağına soluna baktım. Yoktu.

Nefes nefese, betona oturdum, fener yine göz kırptı. Umursamadım. Sönsün, beni karanlıkta bıraksın. Artık tünelden korkmuyordum. Korkularım geçmişte kalmıştı. Soğuk, ıslak halde Vanessa'nın uzanmış olduğu yere parmaklarımı açarak koydum. Bu yeri hatırlıyor muydu acaba?

Sanmıyordum. Işığı duvarlara tuttum. Burası sadece bir tüneldi ve hatırda tutulmaya ihtiyacı yoktu. Sonra başımı kaldırıp baktım. Anlamam biraz zaman alsa da anladığım zaman yeni bir ümit uyandı içimde. Fırtına gideri doğrudan tünele akmıyordu; tünelin tavanına yakın bir yerde başka bir raf vardı. Derin görünüyordu.

Neredeyse iki büklüm olarak pis, ıslak levhaya tırmandım. Burası raftan öte bir şeydi, küçük bir tünel gibiydi. Duvardan bir, bir buçuk metre çıkıyordu. Ucundaki yağmur giderinde ışık gördüm. İçi döküntü doluydu: İnce dallar, kurumuş bitkiler, çöp. Uzanıp çekmeye başladım; bacaklarıma, levhaya ve dereye dökülmeye başladı. Çektikçe çektim. Daha çabuk çektim. Çıldırmış gibi. Dibe uzanamıyordum. Kolumu iyice uzatıp yüzümü betona yapıştırarak daha çok çabaladım. Kolumu iterken ağzım açılıyordu. Derken elime sert bir şey geldi. Parmaklarımla yakalayıp yakına çektim. İyice kavradım, aradığım şey olduğunu anladım ve çekip çıkardım. Tabancaydı. Max haklıymış.

Beton plakanın üzerinde çömeldim, ilkel insan gibi. Işığı tabancanın üzerine tuttum, Ezra'nın tabancası olduğunu hemen anladım. Benim tutmama hiç izin vermezdi, dokundurtmazdı bile, ama bu tabancayı çocukluğumdan beri tanırdım. Annemin suratına dayanan tabancayı nasıl unutabilirdim? Hususi yapım sedef kabzalı bir paslanmaz Smith&Wesson'du. Sedefin içinde gümüş bir madalyonda babamın isminin baş harfleri kazınmıştı. Bu tabancayla gurur duyardı ve bu, uzun zamandır bildiğim şeyi tasdik ediyordu.

Jean babamın tabancayı nerede sakladığını biliyordu.

Silindiri açtım: İki kovan, ikisi boş. Horozun oluşturduğu minik çizikleri gördüm. Onlara dokunurken, hayatımda koca bir delik açamayacak kadar minik olduklarını düşündüm. Tabancayı döndürdüm. Ağır, mat ve pisti. Tetiği çekersem ateş alacağından şüphem yoktu. Böyle bir hareketi, tam burada intihar etmemin basit şıklığını inkar edemeyerek bir an gözümde canlandırdım.

Silindiri yerine taktım ve birden keşfimin gerçekliği altında ezildim. Babamı öldüren araçtı bu, gördüğü son şeydi. Babamın gözlerini zihnimde canlandırmaya çalışırken sert metali saran parmaklarım ağrıdılar. Gözleri yalvarmış mıydı? Ayıplamış mıydı? Yoksa en sonunda bir sevgi pırıltısı mı göstermişti? Öz kızını, kendi tabancasını ona karşı kullanma noktasına getiren kader hakkında ne düşünmüştü? Sorumluluğu kabul mü etmişti yoksa son anda bile hafifsemiş miydi? Parmaklarımı silindirin üzerinde gezdirdim. Cevabı biliyordum ve bu bana acı veriyordu. Jean babamın hor görüsüyle yaşadı; babamın ona verebildiği tek şey buydu. Ne yazık.

Birden oradan çıkma ihtiyacı duydum, o farelerden, pis kokulardan ve hatıralardan. Tabancadan kurtulup bir sonraki adımımı düşünmeliydim. Ama önce bir bandana kullanarak tabancayı sildim. Silindirini yeniden açıp içini de temizledim. Bütün kovanları çıkarıp onları da sildim. Bunu yapmadıkları için elektrikli sandalyeyi boylayan çok insan görmüştüm. Sonra mermileri tekrar yerleştirip tabancayı bandanayla sardım.

Eğer polisler beni tabancayla bulsalardı Jean serbest kalırdı. En azından bu konuda bir ilerleme kaydetmiştim ama bu yeterli değildi.

Bu kasvetli yere son bir kez baktıktan sonra arkamı döndüm. Ayrılırken bir şey hissetmek istedim, ama hiçbir şey hissetmedim, beni yeniden, temiz havaya ve dünyayı olduğundan daha

iyi bir yer gibi gösteren aya taşıyan ayak seslerinin yankısı vardı. Duvar gibi yüksek kıyıların arasındaki o gümüşi yerde diz çöküp şükretmek istedim, ama yapmadım. Dikenlerin arasından yukarı tırmandım, tünelin tepesine çıktım, artık suyun sesi zor duyulan bir fısıltıydı.

21. BÖLÜM

Olay buraya kadar gelmişti. Cinayet silahı elimdeydi, gerçeğin ardında bir suç ortağı. Üstüm başım kirli, ıslak ve kanlıydı, polisler yapacağım şeyi yapamadan beni bulurlar diye korkuyordum. Burası tekin bir yer değildi. Henüz aranan bir adam değilim, ama ilmiğin ucundaydım ve eli kulağında olduğunu biliyordum. Babamın cesedi bulunalı beş gün geçmişti, ihtiyarın bana öğretmiş olması gereken hayatla ilgili şeyleri bu kısa süre içinde öğrenmiştim. Herkesin öldürecek yılanları vardır, derdi, ne demek istediğini anladığımı düşündüm. Ama insan yılanlarını onları görmeden öldüremezdi, bu da onun değinmeyi unuttuğu bir gerçekti.

Şehrin sekiz kilometre dışındaki köprünün üzerinde tek başıma idim. Güneş doğmak üzereydi, nehrin sesi duyuluyordu. Çok kararlı geliyordu sesi, gücünden yararlanabilirmişim gibi parmaklıkların üzerinden suya doğru uzandım. Parmaklarımı tabancanın üzerinde dolaştırdım, Jean'i düşünerek, onun için tetiği çekip gitmenin, hayatına devam etmeye çalışmanın ne demek olduğunu anlamaya çalıştım. Artık intihar teşebbüslerini anlayabiliyordum ve bunu ona söylemeyi ne çok isterdim. Zira bende kendimce o yoldan geçmiştim. Daha önce delice gelen şeyler artık anlam kazanmıştı. Unutmak. Boş vermek. Anlıyordum, bu

sözcüklerdeki cazibeyi ve sevecen merhameti anlıyordum. Zaten kaybedecek neyim vardı? Sevdiğim bir mesleğim mi vardı? Ailem mi? Sevdiğim kadının sevgisi mi? Sadece Vanessa'nın dayanılmaz yakınlığıyla bunun harika bir şey olabileceği inancı vardı elimde.

Sadece Jean vardı. Ailemin hayattaki son ferdiydi ve sırf bu nedenden ötürü onun için güzel bir şey yapabilirdim. Eğer burada kendimi bu tabancayla öldürürsem, Ezra'nın ölümünden beni sorumlu tutacaklardı. Dava kapanacaktı. Belki o zaman Jean biraz huzur bulabilirdi; Salisbury'den ayrılıp kendine yeni bir hayat kurabilirdi. Keşke ben de aynısını Vanessa'yla yapabilseydim.

Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. O hayatına devam etmişti, haklıydı da. O yüzden, canı cehenneme. Bir anlık cesaret.

Tabancanın horozunu kaldırdım, çıkan seste bir nihayetlik vardı.

Buraya bunu yapmak için mi gelmiştim? Hayır. Tabancayı bulmaya ve Jean'in aleyhine kullanılmasın diye Jean'e karşı kullanmaya gelmiştim. Ama bunu yapmak, sona erdirmek de doğru geliyordu. Bir anlık bir şey, gelip geçici bir acı, sonra Jean kurtulacaktı. Mills'in yasal ama haksız talebi yerine gelmiş, benim de hayatım nihayet iyi bir amaca hizmet etmiş olurdu.

Nehre baktım, doğan ışığın sudaki kurbağanın üzerine düşüp ona derinlik katışını seyrettim. Ağaçların üzerinde güneş altın tabak gibi parlıyordu, son güneşim. Dünya göz kamaştırıcı bir berraklık kazanıverdi, her şeyi görüyordum: Yeşil kırları, koyu renkli ağaçları ve çamurdan yılan gibi uzayıp giden nehri.

Namluyu çenemin altına dayadım, bastırdım ve tetiği çekecek cesareti toplamaya çalıştım. Gözümün önünden yüzler geçti. Annemi düşerken gördüm. Yıkılan Jean'i ve beni Ezra'nın gerçeğini kendi gerçeğim bellediğim için kınayışını. Cenazedeki

yüzünü, ben elini tutmaya çalışırken nefret dolu ifadesini gördüm. Sonra, bayılana dek dövülüp pis çamurun içinde hayvanca ırzına geçilen Vanessa'yı. Utanç o kadar şiddetliydi ki şimdi bile asit gibi yakıyordu. Bu utanç Vanessa'yı benden uzaklaştırmış, ben de buna izin vermiştim. En kötüsü buydu ve kendime yönelik kuvvetli tiksinti patlamasıyla, aradığım cesareti buluverdim. Sanki yanan bir parmağın altındaki tetik kımıldadı ve namluyu çeneme öyle sert bastırdım ki kafam arkaya yattı. Gözlerimi açıp yeniden gökyüzüne baktım. Tanrı'nın eli gibi üzerimde kavis çiziyordu, tek bir şahin kanatlarını açmış hareket etmeden uçmaktaydı. Üzerimde geziniyor gibi görünüyordu ama bana aldırır gibi bir hali yoktu. Daireler çizişini seyrettim. Sonra bir kez ötüp uzaklaştı. O anda, tetiği çekemeyeceğimi anladım.

Tabancayı çenemden çektim; parmağımda sallanıyordu ve o sessizlikte nihayet gözyaşlarım akmaya başladı. Yanaklarımı yakarak kucağıma döküldüler. Başımı kaldırmadan tabancayı aşağıdaki nehre attım. Omuzlarım sarsılarak dizüstü çöktüm ve alnımı soğuk metal raya koydum. Önce hatıralar ve hatalar için, olması gereken ama olmayan her şey için ağlarken, büyük ve korkunç bir gerçek kafama dank etti. Yaşıyordum ve o hayat için ağlıyordum. Elimde kalan tek şeydi, bu yüzden gözyaşlarım onun içindi. Sevindiğim için değil, ama var oluş için, şu anda bile ciğerlerimi yakan o nefes için ve çok kere gökyüzüne bakıp hatırlayabildiğim için.

Böylece orayı terk ettim. Yeni bir güç ve kararlılık, ümit gibi gelen bir şey kazandığımı hissediyordum. Arabayla giderken orada olan şeyi anladım. Yine dibe vurmuş ve bu sefer sıçrayabilmiştim. Cesaretim olmadığı için hayatta değildim, cesareti keşfettiğim için hayattaydım. Tetiği çekebilirdim ama çekmedim. Neden? Çünkü hayat kusursuz değildi, olmayacaktı da. Max bu konuda haklıydı.

Eve gittim. Garaj yolunun aşağısında durup posta kutusuna baktım. Hank için bıraktığım Alex'in fotoğrafı gitmişti, demek ki gelip almıştı. Onu kaçırdığım için bir bakıma sevindim; sesindeki şüphe dikkatimden kaçmamıştı ve gözlerinde de aynı şüpheyi görmeye dayanamazdım. Belki daha sonra, ama şimdi bitkin haldeydim.

Mutfağa girerken üzerime bir yorgunluk çöktü. Ayaklarımı zor taşıyordum. Evin boş olduğunu anladım, zaten başka türlüsünü beklemiyordum. Yemek yemek ve kahve içmek istiyordum ama sandalye çok rahat görünüyordu.

Barbara'nın küçük notlar yazarak ve telefonda arkadaşlarıyla konuşarak, gününün büyük bölümünü geçirdiği sandalyeye oturdum. Sanki oradaymış gibi, kokusunu, çalışılmış, sessiz keyif kahkahasını hissettim. Ayaklarımı masaya koydum. Pantolonum ıslak ve çamurluydu, ve Barbara'nın not defterini lekeliyordu. Uzun süre bu şekilde, telesekreterin göz kırpan kırmızı ışığına bakarak oturdum. Sonunda düğmeye bastım ve makinenin mekanik sesi on yedi adet mesajım olduğunu bildirdi.

On üç tanesi gazetecilerdendi. Onları sildim. Bir tanesinde Hank fotoğrafı aldığını bildiriyordu, üç tanesi de Barbara'dandı. Birincisinde sesi iyi geliyordu. İkincisinde nazikti. Ama üçüncü mesajda sinirliydi. Bağırmıyordu ama zapt edilmiş ses tonunu tanıdım. Nerede ydim? Soru buydu ve kafasında ne kurduğunu biliyordum. Vanessa'daydım.

Onun mesajlarını da silip saatime baktım. Saat 6:30'du, yeni bir gün. Uyumam imkansızdı, ben de kahve yapmaya karar verdim. Demliğe çeşmeden su doldururken telefon çaldı. Açmayarak telesekreterin devreye girmesini bekledim. Barbara'nın sevimli mesajı bitmeden musluğu kapatıp kahve makinesine yöneldim. Jean'in sesini duyunca dondum. Sesi zayıf ve gergindi, öncekinden de beterdi.

"Work, orada mısın?" çatlak bir ses. "Work, lütfen..." Öksürdü. Demliği lavaboya bıraktım, kırıldı. Telefonu kaptım. "Buradayım, Jean. Kapatma."

"Güzel," dedi, sesi zor duyulacak şekilde. "İyi. Ben..." Öksürmeye başladı. "Ben sana..."

"Jean. Ne? Seni duyamıyorum. Neredesin?"

"Ben sana diyecektim ki, seni affediyorum. Bunu unutma, olur mu?"

"Jean," diye bağırdım, birden telaşla. "Neredesin? İyi misin?"

Bir süre, sadece benim sesimle onun soluğunun sesi duyuldu. Yalvarmaya başladım. "Lütfen. Neler oluyor, söyle bana."

"Unutmayacağını söyle bana. Bunu duymaya ihtiyacım var."

Unutmayacağımı söyledim, nedenini anlamadan, sadece onun bunu duyması, benim de söylemem gerektiğini bilerek.

"Unutmayacağım."

"Seni seviyorum, Work," dedi, sesini güçlükle duyuyordum. "Alex seni yanıltmasın." Sesi gidip geldi. "Biz hep aileydik. Senden nefret ettiğim zaman bile."

O zaman onun ne yaptığını anladım ve dünya başıma yıkıldı.

Sonra yine fısıltı halindeki sesi geldi. "Kıymetini bilmeliydik. Ben kıymetini..."

"Jean!" diye bağırdım. "Tanrım!"

Kapattığını sandım, çünkü ben bağırdıktan sonra sessizlik oldu, ama sonra sesini yeniden duydum. Cılız bir gülüşe dönüşen, otların arasında esen rüzgar gibi ince bir hırıltı.

"Çok komik," dedi. "Tanrım." Sonra nefes aldı. "Ona söylerim."

Telefonun elinden düşüp yere çarptığını duydum, sonra da onun uzaktan gelen sesini. "Tanrım," dedi, ama artık gülmüyordu.

"Jean!" diye haykırdım. "Jean!" ama cevap vermedi. O korkunç sözler beynimde yankılandı: Allah'ın hakkı üçtür.

Telefonu kapatmadan masaya bıraktım. Cep telefonumla 911'i arayıp, sevk memuruna olayı anlattım ve Jean'in adresini verdim. Hemen bir acil durum sıhhi ekibi göndereceğini söyledi. Sonra da telefonu kapatıp Jean'in evini aradım, meşguldü. Demek ki evdeydi. Aynı çamurlu ayakkabıları giydim, anahtarlarımı alıp kapıdan uçarcasına çıktım. Pikapla o kadar hızlı gitmem mümkün değildi ama yollar boş olduğu için eve ambulanstan önce vardım. Koşarak verandadan geçerken gevşek tahtalar ayağımın altında titredi. Kapıyı yumrukladım, Alex'e seslendim, ama bakan olmadı. Sokağın karşısından bir köpeğin havlama sesini duydum. Kapının tokmağıyla kasası arasına bir tekme attım. Tahta içeri doğru parçalandı, karanlık ve küflü eve daldım, Jean'in adını bağırarak. Birden Alex yatak odasının kapısında belirdi. Üzerinde şort ve tişört vardı, saçları diken dikendi. Yeni uyandığı belliydi.

"Jean nerede?" diye sordum.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye bağırdı. "Kapımı mı kırdın?"

Üç adımda odayı geçip Alex'i omuzlarından tutup şiddetli bir şekilde sarsaladım. Dişlerinin takırtısı duyuldu.

"Jean nerede, Alex? Nerede?"

Alex elimden kurtulup yatak odasına geri girerek, elinde tüfekle yeniden göründü. Horozu çekip tüfeği bana doğrulttu.

"Defol evimden, Work, yoksa gövdende delik açarım."

Aldırış etmedim. Benim için tüfek önemsizdi, daha önce hiç görmemişim gibi. "Bana bak, Alex. Jean'e bir şey oldu. Beni aradı. Başına bir şey geldi. Nerede o?"

Sözlerim onun sinirini yok etti ve Alex tüfeği indirdi. "Ne diyorsun sen?"

"Galiba kendini öldürmeye çalışıyor."

Yüzünde bir kararsızlık ifadesi belirdi. Gözleri evde dolaştı. "Bilmiyorum," dedi. "Yatakta değil."

"Nasıl yani? Hadi, Alex."

"Bilmiyorum. Ben uyuyordum. Sen uyandırdın. Yatakta yok."

"Telefonunuz açık. Burada olması gerek."

"Geceleri açık bırakırız."

Küçük evde göz gezdirdim. Sadece yatak odası, mutfak, banyo ve bulunduğumuz oda vardı. Bütün odalara baktım ama Jean hiçbirinde yoktu.

"Arabası," dedim, mutfak penceresine koşup tozlu perdeyi savurarak. Ama sadece Alex'in arabası, topraktan biten otlar ve Jean'in arabası durması gereken yerde yağlı leke vardı.

"Kahretsin! Burada değil." Alex'e döndüm, tüfeğini televizyonun üstüne koymuştu. "Nerede olabilir? Düşün, Alex."

Ama o ne yapacağını bilmez halde, kararsızca dikiliyor, başını sallayıp kendi kendine mırıldanıyordu. "Öyle bir şey yapmaz. Bensiz yapmaz." Alex koluma uzandı, hiddetli gözlerle. Sesi sakindi. "Jean yapmaz. Beni bırakmaz."

"Günaydın. Bıraktı bile. Nereye gitmiştir, söylesene!"

Alex başını sallayıp duruyordu, o sırada birden kardeşimin nereye gittiğini anladım.

"Jean'in cep telefonu var mı?" diye sordum.

"Evet."

"Aman Tanrım. Ezra'nın evinde."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte." Zihnimde düşünceler birbirini kovalar halde, kapıya yöneldim. "Ezra'nın adresini biliyor musun?"

"Evet."

"911'i ara, oranın adresini ver."

"Sonra?"

"Burada kal, belki ambulans gelir. Gelirlerse, onları Ezra'nın evine getir."

"Hayır," dedi Alex. "Bana ihtiyacı var. Yanında olmam lazım."

"Bu sefer değil."

"Bana engel olamazsın, Work."

Kapıya döndüm. "Beni aradı, Alex. Seni değil."

Alex bu sözler altında ezildi, ama onun acısından bir zevk almadım. Yine de, söyleyecek bir sözüm daha vardı.

"Seni uyardım, Alex. Yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim, bunun sorumlusu sensin."

Sonra kapıdan çıkıp pikaba koştum. Babamın evi birkaç kilometre mesafedeydi ama yollar araba kaynıyordu. Sarı çizgiyi ihlal ederek 50 km hız sınırında 120 km ile gittim. Tren raylarında rüzgarla yarıştım, tek yönlü yola tersten girdim ama epey kestirmeden gitmiş oldum. Kıç atarak garaj yoluna girdim, çalılıklardan birinin ucunu kırptım ve Jean'in arabasının arkasında durdum. Koşarak arka kapıya dalınca çarparak geri fırladım. Kilitliydi. Kahretsin! Anahtarlarımı ararken, arabada bıraktığımı hatırlayarak almak için geri döndüm. Anahtarı alıp kapıyı açtım. İçeri girip ışıkları yakarken bağırıyordum. Adı mermer döşemelerde yankılandı, koridorlarda koştu ve tekrar bana döndü; benim sesim dışında evde çıt yoktu. Mutfağa, oradan çalışma odasına, oradan bilardo odasına koştum. Zaten büyük olan ev, sanki bu

sefer daha da genişlemişti. Jean her yerde olabilirdi, yukarıdaki yatak aklıma geldi; ama o anda jetonum düştü ve giriş salonuna koştum.

Köşeyi döndüğümde onu merdivenin dibinde buldum. Hareketsiz yatıyordu, bembeyazdı, altındaki halı kanla sırılsıklam olmuştu.

Yanına çöktüm, dizlerimi kanına batırarak. Bilekleri uzun dikey kesiklerle açılmıştı. Halının üzerindeki parlak ve kırmızı jileti gördüm.

Kesiklerden hâlâ hafifçe kan geliyordu. Adını seslendim. Cevap vermedi. Ayakkabılarını koparırcasına çıkarıp bağcıklarını alarak kollarına bağladım. Kan akışı durdu, nabzını ölçmek için çenesinin altındaki atardamarı aradım ama bulamadım. Biraz daha bastırarak damarı yakaladım. Zayıf da olsa nabzı atıyordu, içimden Tanrı'ya şükrettim. Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum; bu konuda bilgisizdim. Kollarını yüksekte dursunlar diye önünde kavuşturdum, sonra başını kucağıma koyarak elimden gelen en iyi şekilde sarıldım.

Yüzünü inceleyerek umut için bir sebep aradım ama kanı çekilmiş, ince porselen gibi bembeyazdı. Kapalı gözkapaklarının derisinin altındaki mavi damarlar görünüyordu, yıpranmış gibiydiler. Ağzı gevşekçe açılmıştı, çatlak dudaklarının ısırdığı yerlerinde parlak kırmızı yarımaylar vardı. Yüzü gevşek, hatları sarkmıştı ama yine de aynı Jean'di, kız kardeşim. Ne güzel gülerdik birlikte. Eğer yaşarsa hayatını güzelleştirmeye yemin ettim. Bunu bir şekilde yapacaktım çünkü böyle bitmesine izin veremezdim.

Yüzündeki saçı çekip onunla konuştum. Sözlerimin özürden öte anlamı yoktu; o saatler gibi uzayan dakikalarda neler söylediğimi daha hiç hatırlayamadım, ama beni terk edip gitmemesi için ona yalvarmış olabilirim.

Sonra gürültüler geldi, tekerlekli sedyenin takırtısıyla, sakin, idareli sesler. Tanımadığım eller vücuduma dokundular, beni uzaklaştırıp izleyeyim diye bir yere diktiler. Jean'in etrafı beyaz giysili adamlarca sarıldı, bileklerini bağlayıp koluna bir iğne yaptılar ve kalan azıcık ısısı vücudunu terk etmesin diye sarıp sarmaladılar. Biri bana turnikelerin bana ait olup olmadığını sordu, ben de başımla onayladım. "Hayatını bunlar kurtarmış," dedi adam bana.

Ellerimle yüzümü kapattım ve yaşayacağına inanma cüretini gösterdim. Başımı kaldırdığımda Alex oradaydı. Sevgilisinin hareketsiz bedeninin üzerinden gözlerime bakıyordu. Eski gurur, öfkesi ve gücü geri gelmişti ama o anda aynı düşünceyi paylaşıyorduk: Jean yaşarsa, bu benim sayemde olacaktı ve Alex bunu bildiğini gözleriyle ve sanki geri alamayacağı sözleri durdurmak istermiş gibi ağzında dalgalandırdığı parmaklarıyla itiraf ediyordu. Ama ben yine de başımı salladım, o da başını sallayarak karşılık verdi.

Jean'i sedyeye koydular ve kendi seçtiği o yerden çıkardılar. Bir an Alex'le yalnız kaldım, duvara dayanarak oturduğum yere geldi. Çenesi kapalı dudaklarının altında sağa sola oynuyor, söyleyecek söz ararken yumruk yaptığı elleri kalçalarına vuruyordu.

"Hastaneye gidecek misin?" diye sordu nihayet.

"Evet. Sen?"

"Tabii."

Başımı salladım, yere baktım ve ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

"Sence iyileşecek mi?" diye sordu.

Soruyu düşündüm. "Bence yaşayacak," dedim. "Sağlıkçılar öyle düşünüyorlar." Sustum, yüzüne baktım, ağlamıştı. "Sence iyileşecek mi? Yani... ne demek istediğimi biliyorsun."

"Güçlüdür o," dedi Alex. "Atlatacaktır. Ama bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ben hep sandım ki... Biz hep..."

Sesi giderek alçaldı ve burnunu sildi. Jean'in evinde söylemiş olduğu bir şey aklıma geldi ve anladım ama bu anlayış beni ürpertti.

"Hep birlikte gideceğinizi mi söylerdiniz? Bu mu?"

Alex darbe yemiş gibi geriledi. Sert zeminde kanlı bir ayak izi bırakmıştı, küçücük bir ayak. Çizgileri bile belliydi.

Ona aklımdaki şeyi söyledim. " 'Bensiz yapmaz.' Böyle söyledin. Ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum."

Öfkem kabararak ayağa kalktım. "Bu konuda konuştunuz mu? Beraber yapmayı? Bunu mu demek istiyordun?

"Hayır." Bir adım daha geriledi.

"Ona böyle mi yardım ediyordun? Ha?" Bağırdım. "Desene hayatta olması bir mucize ve seni değil, beni araması da şaşırtıcı değil."

Alex hareketsizdi, duruşunda ve sesinin tonunda ani bir kararlılık belirdi. Artık savunmada değildi, öfkeliydi. Yeniden her zamanki Alex oluvermişti.

"Öyle değildi," dedi.

"Bu bir yardım çağrısıydı, Alex ve beni aradı. Neden öyle yaptı? Neden seni aramadı?"

"Sen nasıl olduğunu bilmezsin, sen anlayamazsın. Şımarma hemen. Hepiniz aynısınız."

"Kim?" diye sordum. "Erkekler mi? Heteroseksüeller mi?"

"Pickens erkekleri," diye cevap verdi Alex. "Bütün erkekler. İstediğini seç. Ama özellikle de sen ve cehennemin dibine gidesice baban."

"Açıklar mısın?" dedim.

"Senin bizi yargılamaya hakkın yok."

Sesimi yükselttim. Sinirlenmiştim. Korkmuştum. Yaptığı kıyaslamaya da tahammül edemiyordum. Kız kardeşimi ambulansa gönderdiğim, boş kapıyı gösterdim.

"Hakkım var," diye bağırdım. "Lanet olsun sana, Alex. Hakkım var. O bana bu hakkı verdi, sen bunu değiştiremezsin. Eğer Jean yaşarsa ki dua et yaşasın o zaman kimin hakkı olduğunu göreceğiz. Çünkü o zaman ona gereken yardımı aldırtacağım."

"Eğer burada olursan," dedi Alex ve gözleri iğrenç bir şekilde parladı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

Alex suratını asarak omuz silkti. "Başka dertlerinin olduğunu söylüyorum sadece."

"Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Meydanda olanı söylüyorum. Tiradını bitirdiysen ben hastaneye Jean'in yanına gidiyorum. Ama şunu unutma." Yaklaştı. "Benim üzerinde asla hükmün olmadı, asla ve ben buradayken, Jean'in üzerinde de hiçbir hükmün olmayacak."

Alex'e, onun bastırdığı öfkesine baktım, kendiminkinin söndüğünü hissettim. Bu noktaya nasıl gelmiştik?

"Beni sevdiğini söyledi, Alex. Her şeye rağmen ağabeyini hâlâ seviyor. Gördüğün gibi onun üzerinde hakimiyet kurmama gerek yok. İstemiyorum zaten. Beni aradı, ben de gelip hayatını kurtardım. Tıpkı seni tanımadan önce yaptığım gibi. Bunu düşün biraz. Sonra ikimizin de çok sevdiğimiz bu insana yardım etmek için ne yapabileceğimize bakalım." Alex'in geri adım atmasını beklemek için saf olmam gerekirdi.

"Ben bunu kastetmedim Work, bunu sen de biliyorsun. Bu avukat ağızlarını bırak."

Dönüp çıktı, çıplak ayaklarıyla ses çıkarmadan. Kapının çarpma sesini, arabasının uzaktan gelen sesini duydum, sonra da uzun zamandır bildiğim büyük evde gerçekten tek başıma idim. Jean'in telefonunu görüp aldım. Üzerindeki kurumuş kana baktım, sonra da kapının yanındaki sehpanın üzerine koydum. Hastaneye gitmemem gerektiğini düşündüm ama Jean'in yaşayıp yaşamaması benim orada olup olmama bağlı değildi; ayrıca o kadar yorgundum ki tekrar Alex'le uğraşamazdım. Yukarıdaki yatağı, kar beyazı çarşafı düşündüm; üzerine yatıp temiz çarşafa dokunmak ve yeniden çocuk gibi davranmak, bütün dert ve tasalarımdan sıyrılmak istedim. Ama yapamazdım; ben artık eşki ben değildim, ne çocuktum ne de hilekar. Bende yere, kardeşimin kurumaktaki kanının yanına uzandım.

22. BÖLÜM

Hastanede bana onun yaşayacağını söylediler. Bir dakika gecikmiş olsaymışım kurtulamazmış. Bu kadar hassas bir ölçü, yaklaşık yetmiş kalp atışı.

Yanına bir seferde en fazla bir kişi girebiliyordu, o yüzden hemşireye Alex'den beş dakika izin istettim. Koridorda birbirimizin yanından geçtik ve birbirimize karşı nazik olmaya çalıştık. Garipti, parlak, beyaz ışıkta ikimiz de mağdur gibi görünüyorduk.

"Nasıl?" diye sordum.

"Kurtulacağını söylüyorlar."

"Beyninde hasar kalacak mı?"

Alex başını hayır anlamında salladı, ellerini pis pantolonunun ceplerine biraz daha sokarak. Ayak parmaklarının arasında Jean'in kuruyan kanını gördüm. "Kalmayacağını düşünüyorlar, ama kesin bir şey söyleyemiyorlar."

"Avukatlara benziyorlar, desene," dedim, ama Alex gülmedi.

"Evet."

"Bilinci yerine geldi mi?"

"Hayır."

"Dinle Alex. Jean uyandığında birbirlerinden nefret eden değil, birbirlerini sayan insanlar görmeli. Bunu ondan esirgemeyelim."

"Yani numara yapalım."

"Evet."

"Bunu Jean için yapacağım, ama aramızdaki sınır çizildi. Rol yapmam seni aldatmasın. Sen ona zararlısın, o öyle görmese bile."

"Benim tek ilgilendiğim, onu iyileştirmek ve insanların onu sevdiğini bilmesini istiyorum."

Alex koridora baktı. "Ben kahve almaya gidiyorum. On dakikaya kadar dönerim."

"Tamam. Sağ ol."

İki adım atıp döndü. "Seni vurmazdım," dedi. Bu sözü beni şaşırttı. O ana kadar elindeki tüfeği unutmuştum. "Teşekkürler," dedim.

"Bilmeni istedim."

Jean'in odası yine bir başarısız intihar teşebbüsünden sonra uyandığı hastane odasının aynısıydı. Çelik parmaklıkları, sert örtüleri ve nedense renksiz görünen parlak bir pikesi olan yatak dar ve vasattı. Vücuduna, monitörlerin ışığı altında yeşil görünen borular sokulmuştu ve perdeler kapalıydı. Yatağın etrafını dolaşıp perdeleri açtım. Sabah ışığı ılıklık veriyordu ve Jean bu ışıkta balmumundan bir heykel gibi solgun ve eksik görünüyordu. Onu eritip başka bir şekil vermek istedim; ama o meziyetten yoksundum ve namluyu hâlâ çenemin altında hissedebiliyordum. Ancak o zaman ikimizin ne kadar yakınlaşmış olduğumuzu anladım ve başında dikilirken, olan bitenlere bir anlam vermeye çalıştım. Tek bildiğim yaşadığımızdı, büyük ama yalnız bir gerçek. Oturup onun elini tuttum. Yüzüne baktığımda onu bana bakarken buldum. Dudakları kımıldadı, biraz daha yaklaştım.

"Yaşıyor muyum?" diye sordu fısıltıyla.

"Evet," dedim çatlak bir sesle. "Yaşıyorsun." Dudağımı ısırdım. O kadar güçsüzdü ki. "Az kalmıştı."

Başını öbür tarafa çevirdi, ama ben sıkıca gözlerinden akan yaşları görmüştüm. Alex döndüğünde yine uykuya dalmıştı, bu konuda tek kelime etmeden odadan çıktım. Belki bencildim. Umurumda değildi. Uzunca bir zaman koridor duvarına yaslanarak durdum. Hastaneden ayrılmadan önce odanın küçük, telli kapısından içeri baktım. Perdeler yine kapatılmıştı ve Alex az önce benim oturduğum yere oturmuş, Jean'in elini tutuyordu. Jean kımıldamamıştı; yüzü duvara dönüktü. Hâlâ uyuyup uyumadığını merak ettim. Bana çevirdiği gibi Alex'e de yüzünü çevirir miydi? Yoksa ben ancak hayatının sonunda kabul görürken, Alex gerçekten onun hayatı mıydı?

Tam gidecekken, Jean'in kımıldadığını gördüm; döndü, Alex'i gördü ve yüzünü elleriyle kapattı. Alex bir şey söyledi, Jean titremeye başladı. Sonra Alex ayağa kalkıp onun üzerine eğildi; yüzünü Jean'in yüzüne bastırdı ve ikisi de hareketsizleştiler. Ben, bahtsız ailemizin istenmeyen üyesi olarak oradan ayrıldım.

Asansörde yalnızdım ama giriş katta kapısı açılınca Dedektif Mills'in çıkışın yanında durduğunu gördüm. Pencereden dışarı bakıyordu ama beni beklediğini biliyordum. Ona doğru yürüdüğümde kaldırıma park etmiş bir ekip arabası gördüm. Resmi giysili bir memur, eli tabancasının kabzasında, motor kapağına dayanmıştı. Genç ve hevesli bir görünümü vardı.

"Benim için mi geldin?" diye sordum. Mills sesime dönüp beni süzdü. Üstüm kan lekeli ve kirliydi. Benim yanımda her santimi adaletin belgesi gibi görünüyordu; ayakkabıları pırıl pırıl, pantolonunun pilileri düzgündü. Konuştuğunda burnuma diş macununun kokusunu aldım.

"Evet," dedi.

"Ya o?" dışarıdaki genç memuru gösterdim. Mills omuz silkti ama cevap vermedi.

"Ucuz gösteriler bunlar," dedim. "Gerek yok."

Dışarıdaki polis arabasına binip gitti. Ne Mills'e, ne bana baktı. Mills polisin gidişini izledikten sonra bana döndü.

"Biraz sazansın, değil mi, Work?"

"Neyse."

Gülümsedi. "Onun benimle geldiğini söylemedim ki."

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Kız kardeşini duydum," dedi. "Senin de burada olacağını tahmin ettim."

"Düşüncen için teşekkürler." Sesimdeki acılığı gizleyemedim.

"Alay etmen gereksiz."

"Seni çekemem, dedektif. Havamda değilim. Burası da yeri değil. O yüzden izninle."

Etrafını dolaşarak dışarı çıkıp park sahasına gittim. Hava ısınmıştı, gökyüzü açık ve maviydi. Kırpılmış çalılığın ardındaki yolda trafik yoğundu ve etrafımda insanlar deviniyorlardı ama Mills'in arkamda olduğunu hissettim. Topuklu ayakkabılar giymişti ve adımları gürültülü, hızlıydı. Beni o kadar kolay bırakmayacağını biliyordum, o yüzden hızla dönüp onunla yüz yüze geldim.

"Ne istiyorsun, dedektif?"

Biraz ötemde durdu, tabancasının namlusu yine ceketinin altından burnunu çıkarmıştı. Yine soğukça gülümsedi.

"Konuşuruz diye umuyordum. Seninle görüşmem gereken bazı şeyler var. Belki senin de söylemen gereken şeyler vardır. Her halükarda şu anda yapacak daha iyi bir işim yok."

"Benim var," deyip döndüm.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Mills.

"Ne?" Geri döndüm.

"Yüzün kesilmiş."

Bir günah işlemiş gibi parmaklarımı yüzümde gezdirdim. "Çizik," dedim. "Çizilmiş."

"Nasıl oldu?" diye sordu Mills önemsemeden.

"Ormanda yürüyüşe çıkmıştım."

Başını başka tarafa çevirip başını salladı. "Bu çamurları da orada mı üzerine bulaştırdın?" diye sordu.

"Bir yere varacak mısın?"

"Ormanda ne işin vardı?"

"Ceset gömüyordum."

"Hâlâ dalga geçiyorsun demek?" dedi Mills kınayıcı bir tarzda.

Bu sefer ben omuz silktim.

"Belki bu tartışmayı merkezde yapmalıyız."

"Merkez," diye tekrarladım kayıtsızca.

Mills önce otoparka baktı sonra bakışlarını derin mavi gökyüzüne çevirdi. Sonra aynı yüz ifadesiyle bana baktı.

"Daha üretken olabilirim," dedi.

"Tutuklama emrin var mı?" diye sordum. Mills kafasını salladı. "O zaman cevap, hayır."

"Demek babanın vasiyetini hiç görmediğini iddia ediyorsun?"

Bu ani soru beni şaşırttı; hazırlıksız yakalanmıştım ve soruyu sorarken yüzüne bir perde indi. Tehlike sezdim. "Niye sordun?"

Mills omuz silkti. "Daha önce bana öyle söylemiştin. Bütün bilgilerimin doğruluğundan emin olmak istiyorum. Vasiyeti hiç görmediğini, içeriğini bilmediğini söylemiştin. Doğru mu?"

Ne istediğini anlamıştım. Vasiyete dair bilgi âmildi. Birden beynimde alarm zilleri çalmaya başladı. Polisler avukatlara benzerlerdi. En iyi sorular zaten cevabını bildikleri sorulardı.

"Bunu konuşmak için hazır değilim. Kız kardeşim kendini öldürmeye çalıştı. Kanı henüz üzerimde."

"Ben sadece gerçeği istiyorum, Work. Herkes gibi.

"Ben senin ne istediğini biliyorum, dedektif."

Düşmanlığımı anlamazdan geldi. "Öyle mi?"

"Eğer gerçeği istiyorsan, gidip alışveriş merkezinin haczine baksana. Orada da milyonlar dönüyor – işin içinde de öfkeli yatırımcılar ve babam var. Adam o alışveriş merkezinde öldürüldü yahu. Bunu alakasız mı buluyorsun?"

Mills kaşlarını çattı. "Senin bunun farkında olduğunu bilmiyordum."

"Bilmediğin başka şeyler de olabilir. Sen bunu inceliyor musun? Yatırımcıların kim olduklarını biliyor musun bari?"

"Bu soruşturmayı uygun gördüğüm şekilde yürütürüm."

"Orası kesin."

"Bana ukalalık yapma, Work. Eline bir şey geçmez."

"O zaman sen de gözlerini aç, işini yap!"

Sesi alçaldı. "Baban sadece bir elçiydi. Onu öldürmek haczi durdurmazdı. Sen avukatsın. Bilmen gerek."

"Cinayetler nadiren soğukkanlılıkla işlenir; insanlar genellikle duygusal haller içindeyken öldürürler. Nefret, öfke, intikam, ihtiras. Olaya karışanları tanımıyorsan, bu ihtimali nasıl göz ardı edebilirsin? Başka milyonlarca sebep olabilir."

"Bir tanesini unutuyorsun," dedi Mills.

"Ne?"

"Tamahkarlık," dedi Mills.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Evet. Şimdilik."

"İyi," dedim. "Banyo yapmam lazım." Arkamı döndüm.

"Şehirden ayrılma," diye seslendi Mills arkamdan. Topuklarımın üzerinde dönüp hızlı adımlarla yanına gittim.

"O küçük oyunlarını oynama bana, dedektif. Ben de sistemi biliyorum. Beni tutukla ya da tutuklama, ama tutuklayana kadar, istediğim gibi gider gelirim."

Gözünde bir ışık parladı ama hiçbir şey söylemedi; arabanın yanına gittim ve kapıyı Mills'in ve bütün temsil ettiklerinin suratına çarptım. Küçük yer çamur, benzin ve kan kokuyordu, ama onun mide bulandırıcı, tatlı diş macunu kokusu hepsini bastırıyordu. Motoru çalıştırıp otoparktan çıktım. Eve varana kadar Mills'in arkamda olduğunu fark etmedim. İstediğim gibi gidip gelebilirdim ama son sözü illa o söyleyecekti.

Arabayı park edip dışarı çıktım. Mills posta kutumun yanında durdu. İki kere kornaya basıp devam etti ama ayrılmayıp gölün yanındaki sokağa park etti. Ben onu gördüm, o da beni gördü, ben içeri girene kadar böyleydi. Mutfakta kollarım titreyene kadar tezgahın kenarını sıktım. Ellerimi açtığımda öfkeden, son gücüm de tükenmişti. Vücudum bitikti ama aklım tek bir amaca kilitlenmişti. Doğru ya da yanlış, iyi ya da kötü, bana lazım olan şeyi biliyordum.

Kulağımdaki telefon sıcaktı, bir an sanki kulağım göğsüne dayalıymış gibi onun kalp atışını hissettim. Yere oturup numarasını çevirdim. Çaldı, sanki benim evimde çalıyormuşçasına sesi duyar gibi oldum. Onun cevap vermek için telefona doğru gelişini hayal ettim, verandadan eve giriyor, tel kapı arkasından çarpıyor. Kazılmış toprakla kullandığı sabunun kokusunu duydum. Dudaklarının adımı söylerken kıvrılışını hayal ettim. Ama gelmedi, telesekreterdeki sesi cevap verdi, o da aynı şey değildi. Alakası yoktu. Kendimde mesaj bırakma cesaretini bulamadım.

Ahizeyi yerine koyup yorgun bir şekilde yerden kalktım. Yarım saat duşta kaldıysam da bir türlü ısınamadım. Sıcak su bitince kurulanıp yatağa yattım. Uyuyamam sanıyordum. Ama yanılmışım.

Siyah beyaz rüyalar gördüm. Çıplak ayaklara düşen parmaklık gölgesi. Ayak parmaklarım kana bulanmıştı; acı içinde koşuyordum ve sanki güneşle aramda dev bir vantilatör varmış gibi gölgeler karşımda dönüyorlardı. Işık, ardından karanlık, giderek hızlanıyor, sonra sadece karanlık. Koşmayı bırakıyorum. Kör olmuştum. Sağırdım. Ama yine de hissettim. Bir şey yaklaştı.

"Merhaba, Barbara," dedim, arkama dönmeden.

"Saat üç," dedi.

"Dün gece pek uyumadım," dedim.

"Biliyorum."

İsteksizce döndüm. Pembe bir Chanel tayyör giymiş, küçük bir şapka takmıştı. Yüzü mükemmeldi ama çapraz gelen ışık ağzının köşelerinde küçük gölgeler oluşturuyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Çantasını tuvalet masasına koyup ışıkları açmaya başladı. Sanki yüzünü görmemi istemiyormuş gibi, konuşurken hareket halindeydi.

"Sen telefonu açmayınca eve geldim. Saat dörtte diyeyim. Endişelendim. Yanında olmadığım için kendimi kötü hissediyordum." Son ışığı da yakıp kararsızca dikilerek eteğini düzeltti.

Hâlâ bana bakamıyordu. "Boş evle karşılaşınca ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsin."

"Barbara," diye söze başladım, ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Bahanelerini dinlemek istemiyorum, Work. Aşağılanmaya tahammül edemedim. Yanında olmadığım için onun yanına gitmeni kabul edebilirim; bu konuda suçun bir kısmı bende. Ama bu konuda konuşmak istemiyorum; senin bu konuda bana yalan söylemeni de istemiyorum. O kadar iyi yalancı sayılmazsın zaten."

Yatağın başlığına dayandım. "Otur, Barbara." Elimle yatağı dövdüm.

"Seninle konuşmam seni affettiğim anlamına gelmez. Sana bundan sonra nasıl olacağımızı söylemeye geldim. Böylece bu meseleyi bozulmamış bir aile gibi aşabiliriz. Öncelikle, babanı senin öldürdüğünü düşünmüyorum."

Araya girdim. "Teşekkür ederim."

"Dalga geçmiyorum. Bitirmeme izin verir misin lütfen?"

"Tamam, Barbara. Devam et."

"O Vanessa adlı kişiyi bir daha görmeyeceksin, ben de burada kalıp bunu atlatmana yardım edeceğim. Göğüslenmesi gereken ne varsa, beraber göğüsleyeceğiz. Ezra'nın öldürüldüğünü söyledikleri saatte yanımda olduğuna nefesim tükenene kadar yemin edeceğim." Nihayet bana baktı. Gözleri garip bir ışıkla parladı ve konuşmaya devam ederken sesi bir şist gibi sert ve kırılgandı. "Komşularımıza gülümseyeceğiz. Utanacak bir şey yapmışız gibi saklanmayacağız. İnsanlar nasıl olduğumuzu sorduklarında onlara söyleyelim. Müthiş. Müthişiz. Sana yemek yapacak ve sonra seninle yatacağım. Bütün bunlar geçecek ve o zaman da, biz hâlâ bu şehirde yaşıyor olacağız."

Sesi değişmemişti, sabit bir şekilde monoton, nasıl davranacağımızı anlatırken ben inanamazlıkla dinliyordum.

"Çoğunlukla evde kalacağız, ama arada bir dışarı çıkıp görüneceğiz. Her şey eskiden olduğu gibi olacak. Glena birkaç yeri aradı. İşler kötü ama düzelir. Bu iş bitince, her şey yoluna girecek."

"Barbara," dedim.

"Hayır," diye bağırdı. "Sözümü kesme." Kendini topladı, bana baktı ve yüzüne bir tebessüm yerleştirdi.

"Sana bir şans sunuyorum, Work. Bu iş bitince, geri dönebiliriz."

"Neye geri dönebiliriz?" diye sordum.

"Normal hayatımıza."

Oturmak için o anı seçti ve elini bacağıma koydu. Gülmeye başladım, neşeden yoksun, kırık dökük bir gülüşle. Kendime bile çılgınca geldi sesim. Barbara şaşırarak çekilirken ben camın arkasından izler gibi izledim.

"Normal hayata," diye tekrarladım. "Eski hayatımıza. Bu mükafat değil ki, Barbara. Yoksa bunu bile göremeyecek kadar kaptırdın mı kendini olaya?"

Ayağa kalktı. "Ne diyorsun?"

Yavaşça yataktan kalktım, çıplak ve biraz dağılmış halde. Karşımdaki kadına, karım dediğim kadına baktım. Geçmişimizi düşündüm, sığ mutluluklarımızla önemsiz hayallerimizin beyhudeliğini hissettim. Ellerimi onun omuzlarına koydum.

"Şu anda bildiğim bir şey varsa o da bu. Ben geçmişteki halime asla dönmeyeceğim." Rüyamdaki gölge parmaklığı düşündüm. "Bu da başka bir hapis." Geri çekildim, ellerim yanlara düştü. Barbara'nın ağzı açıldı, sonra sertçe kapandı. Kendime baktım. "Üzerime bir şeyler giyeyim," deyip yanından geçtim. Peşimden banyoya geldi.

"Mesele o, değil mi?"

"Kim?"

"O fahişe seni bana karşı doldurmuş."

Dönüp soğuk bir şekilde, "Hangi fahişeden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Benimle oyun oynama. Ben maskara olmam, seni de soysuz bir taşra sürtüğüne kaptırmam."

"Ben bu tanıma uyan birini tanımıyorum, tanısaydım da onunla ilgisi olmazdı. Mesele benim! Mesele biziz! Seçimler ve öncelikler. Mesele senin şu gözlerini açıp bizim dibe battığımızı görmen! Hayatımız balon. Biz balonuz. Bunu göremiyor musun? Bunu kendine olsun itiraf edemiyor musun? Biz alışkanlıktan birlikteyiz, çünkü yaptığımız hatayı kabul edemiyoruz, çünkü gerçek çok acı."

"Gerçekmiş!" dedi. "Gerçeği mi istiyorsun? Al sana gerçek. Artık bana ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun. Paralar da geliyor, artık taşralı sürtüğünle kaçabilirsin."

"Ne parası?"

"Çok komik, Work. On yıldır fakirlik içinde yaşıyoruz, şimdi köşeyi dönmek üzeresin ve artık bana ihtiyacın kalmadı. Gazeteleri okuyorum. Ezra'nın sana bıraktığı on beş milyondan haberim var."

Bu saçmalığa güldüm. "Birincisi, ancak sen fakir olduğumuzu düşünebilir ve kazandığımın her kuruşunu sana verdiğimi unutabilirsin. Ezra'nın vasiyetine gelince, o paranın yüzünü bile göremeyeceğim."

"Doğru çünkü ben senin mazeretinim ve sen beni kızdırıyorsun."

"Ben mazeret istemiyorum. Gerek yok. Sen git görüntünü kurtar. Beni karıştırma."

Aramıza berrak bir sessizlik düştü, onun dönük sırtının arkasında giyindim. Çoraplarımı çekerken Barbara tekrar konuştu. "İkimiz de biraz heyecanlanmış olabiliriz. Ben kavga etmek istemiyorum, senin de çok üzgün olduğunu biliyorum. Belki bunu bana yansıtıyorsun, bilmiyorum. Bir dakika duralım."

"Olur," dedim. "Fark etmez." Eskimiş deri pabuçlarıma ayaklarımı soktum, kemerimi bağladım.

"Bu belayı atlatalım da durumumuza daha salim kafayla bakarız. Uzun zamandır birlikteyiz. Boşuna değil ya. Bence hâlâ âşığız. Bunu hissediyorum. Bunlar geride kalınca, para sorunumuzu da halledince her şey farklı görünecek."

"Para filan yok, Barbara. Onun için ruhumu satmam gerekiyor, hayatımda bana ait ne kaldıysa feda etmem gerekiyor, ben de bunu yapamam. Son gülenin o olmasına müsaade edemem."

"Son gülen mi? Kimden bahsediyorsun? Hey Allahım, Work. On beş milyon dolardan bahsediyoruz!"

"İsterse bir milyar olsun." Onu itip geçtim. "Sonra konuşabiliriz, ama söyleyecek başka ne olduğunu bilmiyorum."

"Zaman meselesi, Work. Durumlar düzelecek." Peşimden geldi. "Her şey unutulur. Göreceksin. Her şey yoluna girecek."

Mutfaktan geçerek anahtarlarımla cüzdanımı aldım. "Sanmıyorum, Barbara. Bu sefer öyle olmayacak." Arabamın yanına gittim, o da arkamdan kapıya çıktı.

"Sen benim kocamsın, Work. Benden uzaklaşma."

Motoru çalıştırdım.

"Lanet olsun! Sen benim kocamsın!"

23. BÖLÜM

İşyerine gittim çünkü bir şey yapmak zorundaydım. Eğer bir şey yapmazsam içecek, sarhoş olacaktım. Aslında bu da fena fikir değildi. Ama içmek de inkar ve kendini kandırma gibi bir kaçıştı.

Dağınıklığa aldırmayarak masama oturup rehberde Chapel Hill'deki adli tabibin numarasını aradım. Eski bir Amerikan futbolu oyuncusu, eski bir sigara tiryakisi ve eski kocaydı. İyi bir adli tabip, kürsüde saygın bir şahitti. Birçok davada birlikte çalışmıştık ve aramız iyiydi. Bir içkiden korkmazdı.

Sekreteri beni ona bağladı.

"Seninle konuşmam doğru mu acaba?" dedi selamsız sabahsız. Sesinin tonu beni şaşırtmıştı.

"Neden?"

"Put devrinde yaşamıyoruz ya. Gazete okuyoruz."

Demek istediğini anlamıştım. "Yani?" diye sordum.

"Bulgularımı seninle paylaşamam."

"O benim babam."

"Yapma Work. Sen zanlısın."

"Bak, iki kere ateş edildiğini biliyorum. Merminin çeşidini

biliyorum. Başka bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Sıra dışı bir şey."

"İlişkimiz eskiye dayanır. Bunu inkar edemem. Ama beni zor duruma sokuyorsun. Sana söyleyebileceğim bir şey yok, ancak dedektifle savcı olayı açıklığa kavuşturduktan sonra olabilir. Yapma, Work, senin bilmen lazım."

"Benim yaptığımı düşünüyorsun."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Sen adli tabipsin. Bir cinayet vakasında senin düşündüğün hiçbir şey önemsiz değildir."

"Bu konuşmayı yapmadığımızı varsayıyorum Work. Eğer bu iş mahkemeye giderse, kötüye kullanma suçlamasıyla karşılaşmak istemiyorum tanık kürsüsünde. Kapatıyorum şimdi."

"Bekle," dedim.

Sessizlik. "Ne?"

"Cenaze merasimi düzenlemem lazım. Cesedi ne zaman bırakırsınız?"

Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu. "Savcılıktan evraklar geldiğinde cesedi bırakacağım. Her zamanki gibi." Yine sustu, bir şeylerin onu rahatsız ettiği belliydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Cesedi kız kardeşine teslim etmek istiyorum," dedi yavaşça. "Aynı sebeplerden ötürü."

"O hastanede," dedim. "Bu sabah kendini öldürmeye çalıştı."

"Bunu bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldun."

Aramızda uzayan bir sessizlik oldu. Jean'le bir ya da iki kez karşılaşmıştı.

"Müşavere altına alacağım, Work. Evraklar gelene kadar. Sonra, bakacağız."

"Çok yardımcı oldun, sağ ol," dedim.

"Dosyaya bu konuşmayı not düşeceğim ve bu birimden biri evraklar tamamlandığı zaman sana haber verecekler. Dava sonuçlanana kadar burayı bir daha aramanı istemiyorum."

"Senin derdin ne?"

"Beni zorlama Work. Üstüme gelme. Olay yerine gittiğini biliyorum. Mills'i zorladın, şimdi bedelini ödüyor. Bu iş onun davasına veya işine mal olabilir. Ben öyle şaşırıp alet olmayacağım. Ne ben ne bu birim. Şimdi, hoşça kal."

Telefonu kapattı, ben de elimdeki telefona bakakaldım. Sonunda kapattım. Gözlerini kapattığında, telefonu kulağına tuttuğunda ve sesimi duyduğunda ne görmüştü? Bir profesyoneli değil. Bir meslektaşını veya bir arkadaşını değil. Orada, parlak masalı ve sıra sıra ölülerle dolu o nadide ofisinde hiç duymadığı şeyi duymuştu. Beni sekiz yıldır tanıyordu ve benim yaptığımı düşünüyordu. Yargılanmış ve yatkın bulunmuştum. Douglas, Mills, karım. Bütün şehir.

Gözlerimi kapatıp duyamadığım ama yine de bildiğim sözleri söyleyen ince, mor dudakları hayal ettim. Bir kadının dudaklarıydı, yanlardan güneş gibi parlayan elmas küpelerle kuşatılmıştı. Dudaklar neşesiz bir tebessüm oluşturdu. Zavallı Barbara. Aptalca davrandı.

Birden ayağa kalktım. Telefonu masadan kaptığım gibi odanın öbür tarafına fırlattım. Telefon duvara çarpıp parçalanarak kafam kadar bir gedik açtı. O deliğe girip kaybolmak istedim. Bunun yerine kalkıp telefonun parçalarını topladım. Parçaları birleştiremeyince yere bıraktım. Duvardaki deliğe dokundum. Her şey dağılıyordu.

Sekreterimin masasına gittim zira babamın masasının düşüncesine bile tahammülüm yoktu. Cenaze evini aradım. Ölü

gömücü benimle konuşmayı garipsediyse de bu sesinden belli olmuyordu. Akıcı ve ölçülüydü, hep morgunun bodrumunu doldurduğunu hayal ettiğim cam kaplardan dökülür gibi. Bana endişeye gerek olmadığını söyledi. Tek yapmam gereken cenaze tarihini belirlemekmiş. Diğer her şey ayarlanmış.

"Kim ayarladı?" diye sordum.

"Babanız. Her şeyi karşıladı."

"Ne zaman?"

Ölü gömücü duraksadı, ölü hakkında saygılı konuşmak için dikkatlice düşünmek gerekiyormuş gibi.

"Bir süre önce," dedi.

"Ya tabut?"

"Seçildi."

"Parsel?"

"Seçildi."

"Övgü? Müzik? Mezar taşı?"

"Hepsi babanızca karşılandı," dedi ölü gömücü. "Sizi temin ederim, babanız hazırlıkları konusunda son derece titizdi." Duraksadı. "Her bakımdan kusursuz bir beyefendi. Hiçbir masraftan kaçınmadı."

"Öyledir."

"Bu zor zamanda size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

Bu soruyu o kadar çok tekrarladı ki telefondan bile samimiyetsizliğini hissettim.

"Hayır," dedim. "Yok, teşekkür ederim."

Sesi kalınlaştı. "O zaman tekrar aramanızı rica edebilir miyim? Her şey hallolduktan sonra. Sizden tek beklediğim merasimin düzenlenmesini dilediğiniz tarihi belirtmeniz."

"Tamam," dedim. "Belirtirim." Tam kapatırken aklıma gelen bir soruyu sordum. "Babam övgü konuşması için kimi seçti?"

Ölü gömücü şaşırdı. "Ah, sizi, tabii."

"Tabii," dedim. "Başka kimi seçecekti?"

"Başka öğrenmek istediğiniz bir şey var mıydı?"

"Hayır, teşekkürler."

Telefonu kapatıp sessizce oturdum. Övgü konuşmasını yapabilir miydim? Belki. Ama benden söylememi istediği şeyleri söyleyebilir miydim? Ezra beni seçtiğinde ben farklı bir adamdım, onun maymunu ve onun gerçeğinin mahfazasıydım.

Benim sözlerimle yeniden hayat kazanacaktı ve bunu herkes hatırlayıp karşısında eğilmeye mecbur olacaktı. Bu yüzden, beni o meydana getirdiği, eserinden emin olduğu için beni seçmişti. Şu anda sözlerim bunlardı ve hatıralar zamanla bulanıklaşmıştı. Bu yüzden adını sonsuza kadar yaşatacak Ezra Pickens Vakfı'nı kurmuştu. Ama bu da yeterli değildi, on beş milyon dolar rüşvet, onun muhteşem geleneğini sürdürmememi garantilemek içindi.

Kollarımı ona dolayıp onu az da olsa hep seveceğimi söylemek, sonra da bayıltana kadar dövmek istedim. Çünkü gösterişin bedeli veya ölümsüzlüğün fiyatı nedir? İsim isimdir, ister tene kazınsın, ister mermere; birçok şekilde hatırlanabilir ama her zaman iyi hatırlanmayabilir. Bizim tek istediğimiz bir babaydı, ilgi gösteren biriydi.

Başımı masaya dayadım, soğuk ve sert ahşaba. Yanağımı masaya çevirdim ve ellerimi açtım. Bu bana liseyi hatırlattı. Gözlerimi kapattım; silgilerin, hafif yanık kokusunu duydum ve oda yok oldu. Geçmişteydim.

İlk seferimizdi; ben on beş yaşındaydım, Vanessa ise lise sondaydı. Yağmur ince çatıda tıpırdıyordu, ama Stolen Çiftliği'ndeki ahır kuruydu ve Vanessa'nın teni erken alacakaranlıkta beyaz bir

parlaklık kazanmıştı. Şimşek çaktığında dışarıdaki dünyayı aydınlattı ve bizi özel yerimizde mühürledi. Biz kaşiflerdik ve gök gürlediğinde bizim için gürlerdi; her seferinde biraz daha gürültülü, vücutlarımızın hızına ayak uydurarak.

Altımızda, saman kokan ahırlarda atlar biliyor ve onaylıyormuş gibi toynaklarını vuruyorlardı. Kokusu hâlâ burnumdaydı. Sesi hâlâ kulağımdaydı.

Beni seviyor musun?

Sevdiğimi biliyorsun.

Söyle.

Seni seviyorum.

Bir daha söyle.

Söyledim – iki kelime, bir ritim, vücutlarımızın ritmi gibi. Sonra sesi kulağımdaydı. Yumuşaktı sesi. Adımı söylüyordu, Jackson, tekrar tekrar, ta ki bütün varlığımı doldurana kadar.

Sonra yükseliyordu sesi.

Gözlerimi açtım, yine ofisimdeydim. Başımı kaldırdım, karşımdaydı, kanlı canlı, kapıda. Kaybolur diye gözlerimi kırpmaktan korkuyordum.

"Vanessa?"

Kollarını kendine dolayarak odaya girdi. Yürürken nefret eder olduğum gerçekliğe yeni bir boyut katarcasına somutlaşıyordu. Gözlerimi ovuşturdum, hâlâ hayalin boş çıkmasından korkarak.

"Bir dosta ihtiyacın olur diye düşündüm," dedi ve sesi uzun zaman ölmüş bir sevdiğimin hayaleti gibi içimden geçti. Duymak istediği şeyleri düşündüm – hatalı olduğumu, ihtiyacımı ve kederimi. Ama sesim bana ihanet etti ve gebe sessizlikte sertçe yankılandı. "Yeni erkeğin nerede?" diye sordum ve yüzü bir ya-

bancınınkine dönüşüverdi. "Bana saldırma, Jackson. Bu haliyle bile zor bir durum. Neredeyse gelmeyecektim."

Ayaklarımı buldum. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Affedersin. Beni ilgilendirmez zaten." Sustum, her an kaybolabilirmiş gibi ona baktım. "Ben aptalın tekiyim, Vanessa. Bugünlerde kendimde değilim." Boş ellerimi uzattım, durdu, odanın öbür ucunda kendini emniyete alarak. Kollarımı bıraktım. "Şeffaflaştığımı hissediyorum. Düşüncelerimi toplayamıyorum." Parçalanan telefonu, duvardaki deliği düşündüm. "Her şey dağılıyor." Konuşmayı bıraktım ama o benim düşüncemi tamamladı.

"Zor olmalı."

"Evet."

"Benim için de zor," dedi ve sözlerinin doğruluğunu gördüm.

Yüz kemiklerinin üzerindeki deri çekilmiş, kendi stresiyle gerilmişti.

Gözleri boş ve karanlıktı ve ağzının kenarlarında yeni çizgiler gördüm.

"Seni aramaya çalıştım," dedim. "Kimse açmadı."

Çenesini kaldırdı. "Seninle konuşmak istemedim. Ama sonra bu oldu. Birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Dedim ki... belki..."

"Doğru düşünmüşsün," dedi.

"Bitirmeme izin ver. Buraya senin sevgilin veya metresin olmaya gelmedim. Arkadaşın olmak için geldim, çünkü kimse böyle bir şeyle tek başına uğraşmamalı."

Gözlerimi devirdim. "Herkes ben yapmışım gibi davranıyor. İnsanlar benden yüz çeviriyorlar."

"Ya Barbara?" diye sordu Vanessa.

"O bunu bana karşı kullanıyor. Silah olarak." Gözlerimi çevirdim. "Aramızdaki her şey bitti," dedim. "Ona dönmeyeceğim."

"O bunu biliyor mu?" diye sordu Vanessa. Şüpheci davranmaya hakkı vardı; Barbara'dan ayrılma konusunda çok konuşmuştum.

Başımı kaldırdım, Vanessa'nın gözleriyle karşılaştım ve onlarla doğrudan iletişim kurmaya çalıştım. Söylediklerimin doğruluğunu anlamasını istiyordum. "Kabul etmedi. Ama biliyor."

"Beni suçluyordur?"

"Evet, ben farklı söylesem de. Gerçeği kabullenemiyor."

"İronik," dedi Vanessa.

"Ne?"

"Kısa bir zaman önce, suçu seve seve üstlenirdim. Eğer bu beraber olabileceğimiz anlamına gelseydi."

"Ama artık değil," dedim.

"Hayır. Artık değil."

Bu sözleri yok etmek için bir şeyler söylemek istedim, ama onu kaybetmeye o kadar yakındım ki ve bu mutlak yalnızlık beni felç etti.

Ben söyleyecek sözcükler arar ve bulamazken, Vanessa, yüzü solgun, dudakları ince bir çizgi halinde, beni izliyordu.

"Otuz sekiz yaşındayım," dedi. "Neredeyse kırk." Bana doğru yürüyüp masada durdu. "Hayatta sadece üç şey istedim, Jackson, sadece üç şey: Çiftlik, çocuk ve sen."

Rengi daha da soldu, sanki kanı birden incelmişti. Gözleri çok büyük görünüyordu. Bunun ona neye mal olduğunu anlıyordum.

"Senin çocuklarımın babası olmanı istedim. Aile olmamızı istedim." Bir damla gözyaşı kaçtı ve Vanessa onu fazla ileri gideme-

den siliverdi. "Seni bir kadının bir erkeği sevebileceğini düşündüğümden daha çok sevdim. Çocukluğumdan beri, Jackson. Bütün hayatım boyunca. Biz çok insanın yaşayabileceği şeyi yaşadık; o kadar hakikiydi ki. Ama sen beni terk ettin, gözünü kırpmadan, on yılın ardından. Ve gidip Barbara'yla evlendin. Üzüntümden ölecektim, ama üstesinden geldim. Seni unuttum. Ama sen gelmeye başladın – ayda bir kere, iki kere, yine de aldırmadım. Yanımdaydın ya yine, önemli olan buydu. Beni kullandığında bile beni sevdiğini biliyordum. Sonra Ezra kayboldu ve sen o gece bana geldin, annenin öldüğü gece. Sana sahip olduğum her şeyi verdim. Sana sarıldım. Acını acım yaptım. Hatırlıyor musun?"

Gözlerine bakamıyordum. "Hatırlıyorum."

"Ezra gidince kendini yeniden bulursun sandım, âşık olduğum o erkek olursun sandım. Bunu o kadar çok istedim ki. Güçlü olmanı istedim, öyle olacağını sandım, bu yüzden bekledim. Ama sen gelmedin. Bir buçuk yıl, senden ne bir haber, ne bir işaret geldi. Ben yine seni kaybetmenin acısıyla tek başıma kaldım. Bir buçuk yıl, Jackson! Tam bunu da atlattım, diyordum. Sen yine çıktın geldin, adi, geçen hafta. Her şeye rağmen sana yine aldandım. Neden olmasın diye sordum kendi kendime. Hissetmişsindir. On sekiz ay geçmişti ve biz yine aynı tutkuya sahiptik, sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi. Ama geçmişti. Nihayet kendimi toplamıştım, hayatıma devam ediyordum. Hep umduğum mutluluğu yakalamıştım. Mutluluktan uçmuyordum ama en azından gelen günü karşılayacak kadar iyiydim. Derken sen yine beni paramparça etmek için çıkageliverdin."

Bana bakıyordu, gözleri kuruydu. "Seni affedebileceğimi sanmıyorum. Ama bir şeyi öğrendim, çok çirkin, acımasız, asla unutmayacağım bir ders oldu bu bana."

"Lütfen söyleme," dedim ama o acımadan devam edip sözleriyle beni kalbimi deşti.

"Sende dokunulmaz bir parça var, Jackson, aramıza duvar ören bir yanın; uzun ve kalın bir duvar bu ve çarptığımda canımı acıtıyor. O duvarda kanım var. Artık o duvara çarpamam. Çarpmayacağım."

"Ya çarpmak zorunda değilsen?"

Vanessa şaşırmış göründü. "Duvar olduğunu itiraf mı ediyorsun?"

"Neden yapıldığını biliyorum," dedim.

"Neden?" Sesi şüpheyle çınladı.

"Bunu sana söylersem, artık geri alamam. Çirkin bir şey ve bundan utanıyorum, ama sana söylemeye çalışmıştım."

"Neden söylemedin?" diye sordu Vanessa.

Duraksadım. "Çünkü söylersem beni sevmeyeceksin."

"O kadar kötü olamaz."

"Çok kötü. Aramızdaki kötü olan her şeyin sebebi o. Bu yüzden sana açılamıyorum. Bu yüzden Ezra beni Barbara'yla evlenmeye ikna edebildi, çünkü sana bunu söyleyemiyordum. Şimdi bile anlatmaya korkuyorum." Gözlerine bakınca kendimi hiç olmadığım kadar çıplak hissettim. "Bu yüzden benden nefret edeceksin."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü ben kendimden nefret ediyorum."

"Öyle söyleme."

"Ama öyle."

"Tanrı aşkına, Jackson. Niçin?"

"Çünkü bana en çok ihtiyacın olduğu zaman sana yardım edemedim ve senin beni sevme sebebin yalan." Masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. "Ben senin sandığın kişi değilim, Vanessa. Hiç olmadım."

"Yanılıyorsun. Ne olursa olsun, yanılıyorsun, çünkü tam olarak kim ve ne olduğunu biliyorum senin."

"Bilmiyorsun."

"Biliyorum." Elini kurtardı. "Sandığın kadar karmaşık değilsin," dedi.

"Öğrenmek istiyor musun, peki?"

"Öğrenmem gerek," dedi. Onu anlıyordum. Gereklilikle istek arasında fark vardır. Cesur sözlerine rağmen, öğrenmek istemediğini biliyordum. Masanın etrafını dolaştım, o kaskatıydı. Arkasını dönmesinden korkuyordum ama tetikteki bir hayvan gibi kımıltısızdı. Olduğu yerde büzüldü, gözlerinden ayna gibi yansıtan bir ışıltı geçti. Önünde dikildim, şapşal bir dev gibi ve onun açık, çıplak ruhunun gölgesinde ve beni onca zaman, büyük bir inanmışlıkla sevmesini sağlayan olağanüstü gücü gördüm.

Masaya oturdum, ama gözlerimizin buluşmasına izin vermiyordu. Ona sarılmak istiyordum, ama haddimi bilip ellerini tuttum. Bir duygu – muhtemelen korku – ellerini yumuşatmıştı. İçinde bir yere çekilmiş olduğunu anladım. Çenesini yana yatırıp yansıtan gözlerinin derinliklerinde onu aramaya cesaret ettim.

"Vanessa," dedim.

Yüzlerimiz birbirine yakındı, nefesi tüy gibi dokunuyordu ve kendini bana açarken elleri yavaşça ellerimi sardı. Özür dilemek, açıklamak ve af dilemek istiyordum ama hiçbiri çıkmadı. "Seni hep sevdim," dedim. "İlk gördüğüm andan beri. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim, bir an bile."

Titremeye başladı ve yüzüne kondurduğu maske kum gibi dağıldı. Gözleri yaşlarla doldu ve ben hiçbir şeyi tutamayacağımı anladım; ama duygum boğazımda düğümlendi, onun ise sessizlikte titreyişleri arttı, sonunda öne doğru yatıp bana yaslandı. O sarsılıyor, ben vücudumla onu zırh gibi kaplıyordum; ardından

kararlılığının seti yıkıldı ve ağlamaya başladı. Bu yüzden konuşmaya başladığında kelimelerinin aralarında boşluklar vardı, derinlerden geliyormuşçasına. Söylediklerini zor anladım.

"Ağlamayacağım," diye söze başladı, sonra baştan almak zorunda kaldı. "Ağlamayacağım, demiştim kendime."

Ona daha sıkı sarıldım. Aklım durmuş gibiydi, ona sadece bir çocuğu teselli eder gibi bir şeyler mırıldandım. "Geçti," dedim. "Her şey düzelecek."

Sözlerime inanmak istiyordum, o yüzden tekrarladım. Defalarca tekrarladım, uzun zaman önce o gün Stolen Çiftliği'nde yaptığım gibi. Belki sözcükler ve vücut harareti o gün olduğu gibi şimdi de ruhlarımızı eritip muhteşem bir şekil verebilirdi. "Her şey yoluna girecek," dedim ona tekrar.

Kapının açıldığını duymadım. Karımı ne gördüm, ne işittim, ta ki konuşana kadar.

"Bakın hele," dedi, sözlerimle inşa ettiğim kağıt evi parçalayarak. "Ne kadar hoş."

Vanessa geri çekilip kapıya döndü. O ses daha zalimce çıkamazdı. Barbara on adım ötede, bir elinde çiçek, diğerinde şarapla duruyordu.

"Biraz şaşırdığımı söylemeliyim, Work." Çiçekleri bir çöp kutusuna attı, şarabı da yandaki bir masaya koydu.

"Burada ne işin var, Barbara?" Sesimdeki öfke anlaşılmayacak gibi değildi. Vanessa geri çekildi ama Barbara sanki beni duymamış gibi devam etti. "Bu sürtük hakkında evde öyle bir konuştun ki onunla işin bitti sandım." Barbara'nın gözleri istediğinde ısı yayıp teni dağlayabilirlermiş gibi Vanessa'nın üzerinde dolaştı. "Son bir kere yapmak istedin herhalde." Vanessa'nın soluverdiğini görmek içimi acıttı. "Eski günlerin hatırına." Barbara, gözlerini Vanessa'dan ayırmadan biraz daha yaklaştı. "Yanılmışım sanırım."

"Doğru değil," dedim. "Hiçbiri." Ama Vanessa kapıya yönelmişti. Dudaklarımdan adı süzüldü ama ayaklarım yavaştı. Ben ona ulaşamadan Barbara'nın yanından geçti. Karımın sözleri ise onun korunmasız sırtının ince zırhından içeri kayıverdi.

"Sen benimle boy ölçüşebileceğini mi sandın?"

Vanessa dönüp bir kez gözlerime baktı, sonra kapıyı arkasından çarparak çıktı. Barbara sessiz kapıya bağırdı.

"Kocamdan uzak dur, ayak takımı sürtüğü!"

Birden gözüm karardı. Öfkeyle Barbara'nın yanına gidip kolunu hoyratça kavradım. Öfke onu çevirdi. Öfke elimi havaya kaldırdı. Ama onu ben indirdim. Ona öyle şiddetli vurdum ki yere yıkıldı. Sonra öfke yine içime dolarak onu tekmelemekle, mutlak ve sessiz itaate zorlamakla tehdit etti. Öfke kan istiyordu. Ve öfke güçlüydü.

Onunla savaşmam, onu saf iradeye dönüştürmem gerekti. Aksi halde onu öldürebilirdim.

Barbara gözümdeki cinnet ateşini görmüş olmalı ki öldürücü ışık sönene kadar tek kelime etmedi. O gidince, görmeyi beklediği şeyi gördü, on senedir evli olduğu adamı. Boş adamı. Kabuğu.

Gerçeği görmüş olsaydı bir daha asla bana ağzını açmazdı.

"Bitti mi?" diye sordu. "Erkekçe olduğunu sandığın davranışın bitti mi?"

"Kırılmam mı gerekiyor şimdi?"

"Gerçekler bazen kırıcıdır."

"Dinle Barbara. Sana daha önce de söyledim. Aramızdaki her şey bitti."

Elinin tersini yanağına sürttü. "Ben bitti dediğimde biter. Ben kimsenin maskarası olmam. O kadınla senin hiç."

"Tıpkı babama benziyorsun," dedim ve elimi kapıya koydum. Gülümsedi. Ben ise bunu daha önce fark etmemiş olmama şaşırarak ona bakakaldım. Barbara tıpkı babama benziyordu, aynı değerler. Aynı soğukluk.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," dedi, ayağa kalkıp kibirli bir edayla üzerini düzelterek.

"İltifat değildi."

Burnundan derin bir nefes aldı. Yüzü kızarmış, gözleri yeni madeni paralar gibi parlak ve sertti. "Birimizin güçlü olması gerek," dedi. "O birinin kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Çıkarken döndüm. "Kendini kandırma. Deliye dâhi diyebilirsin ama deli delidir."

"Ne demek bu?"

"Kontrol saplantısı güçle aynı şey değildir demek; saplantıdır sadece." Vanessa'yı düşündüm. "Güç nasıl olur, biliyorum," dedim. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum: Tiksinti, belki acıma. Gerçek şuydu: Karım hiçbir zaman güçlü olmamıştı, sadece öfkeliydi. Arada büyük bir fark vardır. İçten içe o da bunu biliyordu.

"Bana muhtaçsın Work. Bunu bilsen de bilmesen de, daima bana muhtaç olacaksın."

Vanessa'yı bulmak için boş koridoru geçerken Barbara'nın son sözlerini duydum. Özgüvenle çınladılar, ben ise içimden bunun yanlış olduğunu söylüyordum. Bu sefer yanılıyordu.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun," diye bağırdı. Daha hızlı yürümeye başladım. "Geri geleceksin." Koşmaya başladım. "Hep gelirsin!"

Omzumla dış kapıya vurdum. Kapı açılınca ikindi ışığı gözümü aldı. Gözlerimi kıstım, elimi siper edip bakınca Vanessa'nın direksiyonda olduğunu gördüm. Park ettiği yerden ters dönüp

hızla çıkışa doğru gitti. Caddeye çıkınca yavaşladı ama durmadı, sonra sağa dönüp egzozundan mavi duman püskürterek uzaklaştı. Arkasından koştum, adını seslendim. Yanık benzin kokusu aldım, nefesimin ve çarpan kalbimin sesini duyuyordum. İnsanlar bakıyorlardı ama aldırmadım. Caddede koşup Vanessa'ya seslendim.

Durmadı.

Ama bu sefer gitmesine izin vermeyecektim, peşinden koştum. Ona yolda veya evde yetişecektim ve başladığımız şeyi bitirecektik.

Park sahasını yoldan ayıran yeşillik şeride vardığımda nefes nefese kalmıştım. Ayaklarım birbirine dolandı, düşeyazdım, sonra anahtarlarımı karıştırdım. Doğru anahtarı bulup kilide sokarak çevirdim. O kadar uzaklaşmış olamazdı, en fazla iki kilometre gitmiş olmalıydı. Kapıyı açarken kafamı kaldırınca Barbara'nın binanın arka tarafındaki girişinde durduğunu gördüm. İfadesiz bir yüzle beni izliyordu. Benim ise söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Gözlerim her şeyi anlatıyor olmalıydı.

Motoru çalıştırdım. Geri geri giderek park yerinden çıkmak istedim. Ve bir anda dünyam değişti. Bir sürü araba akın akın otoparka giriyordu. Yanıp sönen ışıklar. Üniformalar. Etrafım sarılmıştı. Kimse tabanca çekmedi, ama silahlı olduklarından emindim ve kalbim küt küt çarpmaya başladı. Nefes almakta zorlanıyordum; neler olduğunu anlamıştım. Mills kapıma gelip camı tıklattı. Yüzü şaşırtıcı bir şekilde ifadesizdi.

Bu sahneyi defalarca zihnimde canlandırmıştım: gece uyanık halde uzanıp çarkların acımasızca, öğüterek dönüşünü tasavvur etmiştim. Nedense bunun hiç olmayacağını düşünmüştüm ama Mills'i hayal etmiştim ve her seferinde, hiç şaşmadan vahşi bir sevinç içindeydi. Nedense bu ifadesiz yüz çok daha kötü.

Kollarımı hissetmeden camı indirdim.

"Motoru kapatıp arabadan iner misin, lütfen?" Bir yabancının sesi.

İstediği şeyi yaptım. Ayağımın altındaki yer lastik gibi geldi.

Mills ben indikten sonra pikabın kapısını kapattı. Kapının kapanırken çıkardığı metalik sesi duydum. Üniformalı polisler etrafımı sardılar; onları tanımıyordum, Mills onları özellikle seçmiş olmalıydı. Mills konuşmaya devam ederken bir çift el beni tutup çevirdi ve arabanın üzerine dayadı.

"Jackson Pickens, Ezra Pickens cinayetinin zanlısı olarak seni tutukluyorum. Sessiz kalma hakkına sahipsin..."

Metal sertti, bağışlamazdı. Daha önce hiç görmediğim pası gördüm. Kendi nefesimin kokusunu aldım. Bir hırıltı işittim, kendi içimden.

"Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir..."

Başımı kaldırınca Barbara'yı gördüm. Az önceki yerinde duruyordu, yüzünü inceledim. Neredeyse Mills'inki kadar anlamsızdı, ama öfkeye benzer bir şey yüz hatlarına kıvrım vermişti.

Kelepçe kollarımı sıktı. Biri gömleğimin arkasından tutup beni yukarı doğru çekti. İnsanlar kaldırımda toplanmış, bakıyorlardı. Mills bana haklarımı okurken ben de kalabalığa dik dik baktım.

"Avukat tutma hakkın var." Burada gözlerini kaldırıp bana baktı. "Eğer avukat parasını karşılayamıyorsan, devletten bir avukat seni temsil edecektir."

Yüzüne bakmak istemedim, yüzümü göğe çevirdim, birden köprüde gördüğüm şahini hatırlayarak. Ama bu gök boştu.

"Sana aktardığım bu hakları anlıyor musun?"

Sonunda yüzüne baktım. "Evet. Anlıyorum." Bir başka yabancının sesi. Bu seferki benim ağzımdan çıkmıştı.

"Üzerini arayın," dedi Mills ve yine üzerimde eller dolaşmaya başladı. Eller pat pat diye vurarak bacaklarımdan aşağı doğru indiler, bacak aramı ve koltukaltlarımı kavradılar. Cüzdanımla cep çakımı aldılar. İnsanların gözü önünde kemerimi çıkardılar. Ben artık bir birey değildim. Sistemin bir parçasıydım.

Bu sistemin işleyişini bilirdim.

Bir devriye arabasına götürülüp arka koltuğa bindirildim. Yine kapının çarpışının metalik sesi kulaklarımda çınladı. Ses uzun zaman gitmedi; gittiğinde, kalabalığın büyümüş olduğunu, Barbara'nın ise gitmiş olduğunu fark ettim. Görülmek istemezdi ama onu pencerede durmuş bir gözüyle beni bir gözüyle kalabalığı seyrederken gözümde canlandırabiliyordum. Benim halkın içinde nasıl küçük düşürüldüğümü kimlerin gördüğünü bilmek isterdi.

Soyulacaktım, mahrem yerlerim aranacak, üzerime portakal rengi bol bir tulum giydirilecekti. Bana bir battaniye, bir diş fırçası, bir rulo tuvalet kağıdı, bir çift kullanılmış terlik, bir de numara verilecekti. Sonra da bir hücreye kapatılacaktım.

Kısa bir süre sonra sorgulanacaktım ve bunun için hazırlanmam gerektiğini biliyordum.

Ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Bunu göremiyordum. Aklımda Vanessa vardı, kim bilir peşinden gitmediğimi anlayınca ne kadar üzülecekti.

Kapıyı yüzüme sonsuza dek kapatmadan önce ne kadar bekleyecekti?

Cevap kaçınılmazdı.

Uzun zaman beklemeyecekti.

Tabii beklerse.

Jean'i düşündüm ve sakin kalmaya çalıştım. Sebepler, dedim içimden. Bunun sebepleri var. İyi sebepler. Benim için değilse,

Jean için. Buna yoğunlaştım ve bu benim ayakta durmamı kolaylaştırdı. Beni cezaevine değil, nezarethaneye götürüyorlardı. Henüz hakkımda hüküm verilmemişti.

Ama kendimi uzun süre kandıramazdım. Ekip arabasıyla giderken korku terinin kendini göstermesini bekledim.

24. BÖLÜM

Oda kare şeklindeydi ve ampullerin etrafında tel kafesler vardı; ayak kokuyordu. Zamanla yamulmuş yer muşambası dalga dalga olmuştu ve odaya çarpık bir görüntü veriyordu. Sanki dev bir el tutup çevirmiş gibi. Acaba bina mı çarpıktı, benim zihnim mi? Oda polis merkezinin arka tarafındaydı ve nezarethanenin benzer odaları gibi bunun da duvarları yeşildi, metal bir masası ve iki sandalyesi vardı. Ayrıca bir aynası vardı, Mills'in bu aynanın arkasında olduğunu adım gibi biliyordum. Arkasında olduğunu bildiğimi biliyordu, bu da olayı saçma kılıyordu.

Beni arkadan, garajın içinden getirmişlerdi, sonra beton bir koridordan geçip bu ayak kokan yere gelmiştik. Kelepçemi çıkarıp gitmişlerdi. Bir saattir bu odada oturuyordum ama masadaki sürahiye elimi sürmemiştim. Polislerin teknik hakkında espri yaptıklarını işittim. Sidik torbası dolu şüpheliler genellikle işi bir an önce halledip tuvalete gitmek için fazla serbestçe konuşurlar. Beklemek de bilindik bir şeydi. Gerçekliğin iyice kavranmasını isterlerdi; korku teri isterlerdi. Bense kımıldamadan oturup kendimi hazırlamaya çalıştım ama canım çok sigara çekiyordu. Benden önce bu odada oturan bütün müvekkilleri düşündüm.

Mills olgun şeftali kokusunu da beraberinde getirerek içeri girdi. Arkasından siması tanıdık olan ama ismini bilmediğim bir

dedektif daha geldi. Mills karşıma oturdu, öteki duvara, aynanın yanına yaslandı. İri elleri, küçük bir kafası vardı; başparmaklarını ceplerine takmış, gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

Mills masaya olağan malzemeleri koydu – defter, kalem, kayıt cihazı, karton dosya. Sonra da önüme bir feragat formu koydu. Kayıt cihazını çalıştırıp tarihi ve zamanı söyledi. Odada bulunan herkesi bildirdi, sonra da gözlerime baktı.

"Bay Pickens, daha önce haklarınız size okundu. Doğru mu?"

"Bir sigara alabilir miyim?" diye sordum.

Mills Dedektif Limon Kafa'ya baktı, adam bir paket Marlboro Lights çıkardı. Elinden bir tane alıp dudaklarımın arasına koydum. Masanın üzerinden uzanıp ucuz pembe bir çakmakla sigarayı yaktıktan sonra duvarın kenarındaki yerine döndü.

Mills soruyu tekrarladı. "Haklarınız okundu mu?"

"Evet."

"Bu hakları iyice anladınız mı?"

"Anladım."

"Önünüzdeki Kuzey Carolina Miranda feragat formudur. Haklarınızı açıklar. Formu yüksek sesle okur musunuz, lütfen?"

Kağıdı alıp teyp kaydı için okudum.

"Bu hakları anladınız mı?" Mills riske girmiyordu.

"Anladım."

"Eğer bu noktada bizimle konuşmak istiyorsanız, isteğinizi feragat formunda belirtmenizi, sonra da tarih atıp imzalamanızı rica ediyorum."

Bu tür feragat formlarının hepsinde sorgulamaya devam etmek isteyip istemediğinizi işaretleyebileceğiniz bir kutucuk olurdu. Kanunlar nezdinde eğer bir şüpheli göz altına alınır ve vekil

tayin edilmesini isterse, polis soruşturmayı derhal durdurmak zorundadır. O andan sonra söylenen hiçbir şey mahkemede kabul olunmazdı; teoride, polisin bu ifadeye dayanan hiçbir kanıtı kabul olunmazdı.

Ben de müvekkillerime aynı şeyi söylerdim: "O feragat formunu asla imzalama. Avukat iste ve ağzını açma. Söyleyeceğin hiçbir şeyin sana faydası dokunmaz."

Kendi nasihatimi tutmayıp feragatnameyi imzaladım ve Mills'in önüne ittim. Mills şaşırdıysa da, bunu iyi gizledi. İmzalı formu çabucak karton dosyasına koydu, sanki fikrimi değiştirip kağıdı yırtmamdan korkar gibi. Bir an tereddütlü göründü, benim işbirliği yapacağımı hiç tahmin etmediğini anladım. Ama bilgi edinmem gerekiyordu, işbirliği yapmadan bu mümkün olmazdı.

Bir şey bulmuşlardı. Ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Tehlikeli bir oyundu bu.

İlk adımı attım. "Suçlanıyor muyum?"

"Bu benim soruşturmam." Sakin davranıyordu; hâlâ mesafeli profesyoneldi ama bu uzun sürmeyecekti.

"Feragatnameyi her zaman geri çekebilirim," dedim.

Bunu çok insan bilmez. Feragatnameyi kanla imzalasanız, bütün gün soruları cevaplasanız da, fikrinizi değiştirebilirsiniz. O zaman sorgulama durmak zorundadır, bunu da hiçbir polis istemez. Mills'in çenesinde bir damar seğirdi. Deste polislerin yararına karılır ve polisler genellikle insanların sistem konusundaki bilgisizliğini suiistimal ederler.

"Hayır. Suçlama yok."

"Ama tutuklama emrin var?"

Yine duraksadı ama sonra cevap verdi. "Evet."

"Ne zaman aldın?"

Ağzını büzdü, Dedektif Limon Kafa ise duvarda şöyle bir sırtını doğrulttu.

"Bu önemli değil."

Kıvrandığını yüzünden anlıyordum. Cevabı beni sinirlendirirdi ama sessizliği de sinirlendiriyordu. Mills'i tanıyordum; beni konuşturmak istiyordu, hem de deli gibi. Eğer konuşursam beni oyuna getirip erken bir zafer elde edebilirdi. Sessiz kalma hakkımı kullanırsam, bu zevkten mahrum kalacaktı. Ama o zafer istiyordu. Kan istiyor ve bunu elde edeceğine inanıyordu.

"Saat birde," dedi sonunda.

"Ama beni tutuklamak için saat beşe kadar bekledin."

Mills soruşturma kaydına bu konuşmanın girmesinden utanç duyarak önüne baktı. Polislerin de kuralları vardır. Şüphelinin sorguda hakimiyeti ele geçirmesine izin verme.

"Ben sadece birbirimizi anladığımızdan emin olmak istiyorum," diye devam ettim. "Neden beklediğini biliyorum." Biliyordum da. Beni beşten sonra gözaltına alarak o gün kefaletle serbest kalma imkanımı ortadan kaldırıyordu. Bu da en azından bir gece nezarethanede kalmam anlamına geliyordu. Bu da mutfak masama bıraktığı gazete gibi kişiseldi. Bana ilmiği hissettirmek istiyordu, bu kadar basit.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Birbirimizi anladıysak, bitti."

O zaman şuna devam edelim." Yöntemli bir şekilde başladı, işini bildiği su götürmez bir gerçekti. Kimliğimi, maktulle akrabalık ilişkimi ve mesleğimi en az kelimeyle ifade etti. Temiz, gıcır gıcır bir zabıt istiyordu. Bana babamın öldüğü geceyle ilgili sorular sordu, son derece titizdi. Her anın anlatılmasını istiyordu, daha önce anlattığım gibi anlattım. Annemin kazası. Hastane. Ezra'nın evi. Gelen telefon. Ezra'nın ani ayrılışı. Onun Jean'le tartışması-

nın ciddiyetini canlandırdım ve Ezra'nın evinden ayrıldıktan sonra gecenin geri kalanını evimde geçirdiğimi bir kere daha tekrarladım. "Hayır," dedim. "Babamı bir daha hiç görmedim."

"Ya tabancası?" diye sordu.

"Ne olmuş ona?"

"Nerede sakladığını biliyor muydunuz?"

"Birçok kişi biliyordu."

"Bu sorumun cevabı değil."

"Nerede sakladığını biliyordum."

"Tabanca ateşlemeyi biliyor musunuz?"

"Nişan alır, tetiğe basarsın. Zor bir şey değil ki."

"Tabancanın şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedim. "Hiçbir fikrim yok."

Böylece yine başa döndü. Her ayrıntının üzerinden defalarca geçti. İfademe değişik açılardan yaklaşarak tutarsızlıklar ve her suçlu insanın söyleyeceği minik yalanlar aradı. "Ne zaman yattınız? Ya eşiniz? Neler hakkında konuştunuz? Tartışmayı anlatın bana. Hastanede neler olduğunu anlatın. Babanız ayrılmadan önce başka ne söyledi? Peki ya telefon konuşması? Baştan alalım."

Böyle saatlerce devam etti. "Babanızla iyi geçinir miydiniz? İşle ilgili mali düzenlemeniz nasıldı? Ortak mıydınız yoksa siz bir çalışan mıydınız? Sizde evinin anahtarı var mıydı? Geceleri ofisini kilitler miydi? Masasını kilitler miydi?"

Su istedim, Mills bir bardak su doldurdu. Ufak bir yudum aldım.

"Mirastan ilk ne zaman haberiniz oldu?"

"Evi bana bırakacağını biliyordum ama Hambly ile tanışana kadar başka hiçbir şey bilmiyordum."

"Babanız bu konuyu sizinle hiç görüşmedi mi?"

"Ketum bir adamdı, özellikle de para mevzuunda."

"Hambly vasiyetin şartlarına kızdığınızı söyledi. Babanıza küfretmişsiniz."

"Jean vasiyete dahil edilmemişti."

"Bu da sizi rahatsız etti."

"Bence acımasızca."

"Annenizden bahsedelim," dedi Mills. Geriliverdim.

"Neyini konuşacağız?"

"Onu sever miydiniz?"

"Ne biçim soru bu?"

"Soruya cevap verin, lütfen."

"Tabii ki severdim."

"Ya babanız?"

"O da severdi."

"Ben onu kastetmedim."

"O benim babamdı."

"Bu sorumu cevaplamaz," dedi.

"Bence cevaplar."

Sandalyesinin arkasına yaslandı, üzerimdeki bu hüzünden memnun. "Arkadaş mıydınız?"

Düşündüm, az kalsın yalan söyleyecektim. Neden doğruyu söylediğimi tam anlayamadım ama doğruyu söyledim. "O benim babam ve iş ortağımdı. Arkadaş değildik."

"Neden?"

"Sert bir adamdı. Çok arkadaşı olduğunu da sanmıyorum."

Mills defterinin sayfalarını çevirip önceki notlarına baktı. "Annenizin öldüğü gece."

"O bir kazaydı," dedim, biraz sesimi yükselterek.

Mills sayfalar hâlâ parmaklarının arasında başını kaldırıp baktı. "Öyle demişsiniz. Ama sorular sorulmuş. Soruşturma olmuş."

"Raporu okumadın mı?" diye sordum.

"Okudum. Bazı sorular ortaya atılmış."

Sanki umurumda değilmiş gibi omuz silktim. "İnsanlar ölür. Sorular sorulur. Bu işler böyledir."

"Alex Shiften neredeydi?" diye sordu.

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Alex mi?"

"Evet. Tartışma esnasında. Tartışmadan sonra. O neredeydi?"

"Bilmiyorum," dedim, doğruyu söyleyerek.

Mills defterine not alıp başka bir konuya atladı. "Babanızın vasiyetini hiç görmediniz. Öyle mi?"

Bunu daha önce sormuştu. "Vasiyetini hiç görmedim," dedim. "Ayrıntıları bilmiyordum. Clarence Hambly ile konuşuncaya kadar servetinin o kadar büyük olduğunu bilmiyordum." Bir kımıldanma hissedip Dedektif Limon Kafa'ya baktım. Aslında kımıldamamıştı ama ağzının bir köşesi yukarı kalkmıştı. Birden oynadığım oyunun asıl tehlikesini hissettim. Mills'in tuzağını göremiyor ama seziyordum. Sonraki sözlerimi yavaşça söyledim. "Bana on beş milyon dolar bıraktığından kesinlikle haberim yoktu."

Dedektif Mills'e bakınca, ilk zafer ışıltısını gördüm. Elindeki her neyse, öğrenmek üzereydim. Karton dosyadan, şeffaf kanıt torbasına konulmuş bir belge çıkardı. Kayıt için kanıt numarasını okudu, belgeyi çıkarıp önüme koydu. Bakmadan ne olduğunu anladım. Bir bakışta şüphelerim doğrulandı. "Ezra Pickens'ın Son Vasiyetnamesi," yazıyordu üzerinde.

"Bu belgeyi daha önce hiç görmediniz mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, midemde bir burgu hissederek. "Hiç görmedim."

"Ama belgenin başlığına göre, bu sizin babanızın vasiyeti. Bu doğru bir ifade mi?"

"Babamın vasiyeti olduğu belirtiliyor, evet. Bunu doğrulamak için Clarence Hambly'yi görmeniz gerek."

"O doğruladı zaten," dedi Mills, imalı bir şekilde. Her şey doğrulanacaktı. Söylediğim her söz. "Siz bunu daha önce hiç görmediniz mi?"

"Hayır."

"Hayır, görmediniz mi?"

"Hayır, görmedim."

Mills belgeyi aldı.

"Beşinci sayfayı açıyorum," dedi Mills. "Burada sarı kalemle işaretlenmiş bir madde yer alıyor. Bu maddenin son üç kelimesinin altı kırmızı kalemle üç kez çizilmiş. Bunu size gösterip daha önce görüp görmediğinizi soracağım."

Belgeyi masanın üzerine koydu. Beni saran gerçeküstü sakinlik hissi sarsılmaya başladı.

"Bunu daha önce hiç görmedim," dedim.

"İşaretli kısmı okur musunuz, lütfen?"

Dedektif Limon Kafa'nın duvarından ayrıldığını hissettim. Gelip Mills'in arkasında durdu. Üstünkörü bir sesle babamın sözlerini okudum; mezardan gelen bir sesti ve beni lanetliyordu.

"Oğlum, Jackson Workman Pickens'a, tröstte, on beş milyon dolar bırakıyorum." Meblağ kırmızı kalemle vurgulanmıştı. Kim yaptıysa, sanki öfke veya beklentiyle kalemi iyice bastırmıştı. Gözlerimi kaldıracak cesareti bulamadım.

"Hiç görmediğinizi söylediğiniz bu belgenin evinizde ne aradığını açıklayabilir misiniz?" diye sordu Mills.

Cevap veremedim. Nefesi bile zor alıyordum. Babamın vasiyeti benim evimde bulunmuştu.

Amillerini bulmuşlardı.

Birden masaya bir el indi. Sandalyemden sıçradım, Mills'e baktım. "Soruya cevap verin, Pickens! Bu evinizde ne arıyordu?"

Mills avucuyla masaya vurur gibi sorularıyla bana vurarak devam etti.

"Vasiyeti biliyordunuz," dedi. "Paraya ihtiyacınız vardı ve onu öldürdünüz!"

"Hayır," dedim sonunda. "Bunların hiçbiri doğru değil."

"Hambly babanızın vasiyetini değiştirmeye niyeti olduğunu söyledi bize. Sizi vasiyetten çıkaracaktı, Pickens. On beş milyon dolar uçuyordu, siz de telaşa kapıldınız. Bu yüzden kafasına iki kurşun sıkıp cesedin bulunmasını beklediniz. Böyle oldu, değil mi? itiraf edin!"

Şaşkındım. Beni vasiyetten çıkaracak mıydı? Hambly bundan bahsetmemişti. Bu meseleyi rafa kaldırıp ana odaklandım. Bu stratejik bir kabustu ama daha beterlerini görmüştüm. Düşünmeliydim. Sakin olmalıydım. Yavaş, derin bir nefes aldım, bu görüşmenin zaptını, mahkemedeki jüriyi düşünmemeye çalıştım. Kendime bunun yeminli ifade olduğunu hatırlattım. Başka bir şey değildi.

Buna neredeyse inanacaktım.

"Bitti mi?" diye sordum, arkama yaslanarak. Sesim sakindi, bunun Mills'in çıkışlarını aşırı göstereceğini biliyordum.

Ayağa kalkıp masanın üzerinden uzandı. Yüzümü dikkatle inceleyip doğruldu. "Bunu alabilir miyim?" diye sordum, babamın vasiyetini göstererek.

Mills başıyla onayladı, geriye doğru bir adım atıp oturdu. Yüzünün rengi atmıştı. "Benimle konuşmayı sürdürmeyi planlıyorsanız alabilirsiniz," dedi.

Cevap vermeyi reddettim. Belgeyi asmadan alıp ağır ağır gözden geçirdim. Bir şey lazımdı bana. Herhangi bir şey. Aradığımı imza sayfasında buldum.

"Bu bir nüsha," dedim, belgeyi masaya koyup sayfaları aynı hizaya getirerek.

"Ne olmuş?" Gözlerinden kısa bir endişe dalgası geçti. Endişe sesinde de hissediliyordu.

"Bir vasiyetin ancak birkaç tane aslı olur. Genellikle vasiyetnameyi düzenleyen avukatta ve müvekkilinde birer asıl nüsha olur. Yani iki asıl nüsha. Bilemedin, üç. Ama kopyalar sayısız çoğaltılabilir."

"Konumuzla alakası yok ki. Mesele, sizin vasiyetin şartlarını biliyor olmanız."

Benimle tartışmaya girmesi, ilk hatasıydı. Kapıyı açmış, bana tahminde bulunma müsaadesinde bulunmuş oluyordu. Öne doğru yaslanma sırası bendeydi. Söyleyeceklerimin kayda geçmesini istedim; açık konuştum.

"Clarence Hambly'den vasiyetnamenin bir nüshasını istedin. Bunu evimi aramadan önce yaptın. Elinde bir nüsha bulundurduğunu bildiğimiz bir kişi var – sen. Bölge savcısına da bir nüsha verdiğini tahmin ediyorum. İki etti. Clarence Hambly de tabii bir asıl nüsha bulunuyor, yani o da bir kopya çıkarmış olabilirdi. Bu da, hepsi de son birkaç gün içinde evimde bulunmuş olan üç kişi eder." Konuşurken parmaklarımla sayıyordum. "Hambly, Ezra'nın cesedi bulunduktan bir gün sonra gece başında bekledi. Bu bir. Bölge savcısı geçen gün evime uğrayıp karımla konuştu. Başka yerde değil. Evimde. İki etti. Sen de arama sırasında oradaydın. Bu da eder üç. İçinizden biri bu nüshayı evime koymuş olabilir."

"Benim dürüstlüğümü mü sorguluyorsunuz?" diye sordu Mills. "Veya bölge savcısının?" Yanaklarına yeniden renk geldi. Sözlerim hedefine ulaşmıştı. Kızmaya başlıyordu.

"Sen benim dürüstlüğümü sorguluyorsun. Ben seninkini neden sorgulamayayım? Üç insan, hepsi vasiyetin birer nüshasına sahip, hepsi geçtiğimiz birkaç gün içinde evimde bulunmuş. Bu sizi zorlayacak bir sorun, Dedektif Mills. Herkes komplo teorilerini sever. Ayrıca Hambly'nin çalışanlarını da unutmayalım. On beş tane yardımcısı, beş tane de avukatı var. İçlerinden biri belgeyi çoğaltmış olabilir. Onları kontrol ettiniz mi? doğru adamı bulursan, ölmüş bir adamın vasiyetini yüz kağıda alabileceğine iddiaya girerim. Ne zararı var, değil mi? Son bir buçuk yılda evimize sayısız insan girip çıktı. Onlardan biri de vasiyetin bir kopyasını satın alıp bir güzel evimize koymuş olabilir. Bunu akıl etmek zor değil. Onları da yoklamalısın."

Mills çok sinirlenmişti, ben de zaten onu böyle görmek istiyordum. Konuşurken sesi yüksek çıkıyordu. "İstediğiniz kadar çarpıtabilirsiniz, ama hiçbir jüri buna inanmaz. Jüriler polislere güvenirler, savcıya güvenirler. Vasiyetname sizin evinizdeydi. On beş milyondan haberiniz vardı."

"Bu bölgenin jürisini küçümsemek için o kadar acele etmezdim. Onlar sandığından daha zekiler. Seni şaşırtabilirler."

Mills ben gülümserken, kontrolü bana kaptırma tehlikesini gördü. Ben sakindim. O değildi. Jüriye aptal demişti. Ben onlara samimi bir iltifatta bulunmuştum. Hepsi kayıtlardaydı.

"Sorgulamanın bu kısmı sona ermiştir," dedi Mills. Gözlerinden nefret kıvılcımları saçılıyordu.

Henüz sorgulamanın bitmesini istemiyordum. Bir teorimin daha kayda geçmesini istiyordum. "Sonra bir de Ezra'nın işyerine giren kişi var," dedim. "Beni koltukla öldürmeye çalışan kişi. Neyin peşindeydi acaba? Belki vasiyetin bir kopyasını çalmıştır."

"Yeter bu kadar." Mills elleriyle masanın kenarlarını kavrayarak ayağa kalktı. Ondan daha fazla şey elde edemezdim; bu açıktı. Bu yüzden söylenecek tek şeyi söyledim.

"İyi o zaman. Feragatnamemi geri çekiyor ve sessiz kalma hakkımı talep ediyorum. Bu görüşme sona ermiştir."

Mills mosmor oldu. Öldürmenin tadını almış, bundan hoşlanmıştı; ama ben şimdi onun işini durdurmuş, teorisinde büyük delikler açmıştım. Bu tek başına yeterli olmazdı – bunu biliyordum – ama bu onu kötü gösterecek, bir nebze şüphe uyandıracaktı. Vasiyetnamenin kopyasının olmasının önemini düşünememişti. Asıl nüsha çok daha etkili olurdu. Ama sonuçta bunların hepsi aldatmacaydı. O istediğini elde etmişti. Tutanağa geçmiştim. Vasiyeti hiç görmemiştim ama vasiyet evimde bulunmuştu.

Bir de on beş milyon dolar vardı tabii, bu çoğu jüriyi etkilerdi.

Fakat Mills hışımla dışarı çıkıp beni bu düşüncelerle baş başa bırakırken ben kendi çaplarında daha belalı olan iki başka soruyla daha uğraşmak zorundaydım: Babam beni niye vasiyetinden çıkaracaktı ve Hambly bunu bana niye söylememişti?

Ellerimi başka bir adamınmış gibi hissettiğim yüzüme sürdüm. Kirli sakal, derin çizgiler – avuçlarımı hassas gözlerime bastırdım, onları Dedektif Limon Kafa'nın masaya yaklaştığını duyunca açtım. Masaya bir telefon bıraktı.

"Bir telefon hakkın var, avukat. Hakkını iyi kullan."

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" diye sordum.

"Olmaz," diye cevap verdi ve gidip duvara yaslandı.

Telefona bakıp Vanessa'nın yüzünü hatırladım. Barbara'nın sesinden nasıl da kaçmıştı. Bir telefon hakkım vardı, tanıdığım bütün avukatları düşündüm, sonra mantıklı gelen tek kişinin numarasını çevirdim. Stolen Çiftliği'nin telefonu çalmaya başladı.

Ahizeyi o kadar sıkıyordum ki elim acıdı. Başka yerde olduğumu ispatlayacak birilerini mi arıyordum? Belki, bir an için, ama en çok istediğim şey onu terk etmediğimi bilmesiydi. İçimden yalvarıyordum. Lütfen aç. Ama açmadı, sadece kayıtsız bir sesle, mesaj bırakılmasını isteyen sesi çıktı. Ama bırakamadım. Ne diyecektim ki? Dedektifin meraklı bakışının altında ahizeyi yerine koydum.

25. BÖLÜM

Hayalimde hücreler daima soğuktu ama beni koydukları hücre sıcaktı. İlk fark ettiğim bu oldu; ondan sonra da boyut. Dar ve sevimsiz, 2 metreye 2,5 metre, küçücük pencereli bir yer. Oranın hep parmaklıklı olacağını düşünürdüm ama telli cam vardı. Bunu, Mills'in beni hapsettiği bu yeri daha iyi görebilmek için yüzümü cama yasladığımda fark ettim. Onu sorgu odasından hışımla ayrıldığından beri görmemiştim ama beni uzun süre rahat bırakmadı. Dedektif Limon Kafa ile iki üniformalı polis memuru beni yeniden kelepçeleyip bir sürü koridordan geçirerek polis merkezinin otoparkının ağır çelik kapısına getirdiler. Sonra da muamelem yapılmak üzere nezarethaneye kısa bir yolculuk yaptık.

Bu kısım tahmin ettiğimden de kötüydü. Adımı aldılar, giysilerimi aldılar ve bir el feneri, bir de lastik eldivenle haysiyetimden geriye kalanı aldılar. Dedektif Limon Kafa izliyordu, yanaklarımı ayırırlarken, bir de sigara yaktı.

Nihayet biri bana portakal rengi bir tulum verdiler, giydim, hevesliliğimden utanarak. Paçaları fazla kısaydı ve ağı neredeyse dizlerime geliyordu. Topuklarım terliklerin arkasından sarkıyordu ama ben elimden geldiği kadar dik durmaya çalıştım. Dedektif Limon Kafa, "iyi uykular, avukat," derken gülümsüyordu. Sonra

gitti, bense, beni on yıldır haftada iki, üç kez görmemiş gibi davranmayı başaran gardiyanlarla baş başa kaldım.

Baş gardiyanın evrakları tamamlaması için on dakika daha orada kaldım. Genç olanı da benimle ilgilenmedi. Başka kimse girip çıkmadı. On dakika, üçümüz ve tek kelime konuşulmadı. Kalem üç nüsha kağıdın üzerinde gıcırdadı durdu ve baş gardiyanın etli kolu formun üst tarafından alt tarafına doğru inerken, masada nemli bir iz bırakıyordu. Adamın sıkıntıdan patladığı her halinden belliydi. Oturmak istiyordum ama odadaki diğer sandalyelerin üzerinde kayışlar vardı ve ben oraya gidemezdim. Kalın, ter ve kan lekeliydiler, hatta bir tanesinin üzerinde diş izleri vardı. Oradan uzaklaştım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu baş gardiyan bezgin bir edayla. Kafamı salladım. "Rahatla biraz, avukat. Zamanın bol." Sonra yine işine döndü, genç olan ise masanın kenarına oturup tırnaklarını yedi.

Duvarlara, döşemeye baktım ve görüşme odalarına açılan kapıya bakmamaya çalıştım. Oradan bin kez geçmiştim orası benim gideceğim yer değildi. Bu sefer beni başka bir kapıdan geçirip genel meskene sokacaklardı; orada durmuş beklerken, gardiyanın sözlerinin doğruluğunu anladım. Zamanım boldu ve o zamanda gerçekliği hissettim. Kavram veya olasılık olarak değil, kanıyla canıyla ve de saçıyla hissettim gerçekliği. Nezarethanedeydim, zan altındaydım. Bir anda korku terleri boşandı. Algım bozuldu, midem ekşidi ve başım dönmeye başladı.

Hapisteydim. Yargılanacaktım.

Nihayet başgardiyan form doldurmayı tamamlayıp başını kağıttan kaldırdı. Gözlerini bana dikti, sıkıntımı anladıysa da aldırmadı. Bunu daha önce kim bilir kaç kere görmüştü. Sayısını bile unutmuş olmalıydı. "Dördüncü bölme," dedi, genç gardiyana beni nereye götürmesi gerektiğini göstererek. Gardiyanın peşin-

den işlem merkezinden çıkıp hiç gerçek gelmeyen bir dünyaya doğru yürümeye başladım. Saatimi almışlardı ama vaktin geç olduğunu hissediyordum. Açık kapılardan geçtik, ince telli küçük kara pencerelerde yüzümün aksini gördüm.

Artık nerede olduğumuzu bilmiyor, sadece sesleri ve kokuları algılıyordum: Gardiyanın cilalı ayakkabıları beton zeminde tıkırdarken, terliklerin fısıltısı da en az ses kadar yorucu geliyordu. Uzaktaki bir tartışmanın sesleri bir anda kesildi. Metalin metale değme sesi. Antiseptik kokusu, üst üste insanlar ve benim kendi kusmuğumun hafif kokusu.

Binanın iyice içlerine girdik, bir asansörle aşağı indik, bir koridordan daha geçtik. Gardiyanın sırtına bakarak peşinden gidiyordum. Bir kere bana bakıp bir şey sordu ama benim söyleyecek şeyim yoktu; düşünceler birbirine girmiş, parçalanıp yok olmuşlardı. Kendimi avlanmış gibi hissediyor, karanlık köşe ve girintilerden kaçınıyordum. Kendi korkumun kokusunu alıyor, gardiyanın lakaytça küstahlığına imreniyordum. Bu uzun yürüyüşte o tanrı olmuştu ve ben onun beni bu yerde salıvermesinden korkar haldeydim.

Bu yüzden o beni götürdüğü sürece peşinden gittim. Kenarlarında kapılara sahip, sekizgen bir alan olan dördüncü bölmeye geldik. Sekiz kapı vardı ve küçük camlarına yapışmış yüzler gördüm. Bir kapı açıktı, gardiyan oraya doğru bir hareket yaptı. Kapıda döndü, o zaman hiç de tanrı gibi olmadığını gördüm. Kararsız bir hali vardı. Aslında öyle yapmasa da ayaklarını sürüyerek yürüyor gibi görünüyordu. Nihayet gözlerime bakabildi.

"Bu duruma üzüldüm, Bay Pickens," dedi. "Bana karşı hep nazik davranırdınız."

Sonra içeri geçmemi işaret edip kapıyı üzerime kapattı ve beni yalnız bıraktı. Bölmenin kapısının çarparak kapanışını işittim ve bu gardiyanı düşündüm. Onu daha öne gördüğümü hatır-

lamıyordum bile, ama görmüş olmalıydım; bu acımasız yerdeki düşünceli sözleri bana çok dokundu.

Böylece şimdi Kuzey Carolina eyaletinin diğer adsız suçlularıyla birlikte ben de, sırf görüntüyle, dünyam haline gelen kara deliği genişletebilirmişim gibi yüzümü cama dayıyordum. Bölmenin karşı tarafına bakınca, camın düzleştirdiği burunla, kara bir çizgi duran ağzın üzerinde asılı gibi görünen bir çift kara göz gördüm. Uzun bir an boyunca bakıştık; sonra camdan çekilip ince bıyıklı ağzıyla camı öptü. İrkildim ama o tekrar bakana kadar gözlerimi ayıramadım. Benimle eğleniyordu. Hareket çekip kendimi dar, sert yatağıma bıraktım. Kalbim hızla atıyor, telaşlı nefesim buhar yapıyordu. Bir dakika uzandıktan sonra sert bir zil yeni dünyamın metal sınırlarında çınladı. Daha sesin yankısı kaybolmadan ışıklar sönerek, beni, ancak ruhtan doğabilecek kadar yoğun bir karanlıkta bıraktı. Dünya üzerime kapandı ve o korkunç anda yine bir küçük çocuktum. O eller üzerimdeydi, o ses kulağımda ve çürük et gibi kokan nefes.

Ama bu farklıydı. Gardiyan beni ismimle çağırmış, bana Bay Pickens demişti ve o çocukluk kayboldu gitti. Ayağa kalktım, nefesim yavaşlayana kadar çelik lavaboya tutundum, sonra kör gibi karanlıkta volta attım. Birden aklıma Max Creason geldi. Dört adım atıp geri dön, beş yıl boyunca – dört adım at, dön. Bu bana güç verdi ve hücreyi sahiplendim, beraberinde karanlığı da. Yürüdüm biraz, bu arada bu ara dönemi atlatabileceğimi bildiğim gibi ömrümü burada geçiremeyeceğimi de biliyordum. O köprüde tetiği çekseydim daha iyiydi. Bu şekilde volta atıp düşündüm ve gece ilerledikçe bir şeyi iyice anladım. Buradan çıkmayı başarırsam, seçim özgürlüğünün önemini asla küçümsemeyecektim. Hayatımı kendi oluşturduğum bir hapiste geçirmiş, kendimi korku, başkalarının beklenti ve fikirlerinden parmaklıkların ardına hapsetmiştim. Halbuki bunların hiçbirinin zerre

kadar önemi yoktu. Bunu anlamam için babamın ölmesi benim de içeri girmem gerekmiş olmasına güleceğim geldi ama burası gülünecek yer değildi, asla da olmayacaktı. Bir çıkış yolu aramaya başladım. Yarın ilk duruşmam yapılacaktı. Şansım olursa, kefaletle dışarı çıkardım. Sonra da yargılanana kadar biraz zamanım olurdu. Ya bir çözüm bulur ya da yine köprüye giderdim.

Biri veya diğeri olacaktı.

Gece tükenene kadar birçok şey hakkında düşündüm.

26. BÖLÜM

Mahkeme salonu avukat, muhabir ve başka sanıklarla doluydu. Aileler, arkadaşlar ve tanıklar vardı, her zamanki karışım, ama ben daha çok diğer avukatları gördüm; barın önündeki yere doluşmuş, kımıldamadan duruyorlardı, sanki yokluğumda yargı hakkını talep etmiş gibi. Ayağımda pranga, iki yanımda gardiyanlarla salona girerken yüzlerini inceledim. Aradığım neydi? Dostça bir tebessüm. Bir baş selamı. Geçmişteki hayatımda sahip olduğum herhangi bir şey. Ama hiçbir şey göremedim. Gözlerini çevirdiler veya yabancıya bakar gibi dik dik baktılar. Yanlarından geçip savunma masasına, daha önce onlardan biri olarak defalarca oturduğum masaya oturdum; eskiden dostum olan Douglas da vardı, yanında da Dedektif Mills. İddia makamından bana bakıyorlardı ve diğerleri gibi onlar da gözlerini maskelemişlerdi.

Kendimi bu ana hazırlamıştım, o yüzden sanık sandalyesine otururken başımı dik tutabildim. Ellerimi o sandalyenin arkasına koyarken kelepçe şıngırdadı ve mübaşirler geri çekildiler. Salona bir sessizlik çöktü. Genelde, avukatlar ellerini ağızlarına tutarak fısıltıyla konuştukları, mübaşirler düzeni sağladıkları ve sanıklar yargıcı etkilemeyi umdukları sözlerini ezberledikleri için arkadan bir uğultu gelirdi, ama bu sefer tam sessizlik oldu.

Yargıç babamın cesedi bulunduktan sonra bana samimi bir teselli veren yaşı geçkin bir kadındı. Şimdi bile gözlerinde şefkat vardı. Gözlerimi ondan Douglas'a çevirdim, Douglas bir an kararsız göründü. Ama sonra bana döndü ve benim ona baktığımı görünce daha yırtıcı bir duruş aldı. Oradan bana bir hayır gelmeyecekti; adam kararlıydı ve her adımda benimle savaşacaktı.

Yargıç konuştu, yumuşak bir tonda konuşsa bile sözleri bir çığdı. "Mübaşir," diye buyurdu. "Bay Pickens'in kelepçesini çıkarın, lütfen."

Barın önüne çift sıra oturmuş avukatlardan bir mırıltı yükseldi. Douglas iddia masasına dayandı.

"İtiraz ediyorum, sayın yargıç. Sanık cinayetle suçlanıyor."

Yargıç onun sözünü kesti. "Avukat Pickens'in bu salonda fiziksel bir tehdit oluşturduğunu mu iddia ediyorsunuz?" İnce bir alaydı. Savcının ensesinin hafifçe kızardığı gözümden kaçmadı.

"Sanık gözaltındadır. Sanık kendi babasını öldürmekle suçlanmaktadır."

"Sanık baromuzun bir üyesidir! Suçluluğu kanıtlanana kadar da kendisine öyle muamele edilecektir. Anlaşıldı mı?"

Boğazım düğümlendi, sözleri beni aşırı derecede duygulandırdı.

"Evet, sayın yargıç," dedi savcı. "Gayet iyi anlaşıldı."

"Güzel. Mübaşir, kelepçeyi çıkar." Bailiff öne yürüdü, ben de ellerimi uzattım. Kelepçe çıktı. Yargıca teşekkür etmek istiyordum ama sadece başımı sallayabildim.

Yargıç bana daha dikkatli baktı. "Avukatlar kürsüye yaklaşsın," dedi. Beni de çağırıp çağırmadığından emin olamayarak duraksadım. "Siz de Bay Pickens," dedi. Masanın etrafını dolaşırken savcıyla neredeyse omuzlarımız birbirine değecekti. Hep birlikte kürsüye yanaştık. Daha yeni gelmiştik ki Douglas haşin bir fısıltıyla yargıca hitap etti.

"Tekrar itiraz ediyorum, sayın yargıç. Bu adam burada sanık olarak bulunuyor, avukat olarak değil. Bu görüntü, bu davada, mahkemedeki konumumu zedeliyor."

Yargıç öne doğru uzandı. "Ben de bu konudaki konumumu açıkça ortaya koydum. Sizin aksinize, savcı bey, ben bu adamı mahkum etmeden önce kanıtları bekleyeceğim, hem düşüncemde hem de tavır olarak. O, on yıl bu mahkemede çalışmıştır ve ben bu böyle değilmiş gibi davranmayacağım."

"İtirazımın zapta geçmesini istiyorum."

"İyi. Zapta geçmiştir. Ama burası benim mahkeme salonum ve uygun gördüğüm gibi idare ederim. Bay Pickens'a sıradan bir katil gibi davranılmayacak."

"Adalet böyle şeyleri gözetmez, sayın yargıç."

"Gözetmez ama aptal da değildir," diye cevap verdi yargıç. Sonra dosdoğru bana baktı. "Duygusuz da değildir."

"Teşekkürler, sayın yargıç," diyebildim.

Yargıç konuşmadan önce uzun uzun yüzüme baktı. "Gözünüz nasıl morardı, Bay Pickens?"

Parmaklarım istem dışı hareket edip sol gözümün altındaki mor şişliğe dokundu. "Önemli bir şey değil, sayın yargıç. Bu sabah bir tutukluyla ufak bir anlaşmazlık yaşadık da."

"Mübaşir?" gözlerini mübaşire çevirdi.

Mübaşir boğazını temizledi. "Tutuklulardan biri onu korkutmaya çalışıyordu, sayın yargıç. Ama sadece sözle. Bay Pickens başlattı."

"Hikayenin hepsi bu kadar değil, sayın yargıç."

Tekrar bana baktı. "Açmak ister misiniz?"

"Önemli değil." Bölmenin diğer tarafındaki tutukluyu düşündüm. Onu hiç temsil etmemiş olsam da, yıllardır mahkeme

binasının içinde ve çevresinde görürdüm. Uyuşturucu müptelasıydı ve karısını döverdi. Hücre kapıları açılıp kahvaltı sırasına girdiğimiz zaman dosdoğru yanıma gelmişti.

Yargıç gözlerime bakmayı sürdürdü, belli ki benden bir cevap bekliyordu, ben de omuz silktim. "Portakal suyumu istedi, sayın yargıç."

Yargıç atmaca gözlerini savcıya yöneltti. "Beni bu adamın genel meskenden uzak tutulacağı konusunda temin etmiştiniz," dedi. Onun kararlı yüzüne bakınca bir şeyi fark ettim. Tutuklama emrini o imzalamıştı. Kendini sorumlu hissediyordu.

"Öyle yaptım, sayın yargıç. Ama içerideki olaylar benim kontrolümde değil."

Yargıcın gözleri yine beni buldu; yüzümde dolaştı ve onlarda derin bir keder gördüm.

"İyi," dedi. "Bu kadar yeter."

Yerlerimize döndük ve duruşma kaldığı yerden devam etti. Yargıç bana hakkımdaki suçlamaları okudu, birinci dereceden adam öldürme ve avukat tutma hakkım konusunda bilgilendirdi.

"Sizi temsil edecek bir avukat tutmak istiyor musunuz, Bay Pickens?"

"Hayır, sayın yargıç." Bu sözlerim üzerine arkamdaki avukatlarda bir dalgalanma oldu. Demek ki her biri bu davayı istiyordu. Bu kariyerlerinde önemli yer tutacak bir davaydı. Televizyon röportajları, gazeteler, radyo – beni temsil eden avukat kaybetse bile meşhur olurdu. Kazanırsa da avukat, Ezra'nın kendisi olurdu. "Kendi savunmamı yapmak istiyorum," dedim. Ortaya çıkmaması daha hayırlı olan bir gerçeği merakla arayan bir insana daha hiç ihtiyacım yoktu.

"Feragatnameyi imzalayın," denildi bana. Bir mübaşir, mahkemenin atayacağı yasal vekil hakkımdan feragat ettiğim yazılı

formu bana verdi. Bu sadece formaliteydi. Sadece parası olmayanlar devletin atadığı avukatlarla temsil edilirlerdi. Formu imzaladım, mübaşir de onu yargıca verdi.

Şimdi işin püf noktasına sıra gelmişti. Normalde bu, sanığın ilk mahkemeye çıkışı olarak sonuçlanırdı. Daha sonra sanık bir olası sebep duruşmasına çıkarılırdı. Bu duruşmada yargıç sanığın bir üst mahkemeye sevk edilmesi için yeterli olası sebep bulunduğuna ikna edilirse orada sanık hangi ağır suçla karşı karşıyaysa, o suçtan yargılanır. Olası sebep kabul gördükten sonra sanık kefaletle serbest bırakılmayı talep edebilir, ama bunların hepsi zaman alır. Bir de önemli sorun vardı, ben ise bundan kurtulmanın sadece bir yolunu biliyordum.

"Sayın yargıç," dedim. "Sayın yargıç öne alınmış kefalet duruşması talep ediyorum."

Douglas ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum, sayın yargıç. Şiddetle itiraz ediyorum."

"Oturun," dedi yargıç, pörsümüş yüzünde kızgın bir ifadeyle. "Tabii itiraz edersiniz." Bana döndü, parmaklarını bağladı ve konuşmaya başladı. "Bu biraz sıra dışı oldu, Bay Pickens. Bunu siz de benim kadar biliyorsunuz. İzlenmesi gereken bir prosedür var. Geçerli sebep duruşmasını beklememiz gerekiyor. Davanızın bir üst mahkemeye sevk olması gerek." Sanki verdiği söylevden utanır gibi sustu. Kafası karıştığı belliydi.

"Geçerli sebepten feragat ediyorum," dedim ve sözlerim arkamda oturmakta olan avukatlar arasında bir sohbet tufanına neden oldu. Yargıç da onlar kadar şaşırarak geriye doğru yaslandı. Hiçbir savunma avukatı yargılanma sürecinde geçerli sebepten feragat etmezdi. Savcılık geçerli sebep duruşmasında davasının hepsini olmasa bile büyük bir kısmını ortaya koymak zorundadır. Güçlü ve zayıf yanları irdelemek için bulunmaz bir fırsattır bu duruşma. Tabii, yargıcın geçerli sebebi yetersiz bulup davayı

reddetmesi de ihtimal dahilindedir. Bunu biliyordum elbette ama bildiğim bir şey daha vardı ki o da, Douglas'ın sorgulamayı yerel bir yargıcın yapmasına itiraz edeceğiydi. Önyargı olacağını öne sürecekti. Yargıç reddetmek zorunda kalacaktı. Bölge dışından başka bir yargıç getirilecekti. Bu da zaman alacaktı ve ben bu süreyi nezarette, parmaklıkların ardında geçirecektim. Günler sürebilirdi. Konuşmalar yavaş yavaş azaldı ve salon yine sessizliğe büründü.

"Talebinizin doğuracağı sonuçlardan haberiniz var mı?" diye sordu yargıç cübbesinin içinde kımıldanarak. "Geçerli sebep duruşması usule ait zorunlu sürecin esas parçalarından biridir. Bu noktada devam etmek istemiyorum, Bay Pickens. Muhakemenizin zayıflamış olmasından endişe duyuyorum."

Yargıcın üzerindeki bir noktaya odaklanıp sağa ya da sola bakmadan konuştum. "Talebimi yineleyebilir miyim, sayın yargıç?"

Yargıç iç geçirdi ve sözleri salona üzerine esef binmiş gibi çöktü. "Peki, Bay Pickens. Sanık geçerli sebep duruşması hakkından feragat etmiş ve öne alınmış kefalet duruşması talep etmektedir." Douglas ayağa kalkarken yargıç sesini yükseltti. "Mahkemenin kabul etme eğiliminde olduğu bir karar."

"İtiraz ediyorum," diye bağırdı Douglas.

Yargıç koltuğunun arkasına yaslanıp ince elini salladı. "Yaklaşın," diye buyurdu. "İkiniz de." Kürsüde ikimize de okul müdiresi edasıyla tepeden baktı ve yine o parşömen kağıdı gibi eliyle mikrofonu kapattı. Douglas tam konuşmak için ağzını açarken nal gibi sözleriyle onu susturdu. "Sorun ne burada, Douglas? Onu tutukladınız, suçladınız ve mahkemeye çıkardınız. Kaçma riskinin olduğunu gerçekten düşünüyor musunuz?.. Hayır mı? Ben de düşünmüyorum. Kanıtınızı gördüm, aramızda kalsın, çok sağlam değil. Ama o benim değil, sizin uzmanlık alanınız. Kararsa bana aittir." Anlamlı bir şekilde yüzüme baktı, yaralarımı incele-

diğini hissediyordum. "Bu iddiaları çürütmek istiyorsunuz, değil mi, Bay Pickens?"

"Doğru."

"Bunu da mahkemede yapmak istiyorsunuz. Bu da doğru mu?"

"Evet."

"Yani burada olacaksınız."

"Hayatta kaçırmam," dedim.

"Buyurun, Douglas," dedi yargıç. "Hayatta kaçırmaz." Diş gıcırtısı duydum. "Şu anda zabıt dışında, özel konuşuyoruz ve davaya ben başkanlık etmeyeceğimden, ne yapmam gerektiğini izah edeceğim." Sonraki sözlerini bana bakarak söyledi. "Tutuklama emrini başka şansım olmadığı için imzaladım. Kağıt üzerinde tutuklama için geçerli sebep var görünüyordu ve ben imzalamasaydım, başka bir yargıç imzalayacaktı." Savcıya döndü. "Onun suçlu olduğuna inanmıyorum, Savcı Bey ve eğer benim bu sözümü alıntılarsanız, inkar ederim. Ama ben bu adamı on senedir tanıyorum ve onun babasını öldürdüğüne inanamıyorum. İnanmayacağım da. Dolayısıyla kefalete karşı çıkabilirsiniz. Ağız kalabalığı yapabilir, abuk sabuk konuşabilirsiniz. Sizin seçiminiz. Ama ben bu adamı yeniden genel meskene göndermeyeceğim. Bu benim sağduyumdur. Benim kendi imtiyazımdır."

Kireç gibi olan yüzü konuşurken kımıldamayan Douglas'a baktım. "Bu tamamıyla kayırma gibi görünecektir, sayın yargıç."

"Ben altmış dokuz yaşındayım, tekrar seçilmek gibi bir niyetim de bulunmuyor. Umurumda değil. Şimdi yerlerinize dönün."

Yerime dönüp oturdum. Cüret edip Douglas'a bir bakış attım. Yüzü kıpkırmızıydı ve Dedektif Mills'i itinayla duymazdan geliyordu.

"Bay Pickens," dedi yargıç. Ayağa kalktım. "Talebinizi desteklemek için mahkemeye sunmak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, sayın yargıç." Oturdum, yargıca karşı içimde minnet duygusuyla. Bu kalabalığın önünde dışarıda kalmak zorunda olmamın nedenlerini açıklamam hiç ama hiç hoş olmazdı. Yargıç beni bu aşağılanmadan kurtarmıştı.

"İddia makamının ekleyeceği bir şey var mı?" diye sordu. Douglas sorun çıkarmak isteseydi çıkarabilirdi. Birçok noktada itiraz edebilir, çoğunda da haklılık payı olurdu. Yargıcı kötü gösterebilirdi ama bunu yapmamasını umuyordum. Gözleri masanın üzerinde, yavaşça ayağa kalktı. "İddia makamı sadece bu kefaletin makul olmasını talep ediyor, sayın yargıç."

Tıka basa dolu salonda yine bir kıpırdanma oldu, arkamda bir enerji boşanıp yine sessiz bir beklentiye dönüştü.

"Kefalet iki yüz elli bin dolar olarak belirlendi," dedi yargıç. Sanığın bir üst mahkemeye sevkine ve belirlenen kefalet ödenene kadar tutukluluğunun devamına karar verildi. Mahkemeye on beş dakika ara verilecektir."

Sonra cübbesinin içinde ufak tefek ve solmuş görünerek, tokmağını bir kez indirdi.

"Herkes ayağa kalksın," diye gürledi mübaşir, ben de ayağa kalkarak yargıcın kürsüsünün arkasındaki kapıdan dışarı süzülüşünü izledim. Onun çıkışıyla salon bir anda arsız bir fikir alışverişine başladı.

Yerinden kımıldamayan Douglas'a baktım. Yargıcın çıktığı kapıya gözlerini dikmiş bakarken, çenesindeki damarlar seğiriyordu. Sonra baktığımı hissetmiş gibi kafası bana doğru döndü. Mübaşirlere işaret etti ve ellerim anında kelepçelendi. Gözlerimiz kenetlendi. Mills kulağına bir şeyler fısıldadı, ama Douglas onu duymazdan gelmeyi sürdürdü. Gözlerinde bir şey vardı ve bu beklenmedik bir şeydi. Ne olduğunu çıkartamasam da bunu biliyordum. Sadece şunu biliyordum, bu bakış diğer sanıklara attığı

normal bakış değildi. Sonra gülümseyerek beni şaşırttı. Yanıma geldi, sesi sıcak yağ gibiydi.

"Senin açından epey iyi gitti, Work." Mills masada kaldı, yüzü anlaşılmaz. Arkamızdaki birkaç avukat dönüp bizi izlemeye başladılar ama hiçbiri yanımıza gelmedi. Sadece ikimize ait gibi gelen bir sessizliğin içinde duruyorduk. Mübaşirler bile bir an gerçek dışı geldiler. "Birkaç saate dışarı çıkarsın."

Gözlerimle onu mıhlamak istiyordum ama portakal rengi tulum ve çelik kelepçeyle o güçten yoksundum. O da aynı düşüncedeymiş gibi gülümsedi. "Neden benimle konuşuyorsun?" diye sordum.

"Çünkü canım istiyor," dedi.

"Şerefsizin tekisin, Douglas. Bunca yıl bunu nasıl göremeyemişim, hayret."

Gülümsemesi kayboldu. "Göremedin çünkü görmek istemedin, bütün savunma avukatları gibi. İş anlaşmasını yapmak istersiniz. İşiniz kolaylaşsın diye benimle ahbap olmak istersiniz. Bu bir oyun, hep öyleydi. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Gözleri önce sağ sonra sol olmak üzere sırayla parladı ve sesini hafifçe yükseltti. "Ama oyun bitti, artık bu oyunu oynamak zorunda değilim ben. O yüzden zaferinin tadını çıkar. Bir dahaki yargıç sana bu kadar yumuşak davranmayacak, benim de yumuşak davranmayacağımdan şüphen olmasın."

Yine bir tuhaflık sezdim, ya gözlerinde ya da sözlerinde yahut sözleri söyleme şeklinde. Anlamaya çalışıyordum ve birden anladım. Douglas seyirciye oynuyordu. Avukatlar izliyorlardı, Douglas da onlara oynuyordu. Onu daha önce sahnede hiç görmemiştim. Yüzüne bakıp bunu anlayınca kafamda bir soru uyandı. Bunu önceki gece de düşünmüş ama sonra unutmuştum. Sözlerimi gözden geçiremeden ağzımdan çıkıverdiler ve etkisi derhal görüldü.

"Neden olay yerine girmeme izin verdin?" diye sordum.

Douglas rahatsız oldu. Gözleri bizi çevreleyen avukatların üzerinde dolaşıp sonra yine bana döndü. Sesi alçaldı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Cesedin bulunup benim olay yerine girme izni istediğim günden. Kabul edeceğini düşünmemiştim; hiçbir aklı başında savcı buna izin vermezdi. Ama sen verdin. Bana cesedi göstermesi için Mills'e neredeyse emir verdin. Bunu neden yaptın?"

"Sana neden izin verdiğimi biliyorsun," dedi.

"Jean için."

"Jean için. Doğru."

Sözlerinin ardından aramızda bir sessizlik oldu. Jean'in ikimizin de üzerinde böyle bir etkisi vardı. Kalan tek ortak noktamız da buydu büyük olasılıkla.

"Bu sana sandığın kadar yardımcı olmayacak," dedi, olay yerinde bulunmuş olmamı kastederek. "Buna izin vermeyeceğim."

"Belki olmuştur bile."

"Bu ne demek?"

"İnsanın içeride düşünecek bol zamanı oluyor demek, Douglas. Düşünmekten başka şey yapamıyorsun çünkü."

Onunla alay ediyordum, o da sonunda bunu fark etti. Ama ben bir sayı kazanmıştım. Onu bir an şüpheye düşürmüştüm. Yüzü dönme dolap gibi kapanıverdi. Güç tükenip her şeyi hareketsizleştirdi. Bir an, hayatımda bir ya da iki kez yaşadığım, gözlerle iletişim kurma hadisesini yaşadım. Bu bir duygu aktarımından ziyade, nezaretteyken beklediğim ama ne tuhaftır ki orada karşılaşmadığım türden soğuk bir mesajdı. Ama Douglas'ın gözleri de o hücre gibi boş, karanlık ve sonsuzdu. Sonra sırrına erişilmez bir duygu dudaklarını kıvırarak zalim bir tebessüm oluşturdu ve mübaşirlere yaptığı bir baş işaretiyle beni gönderdi.

Belki de boşuna birinin kefaletimi ödeyip beni çıkarmasını beklerken saatler geçmek bilmedi. Bana yine bir telefon vermişlerdi ve arayabileceğim tek insanı aramıştım. Ama Barbara yoktu ya da cevap verememeyi seçmişti. Ben de bir mesaj bırakıp beni çürümeye bırakıp bırakmayacağını görmek üzere beklemeye başladım.

Beni yalıtımlı bir detoks hücresine koydular. Sanırım bu da yargıcın sayesindeydi. Hücrenin duvarları bir zamanlar beyaz olmalıymış. Şimdi kahverenginin her tonu vardı. Kimi zaman kendimi duvarlara savurmak, bağırmak istedim. Hiç bu kadar uzun bir günüm olmamıştı. Hücre her geçen saat daha da küçülüyor gibiydi, bense karımın benden ne kadar nefret ettiğini düşünmeye başlamıştım. Sırf nispet olsun diye beni nezarette bırakabilir miydi? Gerçekten bilmiyordum.

Sonunda gelip çıkış işlemlerimi yaptılar. Büyük zarfı tezgahın üzerine boşalttım. Saatim dışarı düştü, onu içinde para, kredi kartları ve kimlik kartı bulunan cüzdanım izledi. Bir eksik olmadığını bildiren bir kağıt parçasını imzaladım. Bana buruşmuş giysilerimi, ayakkabılarımı ve kemerimi geri verdiler. Onları üzerime giyerken üzerime bir değişiklik geldiğini hissettim. Yine bir insan olmuştum ve yine nezarethane kapılarından geçerek, bu sefer benim gibi insanları bekleyen normal insanların bulunduğu demode odaya girdim. Ne bekliyordum? Barbara'yı mı? Yüzü olmayan bir kefili mi? Doğrusu, iç çamaşırımın tenime değişini hissetmeye başladığımdan beri bunu düşünmemiştim. Yeniden insan oluşumun artan heyecanı içinde tek düşünebildiğim mavi göğün altında yürümek, temiz havayı solumak ve düzgün bir yemek yemekti. Geleceğim o kadar belirsizdi ki bütün bekleyebildiğim buydu. Hank Robins'i beklemiyordum. Neticede bana söyleyeceği şeyi beklemiyordum.

"Burada ne işin var?" diye sordum ona.

Yüzünde, çentikli dişini gösteren, çarpık bir gülümseme belirdi. "Bunu ben sana sormalıyım."

"Evet. Doğru."

Odada iki kişi daha vardı. Biri yaşı otuz veya elli olabilecek, çökmüş bir kadındı. Sert plastikten sandalyeye oturmuş, ağzı açık, başını duvara yaslamıştı; fena halde tütün ve zor yaşantı kokuyordu, yüzü kırış kırıştı ama hiçbiri gülmekten olmuşa benzemiyordu. Bir ergen için bile fazla kısa olan şortu gevşek, güneş yanığı bacaklarını açıkta bırakıyordu. Çantasına bir tılsım tutar gibi yapışmıştı. Acaba ne zamandır ve kimi bekliyordu? Diğer kişi resmi kıyafetli bir polis memuruydu. Onun kurşun geçirmez camlı pencerede deftere imza atıp tabancasını duvardaki çelik kutulardan birine koyuşunu seyrettim. Bize tam olarak sırtını dönmüyordu. Hank ise onu saklayamadığı bir sıkıntıyla izliyordu. Hank'in mevcut koşullarda benimle münasebete girmek istemediğini biliyor ve onu buraya getirenin ne olduğunu merak ediyordum.

"Hadi," dedim. "Dışarıda konuşalım. Buradan sıkıldım."

Hank başını salladı yine gülümseyerek. "Canıma minnet. Burası tüylerimi diken diken ediyor."

Dışarının havası canlandırıcı bir etki yapmıştı. Göğüs hizasındaki beton duvara yaslanarak, ana caddenin trafiğini seyrettik. Akşam üzeriydi; güneş alçalmış, altın rengi almıştı. İki bölge ceza mahkemesi hâlâ oturum halindeydi ve dava sıralarının gelmesini bekleyerek, dışarıda dolaşan birkaç sanık vardı. Dışarı çıkarken koridorda iki avukat görmüştüm ama dışarıda bir tane bile yoktu ki bu da benim işime geliyordu.

"Sigaran yoktur, değil mi?" diye sordum.

"Maalesef. Ama dur bir dakika." Önemli olduğunu söylememe kalmadan duvarın kenarındaki diğer insanlara yaklaşıver-

di. Döndüğünde elinde buruşmuş bir paket Marlboro ile bir kutu kibrit vardı. Onları bana verdi.

"Şuradaki adam," dedi, parmağıyla işaret ederek, "bugün mahkeme salonundaydı, senin gibi. 'Canlarına okuyun,' dedi."

Bir sigara yaktım, adamın suçunun ne olduğunu düşünerek. Paketi gömlek cebime koydum.

"Yanlış anlama, Hank, ama görmeyi beklediğim insan sen değildin."

Sırtını caddeye vererek duvara yaslandı ve kollarını bağladı. Bana hemen bakmadı.

"Bu sabah da mahkemedeydim," dedi sonunda. "Seninle konuşup, ne yapacağını görmeye geldim. Karının orada olmadığını görerek birinin onu araması gerektiğini düşündüm. Biri ona kefaleti ayarlamasını söylemeli diye düşündüm."

"Ona ulaşmaya çalıştım."

Hank başını salladı, bana acımaya benzer bir ifadeyle baktı. "Ben de. Cevap vermedi. Ama işim yoktu, ben de onu görmeye gittim." Hank başını kaldırıp hapishanenin çatısının, mahkeme binasıyla birleştiği yere baktı. "Zili çaldım ama kapıyı açmadı, ben de arkaya dolaştım. Verandada oturmuş buzlu çay içiyor, dergi okuyordu."

Bir sessizlik oldu, bunu bana söylemenin Hank'i rahatsız ettiğini anladım.

"Belki haberi yoktu," dedim, mahkemeye çıkışımı kastederek.

"Haberi vardı," dedi Hank. "Beni görünce acayip utandı."

"Haberi vardı ama kefaletimi ödemedi mi?"

"O kadar kötü değil. Birkaç yeri aramış, paranın toparlanmasını bekliyormuş."

"Nereyi aramış?" diye sordum. Hank omuzlarını kaldırdı.

"Sormadım. Bilmem. Ama benden seni karşılamamı rica etti."

"O kadar mı?" diye sordum.

Birden sıçrayıp cebini yokladı. "Neredeyse unutuyordum. Bunu sana vermemi istedi." Bana dörde katlanmış bir kağıt uzattı. Barbara'nın not kağıdını tanıdım. Üzerine parfüm sıkardı. Beni sevdiği için öyle yaptığını söylerdi. Kağıdı açıp okudum. Kısa ve kokusuzdu.

"Beni hâlâ çok sevdiğini ve bir serserinin köpeğimi çaldığını bilmemi istiyor."

"Biliyorum," dedi Hank. "Okudum."

Kağıdı katlayıp cebime koydum.

"Üzgünüm, dostum," dedi Hank. "Hayat çok adi."

Başımı salladım.

"Aynı karın gibi."

"Neden buradasın, Hank?" diye sordum yeniden.

"Belki götünü kurtarmaya geldim," dedi ve ben gözlerimi pabuçlarımdan kaldırıp yüzünde yumruk atacak yer aradım. "Ciddiyim," dedi. "Bak. Şüphelerim vardı, tamam. Kimin olmazdı ki? On beş milyon dolar çok para. Bu yüzden, tabii, ona ateş etmiş olabileceğini düşündüm. Ama sana Alex'i araştıracağımı söylemiştim ve araştırdım."

Yürüyor olsaydım, tökezlerdim. Araba kullanıyor olsaydım, kaza yapardım. "Alex'in bunlarla ne ilgisi var?"

"Belki yok. Belki var. Öğreneceğiz işte."

"Şunu baştan alalım, Hank. Neden bahsediyorsun sen?"

Hank kolumdan tutup beni beton platforma çıkan geniş alçak basamaklara çevirdi. "Burada olmaz, tamam mı? Arabada."

"Bir yere mi gidiyoruz?"

"Raleigh'e," dedi.

"Raleigh," diye tekrarladım.

"Birkaç soru soracağız."

"Kim hakkında?" diye sordum. Merdivenin tepesine geldik. Aşağıda kaldırım beni çağırıyordu. Duraksadım, cevaplar istiyordum. Hank elini omzuma koyarak, merdivenden inmem için beni hafifçe itti.

"Yürü sen," dedi ama sesindeki bir şey dönmeme sebep oldu. omzunun üzerinden arkasına bakıyordu, bakışını izleyerek mahkeme binasının kapısına baktım. Güneş ışığı camlardan yansıyordu, bir şey göremiyordum. Neredeyse kaçıracaktım. Derken güneşin önüne ince bir bulut geçti de camın arkasındaki Douglas'ı gördüm. Keskin hatlı yüzünü asmış dikkatle bizi izliyordu.

"Boş ver onu," dedi Hank. "O yarınki mesele."

Döndüm, özel dedektifin beni götürmesine izin verdim. "Şuraya park ettim," dedi Hank. Tepeden aşağı indik, üç tane park halinde şerif arabasını, yargıç girişini ve gürültülü, kötü kokulu cihazlarla asfaltın küçük bir bölümünde çalışan birkaç belediye işçisinin yanından geçtik. Hank, yaklaşık iki yüz sene önce gömülmüş özgür zencilerin yattığı isimsiz bir mezarlığın yanı sıra uzanan, dar bir ara sokağı gösterdi. Sola girdik ve gürültüler ardımızda yavaş yavaş azaldı. Ucuz içkiyle sarhoş olmuş gibi hissetmiyordum artık; kendime gelmeye başlamıştım. Arabasına gelince ayrıldık, kaldırımdan inip kapıya yürüdüm. Kapı kilidini açtı, ama binmeden önce arabanın üzerinden ona baktım.

"Alex?" diye sordum, ama o beni duymazdan gelip arabaya binerek kapısını kapattı. Araba sallandı. Sorumu yanıma alarak ben de bindim.

"Bu onun gerçek adı değil," dedi Hank, saniyeler sonra. "Charlotte'daki hastanede bu yüzden adına ait kayıt bulamamı-

şım. Jean'ın adı vardı ama Alex Shiften'ınki yoktu. Bu beni işkillendirdi ama tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Ta ki bana verdiğin resimle yeniden oraya gidene kadar."

"Resmi aldın yani?" dedim ufak ayrıntıyla ilgilenerek, zira fil gibi kucağıma oturuveren önemli ayrıntıya odaklanamıyordum.

"Sabah," diye cevap verdi Hank. "Beşi biraz geçerek, sonra hastaneye gittim. Tam vardiya değişiminde gitmişim. Fotoğrafı gösterdim, sorularımı sordum ve sonunda da adamımı buldum."

"Ne söyledi?"

"Alex'i tanıyordu, ama o isimle değil. Ona göre onun adı Virginia Temple idi. Jean'den üç ay önce hastaneye yatmıştı. Görünüşe göre hemen kaynaşmışlar. Kardeşin iki ay boyunca ondan başka hiç kimseyle konuşmamış."

"Virginia," dedim. İsim uyduruk geldi. Alex Shiften Virginia olamayacak kadar sertti. Ona Virginia demek jilete kahvaltı bıçağı demek gibi bir şeydi.

"Bu kadarla bitmiyor," dedi Hank. "Oraya Dorothea Dix'den sevk edilmiş."

"Raleigh'deki hastaneden mi?"

"Raleigh'deki devlet hastanesinden. Sabıkalı akıl hastalarının yattığı yer."

"Oradaki herkes sabıkalı değil ki," dedim. "Sadece bazıları öyle."

"Doğru. Sadece bazıları. Ama onların bazıları sonunda dışarı çıkar, genelde de Charter Hills gibi bir yere nakledilirler. Normal hayata dönüş için bir adım, yarı ev gibi."

"Alex'in de durumunun bu olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hank omuz silkti.

"Vay be," dedim.

"Bence de," diye karşılık verdi Hank ve arabayı çalıştırdı.

"Şehirden ayrılmamam gerekiyor," dedim. "Standart kefalet uygulamasının bir parçası."

Motoru durdurup bana döndü. "Senin bileceğin şey, Work. İstersen seni evine bırakıp kendim bakabilirim. Hiç sorun olmaz."

Yargıcı iyilik yaptığına pişman etmek istemiyordum ama bu da kurallara uyulmayacak kadar önemliydi; hem son zamanlarda kuralların her zaman iyi olmadıklarına karar vermiştim. Bütün hayatımı kitabına uygun yaşamıştım ama bu hayat şu anda o kadar güzel görünmüyordu. "Boş ver. Gidelim."

"Aslansın!"

"Ama şehir dışına çıkarken iki yerde durmamız gerekiyor."

"Bu senin hayatın," dedi Hank kaldırımdan ayrılarak. "Ben sadece arabayı kullanıyorum."

27. BÖLÜM

Kısa bir araba yolculuğuyla Clarence Hambly'nin ofisine vardık. O da şehrin diğer avukatları gibi adliyeye yakın çalışıyordu. Hank park sahasına girdi. "Ee, ne yapıyoruz?"

"Birkaç soru sormam gerekiyor. Uzun sürmez."

Giriş sanıklarla doluydu. Hambly bunları, suçlarına bağlı olarak, saati bir yirmi beşe veya toptan fiyata daha yeni bir meslektaşına paslardı. Daha saygın müşterileri için bir arka girişi vardı. Onlar dosdoğru yardımcısının yanına çıkarlardı. Bense o kadını haber vermeden geçemeyeceğimi bildiğimden hiç yeltenmedim. Bunun yerine ön taraftan girdim ve kalabalığı yarıp ilerleyerek ellerimi kiraz ağacından bankonun üzerine koydum. Hambly'nin yardımcılarından biri bana yardım edip edemeyeceğini sordu, sonra geri çekilip bana baktı ve tanıdı.

"Clarence'i görmek istiyorum," dedim.

"Mümkün değil," diye karşılık verdi.

"Onu derhal görmem gerekiyor. Sesimi yükseltmekten kaçınmam. O yüzden lütfen ona burada olduğumu haber verin."

Beni süzüp düşündü. Onun benim gibi yüzlerce öfkeli müvekkille başa çıkmış, dolayısıyla beni tartması gerektiğini biliyordum. Birkaç saniye sonra telefonu alıp Hambly'nin sekreteri-

ne benim orada olduğumu ve onu görmek istediğimi bildirdi. Bir dakika bekledik.

"Yukarı çıkabilirsiniz," dedi.

Hambly odasının kapısında beni karşıladı ve kenara çekilip beni içeri aldı. Oturmamı teklif etmedi, sadece şal desenli kravatının üzerinden beni süzdü.

"İnsanlar genellikle randevuyla geliyorlar," dedi.

"Uzun sürmez," diye cevap verdim, kapıyı kapatarak. Ona yaklaşıp bacaklarımı açtım. "Babamın vasiyetnamesinin bir nüshasının benim evime nasıl girdiğini öğrenmek istiyorum."

"Ben farkında değildim."

"Kimde nüsha vardı?"

"Bu sohbet son derece uygunsuz," dedi Hambly.

"Basit bir soru sordum."

"Peki. Babana iki nüsha verdim, bir tanesi de burada. Eğer o çoğalttıysa, bu onu ilgilendirirdi. Senin evinde ne aradığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Polisin gözaltı sırasında elinde bulundurduğu nüshayı gördün mü?"

"Gördüm, ama onun senin evinde bulunan nüsha olduğunu kesin olarak söyleyemem. Benden teşhis etmemi istediler, ben de teşhis ettim."

Üstüne gittim. "Ama o eksiksiz bir nüsha. Bunu teyit ettin."

"Evet," diye kabul etti.

"Neden Ezra'nın beni vasiyetinden çıkarmak istediğini söylemedin?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Mills söyledi," dedim.

Hambly gözleri parlayarak güldü. "Eğer Mills sana bunu söylediyse, işine öyle geldiği için söylemiştir. Evet, baban bazı ufak tefek değişiklikler düşünüyordu ama seni varislikten çıkarmayı hiç düşünmedi. Bu konuda son derece kesindi. Bence Mills seni boşboğazlık yapmaya sevk etmeye çalışıyordu."

"Ne tür değişiklikler yapacaktı?"

"Önemsiz şeyler, zaten hiçbiri uygulanmadı. Dolayısıyla, babanın mirasının varisi olarak endişelenmeni gerektirecek bir durum yok."

"Sendeki asıl nüsha kayıtlı mı?" diye sordum.

"Veraset mahkemesinde kaydı var. Oraya sorarsan sana göstereceklerinden eminim."

"Ama kopyalar çıkarttın."

"Tabii ki kopyalar çıkarttım. Burası bir hukuk bürosu. Ben mülkü temsil ediyorum."

"Başka kime kopya verdin? Mills? Douglas? Başka kime?"

"Bana sesini yükseltme, genç adam. Buna müsaade etmem."

"İster et, ister etme, Clarence. Eğer ben Ezra'nın cinayetinden sorumlu tutuluyorsam, Kuzey Carolina kanunları nezdinde mirası devralabilir miyim?"

"Biliyorsun devlet bir katilin cezasından bu şekilde kâr elde etmesine izin vermez."

"O zaman Ezra'nın mülkünün kontrolü kime geçer?"

"Ne ima ediyorsun?" diye sordu Hambly.

"Kime?"

"Babanın bütün mülkü vakfa geçer."

"Peki o vakfı kim idare ediyor?"

"Kastettiğin şey hoşuma gitmedi."

"Kırk milyon doların idaresi sana geçer. Doğru değil mi?"

Hambly yüzü zor zapt ettiği öfkenin gerginliğiyle bana dik dik baktı. "Seni de, ufak tefek entrikalarını da katlanılmaz buluyorum, Work. Çık odamdan."

"Sen evime geldin. Evi aldığımdan beri ilk kez evime geldin. Neden?"

"Oraya Barbara davet ettiği için geldim. Bir de saygımdan. Sana bunu açıklama zorunluluğum yok. Şimdi, çık dışarı," dedi ve kolumdan tuttu. Odadan çıkıp birden ayağa fırlayan genç sekreterin karşısına gelince kolumu çekip kurtardım. "Biri o belgeyi benim evime koydu, Clarence. Onun bir yerden gelmiş olması gerekiyor."

Hambly dimdik durup burnunun ucuna baktı. Yüzü kızarmış, boynundaki kalın damarlar hareketlenmişti. "Bu sabah sana biraz acımıştım, Work. Ama o da gitti. Yargılanacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum." İnce kolunu merdivene doğru uzattı, kolu titriyordu. "Lütfen git artık."

"Peki, Clarence. Zaman ayırdığın için teşekkürler." Hambly'nin özel merdiveninden indim arkama bakmadan. Odasının kapısının çarptığını duydum.

Hank arabada oturmuş, kolunu açık pencereden çıkarmıştı.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Gerçekten mi?"

Hank'e baktım. "Gerçekten."

"Peki şimdi nereye?"

"Mockswill'e giden 601 numaralı çevre yoluna. Sana nereden döneceğini söylerim."

Şehirden çıktık ve Stolen Çiftliği'ne yaklaşırken yay gibi gerilmeye başladığımı hissettim. Başım duygu yoğunluğundan zonkluyordu. Vanessa'nın evine yaklaştıkça ve önünde durduğumuzda ise daha beter oldum.

"Beklesene," dedim Hank'e, arabadan inip açık pencereden içeriye uzanarak.

"Yapma, Work."

Ellerimi kaldırdım. "Bu son," dedim.

Stolen Çiftliği çevre ağaçların gölgesinde uzanıyordu. Işığın ince parmakları çiftlik evine uzanıyor ama ulaşamayarak, eski ahırın solmuş kızıl duvarıyla yetiniyordu. Tekerlek izli yola park etmiştik, ev sol, ahır ise sağ tarafta kalıyordu. Vanessa'nın arabasını göremedim ama adsız adamı oradaydı; ahırı ikiye bölen tozlu oyuktan beni izliyordu. Yukarı baksaydım, Vanessa'yla, sonsuza kadar süreceğini sandığımız şeyi bulmuş olduğumuz samanlığın kapısını görecektim. Yukarı bakmadım. Onun erkeğine baktım. Traktörde çalışıyordu. Elleri ve tuttuğu İngiliz anahtarı yağ içindeydi. Mal sahibi edasıyla uzun şekilli lastiğe yaslanarak, toprak yolda ona doğru ilerlerken beni süzdü. Hatırladığımdan daha iri görünüyordu; epey kaslı ve sinir bozucu ölçüde gençti, ama kesinlikle aynı adamdı.

"Daha fazla yaklaşma," dedi. On adım ötesinde durup ellerimi yukarı kaldırdım.

"Bela çıkarmaya gelmedim," dedim. "Vanessa'yla konuşmak istiyorum."

İngiliz anahtarını traktörün üzerine koyup ellerini üzerine silerek bana doğru yürümeye başladı. Alnı endişeden kırışmıştı.

"Ben seninle olduğunu sanıyordum," dedi.

Aptal gibi hissederek ellerimi indirdim. Geçen gece onu yere indirmiş olabilirdim ama şimdi korkmadığı aşikardı.

"Neden bahsediyorsun?"

Gelip tepeme dikildi. Yüzümü bir şey ararcasına inceledikten sonra eve baktı. Vanessa'yı görmeyi umarak ben de oraya baktım, ama eski ev sessiz, karanlıktı.

"Dün gece eve gelmedi."

"Ne?"

"Bütün gün de onu görmedim."

Midemde yabancı olmayan bir çukur açıldı. Çocuğun gözlerinden bir şeyler anladım. Ona yaklaştım.

"Baştan başla," dedim. "Bana her şeyi anlat."

Başını sallayıp yutkundu. Anlatmak istiyordu. Gözlerinde korku vardı; genç adam korkuyordu ve birden ben de korkmaya başladım.

28. BÖLÜM

"Ee, ne oldu?" Karayolundaydık, şehrin kuzeyine on dakika mesafedeydik. Hank en az beş kez konuşmaya başladı ama yüzüme bakınca sustu. Ona cevap vermek istemiyordum. Söylemek istemiyordum ama nedense söyledim. Belki yüksek sesle söylersem o kadar kötü gelmeyeceğini düşündüm.

"Benim için önemli olan biri kayboldu."

"Önemli biri mi? Neden – A, anladım. Kız arkadaş mı?"

"Ondan daha öte," dedim usulca.

"Denizde çok balık var, Work. Bu konuda bana inanabilirsin."

Camı indirdim zira temiz havaya ihtiyacım vardı.

"Yanılıyorsun, Hank," dedim nihayet.

"O zaman farklı sularda yüzüyoruz."

Ben yüzmüyor, boğuluyordum.

"Adam kimdi?" Cevap vermedim. Hank bana bakarak sorunu yineledi. "Adam, diyorum?"

"Sen arabayı kullan, Hank. Olmaz mı? Düşünmem gerek."

Sözleri uzaktan geliyordu. "Tabii. Fark etmez. Yolumuz uzun."

Haklıydı. Yolumuz uzundu.

Ama hava tam kararmadan Dorothe Dix Hastanesi'nin kalabalık park yerine vardık. Motoru susturana kadar konuşmadık.

Ön camdan yukarı baktım. Dünyanın en sefil yerleri içinde burası en karanlık sırları saklıyor olmalıydı. Aklıma tımarhaneler geldi, boğazım düğümlendi.

"Bağıran tipler vardır şimdi," dedim.

"O kadar kötü değil," dedi Hank.

"Buraya daha önce geldin mi?"

"Bir iki kere." Açıklama yapmadı.

"Ee?"

"Her tarafına giremiyorsun zaten. Ama diğer yerleri normal hastanelerinki gibi."

"Ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Ne kadar paran var?"

Elim cüzdanıma gitti, ama cüzdanımı geri aldığımda paramı zaten saymış olduğumu hatırladım. "Üç yüz yetmiş dolar."

"Ver bana onu." Üç yüz doları alıp gerisini bana iade etti. "Bu kadar yeter." Parayı katlayıp kot pantolonunun cebine soktu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hazırız bakalım," dedim. Omzumu hafifçe yumrukladı.

"Rahat ol," dedi. "Eğlenceli olacak."

Arabadan indiğimizde bir rüzgarlık giydi ve iç cebindeki bir şeyi yokladı. Ne olduğunu anlayamadım ama sanki memnun kalmış gibi hafifçe mırıldandı. Mor gökyüzü fonunda kara ve köşeli görünen hastaneye baktım.

"Hadi," dedi Hank. "Gevşe biraz."

Hastanenin girişine doğru yürümeye başladık. "Bir dakika," dedi Hank. Arabaya dönüp kapıyı açarak içeri uzandı. Posta kutusuna bırakmış olduğum Alex'in resmiyle geri geldi. "Lazım olabilir," dedi. Resim zayıf ışıkta bir görünüp bir kayboldu, ama Alex'in yüzünü gayet iyi gördüm. Bina gibi sert hatları vardı ve

bir kere daha onu buraya getirenin ne olduğunu merak ettim. Buraya ne halde gelmiş, ne halde çıkmıştı? Kız kardeşim nasıl bir rahatsızla birlikte yaşıyordu?

Bir cevaba ihtiyacım vardı, Hank'le bu cevabı birlikte bulacağımızı düşünüyordum.

Hastaneye girdik. Birçok yöne koridor açılıyordu. Karşımızda bir asansör vardı. Hastane kokusu çok yoğundu.

Hank bir sıra gazete makinesine yaklaşarak cebinden birkaç bozukluk çıkardı. "Bugünkü Charlotte gazetesini okudun mu?"

Kafamı salladım. "Hayır."

Bozuk parayı makineye sokup bir *Charlotte Observer* aldı. Gazeteyi bana verdi. "Buna ihtiyacın olacak," dedi. Anlamadım. "Ne için?" diye sordum, gazeteyi ilk defa görüyormuş gibi tutarak.

"Ciddi misin?" diye sordu, sonra arkasını döndü.

"Hı." Gazeteyi kolumun altına sıkıştırdım. Hank sersemletici tabela kalabalığına bakıp aradığını buldu. Ne bulduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama peşinden gittim. Kısa bir süre sonra labirentte kaybolduk ama hiç eksik olmayan levhalar bizi hastanenin içlerine yönlendirdi. Hank gideceği yeri bilirmişçesine gözlerini yerden kaldırmıyordu. Kimseye bakmıyordu, kimse de ona bakmıyordu. Sonunda küçük bir bekleme odasında sona eren bir koridora girdik. Köşede kapalı bir televizyon duruyordu. Yapışkanlı bir not kağıdında televizyonun bozuk olduğu yazılıydı. Bir duvarda bir sıra plastik sandalye vardı. İki koridor daha karşıt yönlere uzanıyordu. Cilalı zeminleri tavanlarındaki flüoresan ışıkta parlıyorlardı. Etraftan sesler geliyordu: Gelip geçen hemşireler, tıp talebeleri, duvarda doktorlara anons yapan bir kutu. Karşımızda, üzerinde personel harici giremez yazılı mavi bir kanatlı kapı vardı.

"Burası," dedi Hank. Ben bir şey kaçırdığımdan emin olarak etrafıma bakındım. Hank ceketinin cebinden plastik bir kimlik kartı çıkararak gömleğine taktı. Üzerinde resmiyle daha önce hiç duymadığım bir isim ve hastanenin adı vardı. İçeri girdiğimizden beri gördüğümüz diğer kimlik kartlarına benziyordu.

"Onu nereden aldın?" diye fısıldadım.

"Sahte," dedi kısaca.

"Ama..."

Çentik dişli gülümsemesini çaktı. "Buraya daha önce geldiğimi söyledim ya."

Başımı salladım. "Tamam. Ben ne yapayım?"

"Burada bekle," dedi. Pek rahat görünmeyen kırmızı plastik sandalyeleri işaret etti. "Gazeteyi oku. Bu biraz uzun sürebilir."

"Ben de gelmek istiyorum," dedim.

"Gelmek istediğini biliyorum ve yadırgamıyorum ama insanlar iki kişiyle konuşmayabilseler de, bir kişiyle konuşurlar. Bir kişiyle sohbet daha samimi olur. İki kişiyle sorgu gibi olur."

Yüzümden bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladı.

"Gevşe biraz, Work. Gazeteyi oku. Burada bulunacak bir cevap varsa, ben bulurum. Tamam mı? Bu benim işim. Sen bana güven."

"Bundan hiç hoşlanmadım."

"Düşünme sen." Arkasını döndü, aynı hızla geri döndü.

"Spor sayfasını versene," dedi. Spor sayfasını gazeteden çıkarıp ona verdim. Gazeteyi dürüp onunla beni selamladı. "Muhabbet açıcı," dedi. "Bu işin püf noktası."

Sandalyeye dimdik oturup Hank'in personel harici giremez yazan kapıdan büyük bir güvenle içeri girişini izledim. Arkasına bakmadı, kapının kanatları kapanarak onu yuttular.

Arkama yaslandım. Gazeteyi açıp kelimelere boş boş baktım. İnsanlar geçerken göze batmamaya çalıştım ama zordu zira düşüncelerin koşturduğu zihnimde ben bir sanıktım.

Orada saatime göre sadece elli beş dakika oturdum. Ama saatim yalan söylüyordu. Bir ömür geçmişti.

Mavi kapı defalarca açılıp kapandı. Önce bir siyahi adam çıktı, ardından bir beyaz kadınla asla Hank Robins'le karıştırılmayacak bir şişman adam. Bir kadın daha. İki adam. Sonu gelmez bir sirkülasyon, hepsinde de aynı kimlik kartından vardı. Kapı defalarca açılıp kapandı, her seferinde de keman yayı gibi gerildim. Hank bulunmuştu. Gelmeyecekti.

Derken, bir kovayı iten ihtiyar bir adam içeri girerken bir an onu gördüm. Sonra kapı açıldı ve Hank geldi. Gülümsemiyordu ama gözlerinden müthiş bir tatmin ifadesi okunuyordu. Ben ağzımı açamadan kolumdan tutup ayağa kaldırdı; koridorda yürümeye başladık.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu normal bir sesle. Şaşırmıştım. Fısıldamasını beklerdim.

"Öğrendin mi?" diye sordum, sorumuzun cevabını kastederek.

"Öğrendim."

Hemen duymak istiyordum. "Ee?"

"Önemli bir şey."

Beni öldüren bir sessizlik içinde yürüdük ama nihayet arabaya vardık. Hank direksiyona geçip motoru çalıştırdı ve kapıyı kilitledi. Hâlâ tek kelime söylememişti. Geri geri park yerinden çıktı ve park halindeki araçların arasından ilerlemeye başladı. Nihayet bana baktı. "Kemerini bağla," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Hiç havamda değilim." Cevap vermedi, gözlerini de yoldan ayırmadı.

"Kafamı topluyorum, Work. Söyleyecek çok şey var, nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Seni korkutmak istemiyorum."

"Şu anda beni korkutuyorsun."

Ama adamı konuşturmak mümkün değildi, 40. Karayoluna çıkana kadar ağzını açmadı.

"East Bend'i duymuş muydun?" diye sordu sonunda.

"Olabilir. Galiba."

"Küçük bir yer. Şirin, atlar filan. Yadkin Nehri üzerinde, Winston-Salem'e yakın. Bir ara oraya gitmelisin. Küçük bir üzüm bağı var, tam nehrin üzerinde..."

"Yavaşlamanın bir nedeni var mı?"

Yine bana baktı. "Alex oralıymış. Orada büyümüş. İlk on dört sene yani."

"Evet?"

"Bak, Work... ayrıntılar bölük pörçük. Ben sana hasta bakıcının bana anlattıklarını aktarıyorum ve satın alınmış bilgi hiçbir zaman tam güvenilir değildir. Bunların hiçbirinin doğruluğunu kontrol etmedim."

"İyi. Bütün yanlış bilgiler için affedildin. Ne öğrendiğini anlatır mısın artık?"

"Babasını öldürmüş, Work. Babasını yatağa kelepçeleyip ateşe vermiş."

"Ne?"

"On dört yaşındaymış. Annesi de yataktaymış ama o kurtulmuş. Onun derdi babasıylaymış zaten." Duraksadı. "Adamı yatakta pişirmiş işte."

Hank'in tepkimi görmek için bana baktığını hissettim ama bende tepki yoktu; Hank tekdüze bir sesle devam etti.

"Adamın bağırmasının kesilmesini bekleyip sonra 911'i aramış ve evden çıkmış; yanışını izlemiş evin. İtfaiye aracı eve

geldiğinde onları evin önünde karşılamış ve annesinin hâlâ sağ olabileceğini söylemiş. Annesini yatak odası penceresinin altında, vücudunun yüzde yetmişi yanmış halde bulmuşlar. Camdan dışarı atladığı için vücudunda kesikler de vardı. Polis gelince kız onlara yaptığı şeyi anlattı. Yalan söylememiş ama zevkle de seyretmemiş. Söylenen o ki, tek damla gözyaşı dökmemiş. Hastabakıcı Alex'in yargılanıp yargılanmadığını bilmiyordu, ama mahkeme onu akıl hastanesine göndermiş. Dorothea Dix'te dört sene yatmış, ama o işi yaptığında reşit değildi. O yüzden on sekiz yaşına girdiğinde, onu Charter Hills'e sevk etmişler, orada da Jean'le tanışmış."

"Jean'le daha üç yıl önce tanıştı," dedim.

"Kız genç."

"Hiç öyle görünmüyor."

"Zor bir hayatı var, görmüyor musun? İnsanı çökerten cinsten."

"Ne o, acıdın mı?" diye sordum.

"Yok canım," dedi Hank. "Ama cinayetten önce neler olduğunu bilmiyorlar. Bir sebebi vardır ve ne olduğunu tahmin etmek zor değil." Omuz silkti. "Talihsizlikten doğan vakalara zaafım var." Gerisini söylemedi. Ayrıntıları anlatmamıştı, ama Hank'in çocukluğunun da piknik havasında geçmediğini biliyordum.

Uzayan bir sessizlik. Arabalar bizi geçti.

"Bu kadar mı?" diye sordum. "Tek bildiğimiz bu mu?"

"Dosyasının bir kopyasını almaya çalıştım ama adam razı olmadı. Dedikodun başka, belge hırsızlığının başka şey olduğunu söyledi; ama bana anlattıklarından da bir hayli emindi. Orada çalışan herkesin bunu bildiğini söyledi."

Hank aynasını kontrol edip bir pikabı solladı. 85. Karayolu tabelasını gördüm. 40. Karayolundan ayrılıp güneye, Jean'e ve

korkunç geçmişinin sırlarını bu kadar iyi saklayan kadına doğru yöneldik.

Hank elini cebine sokup bana iki yüz doları iade etti. "Bir yüzlük yetti," dedi.

"Bu kadar mı yani?"

"Kabaca."

Hank'in tereddüdünü hissettim. "Burada 'kabaca' ne anlama geliyor?" diye sordum.

Hank yine omuz silkti. "Adam ondan korkuyordu."

"Alex'den mi?"

"Alex. Virginia. Hemen hemen herkesin ondan korktuğunu söyledi."

"Jean hariç," dedim.

Gözleri yine üzerimde beni ölçüp biçiyordu. "Jean hariç," dedi sonunda. "Jean ona bayılıyormuş."

Sessizce başımı sallayıp sonra yine Hank'e baktım. Sesinde bir tuhaflık vardı.

"Bana söylemediğin bir şey mi var?"

Başını iki yana salladı. "Her şeyi söyledim. Ama bir de Charter Hills'de duyduğum şey var."

"Ne?"

Omuz silkti. "Bir adam bir şey söyledi. Yine bir kat görevlisi, geçen konuşmuştum. Ona Jean'le Alex'i sordum, söylediği bir şey aklıma takıldı. Jean Alex'i bir rahibin Tanrı'yı sevdiği gibi seviyormuş." Hank gözlerini yoldan ayırdı. "Benim değil, adamın sözleri."

Onları birlikte düşündüm.

Rahip ile Tanrısı. İtaat. Boyun eğme.

"Onu gerçekten bu kadar çok sevebilir mi?"

"Kim bilir? Hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım ki." Sesi dalgındı. Uzun zaman bir şey söylemedim, Hank de söylemedi, kendi düşünceleriyle meşguldü.

"Alex babamı öldürmüş olabilir mi sence?"

"Senin yapmadığını farz edersek mi?"

"Çok komik." Gülmüyordum.

"Ezra'nın kaybolduğu ve vurulduğu gece Alex neredeydi?"

"Bilmiyorum."

"Onun ölmesini istemesi için bir sebebi var mıydı?"

Ezra'yı ve onun Alex'e gösterdiği devamlı küçümsemeyi düşündüm. Her şeyin dibe vurduğu gece Ezra'yla Jean'in kavgasını hatırladım. Kavga Alex hakkındaydı. Ezra onları ayırmaya çalışmıştı.

"Bir sebebi vardı," dedim.

"Yedi yıl önce de kendi babasını yatakta kızartmış."

Kendi kendime başımı salladım. "Mümkün."

"Bak işte."

29. BÖLÜM

Gece yarısını geçerek Salisbury'ye vardık. Şehir sessizdi, gelip geçen bir iki araba, yanan birkaç ışık vardı. Sessizlikte fısıldaşırken kendimi hayalet gibi hissettim. Hank bile durgundu, galiba o da benim gibi, Alex'in yapmış olduğu şeyin etkisinden kurtulamamıştı.

Hank beni eve getirdiğinde arabadan inip onun camına gittim. Camını açtı.

"Dinle, Hank. Yaptığın şey için gerçekten çok teşekkür ederim; çok makbule geçti."

"Faturayı gönderirim," diye karşılık verdi.

"Yakın zamanda göndersen iyi edersin," dedim.

"Hapse girmeyeceksin, Work. İkimiz de bu işin nasıl biteceğini biliyoruz. Aradığın kişi Alex. Öğrendiklerini Mills'e söyle, gidip kontrol etsin."

"Olabilir. Bakacağız." Benim yine de Jean'le konuşmam gerekiyordu. "Baksana, fatura işine gelince..."

"Çok yüklü olacak."

"Sandığından da yüklü olacak," dedim.

Beni süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerimi penceresinin çerçevesine koyup arabaya dayandım. "Benim için birini bulmanı istiyorum. Çok önemli."

"Sevgilini mi?"

"Adı Vanessa Stolen. Nerede yaşadığını biliyorsun. Onu bulmam gerek. Onunla konuşmam lazım. Ona..." Sesim gitti, sonra geldi. "Ona ihtiyacım var işte."

Birden öldüğü duygusuna kapıldım. "Hiç böyle gitmezdi." O çocuk bana böyle demişti. "Hayvanlarının ihtiyaçlarını tedarik etmeden gitmezdi. Onları asla ihmal etmezdi."

"Ya sen?" diye sordum.

"Ben burada çalışıyorum, bayım. O yokken işlerle ilgilenmemi isterse, daima arar. Benim kendi işlerim de var. Bunu da biliyor."

Onları nasıl da birlikte hayal etmiştim. Adamın nasırlı, iri ellerinin altında onun kıvrılan vücudunu. Onun kendini o adama verdiğini sanmıştım ve bu beni kahretmişti.

"Onu benim için bulur musun, Hank? Söylenmesi gereken şeyler var."

"Onun hakkında bana başka ne söyleyeceksin? Onu bulmama yardımcı olabilecek türden şeyler. Aile. Arkadaşlar. Gidebileceği yerler."

"Ailesi yok. Son kalan o. Arkadaşı olup olmadığını bilmiyorum ve bildiğim kadarıyla çiftlikten pek çıkmaz. O yer onun hayatı."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Tutuklanmadan hemen önce."

"Bunu sormaktan nefret ediyorum," dedi Hank. "Ama bulunmak istemiyor olabilir mi? İnsanlar bazen bu noktaya gelirler, Work. Bazen bir süre uzaklaşmak isteriz." Düşüncesini tamamlamak için bunu yapmak zorundaymışçasına başını başka yöne çevirdi. "Evlisin. Cinayetten tutuklandın. Belki de artık işin eğlencesi kaçmıştır. Belki bedel ağır gelmiştir."

"Bu öyle değildi," dedim. "Öyle yapmaya çalışmaz."

"Sakin ol, ahbap. Sürekli görüyorum. Sormak zorundaydım."

"Öyle bir şey değildi."

Hank yine bana bakmadan, başını salladı ve aramızda garip bir sessizlik oldu. Saatine baktı. "Geç oldu. Eve gidiyorum. Ama yarın kayıp arkadaşını arayacağım. Tamam mı? Onu bulurum."

"Sen iyi bir adamsın, Hank. Çok teşekkür ederim."

"Seni sonra ararım."

Pencereyi kapatıp gitti; ancak o zaman Barbara'nın arabasının orada olmadığını fark ettim. Boş eve girdim ve mutfak tezgahında onun notlarından birini daha buldum. Gece Glena'da kalacaktı.

Uyuyamayacak kadar gergindim. Zira artık Alex'in Ezra'nın ölümünden sorumlu olması giderek daha çok ihtimal dahilinde görünüyordu. Kendi babasını öldürmüştü. Benimkini niye öldürmeyecekti? Ama hikaye bu kadar değildi ve ben hepsini öğrenmek istiyordum. Öğrenmek zorundaydım. Bir parça eksik gibi geliyordu. Ben o eksik parçayı, Hank de Vanessa'yı bulunca, Mills'e gidebilirdim. Ama henüz değil.

Bilgisayarımı açıp internetten East Bend, Kuzey Carolina'ya ait adresleri taradım. İki tane Temples vardı, bir karı-koca ile bir Rhonda Temple. Onun adresini yazdım. Sonra arabam olmadığını hatırladım. Mills beni tutukladığında arabaya el koymuştu. Sabaha kadar beklemeyi düşündüm ama o tükenmiş evde altı saat geçiremezdim. Sonunda Dr. Stokes'u aradım. Benimle arka kapıda buluştu. Üzerinde çizgili pijamaları vardı. Saçı dağınıktı.

"Özür dilerim, sizi uyandırdım, Dr. Stokes, ama önemli bir şey var."

Elini savurdu. "Yardım ederim demiştim ve ciddiydim. Hem gece yarısı biri beni acil durum için aramayalı uzun zaman olmuştu. Özlemişim." Evden çıktı, birlikte beton garaj yolunda dikildik. Veranda ışığında daha ufak görünüyordu. "Hangi arabayı

istiyorsun?" oradaki iki arabayı işaret etti, biri lacivert bir Lincoln, diğeri ahşap panelli bir minibüstü.

"Hangisi olursa. Fark etmez."

"O zaman benimkini al," dedi. İçeri girdi, elinde anahtarlarla geri döndü. Onları bana verdi.

Lincoln'e baktım. Büyük ve cilalıydı. Hızlı olacağını biliyordum. Onu işaret ederek konuştum. "Merak etmeyin ona iyi bakarım," dedim.

Dr. Stokes kıkırdadı. "O Marion'un arabası, Work." Başını salladı. "Benimki şu." Minibüsü gösterdi. Dokuz yaşında filan olmalıydı.

"A, tamam. Öğlene kadar getiririm."

"Acele etme. Yarın için planım yok."

East Bend'e sabaha karşı 2:30'da vardım. Pek fazla şey yoktu: Bir restoran, bir emlak dükkanı, birkaç bakkal. Tek açık dükkana girdim, bir bardak lezzetsiz kahve aldım ve tezgahtara East Bend haritası satıp satmadıklarını sordum. Tezgahtar yirmili yaşlarda, uzun saçının üstüne kamuflaj desenli kep geçirmiş bir çocuktu. Soruma güldü.

"İyiydi," dedi. "Bunu unutmayayım."

"Trinity Geçidi'ni arıyorum," dedim parayı öderken.

"Bulamazsın."

"O yüzden yol soruyorum ya."

"Orası gerçek yol değil. O yüzden bulamazsın. Toprak yol. Tabelası da yeşil değil, mavidir. Yeşil gerçek yol demektir. İkisin de *e* harfi vardır, oradan hatırlayabilirsin."

"Rhonda Temple diye bir kadını arıyorum." Cevap vermedi. Tezgahın arkasında durup göbeğine vurarak bana dik dik baktı.

"Ona zarar vermeyeceğim, eğer korktuğun buysa."

Yine gülüp sarı dişlerini gösterdi. "Öldürsen de umurumda olmaz. O kaltak tanıdığım en adi kadın. Ne yapacaksın onu?"

"Yedi veya sekiz yıl önce yandı mı o?"

"Üstüne bastın."

"Onunla bu konuda konuşmak istiyorum."

"Bunu sana buradaki herkes anlatabilir. Çatlak kızı orayı ateşe verdi. Babasını yatağa kelepçeleyip yaktı."

"Alex."

"Yok. Alex değil."

"Virginia, yani. Kızının adı Virginia."

"Ta kendisi."

"Onu tanır mıydın?"

"Pek sayılmaz. Benden bir ya da iki yaş büyüktü ama kafadan sakattı. On dört yaşında filan gönderdiler."

Tezgaha dayandım. "Neden yaptığını biliyor musun?" diye sordum.

Kepini çıkarıp kafasını kaşıdı. "Zalim olduğu için, herhalde."

"Peki bu kadının evini nasıl bulabilirim?"

"A. Bu yoldan aşağı devam et, sonra yanıp sönen sarıdan sola dön. Solda bir mavi tabela olacak, toprak yol. O yolun sonunda."

Ona baktım. "Orayı asla bulamayacağımı söylemiştin."

"Eğer ben söylemeseydim bulamazdın. Oraya bu gece mi gidiyorsun?"

"Belki," dedim. "Henüz karar vermedim."

"Ben senin yerinde olsam gitmezdim. Sabahın üçünde mavi tabelalı yola girersen kesin vurulursun."

Ona teşekkür edip çıkmak üzere döndüm. "Hey, bayım."

"Efendim?"

"Kadından korkmayasın." Gerisini getirmesini bekledim. "Çok çirkin."

Virginia Temple, öbür adıyla Alex Shiften'ın annesi Rhonda Temple ile ne kadar çok konuşmak istesem de, tezgahtar çocuğun haklı olduğunu biliyordum. Park halindeki aracımın içinde kahvemi içip bu işi nasıl halledeceğimi düşündüm. Dr. Stokes'u ve onun inanç, cehennem ve kurtuluş şansı üzerine fikirlerini düşündüm. Sonunda uyuyakalmışım.

Yediye birkaç dakika kala Trinity Lane'i buldum. Trinity Lane tekerlek izli, toprak bir yol, kenarları ağaçlık bir yarıktı. Terk edilmiş karavanların önünden geçerek ormanın içine doğru ilerledim. Kimisi yanmış, kimisi eskimiş ve terk edilmişti. Cephe kaplamasının soyulduğu yerlere cam elyafından yalıtım konulmuş, paslı araçlar yavaşça, ot bürümüş kil toprağa gömülmüştü. Kasvetli bir yerdi.

Yol beş yüz metre ileride, yirmi yıllık bir Dodge Omni'nin arka tamponunda sona eriyordu. En sondaki, yanında bir çanak anteni bulunan karavanın toprak bahçesine park edilmişti. Bezgin bir şekilde arabadan indim. Karavanın arkasında, nehrin kıyısında bir süprüntü yığını vardı. Çamaşır ipinde birkaç buruşuk giysi asılıydı. Pencerelerin birinde ışık yanıyordu.

Alüminyum kapıyı çaldım.

Kapıyı açan kadın kesinlikle aradığım kadındı. Yüzü ve elleri sadece ateşten değil, aynı zamanda alevlerden kaçmak için atladığı camdan da aşırı ölçüde yaralanmıştı. Yüzünün sağ tarafı ağzından kulağına kadar kabus gibiydi ve yüzü boydan boya uzun, büzülmüş ve beyaz yara izleriyle kaplıydı. Karmakarışık beyaz saçı, pembe çerçeveli kalın gözlüğü ve ucunda plastik bir filtresi bulunan bir sigarası vardı.

"Sen de kimsin?" diye sordu. "Sabahın köründe evimde ne arıyorsun?"

"Han'fendi, adım Work Pickens. Salisbury'den geliyorum. Sizi bu kadar rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama sizinle kızınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Niye konuşacakmışım ki seninle?"

"Açıkçası bunun cevabını bilmiyorum. Beni tanımıyorsunuz, bana bir borcunuz yok. Sadece rica ediyorum."

"Kızım hakkında mı konuşmak istiyorsun? Polis misin, muhabir misin, nesin?"

Beni baştan ayağa süzdü.

"Yok, hiçbiri değilim."

"Nesin o zaman?"

Sorusunu duymazdan geldim. "Virginia Temple. Kızınız oluyor, değil mi?"

Plastik filtreden bir nefes çekti, yılan gözleriyle beni inceledi. "Benden çıktı, eğer sorduğun buysa. Ama benim kızım değil."

"Anlamadım," dedim.

"O kız on yaşına gelmeden bitti. O zaman bile benim bebeğim değildi. Ama bana bunu yaptığında, Alex'imi diri diri yakıp öldürdüğünde, o anda onun benim evladım olmadığına karar verdim. Olmayacak da."

Gözlerimi yaralardan alamıyordum, acaba alevler içinde uyanmak nasıl bir şeydi? "Kocanız için üzüldüm."

"Aptal mısın sen?" diye sordu. "O beş para etmez herif umurumda değil. O layığını buldu, ayrıca onsuz çok daha iyiyim. Ben Alex'imden bahsediyorum."

Buğulanan gözlerinin bir tanesini, eliyle sertçe sildi.

"Alex mi? Anlamıyorum."

"Alex benim hayatımın en güzel şeyiydi."

Kafam karışmıştı. "Han'fendi..."

"Alex benim diğer kızımdı, bebeğimdi. Olay sırasında yedi yaşındaydı. O kaltak Virginia onu da öldürdü. Yoksa bunu bilmiyor muydun?"

30. BÖLÜM

Rhonda Temple bunları söyledikten sonra durgunlaştı. Virginia bunu neden yaptığı hakkında pek bir şey anlatmadı. Ama küçük kızı Alex'in nasıl öldüğünü anlattı. Salisbury'ye dönüş yolunda hâlâ anlattıklarının etkisinden kurtulamamıştım, ayrıca Jean'le konuşmanın zamanının geldiğini de biliyordum. Ona malum soruyu sormam gerekiyordu. Bilmek zorundaydım. Dr. Stokes'un aracını acil servisin girişine park ettim. Dışarıda sigara içen bir doktora başımla selam verip fazla aydınlık hastaneye girdim. İçerisi sessizdi, bir an hastanede değil de anıt mezardaymışım gibi geldi. Triyaj hemşiresinin masası boştu. Bekleme odasındaki uzun sıralarda ve sandalyelerde kimse oturmuyordu. Flüoresan lambaların vızıltısını ve arkamdan kapanan kapının havalı tıslama sesini duydum. Bir cam bölmenin ardında bir hareket, belirip kaybolan bir beyaz önlük gördüm ama hepsi buydu. Mekan ölüydü. Resepsiyonu hayalet gibi geçip uzun koridora girdim. Asansörleri bulup bir tanesine bindim. Üçüncü kat düğmesine bastım.

Jean'in yattığı kanadın hemşire masası boştu, ben de çabucak oradan geçtim. Kız kardeşimin odasına geldiğimde bir hemşire köşeyi dönüp bana doğru yürümeye başladı ama kafası öne eğikti. Beni görmedi, ben de içeri girip kapıyı kapattım. Koridor-

dan sonra oda karanlık göründü, tamamen ışıksız değildi. İçeri biraz ışık sızıyordu ve monitörlerin ürkütücü ışığı vardı. Alex'i orada bulmayı bekliyordum açıkçası bulursam ne yapacağımı bilmiyordum. Neyse ki orada değildi. Benim işim Jean'leydi.

Jean'in elini tuttuğumda, eli sanki bütün kanı çekilmiş gibi, kupkuru geldi; ama sıcaktı. Yüzüne baktım. Gözleri gözkapaklarının altında kımıldadı, acaba rüyasında ne görüyordu. Kötü bir şey olmalıydı. Hayatı kabustu. Onu uyandırmak istiyordum ama uyandırmadım. Başucundaki sandalyede oturup ateşli elini tuttum. Sonunda başımı yatağın kenarına koyup uykuya daldım.

Bir süre sonra ben de rüya görmüş olmalıydım. Elini başımda hissettim, sesini duydum. Nasıl yaptın, Work? Nasıl yaptın bunu? Eli de sözleriyle birlikte uzaklaştı, ama rüyalardaki görülmeyen şeyleri görme kudreti sayesinde, ağladığını anladım.

Sıçrayarak uyandım. Jean'in teni kapkara, gözleri iki kara çizgiydi, ama sonra gözlerini kırpınca uyanık olduğunu ve beni izlediğini anladım.

"Ne zaman geldin?" Sesi de elleri kadar kuruydu. Gözlerimi ovaladım.

"Biraz su ister misin?" diye sordum ona.

"Evet, lütfen."

Başucundaki komodinin üzerinde duran plastik bardağa biraz su doldurdum. "Buz yok."

"Önemli değil." Suyu içti, bardağı yeniden doldurdum.

Yüzüne baktım, ağzı gevşek görünüyordu. Acaba ona ne vermişlerdi? Antidepresan, belki. Yatıştırıcı. Baktığımı görüp kafasını öbür yana çevirdi.

Ona sormam gerekenleri sormak istemiyordum. Onun kadar kırılgan bir insan görmemiştim.

"Nasıl Jean? Toparlanıyor musun?"

Gözlerini kırptı, cevap vermeyeceğini hemen anladım. Dizlerini kendine çekti, son seferinde yaptığı gibi bana arkasını döneceğini düşündüm.

"Hayatımı kurtardığını söylediler." Sözleri duygusal anlamdan yoksundu.

Arabanın renginin mavi olduğunu söylediler. Bunun gibi.

Yalan söyleyecektim neredeyse. Yaptığım şey için benden nefret etmesini istemiyordum. "Olabilir," dedim.

"Alex bile öyle dedi. Beni bulmuş, bileklerimi bağlamışsın. Bir dakika geç gelsen ölürmüşüm."

"Beni aradın," dedim. "Ben de geldim."

"Bu üçüncü," diye devam etti. Başımı kaldırdım, o da tam o anda gözlerini başka yere çevirdi. "Benden nefret ediyorsundur," dedi.

"Hayır." Elimi koluna koyup onu bana doğru çevirdim. "Hiç olur mu, Jean? Bunu düşünme bile. Ben senden asla nefret edemem." Omzunu sıkıp kolayca çıkması gereken ama asla öyle çıkmayan sözleri söyledim. "Sen benim kardeşimsin. Seni çok seviyorum."

Başını sallama sırası ondaydı. Bir yandan da sarsılıyordu, gözlerinde biriken yaşlar iki uzun, sıcak yay şeklinde çökmüş yanaklarından aşağı süzüldü. Bileğine sarılı kalın sargı beziyle yaşları sildi. Konuşacakmış gibi ağzını açtı ama sonra kapattı, sözler söylenmeden kaldı. Bunun yerine başını sallamaya devam etti. Ama ben anlıyordum. Sözleri söylemek zordu. Biz böyle yetişmiştik.

Başka bir şeye ihtiyacın var mı diye sormak istiyordum. Biraz daha su? Bir yastık daha? Bunları sormak istiyordum ama sözlerim bunlar olmadı. Daha büyük, daha tehlikeli bir soru var-

dı. Ama daha fazla bekleyemezdim. Bilmem gerekiyordu. Bunu Jean'in ağzından duymadan Mills'e gidemezdim.

"Sen mi yaptın?" diye sordum.

Jean irkildi.

"Ne?" dedi inler gibi bir sesle ve gözyaşları daha hızlı aktı. Ama ben artık duramazdım. Geçen haftaki bütün hareketlerim tetiği Jean'in çektiği varsayımına dayanıyordu. Bu varsayımdan dolayı nezarette yatmıştım. Bu varsayımdan dolayı şimdi de hapse girmem söz konusuydu.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum yeniden. "Ezra'yı öldürdün mü?"

Jean'in ağzı açıldı. "Ben sen yaptın sanıyordum," dedi. Bu çocukça sesten sözlerinin doğruluğunu anladım. Benim yaptığıma gerçekten inanmıştı.

"Bunu sana Alex mi söyledi? Bu yüzden mi benim yaptığımı düşünüyorsun? Sana öyle mi dedi?"

Jean başını iki yana salladı. Pikeyi boğazına kadar çekti. Gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Sen yaptın, Work. Bunu yaptırman gerekiyordu."

"Ben senin yaptığını sandım," dedim. Jean sözlerim mermiymiş gibi sarsıldı. Gözleri açıldı, kafasını arkasında tepe gibi yükselen yastıklara biraz daha gömdü.

"Hayır." Yine başını salladı. "Sen yapmışsındır. Sen olmalısın."

"Neden?" diye sordum, öne doğru eğilerek. "Neden ben?"

"Çünkü..." Sesi kayboldu. Yeniden denedi. "Çünkü..."

Sözünü tamamladım. "Çünkü sen yapmadıysan, ben yapmadıysam, o zaman Alex yaptı. Bunu mu söyleyecektin?"

Bu sefer arkasını döndü; cenin pozisyonu aldı, sanki onu tekmeleyebilirmişim gibi. O an ne yapacağımı bilemedim. Jean

yapmamıştı. Alex hakkındaki gerçeği bilmeseydim bu gerçeği kabul etmezdim.

Ne kadar da emindim.

"Alex hakkında bilmen gereken bazı şeyler var, Jean. Bilmiyor olabileceğin bazı şeyler." Onu bu halden çıkarıp gerçeği kabullenmeye zorlamalıydım. Aramızda açtığım uçurumun öbür kenarından konuştu. "Alex hakkında bilinecek her şeyi biliyorum ben, Work. Bana anlatabileceğin hiçbir şey yok."

"Gerçek adının Alex olmadığını biliyor musun?"

"Bunu yapma, Work. Alex'le arama girmeye çalışma."

"Biliyor muydun?"

Jean iç çekti. "Virginia Temple. Gerçek adı bu. Serbest kaldığı zaman değiştirdi."

"Babasını öldürdüğünü biliyor musun?" diye sordum.

"Biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?" Buna inanamadım. "Onu nasıl öldürdüğünü biliyor musun?" Jean başıyla onayladı, ama ben susamadım. Dinlediğim olayın dehşetini hâlâ zihnimden atamamıştım. Yanmış et. Kavrulmuş ciğerler. Annesi lime lime olurken Alex izliyor. "Babasını yatağa kelepçeleyip ateşe vermiş. Adamı diri diri yakmış, Jean. Tanrı aşkına, canlı canlı yakmış!"

Birden ayağa kalktım. Jean ise olduğu yerde biraz daha büzüldü. Kollarını dizlerine sarmış göğsüne çekiyordu. Serum torbasından çıkan borunun kıvrılmış olduğunu gördüm. Bu görüntü beni sakinleştirdi, kabaran duygularımı kontrol etmeye zorladı. Kontrolden çıkmakta olduğumu biliyordum. Derin bir nefes alıp eğilerek kıvrılan boruyu düzeltmek istedim ama elim koluna değince Jean çekildi.

"Üzgünüm, Jean. Gerçekten çok üzgünüm." Cevap vermeyi reddetti ve güçlü bir nefes alarak doğruldu. Sandalyeyi bulup

yine oturdum. Ellerimi yüzüme kapattım, yıldızlar görene kadar gözlerime bastırdım. Onun nemli nefesi dışında odada ses yoktu. Ellerimi açıp ona baktım. Hâlâ dertop halde yatıyordu.

"Bu beni korkutuyor, Jean. Babasını öldürmüş olması ve senin üzerinde bu kadar güce sahip olması beni korkutuyor." Susup daha iyi kelimeler aradım. "Korkuyorum."

Jean cevap vermedi, uzun süre sessizce ona baktım. Böyle geçen birkaç dakikanın ardından hareket etme, bir şey yapma ihtiyacı duydum. Ayağa kalkıp pencereye gittim. Perdeyi açıp park sahasına baktım. Bir araba park edip farlarını yaktı.

Jean zor duyulan bir sesle konuştu.

"Havuzu varmış. Büyürken, havuzu varmış."

Yatağa döndüm. Jean yüzünü yastıktan çevirdiğinde gözyaşlarının ıslattığı yeri gördüm. "Havuz," dedim, orada ve dinlemeye hazır olduğumu bilmesi için. Gözleri iri ve saftı; bana kısa bir bakış attı, sonra duvara döndü. Ona bakarak devam etmesini bekledim. Nihayet söze başladı.

"Portatif havuz, hani küçükken dalga geçtiğimiz havuzlardan. Fakir çocuk havuzu. Ucuz veya uyduruk olmasına aldırmıyormuş. Karavanın arkasında durması veva yoldan görünmesi umurunda değilmiş. Çocukmuş işte. Havuz mu havuz." Jean durakladı. "Sahip olduğu en güzel şey."

Gözümde canlandırabiliyordum; ne var ki işin aslını çoktan sezmiştim. Havuz sahip olduğu en güzel şey değildi. Alakası bile yoktu.

Jean devam etti. "Yedi yaşına bastığında babası yeni kuralı uygulamaya koymuş. Aynen böyle söylemiş. 'Yeni bir kural uygulayacağız.' Şaka yapmaya çalışmış. Alex için fark etmiyormuş. ama havuzun yanına yaklaşmak istiyorsa topuklu ayakkabı giyip makyaj yapmak zorundaymış. Kural buymuş." Durdu, derin bir nefes aldı. "Böyle başlamış."

Bu hikayenin nereye varacağını anladım, içim bulandı. Hank haklıymış.

"Kural annesini kapsamıyormuş. Sadece onu. Annesi ondan sonra havuzun yanına yaklaşmaz olmuş. Bu konuda hiçbir şey yapmamış. Görmek istemiyormuş. Havuzun etrafında vakit geçirirlermiş. Yazın galiba bu yeterliymiş. İzlemek, yani. Ama havuzu kaldırdıktan iki hafta sonra başlamış."

Dinlemek istemiyordum. Onu susturmak istiyordum. Ama dinlemek zorundaydım, o da anlatmak zorundaydı. Yolu bulmaya çalışıyorduk.

"Onu sadece okşamıyormuş, Work. Ona tecavüz etmiş. Anal yapmış. Karşı koyduğunda dövmüş. O yazdan sonra pijama giymesine izin vermemiş. Tanrım, çıplak uyumak zorundaymış. Başka bir kural. Bu yavaş yavaş başlayıp gelişmemiş. Yedi yaşına girmiş, ertesi gün başlamış. Düzenli olarak. Ama zamanla daha da kötüleşmiş. Adam sanki ondan sıkılmış da yeni eğlenceler aramış. Yaptığı bazı şeyleri şimdi bile söyleyemiyor. Düşün, o benim tanıdığım en güçlü insan.

"Bu böyle on sene sürmüş. Adam işini bile bırakmış. İçkiye ve kumara dalmış. Üç kere, kumar borcunun karşılığı olarak Alex'i satmış. Oradan yüz dolar, öbür yerden iki yüz. İlk seferinde on bir yaşındaymış. Adam Winston-Salem'deki lastik fabrikasında ustabaşıymış. 140 kilo geliyormuş. Alex ise 35 kilo bile yokmuş."

"Annesi..." diyecek oldum.

"Bir kere annesine anlatmayı denemiş ama kadın dinlemek istememiş. Onu yalan söylemekle suçlayıp tokatlamış. Ama biliyormuş."

Jean sessizleşti.

"Polise gidebilirdi," dedim.

"Daha çocuk! Ne yapacağını nereden bilsin? On üç yaşına geldiğinde durum biraz düzelmiş. Taciz azalmış, dayak artmış." Jean gözlerini bana çevirdi. "Alex artık ona yaşlı gelmeye başlamış. Ergenliğe girince babası ona ilgi duymaz olmuş."

"Onu on dört yaşındayken öldürmüş," dedim. "Ergenliğe girdikten epey sonra."

Jean'in boğazından gülmeyle ağlama arasında bir ses çıktı. Benle göz göze gelmek için bütün vücudunu döndürüp dirseğine dayandı. "Anlamıyorsun, Work."

"Onu taciz etmeyi bıraktıysa—"

"Kız kardeşi vardı!" Bu sefer bağırdı. "O yüzden yaptı bunu. Alexandria diye yedi yaşında bir kız kardeş."

Birden anladım. Her şeyi anladım.

"Alex'in babasını öldürdüğü gün kız kardeşi yedi yaşına yeni basmış. Bir gün önce doğum günüymüş. Bil bakalım babası ona ne vermiş."

Cevabı biliyordum.

"Topuklu ayakkabı, Work. Bir de ruj. Kız bunlara bayılmış. Anlamıyormuş ki; o da ablası gibi giyinmek istiyormuş. Alex bu yüzden onu öldürmüş."

Konuşmak istemiyordum. Kız kardeşimi daha fazla üzmek istemiyordum ama incitecektim. Hank bana Jean'in Alex'i bir rahibin Tanrısını sevdiği gibi sevdiğini söylemişti. Öyle olsun. Ama Alex bir yüce varlık veya müşfik bir kişi değildi ki. Hasarlıydı, katildi ve Jean bunu anlamak zorundaydı. Kendi iyiliği için.

"Kız kardeşine ne oldu?" diye sordum. "Alex sana bunu söyledi mi?"

Jean gürültülü bir şekilde burnunu çekti ama sesi daha sakindi. "Kız kardeşinden bahsetmiyor. Galiba Alex hastaneye ka-

patıldıktan sonra irtibatı kaybettiler. Kardeşi küçük olduğu için anlamıyordu belki."

Donup kalmadan önce bu işi bitirmeliydim. Bilmesi gerekiyordu.

"Kız kardeşi öldü Jean. Eve geri koşup babasıyla birlikte yanarak ölmüş."

Jean'in ağzı sessiz, dişsiz bir kara deliğe dönüştü.

"Kazara veya değil, kız kardeşini öldürdü. Ve nedense artık, onun adını aldı. Alexandria, Alex. Tesadüf olamaz. Babasını öldürdü, kız kardeşini öldürdü, bana kalırsa, Ezra'yı da öldürdü."

Jean'in vücudu sarsıldı. "Bana söylerdi," dedi, sonra birden şüpheli göründü. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Kusura bakma, Jean. Acı verdiğini biliyorum ama sana söylemek zorundaydım. Gerçeği öğrenmeye hakkın var."

"Sana inanmıyorum."

"Yemin ederim, Jean. Annemizin üstüne yemin ederim ki gerçek bu."

"Git buradan, Work. Git ve beni yalnız bırak."

"Babamızı öldürdü ve suçu benim üstüme yıkmak istiyor."

Jean yataktan doğruldu, gri ve titrek bir gölge gibi; pikesi açıldı ve daracık yatakta sallanmaya başladı. Yere devrilip kafasını çarpmasından korktum. Ona gerçeği fazla doğrudan ve hızlı açıklamıştım.

Onu kaybetmiştim.

"Çık dışarı!" diye bağırdı, gözyaşlarına boğularak. "Çık dışarı! Çık buradan, adi yalancı!"

31. BÖLÜM

Odadan çıktım çünkü başka çarem yoktu. Jean kendini kaybetmiş haldeydi; onu tehlikeli bir yere itmiştim. Hayatta iki şeyi vardı, biri Alex, biri ben. Ama şu anda onun için asıl önemli olan Alex'di ve ben Alex'i onun elinden almaya çalışmıştım. Ama en azından artık gerçeği biliyordum. Ezra'yı Jean öldürmemişti. Katil değildi ve vicdanında bu yük olmadan onu bu hastaneye getiren düşüşten sıyrılabilirdi. Ama alternatifler de aynı şekilde yıkıcı olabilirdi. Biri Ezra'nın cinayetinden içeri girecekti ve vaziyete bakılırsa, bu ya Alex olacaktı ya da ben olacaktım. Jean bu sonuçlardan herhangi birini kaldırabilir miydi? Mecburdu.

Benim için işler hızlı bir şekilde değişmişti. Jean uğruna suçu üstlenirdim ama Alex için asla.

Sert ve soğuk duvara yaslanıp gözlerimi kapattım. Önce onun ağlamasını duyduğumu zannettim ama sonra ses kesildi. Yanlış duyduğumu düşündüm. Suçluluk duygusu.

Gözlerimi açtığımda bir hemşire karşımda dikiliyordu. Tasalı bir hali vardı.

"İyi misiniz?" diye sordu. Soruyu beklemiyordum.

"Evet."

Beni dikkatle inceledi. "Kağıt gibi beyazsınız ve yürüyen ceset gibisiniz."

"İyiyim. Biraz yorgunum."

"Anladım," dedi. "Ama eğer hasta değilseniz, gitmeniz gerekiyor. Ziyaret saatine daha bir saat var."

"Teşekkürler," deyip yürüdüm. Arkama baktığımda yüzünde şaşkın bir ifadeyle beni izliyordu. Aklını okumak zor değildi. Seni bir yerden tanıyor muyum diye düşünüyordu. Sonra dönüp gitti.

Asansöre doğru giderken Alex'i düşündüm. Ben psikolog değildim, o yüzden ruhsal durumu hakkında sadece tahminde bulunabilirdim ama tam bir enkaz olmalıydı. İsim değişikliğinin sebebi neydi? Çocukluğundan kaçmak istemesini anlayabiliyordum ama neden kız kardeşinin ismini almıştı. El değmemiş, bozulmamış ve hem masumiyeti hem de onu öldüren yangın tarafından arınmış olduğu için mi? Yoksa suçluluk duygusundan ve onu bir şekilde yaşatma arzusundan mı? Muhtemelen bunu asla öğrenemeyecektim. Ama bir şey çok açıktı ve beni çok korkutuyordu. Alex Shiften son derece sadıktı ve kendine, Jean'e veya ilişkilerine karşı her türlü tehlikeyi ortadan kaldırma konusunda hiç sınırı yoktu. Kız kardeşini korumak için babasını öldürdü. Jean'le ilişkisini korumak için Ezra'yı öldürdü. Şimdi tehlike bendim ve cinayeti üzerime yıkmaya çalışıyordu. Jean'i bana karşı doldurmuştu. Benim mazeretimi yalanlamıştı, bir şekilde vasiyetin bir kopyasını ele geçirmiş ve evime yerleştirmişti.

Birden, davetsizce ama dehşet verici bir açıklıkla aklıma gelen bir düşünce beni felç etti. Alex mazeretimi yalanlamıştı. Ezra vurulduğunda Barbara'yla evde olmadığımı biliyordu. O gece nerede olduğumu biliyor muydu? Vanessa'yı biliyor muydu? Tanrım! Vanessa'nın benim mazeretime şahitlik yapabileceğini biliyor muydu? Şimdi de Vanessa kayıptı.

Dün gece eve gelmemişti.

Daha fazla düşünmeye tahammül edemedim. Ama düşünmek zorundaydım. Artık korkmak veya inkar etmek için zaman yok. O yüzden soruyu sordum. Eğer Alex Vanessa'nın onun planlarını bozabileceğini düşündüyse, onu öldürür müydü?

Cevap açıktı.

Kesinlikle.

Asansör açıldı. Yeşil gömlekli ve beyaz önlüklü kalabalığı iterek içeri sığıştım. Çıkışa doğru koştum, ama dışarı çıktığımda bir planım olmadığını fark ettim. Gidecek yer yoktu. Saatime baktım. Saat 10:30'du. Ümit etmemem gerektiğini bilsem de deli gibi ümit ederek Stolen Çiftliği'ni aradım. Aç ne olur. Lütfen. Telefon dört kere çaldı, her çalışında kalbime bir çivi saplanarak. Alex onu da öldürmüştü. Vanessa ölmüştü.

Kederden yere yığılacaktım, ne var ki o acının içinde, bencil bir düşünce, fısıldayan bir hain gibi giriverdi aklıma. Mazeretim yoktu. Müebbet hapis cezası alabilirdim. Bu düşünceyi aklıma getirmiş olmam, bana her şeyin müstahak olduğunu düşündürdü. Hemen düşüncenin üzerini karalayıverdim, o da neyse ki tekrarlamadı.

İlk iş olarak Hank'i aradım. Onunla konuşmam gerekiyordu. Evi cevap vermedi, cebini aradım.

"Ben de seni arayacaktım," dedi.

"Hank, çok şükür."

"Bir dakika sus. Büyük sorunlarımız var." Elini ağzına kapattığını hissettim, boğuk sesler geliyordu. Tekrar hatta gelmesi aşağı yukarı bir dakika sürdü. "Tamam. Dışarı çıktım."

"Dinle, Hank. Galiba Vanessa'yla ilgili bir şey geldi aklıma."

"Work, kabalık olarak algılama ama şu anda kayıp kız arkadaşınla uğraşacak zaman değil. Şu anda polis merkezindeyim."

"Salisbury'deki mi?"

"Evet. Arkadaşını aramaya başlamadan önce gelip kaza raporlarını kontrol edeyim dedim. Ama burası arı kovanı gibi. Konuşmamız gerek, ama telefonda olmaz. Neredesin?"

"Hastanedeyim. Acil servis girişinde duruyorum."

"Orada bekle. Göze batmamaya çalış. Birkaç dakika sonra orada olurum."

"Beklesene, Hank." Kapatmadan onu yakaladım. "Neler oluyor yahu?"

"Tabancayı buldular, Work. Nehre fırlattığını."

"Ne?"

"Bekle geliyorum. İki dakika." Kapattı, bense elimdeki telefona hayatımın en uzun iki dakikası boyunca bakakaldım. Tabancayı bulmuşlardı. Bunun sorumlusu da Alex olabilir miydi? Hank park alanına girince onunla kaldırımın kenarında buluştum. Arabasına bindim. Ne bana baktı ne de konuştu. Sola dönüp park alanından çıktı, birkaç rastgele dönüş yaptı, sonra da kenarda durdu. Sessiz sakin bir mahalledeydik. Hank konuşmadan ön camdan dışarı bakıyordu.

"Senin konuşmanı bekliyorum," dedi nihayet, bana bakmaksızın.

"Nasıl yani?"

Yüzü sertti; gözleri de. Konuştuğunda sesi de buz gibiydi. "Ne nehri? Ne tabancası? Senin sorman gerekenler bunlardı. Bu soruları sormamış olman beni endişelendiriyor."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Haklıydı. Masum bir adam bu soruları sorardı.

"Onu ben öldürmedim, Hank."

"Tabancayı anlat bana."

"Anlatacak bir şey yok." Düşünmeden yalan söyledim.

"Senin tarafında pek fazla kişi yok, Work, yapayalnız kalmak üzeresin. Bana yalan söyleyen insanlara yardım etmem ben; bu kadar basit. O yüzden, söyleyeceğin sözleri bir tart kafanda."

Hank'i hiç bu kadar gergin görmemiştim, sanki her an beni yumruklayabilir ya da kendi saçını yolabilir gibi bir hali vardı. Ama sadece kızgın değildi. Kendini ihanete uğramış sayıyordu, haksız da değildi.

Tetiği Jean çekmediyse, tabanca konusunda yalan söylememe gerek yoktu. Aslında eğer Alex'in mahkumiyetine yardımcı olacaksa, polisin tabancayı bulmasını isterdim. Ama o anda benim için asıl önemli olan Vanessa'yı bulmaktı ve eğer Hank bana bu konuda yardımcı olabilirse, ben de ona istediği her şeyi anlatırdım. Önce bir sorum vardı.

"Tabancayı nasıl buldular?"

Hank beni bırakıp gidecekmiş gibi göründü, o yüzden yeniden söze başladım.

"Yemin ederim, Hank. Sen bana bunu söyle, bütün sorularını cevaplayayım."

Düşünüyordu. "Kimliğini açıklamayan biri aramış, birinin nehre bir silah attığını söylemiş. Bu sabah bir dalgıç dibe dalıp tabancayı tam da arayanın söylediği yerde bulmuş. Bir saat kadar önce. Üzerindeki harflerden Ezra'nın tabancası olduğunu anlamışlar."

"Arayanın kim olduğunu biliyorlar mı?" Alex'i düşünüyordum. Böyle bir şey yapmadan önce tabancanın temiz olduğunu bilmesi gerekiyordu. Dönüp dolaşıp ona varmalarını istemezdi.

"Adam kimliğini belirtmemiş, ama sana tıpatıp benzeyen birini tarif etmiş. Vücut yapısı, yaş, saç, araba, hepsi uyuyor. Teşhis için ona ulaşmaya çalışıyorlar. Onu bulurlarsa, ilk öğrenen sen

olacaksın. Mills seni öyle çabuk alır ki, ne olduğunu anlayamazsın. Bir de herif seni teşhis ederse, her şey biter; kendini mahkum oldun say."

"Erkek miymiş?" diye sordum. "Arayan?"

"Beni dinlemiyor musun? Tabancayla bağlantını tespit etmeye çalışıyorlar."

"Ama arayan. Erkek miymiş?"

Kadın değil miymiş?

"Bak, ben öyle duydum, tamam mı? Telefonu ben açmadım ya. Duyduğuma göre erkekmiş. Sen bana şu tabancayı anlatsana. Bir daha sormak istemiyorum."

Yüz hatlarını inceledim. Masum olmamı istiyordu; beni sevdiğinden değil, gerçi belki seviyordu, ama böyle bir şey hakkında yanılmış olmak istemediği için. Hank Robins asla bir katile yardım etmezdi ve herkes gibi o da kandırılmaktan nefret ediyordu.

"Babamı öldürmediysem, tabancadan neden kurtulduğumu öğrenmek istiyorsun."

"Hah, şöyle."

Açtım ağzımı, başladım konuşmaya, her şeyi anlatana kadar da susmadım. Ben bitirene kadar tek kelime etmedi.

"Yani Jean'in suçunu üstüne alacaktın."

Başımı salladım.

"O yüzden tabancayı yok ettin."

"Evet."

"Neden Jean'in tetiği çekmiş olabileceğini düşündüğünü tekrar açıklar mısın?"

Bu konuda ben de emin değildim. Annemin öldüğü geceyi, ne Hank'e, ne de bir başkasına anlatmam mümkündü. Jean'i babamı öldürmeye sevk etmiş olan şeyi anlamadan teorimi kabul

edip etmeyeceğini bilmiyordum ama şansımı denemem gerekiyordu. O dava kapanmıştı ve öyle kalması gerekiyordu.

"Jean'in akıl sağlığı uzun zamandır pek yerinde sayılmaz. Ezra'yla aralarında sorunlar vardı."

"Hmmm," dedi Hank. Onu ikna edemediğimi anlıyordum. "Sorunlar."

"Ailevi bir mesele, Hank. Bu konuda konuşamam. İster inan, ister inanma. İster yardım et, ister etme. Ama bütün anlatabileceğim bu kadar."

Bir dakika sessiz kaldı. Yüzüme bakıyordu, deyim yerindeyse zihninin işleyen çarklarını görüyordum.

"Bana anlatmadığın çok şey var."

"Evet. Ama dediğim gibi, ailevi şeyler." Duraksadım. Yalvarmak istemiyordum ama yalvarmama da ramak kalmıştı. "Onu ben öldürmedim, Hank. Üçkağıtçı, kibirli ve tam birinci sınıf bir puşttu. Doğru. Kabul ediyorum. Ama o benim babamdı. Birçok kereler onun ağzını burnunu dağıtabilirdim ama onu asla öldüremezdim. Bana inanmak zorundasın."

"Ya on beş milyon dolar?" diye sordu Hank, yüzü yine şüpheyle gölgelenerek.

"Parayı kazanmak hiç umurumda olmadı," dedim.

Hank tek kaşını kaldırdı. "Para kazanmakla paraya sahip olmakla aynı şey değildir. Baban fakir doğmuş. Eminim o bunu anlardı."

"O parayı istemiyorum," diye tekrarladım. "Kimse bunu anlamıyor ama istemiyorum. Bana evi ve binayı doğrudan bırakmış. Bu herhalde bir milyon iki yüz bin yapar. Onları satıp yarısını Jean'e vereceğim, böylece yine, düşündüğümden daha zengin olacağım.

"Altı yüz binle on beş milyon bir değil ki."

"Bana yeter," dedim.

"Milyonda bir insan böyle der." Hank duraksadı. "Sen o bir kişi misin, Work?"

"Galiba öyleyim."

"Hank koltuğuna biraz daha yerleşti. "Ben olsam on beş milyonu alırdım," dedi. O zaman bana yardım edeceğini anladım.

Arabayı çalıştırıp kaldırımdan uzaklaştı. Birkaç dakika sessizlik içinde ilerledik.

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Hank. "Gördüğüm kadarıyla, iki seçeneğimiz var. Alex'i daha iyi araştırabilir ya da gidip Mills'le konuşur, Alex'i yoklamasını isteyebiliriz. Mills'le konuşmak istemezsen anlarım, o yüzden bununla ben seve seve ilgilenirim. Aslına bakarsan, en iyisi böyle yapmak. Senin tabanca konusunda temize çıkman gerekecek, ama bunun acelesi yok. Mills hele bir ikna olsun, davayı Alex'in aleyhine kursun, belki o zaman söyleriz. Tabii isimsiz arayanı bulurlarsa bu mesele tartışılır olacak. Ne şekilde yaparsak yapalım, hiç hoş olmayacak. Mills elinden gelse seni lime lime eder. Onu ikna etmek kolay olmayacak. Kadın senin suçlu olmanı istiyor. Bunu şahsi bir mesele gibi görüyor."

Pek dinlemiyordum; aklım başka yerdeydi. "Bence Alex peşime düşecektir," dedim.

"Nasıl yani?"

"Jean'e şüphelerimi anlattım. Alex bunları öğrenip de elini kolunu bağlayarak oturmaz. Peşime düşecektir."

Alex kafasını sallıyordu. "Eğer katil oysa, yapacağı en son şey bu olur. Aptalı oynayacaktır. Herkesin senin üzerine çullanmasını bekleyecektir. İşin çoğu bitti. Yüzdü, yüzdü kuyruğuna geldi."

"Olabilir," dedim, ama ikna olmamıştım.

"Peki o zaman, Mills'le konuşmamı istiyor musun?"

"Vanessa'yı bulmanı istiyorum," dedim. "Bu değişmedi."

"Kahretsin ya! Kayıp birini arayacak vakit değil. Onun senin için ne kadar önemli olduğu umurumda değil. Mills ihbarcıyı bulunca tutuklanacaksın, bana kalırsa, çoktan izini bulmuşlardır. Kolaylıkla fotoğraftan teşhis ettirebilirler. Çoktan seni aramaya çıkmış olabilirler, bu sefer kefaletle kurtulamazsın. Kanıtı yok etmeye çalıştıktan sonra kefaleti unut. Hiçbir yargı. Seni salıvermez. Hapiste çürürsün, Work. O yüzden önceliklerini iyi belirle! Oyun oynamıyoruz."

"Onu bulmak istiyorum, Hank."

"Hay, başlayacağım yahu. Niye, Hank?"

Söylemek istemedim, zira bu en önemli sebep değildi ve zaten kendimi yeterince kötü hissediyordum. Ama Hank bir cevap bekliyordu.

"O benim için sevgiliden daha önemli, tamam mı? O benim mazeretimin tanığı."

"Ne?" Hank'in hayreti yüzünden belli oluyordu.

"Ezra vurulduğunda onunla beraberdim. Stolen Çiftliği'ndeydim."

"A, Work. Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Jean yüzünden, Hank. Ama başka bir şey daha var ki umarım yanılıyorumdur."

Hank açıklamama inanmıştı; yüzü kararlı bir ifadeye büründü. "Onu bulacağım, Work." Gülümsemedi. "Ölü ya da diri. Onu bulacağım."

"Onu sağ bul, Hank," dedim ama cevap vermedi. Bana bir kez baktı, ardından gözlerini yine yola dikti.

"Araban hastanede mi?" diye sordu.

"Arabayı orada bıraktım."

Hastaneye vardığımızda onu Dr. Stokes'un minibüsüne yönlendirdim. "Eve gitmeni istiyorum," dedi Hank.

"Neden? Orada işim yok."

"Aslında var," dedi. "Diş fırçası, jilet, giysiler. Öteberini toplayıp uzaklarda bir otele yerleşmeni istiyorum. Çok uzak olmasın, bir iki gün kalabileceğin bir yer olsun. Temizlen. Uyu biraz. Ben Vanessa'yı bulunca, Mills'e gideceğiz. Ama yeminli şahidimiz hazır olana kadar bunu yapmanı istemiyorum."

Arabadan inip açık kapıdan içeri uzandım. "Sen ne yapacaksın?"

"Benim işim, Work. Bulunabilecek gibiyse, bulurum. Yerleşince bana yerini bildir. Cebimden ararsın."

"Hiçbir şey yapmadan oturabileceğimi sanmıyorum." Hislerimi ifade edecek kelimeler aradım. Zordu. "Artık saklanmak istemiyorum."

"Yirmi dört saat, Work. En fazla otuz altı."

"Hiç hoşuma gitmedi." Kapıyı kapatıyordum.

"Hey," dedi Hank. Geri döndüm. "Evde vakit kaybetme, tamam mı? Girip çık. Mills seni arıyor olabilir," dedi.

"Anladım," dedim ve uzaklaşışını izledim.

Minibüse binip eve gittim. Bir zamanlar beyaz olup grileşen ve soyulan yüksek duvarlara baktım. Barbara daima evin iskeletinin iyi olduğunu söylerdi, haklıydı; ama evin kalbi yoktu, içinde biz olmadan. Bir zamanlar kahkaha, güven ve neşenin olduğu yer bomboş ve küflüydü, bunu görememiş olmama hayret ettim. Onu katlanılır kılan şey alkol müydü acaba? Yoksa başka bir şey, içsel bir eksiklik miydi? Belki ikisi de değildi. Kaynar suya bir

kurbağa atarsanız dışarı sıçrarmış. Ama aynı kurbağayı soğuk suya koyar ve suyu yavaşça ısıtırsanız, kurbağa kanı kaynayana kadar suyun içinde kımıldamadan otururmuş. Canlı canlı haşlanırmış. Belki benim başıma gelen de buydu. Ben de kurbağa gibiydim belki. Bunu düşündüm, sonra Hank'in söylemi olduğu şeyi düşündüm. Yapmamı istediği şey yerindeydi. Ama otele gidemezdim. Saklanıp her şeyin yoluna girmesini bekleyemezdim. Mills gelirse gelsin. Alex de.

Olan olmuş diye düşündüm ve içeri girdim.

Barbara'yı mutfakta buldum, donmuş ya da arkasını dönecek gibi, kapıdan on adım uzakta. Bir an yüzü akışkan göründü, ama sonra ağzı bir yarım tebessüm oluşturdu ve beni karşılamaya koştu. Kollarını bana dolayıp sarılırken ben kollarım yanlarımda, kaskatı durdum.

"Ah, Work. Ah, canım. Seni nezaret çıkışında beklemediğim için çok özür dilerim. Yapamadım." Sözcükler fazla hevesli ağzından çabucak çıkıveriyordu ve hapishane kirine bulanmış boynuma dokunuşları beni huzursuz ediyordu. Geri çekildi, yüzümü ellerinin arasına aldı. Sözleri daha hızlı bir şekilde dökülmeye başladı. Yumuşak ve aşırı tatlıydılar, tıpkı güneşte kalmış çikolata gibi. "İnsanlar bana bakıyorlardı, biliyorsun," dedi. "İnsanların bakışından ne düşündükleri belli olur ya bazen. Bunun mazeret olmadığını da biliyorum, senin yaşadığın onca şeyi düşünürsek, elbette, ama yine de kırıcı bir şey. Seni o halde görmeye dayanamazdım hem. Bunun bizim için iyi bir şey olmayacağını düşündüm yani. Sağlıksız olurdu. Senin şu Bay Robins gelince, ona seni görmesini rica ettim. Umarım iyi etmişimdir. Sorun olmayacağını düşündüm. Ama sonra sen eve gelmedin, aramadın da, ne düşüneceğimi bilemedim." Nefes aldı. "Sana söylemek istediğim çok şey vardı, söyleyemeyince çok kötü oldum."

Sustu ve benden karşılık gelmeyince aramızda bir gariplik doğdu. Ellerini yüzümden çekti, omuzlarıma kaydırıp iki kez sıktıktan sonra aşağı indirdi. Sonunda elleri bluzunun önünü kavrayıp, eklem yerleri beyaz bir halde, orada durdu.

"Neydi?" diye sordum. Konuşmamı beklemiyormuş gibi irkildi. "Bana söylemek istediğin neydi?"

Hafifçe güldü. Bir elini açıp sağ omzumu okşadı. Yüzüme bakmıyordu.

"Biliyorsun, canım. Seni sevdiğimi filan. Sana inandığımı. Bu türşeyler." Sonunda yüzüme bakabildi. "Özellikle böyle bir zamanda duymak isteyeceğini umduğum türden şeyler."

"Çok düşüncelisin," dedim, medeniyet namına. Kızarıp gülümsedi. Özenle düzeltilmiş kirpikleri beni ikna edebilirmiş gibi gözlerini yere çevirdi. Yukarı baktığında kararsızlıkları kaybolmuştu. Sesi de, gözleri ve yine omuzlarımı kavrayan elleri gibi güçlenmişti.

"Dinle Work. Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama atlatacağız, tamam mı? Sen masumsun. Bunu biliyorum. Hapse dönemeyeceksin. Bu da geçecek, biz yine mutlu olacağız. Yine mükemmel bir çift olabiliriz, eski günlerdeki gibi. İnsanlar bize bakınca böyle diyecekler: Ne mükemmel bir çift. Dayanıp bunları atlatacağız. Birlikte atlatacağız."

"'Birlikte,'" diye tekrarladım, kurbağayı düşünerek.

"Bu geçici bir şey. Büyük ve talihsiz ama geçici. Hepsi bu. Üstesinden gelebiliriz."

Gözlerimi kırptım ve bu sefer gerçekten kurbağayı gördüm. Su fokurduyor ve kurbağanın kanı kaynamaya başlıyordu. Bağırmak, onu uyarmak istedim ama yapmadım; gözleri kaynayarak patladı. Pof. Yuvalarından fışkırdılar.

"Duş almam lazım," dedim.

"İyi fikir," dedi Barbara. "Güzel bir sıcak duş al, çıkınca da bir içki içeriz. Bir içki içeriz her şey düzelir." Dönüyordum ama yine konuşmaya başladı. Sesi o kadar yumuşaktı ki zor duydum. "Eski günlerdeki gibi," diye fısıldadı. Gözlerine baktım ama gözleri ifadesizdi, dudakları ise aynı şekilde kıvrılmış, yarı tebessüm ediyordu. "Seni seviyorum, hayatım," dedi. Mutfaktan çıkarken, arkamdan seslendi.

"Eve hoş geldin."

Yatak odasına girdim, yatak özenle düzeltilmiş, vazoya çiçekler konulmuştu. Jaluziler açılmıştı, içeriye ışık süzülüyordu. Şifoniyerin üzerindeki aynada yaşlı görünüyordum, ama kararlılık da göze çarpıyordu; ceplerimi boşaltıp kaç gündür üzerimde olan giysileri çıkarırken gözlerime baktım. Onlar vücudumun diğer yerleri kadar yaşlı görünmüyorlardı.

Duşta suyu dayanabildiğim kadar sıcak açtım. Yüzümü yukarı çevirip suyun yüzüme çarpmasını sağladım. Duşun kapısının açıldığını duymadım. Önce hava akımını sonra onun ellerini hissettim. Sonbahar yaprakları gibi sırtıma değdi. Çekilmiş olabilirim.

"Şşşş," dedi Barbara yavaşça. "Kımıldama." Arkama dönüyordum. "Arkana dönme," dedi.

Kollarını iki yanımda uzatarak duşta ellerini ıslattı. Sabunu ellerinde dolaştırıp sabunluğa bıraktı. Sonra ellerini göğsüme koyup sabunlamaya başladı. Gergin kaslarımdan, teslim olmayan duruşumdan, direncimi hissetmiş olmalıydı, belki de inatçı sessizliğimden. Ama anlamazdan gelmeyi yeğledi ve elleri göğsümden karnıma doğru bir yol izlediler. Sırtıma yaslandı. Su omuzlarımdan şelale gibi akıp vücutlarımızın birleştiği yerde yol değiştiriyordu, Barbara ise ıslanmaktan kaçınmıyordu. Vücudunu benimkine sürttü, ince bacağını benimkilerin arasına yavaşça soktu. Ellerini ise eskiden daima hoş karşılanmış oldukları yere indirdi.

"Barbara." Sesim davetsiz misafir gibiydi. Parmakları, sadece ısrar, sunmaya muktedir olduğunu sandığı affetmeyi istememi sağlayabilirmiş gibi, daha faal olarak çalışmaya başladılar.

"İzin ver bana," dedi.

Onu incitmek istemiyordum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. "Barbara," dedim yine, bu sefer daha ısrarla. Parmaklarını tuttum. Beni kendine çevirdi.

"Bunu yapabilirim, Work."

Saçının ön tarafı ıslak, arkası hâlâ kuruydu ve yüzü o kadar ciddiydi ki neredeyse gülecektim; ama gözlerinde çaresizlik de vardı, sanki vereceği başka şeyi kalmamış ve bunun farkındaymış gibi. Bir an ne diyeceğimi bilemedim, o da o anda dizüstü çöktü.

"Barbara, lütfen yapma." Sesimdeki bıkkınlığı gizleyemedim ve hiddetle yanından geçip dışarı çıktım, havlumu aldım. Buhar, yanında berbat bir sessizlikle birlikte peşimden dışarı geldi. Su durdu. Arkaya bakmadım. Barbara çıkıp yanımda dikildi, kurulanma zahmetine girmeden. Gözlerine akan ve yerde biriken damlalara aldırmadı; bense öylece çıkıp gitmeyeceğini anlayıncaya kadar ona aldırmadım. Baktım olmayacak, dönüp yüzüne baktım. Havlum nemden, kalbim de durumdan ağırlaşmıştı.

"Benim hayatım da darmaduman," dedi. Ama gözlerinde gördüğüm, keder değildi.

Öfkeydi.

32. BÖLÜM

Dolabımda bir sıra boş askı buldum, eh, güzel. Bir daha asla takım elbise giymeyecektim; bundan çok emindim. Bacağıma bir kot pantolon, üzerime eski bir gömlek, ayaklarıma yıllar önce eskitmiş olduğum bir çift koşu ayakkabısını geçirdim. En üst rafta paralanmış bir kep vardı, onu da taktım. Barbara'yı mutfakta buldum. Kahve yapıyordu; bornozunu vücuduna sıkıca sarmıştı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu. "İkimiz için de doğru olanı yapmak istiyorum, Work. O yüzden söyle bana."

Bir hafta önce olsaydı, titreyip kırılırdım. Ona unu sevdiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdim. Bir yanım buna inanmak isterken, diğer yanım sessizce çığlık atardı.

"Seni sevmiyorum, Barbara. Hiç sevmedim galiba." Ağzını açtı ama ben ondan önce konuştum. "Sen de beni sevmiyorsun. Belki sevdiğini sanıyorsun, ama sevmiyorsun. Artık rol yapmayalım. Bitti."

"Öyle mi?" dedi. "Sen söyledin diye bitecek mi?" Öfkesi meydandaydı ama bu, ego da olabilirdi.

"Senelerdir aynı kısırdöngünün içindeyiz."

"Senden boşanmam. Çok şey yaşadık. Bana borçlusun."

"Borçlu muyum?"

"Evet, öyle."

"Senin onayına ihtiyacım yok, Barbara; nedene bile ihtiyacım yok. Tek lazım olan bir yıllık ayrılık."

"Bana ihtiyacın var. Bunu bensiz atlatamazsın."

Başımı iki yana salladım. "Sana ne kadar az ihtiyacım olduğunu bilsen şaşarsın." Ama bana aldırmayıp bornozunun altında kalan, görünmez adımlarla mutfakta yürüdü.

"Sorunlarımız var Work, ama biz bir takımız. Her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Bana uzandı.

"Bana dokunma," dedim.

Ellerini yanlarına düşürdü ama bunu çok yavaş yaptı. Bana baktı, pes ediyordu.

"Tamam Work. Eğer istediğin buysa. Seninle tartışmayacağım. Hatta medeni davranacağım. Senin istediğin de bu, değil mi, kuru, duygusuz bir ayrılık. Temiz bir boşanma. Böylece sen yeni hayatına başlayabilir, ben de benim olanı görebilirim. Değil mi?"

"Yeni hayatım hapiste de geçebilir, Barbara. Bu sana yaptığım en büyük iyilik olabilir."

"Hapse girmeyeceksin," dedi ama ben sadece omuz silktim.

"Senin için elimden geleni yapacağım, maddi olarak; benimle savaşmak zorunda kalmayacaksın."

Barbara gözlerinde o eski buruklukla güldü.

"Şu anda yeterince para kazanmıyorsun, Work. Hiç kazanamadın, Ezra hayattayken bile. Kimse de onun gibi para kazanmamıştır."

Sözleri kafamda yankılandı, sonra jeton düştü. "Ne dedin?"

"Beni duydun." Arkasını döndü, bir paket sigara alıp bir tane yaktı. Ne zaman tekrar sigaraya başladığını bilmiyordum. En son dudaklarının arasında sigara gördüğümde üniversiteye gidiyordu, ama bu, konuşurken ağzında dans ediyordu. "Ezra sana bakarken ancak idare ediyordun. Böyleyken, şehirde senden daha az kazanan başka avukat da tanımıyorum." Dumanı tavana üfledi. "O yüzden boş vaatlerini kendine sakla. Onların değerlerini biliyorum ben."

Ama beni şok eden bu değildi.

Para kazanmakla para sahibi olmak aynı şey değildi. Hank'in sözü.

"Ezra'nın para kazanmayı sevdiğini söyler miydin?" diye sordum. "Yoksa paraya sahip olmayı mı seviyordu?"

"Neden bahsediyorsun sen, Work? Bunun ne önemi var? Adam ölmüş. Bizim evliliğimiz ölmüş."

Ama ben bir şey yakalamıştım. Parçalar tam yerine oturmasa da bir, bir şey bulmuştum. "Para, Barbara. Onu kazanmak mı, sahip olmak mı? Hangisi daha önemli?"

Biraz daha duman üfleyip omuz silkti, artık hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. "Sahip olmak," dedi. "O onun için çalışmayı seviyordu. Para sadece bir gereçti."

Haklıydı. Paraya bağımlıydı. Onu kullanmış olabilirdi ve ben birden anladım. Kasanın şifresini tam olarak çözmesem de onu nerede bulacağımı biliyordum. Birden pederin kasasını açmak hayatımın en önemli işi haline geldi. Yapmam gereken bir şeydi ve nasıl yapacağımı biliyordum.

"Gitmem gerek," dedim. Elimi koluna koydum, o da kaçmadı. "Üzgünüm, Barbara."

Başını sallayıp yere baktı, ağzından biraz daha duman çıkararak.

"Daha sonra yine konuşuruz," dedikten sonra anahtarlarımı aldım. Garaj kapısında durup arkama baktım. Bir şekilde farklı görünmesini bekliyordum ama görünmedi. Her zamanki gibi görünüyordu. Elimi kapının koluna koyduğumda sesi beni son bir kez daha durdurdu.

"Bir soru," dedi.

"Ne?"

"Mazeretin ne olacak?" diye sordu. "Tanığını kaybetmekten korkmuyor musun?"

Bir an göz göze geldik. Perdenin inmesine izin verince bir an onun içini gördüm. İşte o zaman bildiğini anladım. Baştan beri biliyordu; böylece o sözleri söyledim ve sözler ağzımdan çıkınca, üzerimden bir ağırlık kalkıverdi ve o an Barbara bile namuslu göründü gözüme.

"Sen hiçbir zaman benim mazeretimin tanığı olmadın. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Hafifçe başını salladı, bu sefer beraberinde gözyaşları geldi.

"Bir zamanlar senin için cinayet bile işlerdim," dedi ve bana baktı. "Küçük bir yalan neydi ki?"

Yaşlar daha hızlı akıyor, omuzları görünmez bir yükten yorulmuş gibi titriyordu. "Düzelecek misin?" diye sordum.

"Yapmamız gerekeni yapacağız, değil mi? Hayat bu."

"İkimiz de iyi olacağız. Belki dostça ayrılabiliriz."

Burnunu çekip güldü. Gözlerini sildi. "Harika olurdu."

"Öyle," dedim. "Dinle, ofise gidiyorum. Fazla gecikmem. Dönünce yine konuşuruz."

"Niçin ofise gidiyorsun?" diye sordu.

"Hiç. Bir şey aklıma geldi de."

Aramızdaki keder dolu boşluğa işaret etti: oda, ev, belki de birlikte hayatımızın bütünü. "Bundan daha mı önemli?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Tabii ki değil."

"O zaman gitme," dedi.

"Hayat bu, Barbara, giderek de karışıyor. Her şey istediğin gibi olmuyor."

"Yeterince istersen olur."

"Bazen," dedim. Sonra da çıkıp kapıyı ardımda kalan hayata kapattım. Arabayı çalıştırıp geriye döndüm. Çocuklar hâlâ parktaydılar, koşup bağırırlarken minik renkler bir görünüp bir kayboluyordu. Radyoyu kapatıp arabayı sürdüm, sonra Barbara'yı garajda gördüm. Kımıldamadan beni izliyordu ve bir an farklı göründü. Ama sonra bana durmamı işaret edip pencereme koşuverdi.

"Gitme," dedi. "Bunun böyle bitmesini istemiyorum."

"Gitmem gerek."

"Yapma, Work. Nedir o kadar önemli olan?"

"Hiç," dedim. "Seninle ilgili bir şey değil."

Kollarını kendine dolayıp karnı ağrıyormuşçasına öne eğildi. "Sonu kötü bitecek. Biliyorum." Gözleri dalgınlaştı. Parka baktı, çocukların görüntüsü onu da etkilemiş gibi. "Hayatımızın on yılı heba olacak. Boşa harcanmış olacak."

"Her gün insanlar kendi yollarına gidiyorlar, Barbara. Biz de farklı değiliz."

"Bu yüzden yürümedi," dedi. Sesindeki suçlamayı hissettim. Bana baktı. "Sen hiçbir zaman özel olmak istemedin, benim de sana bunu istetmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çok kanaatkardın. Ezra'nın masasındaki kırıntıları topluyor, kendini ziyafette sanıyorsun."

"Ezra o masaya zincirliydi. O benden daha mutlu değildi ki."

"Evet, mutluydu. İstediğini elde ediyor, bunu yaparken de zevk alıyordu. O öyle bir adamdı."

"Beni incitmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Çünkü buna gerek yok, durum zaten nahoş."

Barbara elini arabanın üzerine vurdu. "Benim hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Hiç hoşuma gitmiyor."

Başımı çevirip koyu yeşil çimenlikteki renklere baktım. Birden bu yerden gitmek istedim, ama söylenecek bir şey kalmıştı. Onu da söyledim.

"Bizim sorunumuz ne, biliyor musun, Barbara? Beni hiç tanıyamadın. Görmek istediğini gördün sen. Meşhur ve zengin bir babanın oğlu olan genç bir avukat gördün ve beni tanıdığını sandın. Kim olduğumu. Ne istediğimi. Neyi önemsediğimi. Evli olduğun adama yabancıydın, onu tanıdığın kişiye çevirmeye çalıştın. On senedir beni bastırıyorsun, ben de buna izin veriyorum; ama ben asla senin istediğin kişi olamadım. O yüzden hüsrana uğrayıp acılaştın, ben ise bedbin oldum. Kendimden saklandım, sanki bunlar kendi başına yok olup gidermiş gibi, bu da beni en az senin kadar kötü yapar. Biz evliliğimizi yanlış temeller üzerine kurduk, erkek olabilseydim, bu evliliği yıllar önce bitirirdim."

Barbara'nın dudakları buruldu, "Bu kendini üstün gören hallerin beni sinir ediyor," dedi. "Sen benden üstün değilsin."

"Ben öyleymişim gibi davranmıyorum ki."

"Git artık," dedi. "Haklısın. Bitti. Git."

"Üzgünüm, Barbara."

"Sempatini kendine sakla," deyip eve döndü.

Gitmesine izin verdim. O an için sanki ayağım yerden kesildi; ama acının yokluğu, ancak o kadar bir süre için zevkin yerine geçebilir, hem yapacak işlerim vardı. Onun arabasıyla ofise doğru yola koyuldum.

Ezra'nın kasasına duyduğum takıntıyı ancak bir psikiyatr açıklayabilirdi. Onun gücünü alıp onun yerine geçiyordum. Ya da onu anlamaya çalışıyordum. Onu aşmak için. Aslında bu kadar karmaşık bir şey değildi. On sene bu binada çalışmıştım, hukukta okurken çalıştığım yazları da sayarsak, on üç. Bu süre zarfında babam kasadan hiç söz etmemişti. Biz aileydik. Ortaktık. Benden sır saklamamalıydı. Evet, merak ediyordum, ama daha çok bozulmuştum; ayrıca bu sırrı öğrenmemin babamı ilk ve son kez tanımamı sağlayacağına inanıyordum. En hakiki kişiliğimiz başkalarından sakladığımız kişiliğimizdir; yalnızken büründüğümüz kişiliğimizdir. Gerçek dünyada, bazı düzenlemeler yaparız. Taviz verir, kaçamaklı davranırız.

Perdenin arkasındaki adamı görmek istiyordum.

Ezra paraya önem verirdi; bu, fakir büyümenin lanetiydi. Para yiyecek alırdı. Para çatıyı onarırdı. Paraya sahip olmak yaşamak demekti. Dolayısıyla onu meşhur ve zengin eden milyon dolarlık jüri ödülü en önemli şey değildi. Bu konuda yanılmıştım. Zira büyük ödüllü jüri kararları rağbet görürler, görmeseler bile, kimse karar günü çek kesmez. Para kazanmaya karşılık, paraya sahip olmak. Bu denkleme göre sadece bir tarihin önemi vardır: Çeki tahsil ettiğin gün.

Tarihi bilmiyordum, ama kaydı olabilirdi. Ofisin bir yerinde, bir milyonun tam olarak üçte biri olan 333,333.33 dolarlık bir nakit akışının makbuzu olacaktı. Babam öldüğünde birkaç yüz dolar çerez parası haline gelmişti ama Ezra'yı Ezra yapan bu paraydı. Onu bulmam lazımdı.

Arkaya park ettim ve uzun, dar binaya baktım. Kendimi orada yabancı gibi hissediyordum artık, Barbara'nın sözleri aklıma geldi: On yıl... harcandı. Boşa geçti.

Arabadan indim. Etrafta kimse yoktu ama uzaktan siren sesleri duyunca Mills'i düşündüm. Ezra'nın tabancasına bakarak

avuç içlerini güçlü bacak kaslarına vuruyor olmalıydı. Telefon eden adamı bulup beni teşhis ettirecekti. Tutuklanacak, yargılanacak ve mahkum edilecektim. Tek ümidim Hank'di ve Vanessa Stolen'ın bedenini ve ruhunu kurtarabilmiş olmasıydı.

İçerisi oraya haftalardır uğramamışım gibi küf kokuyordu. Aralık jaluziden içeri giren ışıkta uçuşan tozlar görünüyordu.

Kapıyı ardımdan kilitleyip kısa koridoru ve ana kabul yerini yürüyerek geçtim. Polis bilgisayarlarıma el koymuştu, bu yüzden bodruma inip tek bir ampulün aydınlattığı kutu yığınlarının yanına gittim. Burası eski davaların dosyaları, vergi kayıtları ve banka hesap belgeleriyle doluydu. Kırık mobilyalar, yetmişlerden kalma bir egzersiz aleti ve sekiz farklı golf çantası gördüm. Her şey karmakarışıktı ve eski kayıtlar en arkadaydılar. Sistemi öğrenmeye çalışarak kutuların arasında dolaştım. Kutular tehlikeli bir şekilde istiflenmişlerdi ama tarihlerine göre yerleştirilmişlerdi. Yani bir yılın bütün belgeleri bir arada bulunuyordu.

Tahmin ettiğim yılı bulup kutuları açmaya başladım. Hiçbir şekilde düzen yoktu ki bu beni çok şaşırttı. Ezra işinde daima çok titiz olmuştu. Dosyalar numaralandırılıp şekli bozulmuş kolilere tıkılmışlardı. Büyük kutuların içinde, takvimleri, makbuzları, mesaj kağıtlarını, bitmiş kalemleri ve ataşları tutan küçük kutular vardı. Yarısı kullanılmış not defterleri ve ıskartaya çıkarılmış fihristler vardı. Ezra sanki masasını her yıl boşaltıp yeni malzemelerle yeni bir başlangıç yapmıştı. Ajandasının Aralık ayını açtığımda 31 Aralık'taki küçük ünlem işaretini gördüm ve bunun farklı olduğunu o an anladım. O bitmiş bir yıldı ve Ezra onu paketleyip kaldırmıştı. Ezra daima geleceğe önem verirdi. Diğer her şey süprüntüden halliceydi.

Aradığım şeyi yedinci kutunun dibinde, boşanma davalarının altında buldum. Ezra'nın daima tercih ettiği kalın, siyah defteri kebirin iyice katlanmış sırtını tanıdım. Defteri açınca bir

çatırtı sesi geldi. Kenarları kararmış sarı kağıtta parmağımı gezdirerek Ezra'nın titizlikle geçirilmiş rakamlarını inceledim. İlk dikkatimi çeken küçüklüktü – küçük yazı, küçük rakamlar. Kısa bir süre sonra kazanacağı itibar veya paralarla alakası olmayan rakamlar. Yatırılan paranın girişini otuz üçüncü sayfada buldum. Üzerindeki rakam elli beş, altındaki ise tam yüz dolardı. El yazısı değişmemişti, o yüzden bu bir milyonun üçte biri, sıradan bir meblağ da olabilirdi. Ona bakınca gözümde canlanan tek şey bu girişin ona verdiği hazdı. Ama sanki sevinç ve haz belirtilerinin her türünü bastırmıştı. Belki başkasıyla paylaşmak istemedi; belki disiplinliydi. Ama bizi kutlamaya götürdüğü geceyi hâlâ hatırlıyordum. "Beni kimse tutamaz," demişti. Alex onun kafasına kurşunları sıkana kadar da öyle olmuştu.

Bodrumdan çıkıp ışığı kapattım. Ezra'nın odasına dönerken küflü koli kokusu peşimden geldi. Merdivenin aşağısında durarak, ağır koltuğun aşağıya düşüşünü düşündüm; ama artık sadece sessizlik vardı, ben de bu sessizliği kırıp yıpranmış basamaklara ayaklarımı vurarak yukarı çıktım. Halı farklı göründü; ışıktan olabilirdi ama öteki ucu dalgalı gibiydi. Ucu geriye katladım, hafızamın bana oyun oynayıp oynamadığını merak ederek. Tahtanın kenarı zedelenmişti, çivi başlarının etrafı oyuktu. Tornavidayla yapılmışa benzeyen yabancı ve küçük izler gördüm. Parmak uçlarımı üzerlerinde dolaştırırken, buraya birinin girmiş olabileceğini düşündüm.

Sonra bu düşünceyi kafamdan çıkardım. Zamanım yoktu ve beynimde yankılanıp duran bir rakam vardı. Keseri alıp işe koyuldum. Keserin yassı ucunu çivilerin altına geçirmeye çalıştım. Ama çivileri bir türlü çıkaramadım. Keserin ucunu tahtaların uçlarındaki aralığa geçirip sapına yüklendim. İşe yaramadı. Daha sertçe çektim ama dört büyük çivi çok fazlaydı. Tekrar bodruma inip daha önce bir kar küreği, bir merdiven, bir kırık tırmık ve

eski bir kriko görmüş olduğum köşeye gittim. Krikonun yanında bijon anahtarını buldum; boyu yetmiş santim, bir ucu sivriydi. Nefes nefese yukarı çıkıp sivri ucu tahtaların arasına sokarak öbür ucuna keserle vurdum. Çelik yarığa girdi. Ayağımı bijon anahtarının üstüne koyup bütün ağırlığımla yüklendim. Tahta çatırdayıp parçalandı. Parçalanan parçaları birer birer kanırtarak çıkartıp, sonunda da tahtaları çekip çıkararak kenara attım.

Kasa karşımda duruyordu, bir an korktum; ama babamın defteri kebirindeki girişi düşündüm, bunun doğru rakam olduğunu biliyordum. Onu yerle bir etmeye hazırdım, öğrenmeye hazırdım, yere çöktüm. Onun son parçasının üzerine diz çöküp içimden dua ettim ve hayatının en önemli ödemesinin yapıldığı tarih olan rakamı girdim.

Kapı sessiz menteşelerinin üzerinde, karanlığa açıldı; gözlerimi kırptım. İlk gördüğüm şey, on binlik desteler halinde bol miktarda paraydı. Hepsini çıkardım. Tahminen 200,000 dolardı. Parayı yere koydum, ama gözlerimi ondan ayırmam zor oldu. Daha önce bu kadar parayı bir arada görmemiştim. Ama para için orada değildim, bu yüzden karanlık deliğe döndüm.

Ailesinin resimleri vardı. Karısıyla çocuklarının değil. Öbür ailesinin. Onu yetiştiren, fakir olan ailesinin. Ezra'yla babasının solmuş bir resmi vardı. Bir tane de annesiyle babasının. Bir tanesinde, kardeşleri olabilecek, bir sürü kirli, boş bakışlı çocuk görülüyordu. Bunları daha önce hiç görmemiştim, Jean'ın de gördüğünü zannetmiyordum. İnsanlar yıpranmış görünüyorlardı, çocuklar bile. Bir toplu fotoğrafta Ezra'yı farklı kılanın ne olduğunu gördüm. Evdeki fotoğrafında olduğu gibi, gözlerindeki bakıştı onu farklı kılan. Güçlü bir bakış vardı gözlerinde, çocukken bile dünyayı yerinden oynatabilir gibi bir hali vardı. Kardeşleri de bunu fark etmiş olmalılar, zira fotoğraflarda hep etrafına toplanmışlardı. Ama hepsi bana yabancıydı. Bir tanesiyle bile tanışmamıştım. Bir kere bile.

Fotoğrafları paranın yanına koyup kasaya döndüm. Büyük kadife bir kutuda annemin mücevherlerini buldum – ölürken taktıklarını değil, çok pahalı olanlarını. Ezra bir keresinde onlara "sindirme incik boncukları" demişti ve onları sadece bir adamı etkilemek veya adamın karısını ucuz göstermek istediğinde çıkarırdı. Annem onları takmayı hiç sevmezdi, bir keresinde bana o mücevherlerin ona kendisini şeytanın metresi gibi hissettirdiğini söylemişti. Güzel olmadıklarından değil; güzeldiler. Ama onlar da araçtılar; asla da başka bir amaç için edinilmediler. Kutuyu da kenara koydum, Jean'e vermeyi düşünüyordum. Belki onları satardı. En altta üç tane isimsiz video kaseti vardı. Onları yılan tutar gibi tuttum ve bir an yanılıyor olup olamayacağımı düşündüm. Bir oğlun babası hakkında öğrenmemesi gereken şeyler olabilirdi.

Köşede bir video oynatıcıyla televizyon duruyordu. Rastgele bir kaset seçip video oynatıcıya yerleştirdim. Televizyonu açıp oynat tuşuna bastım. Önce parazit, sonra bir kanepe belirdi. Yumuşak ışıklar. Sesler. Arkamdaki uzun deri koltuğa, sonra da ekrandakine baktım. Aynı kanepeydi.

"Bilmiyorum, Ezra." Bir kadının sesi, tanıdık gelen bir ses.

"Hatırım için." Bu da Ezra'ydı.

Hafif bir tokat, genç kızınkine benzer bir kahkaha işittim.

Bir kadının uzun ve bronz bacakları ekranın önünden geçti. Kadın kendini kanepeye attı. Çıplaktı, gülüyordu ve bir an beyaz dişler ve aynı beyazlıkta göğüsler görünüp kayboldu. Derken Ezra görüntüye girip ekranı dondurdu. Kanepeye doğru yaklaşırken ufaldı, ama bir şeyler mırıldanıyordu.

Sonra kadının sesi: "Eh, hadi, o zaman." Kolları başsının üzerinde, yüzü saklı. Bacakları açık, sol teki kanepenin sırtında, sağ teki Ezra'nın beline dolanmış onu aşağı çekiyor.

Ezra kadının üzerine yıkılarak, onu dev vücudunun altında bıraktı; ama kadının bacakları görünüyordu ve Ezra'nın altında doğrulmaya gücü yetti. "Oh, evet," dedi. "İşte böyle. Beni böyle becer." Ezra da onu becerdi, sertçe gidip gelerek, onu koltuğa gömerek. İnce kollar Ezra'nın altından çıkıp sırtına dolanarak, derisinde tırnak izleri bıraktılar.

Midem bulandı ama kendimi seyretmekten alamadım. Çünkü içimden bir ses bu sesi tanıdığımı söylüyordu. Bacakların birleşmesi de tanıdık geliyordu. O bir an görünüp kayboluveren dişler.

Anlamıştım. Hafif bir inanmazlıkla babamın karımı kanepeye zımbalayışını seyrettim.

33. BÖLÜM

Görüntüler çekiç darbesi gibi tesir ediyorlardı. Onu kullandı, tartakladı, onunsa gözleri bir hayvanınki gibi parlıyordu. Bir anda dünyam karardı; ne ofis, ne dünya kalmıştı, dizlerimin üzerine çöktüğümde yeri bile hissetmedim. Karnıma bir sancı girdi, ağzıma safra dolmuş olabilir ama dolduysa bile ben tadını almadım. Bütün duygularım, sonsuza dek hissetmesem, aramayacağım bir duygunun altında kaldılar. Kimsenin görmemesi gereken görüntüler çürük meyve gibi şişip patladılar. Karım sırtüstü, sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde. Tıpkı bir çiftlik hayvanı gibi kıllı babamsa, sanki o, biricik oğlunun karısı değil de bir et parçasıymış gibi Barbara'nın üzerinde homurdanıyor.

Ne zaman başlamıştı? Soru aklıma giriverdi. *Bu ne zaman başlamıştı?* Ardından bir başka soru: *Ben bunu nasıl anlamamıştım?*

Ben artık daha fazla dayanamaz hale geldiğimde ekran kararmıştı. Omuzlarım çöktü, yere yığılmayı bekledim ama yığılmadım. Gördüğüm şey ve görüntünün ima ettikleri beni uyuşturmuş, sersemletmişti. Konuştuğunda sesi ödümü kopardı.

"Tahtaları yere sen çakmışsın."

Arkama döndüğümde karşımda o vardı. Ezra'nın masasının yanında duruyordu. Merdiveni çıkışını duymamıştım, dolayısıyla ne zamandır orada durduğunu bilmiyordum. Uzaktan kumandayı

masaya koydu. Ayağa kalktım. Sakin görünüyordu ama gözleri ışıl ışıl, dudakları nemliydi.

"O lanet kasayı kaç kere açmaya çalıştığımı biliyor musun?" Masanın kenarına oturup bana baktı; yüzü solgun, sesi de aynı ölçüde renksizdi. "Genellikle geceleyin sen uyurken. Bir sarhoşla evli olmanın en iyi tarafı. Uykun hep ağır olmuştur. Tabii ki kasetlerden haberim vardı. Bunlara izin vermemeliydim ama ısrar etti. Onları kasada sakladığını öğrendiğimde çok geçti."

Gözleri fersizdi ve gözlerini kırptığında vücudu yana yattı. Hap içmiş gibi bir hali vardı, içmiş olabilirdi. Onu tanımıyordum. Hiç tanımamıştım.

"Ne için çok geçti?" diye sordum ama beni duymazdan geldi. Bir eliyle kulağını çekti, diğerini arkasında tutmayı sürdürdü. O zaman, birçok şey hakkında yanıldığımı anladım.

"O geceki sendin," dedim. "Koltuğu sen merdivenden aşağı ittin." Odaya baktım, sadece bir çıkış vardı.

"Evet," dedi Barbara. "Kusura bakma. Ama er ya da geç bunu yapmak zorundaydım. Buraya birçok kez geldim." Omuz silkti ve tabancayı ortaya çıkardı. Sol elindeydi, ama o sanki tabanca yokmuş gibi davranıyordu. Tabancayı görünce donakaldım. Küçük ve gümüş bir otomatikti. Namlusuyla yanağını kaşıdı. "Tabancayla ne yapacaksın, Barbara?" Tehditkar konuşmamaya çalıştım. Yine omuz silkip tabancaya baktı. Bir o yana bir bu yana eğiyor, sanki ışığın parlak metalde oynaşması hoşuna gidiyordu. Yüzü durgundu. Kendinde olmadığı belliydi. Ben ya kafasının dumanlı olduğunu ya da aklını oynattığını düşündüm.

"Bir süredir vardı," dedi. "Bu şehir bugünlerde çok tehlikeli oldu, özellikle de geceleri tek başına kalan bir kadın için."

Tehlikede olduğumu biliyordum ama aldırmadım.

"Onu neden öldürdün, Barbara?"

Birden dizüstü çöküp tabancayı bana doğrulttu. Gözlerinde-

ki dalgın sakinlik gitmiş yerine bambaşka bir şey gelmişti. Kurşun bekleyerek kaçındım.

"Senin için!" diye bağırdı. "Senin için! Ne cüretle beni sorgularsın? Her şeyi senin için yaptım, nankör hayvan."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Sakinleşmeye çalış."

"Sen sakinleş!" Bana doğru üç tane eşit olmayan adım attı, elindeki tabancayı kullanmaya niyetli görünerek. Durduğunda tabancayı indirmedi. "O orospu çocuğu vasiyeti değiştirecekti. Başta her şeyini sana bıraksın diye onu ikna edene kadar altı ay onunla yattım." Güldü, sesi karatahtaya vurulan parmaklar gibiydi. "Bedeli buydu, ama yaptım, ikimiz için yaptım. Ama hepsini geri alacak, eski haline çevirecekti vasiyeti. Buna izin veremezdim. O yüzden senin için hiçbir şey yapmamışım gibi davranma."

"Babamla bu yüzden mi yattın? Para için mi?"

"Para için değil. Para ya bin dolardır ya da on bin. O sana on beş milyonu asla emanet etmezdi. Sana üç bırakacaktı." Buruk bir kahkaha attı. "Sadece üç. İnanabiliyor musun? O kadar zenginken. Ama onu ikna ettim. On beş milyona çıkardı. Bunu senin için yaptım."

"Bunu benim için yapmadın, Barbara."

Elindeki tabanca titremeye başladı, onu saran parmakları da beyazlamıştı. "Beni tanımıyorsun. Beni tanıyormuş gibi davranma. Neler yaşadığımı biliyormuş gibi davranma. Kasetlerin burada olduğunu bilirken. Başkasının onları bulmasının ne anlama geldiğini bilirken."

"Tabancayı indirebilir misin, Barbara? Ona gerek yok."

Cevap vermedi ama namluyu aşağı indirdi, gözleriyle onu izleyerek. Barbara sanki ansızın çökmüştü. Bir an nefes almaya cesaret ettim ama yüzünü kaldırdığında gözleri parlıyordu.

"Ama sen yine o taşra fahişesiyle görüşmeye başladın."

"Vanessa'nın bizimle ilgisi yoktu," dedim.

Barbara tabancayı kaldırıp bağırdı. "O fahişe benim paramı çalmaya çalışıyordu!"

Birden korkunç bir gerçeğe uyandım. "Ona ne yaptın?"

"Beni terk edecektin. Sen kendin söyledin."

"Ama bunun onunla bir ilgisi yoktu, Barbara. Mesele bizdik."

"Bizim sorunumuz oydu."

"Nerede o, Barbara?"

"Gitti. Önemli olan da bu."

İçimde bir şeyin parçalandığını hissettim. Vanessa kalan tek yaşama sebebimdi. O yüzden aklımdakini söyledim.

"Ben seninle ne zaman numara yaptığını anlayacak kadar çok yattım." Bu sefer ona doğru bir adım attım. Hayatım sona ermişti. Hiçbir şeyim kalmamıştı. Bu kadın her şeyi elimden almıştı, o yüzden kendime öfkelenme izni verdim. Siyah ekranı gösterdim ama onun o halleri, bağırışı hâlâ zihnimde canlılığını koruyordu. "Hoşuna gitti. Onu becermek hoşuna gitti. O kadar iyi miydi? Yoksa sırf beni incitmek maksadıyla mı yaptın?"

Barbara güldü ve tabancayı doğrulttu. "Bak sen. Erkekliğin mi tuttu? Haşin erkek. Sana söyleyeyim. Evet, hoşuma gitti. Ezra ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini biliyordu. Güçlüydü. Onunla yatmak aklımı başımdan aldı." Üst dudağı kıvrıldı. "Sonradan sana dönmek ise işkence gibiydi."

Yüzüne bakınca bir gerçeği daha gördüm. "Seni terk etti," dedim. "Sahip olduğu güç yüzünden seninle yatmaktan hoşlanıyordu. Sana hükmedip istediği gibi kullanıyordu; ama sonra bunun senin hoşuna gittiğini anladı ve sıkıldı. Seni terk etti. Onu bu yüzden vurdun."

Haklıydım. Haklı olduğumu biliyordum. İçim sevinçle doldu ama uzun sürmedi.

Tetiği çektiğini gördüm.

34. BÖLÜM

Rüyamda yine mutluluğu, yeşil kırları, küçük bir kızın kahkahasını ve Vanessa'nın yavaşça yanağıma bastırdığı yanağını gördüm; ama rüyalar değişkendir, güvenilmezdir. Ayçiçeği gözleri son bir kez gördüm ve okyanusları aşıp gelen uzak bir ses işittim; sonra sancı öyle şiddetli vurdu ki cehenneme düşmüş gibi hissettim. Parmaklar gözkapaklarımı yukarı sıyırdılar ve her taraf kırmızıya büründü. Eller giysilerimi yırttılar ve tenime metal değdiğini duydum. Mücadele ettim ama kemik beyazı parmaklar beni aşağı itip tuttular. Önümden boş yüzler gelip geçiyorlardı; yüzüyorlar, anlayamadığım bir dil konuşuyorlardı ve bir kaybolup bir görünüyorlardı. Ağrı ise hep oradaydı; damar gibi atıyor, bütün vücudumu dolaşıyordu. Yine üzerimde eller dolaşmaya başladı, bağırmaya çalıştım.

Derken bir hareketlenme oldu ve sanki denizdeymişim gibi beyaz metal bir gökyüzü sallandı. Nefret eder olduğum bir yüz gördüm ama Mills bana daha fazla işkence etmedi. Dudakları kımıldadı ama cevap veremedim; anlamamıştım. Sonra gitti, tam da anlamıştım, seslendim. Cevap verecektim. Ama kanlı eller onu geri çektiler, o da onları itti, başucuma geldi ve kulağını ağzıma verdi. Bağırmak zorundaydım zira derin bir uykudaydım ve hızla düşüyordum. Bağırdım. Ama Mills'in yüzü beyaz göğe

karıştı ve ben kuyunun dibini dolduran toz mürekkebin içine düştüm. Dünyam kararırken son düşüncem cehennemde beyaz bir gök olmasına şaşırmak oldu.

Ama karanlığın içinde bile zaman geçti ve arada bir ışık göründü. Acı dalga gibi yükselip alçaldı ve zayıfladığında sesler ve yüzler hayal ettim. Hank Robins'in, daha fazla soru sormak isteyen Dedektif Mills'le tartıştığını duydum; ama bu anlamsız geldi. Sonra endişeden altın gibi parlayan Dr. Stokes. Elinde bir dosyayla, beyaz önlüklü yabancı bir adamla konuşuyordu. Jean gelip de hüngür hüngür ağlamaya başlayınca kalbime bir hançer saplandı. Bana her şeyi anladığını, Hank'in ona her şeyi, hapsi ve gönüllü fedakarlığımı anlattığını söyledi. Beni sevdiğini ama asla benim için ömrünü hapiste geçiremeyeceğini de bildiğini söyledi. Benim ondan daha iyi olduğumu ama bunun ona hiç mantıklı gelmediğini anlattı. Cehennemi yaşıyordum ama bu kendi yarattığım cehennemdi. Bunu ona açıklamaya çalıştım, ama boğazım açılmadı. Sessizce izledim ben de ve kuyunun beni tekrar içine çekmesini bekledim.

Bir kere Vanessa'yı gördüğümü sandım ama bu cehennemin bana hain bir şakasıydı, o yüzden atlamadım. Gözlerimi kapatıp onu kaybettiğime ağladım ve gözlerimi açtığımda gitmişti. Karanlıkta tek başıma üşüyordum. Üşümem hiç geçmeyecek gibi geldi ama nihayet sıcaklık beni buldu, böylece hatırladım. Cehennemdeydim. Cehennem sıcaktı, soğuk değil. Ve cehennem acı veriyordu, onun için uyanıp da hepsinin geçtiğini görünce rüyanın geri döndüğünü düşündüm. Gözlerimi açtım, ama ne çocuk, ne kır, ne Vanessa vardı. Belki de bu yerin azapları sadece fiziksel değildi.

Nihayet uyandığımda serin havaya gözlerimi kırpıştırdım ve hışırtılar duydum; o yüzden üzerimde bir yüz belirdiğinde buna hazırlıklıydım. Önce pusluydu, ama gözlerimi kırpıştırarak netleştirdim. Jean'in yüzüydü.

"Sakin ol," dedi. "Her şey yolunda. İyileşeceksin."

Yanında bir yabancı belirdi, beyaz önlüklü adam. Esmer bir yüzü ve yağlanmış gibi parlayan sakalı vardı. "Ben Dr. Yuseph," dedi. "Nasılsın?"

"Susadım." Kuru bir vıraklama. "Halim yok." Başımı kaldıramıyordum.

Doktor Jean'e döndü. "Bir buz parçası emebilir. Ama bir tane. On dakika filan sonra bir tane daha."

Bir kaşık şıngırtısı duydum, sonra Jean üzerime eğildi. Ağzıma ince bir buz parçası koydu. "Sağ ol," diye fısıldadım. Gülümsedi ama tebessümünde keder vardı.

"Ne zamandır?" diye sordum.

"Dört gündür," diye cevap verdi doktor. "Gelip gidiyorsun. Yaşadığın için şanslısın."

Dört gün.

Kolumu patpatladı. "İyileşeceksin; canın yanacak ama geçecek. Hazır olunca sana katı gıdalar yedireceğiz. Gücün yerine gelince fizik tedavin başlayacak. Buradan kısa sürede çıkacaksın."

"Neredeyim?"

Baptist Hastanesi'nde. Winston-Salem."

"Barbara'ya ne oldu?" diye sordum.

"Kız kardeşin sana bilmek istediğin her şeyi anlatır. Heyecanlanma ama. Bir saat sonra yine gelirim." Jean'e döndüm. "Yorma onu. Bir süre böyle güçsüz olacak."

Jean yine başucumda belirdi. Yüzü şişmiş, gözlerinin etrafı kararmıştı. "Yorgun görünüyorsun," dedim.

Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sen de," dedi.

"Zor bir yıldı," dedim, güldü, sonra arkasını döndü. Geri baktığında ağlıyordu.

"Çok özür dilerim, Work." Sesi çatladı. Yüzü kızardı, gözleri çöktü. Gözyaşlarını iç çekmeler izledi.

"Niçin?"

"Her şey için," dedi. Biliyordum ki affedilmek istiyordu. "Senden nefret ettiğim için." Başını öne eğdi, ben de korkunç bir çaba göstererek ona doğru uzandım. Elini bulup sıkmaya çalıştım.

"Ben de özür dilerim," diye fısıldadım. Daha fazla konuşmak istiyordum ama yine boğazım kapandı ve uzunca bir süre acı tatlı bir sessizliği paylaştık. Elimi iki eliyle tuttu, ben de onun başının tepesine baktım. Eski günlere geri dönemezdik; orası yabani ot bürümüş bir bahçeyi. Ama ona bakınca kendimi çocukluğumuza hiç olmadığım kadar yakın hissettim. Af dilemelerin önemli, yeniden düzenlemelerin sadece basit bir söze baktığı bir zamana geri dönmüşüz gibi o da öyle hissetti. Bana bakınca bunu gözlerinden anladım.

"Bütün çiçeklerini gördün mü?" diye sordu çekingen, nazik bir tebessümle.

Jean'in arkasına baktım ve ilk defa odayı gördüm. Her yer çiçek doluydu.

"Barodan gelen çiçek – bölgenin bütün avukatları kartı imzalamış."

Bana büyük bir kart uzattı ama ben istemedim. Mahkemede bana nasıl baktıklarını, gözlerindeki suçlayıcı ifadeyi unutmamıştım.

"Ya Barbara'ya ne oldu?" diye sordum. Jean kartı açılmamış ve okunmamış halde masaya geri koydu. Gözlerini odada gezdirdi, ben soruyu tekrarlamak üzereydim.

"Bu konuda konuşmaya hazır olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Mecburum," dedim.

"Tutuklandı."

Rahatlamayla üzüntü karışımı bir iç geçirdim. Bir yanım ihanetinin rüya olmasını umuyordu. "Nasıl?" diye sordum.

"Seni Mills buldu. İki kere vurulmuşsun, kurşunun biri göğsüne, diğeri başına isabet etmiş." Gözleri yukarı kaydı, ben de başıma dokundum. Sargılıydı. "Göğsüne isabet eden, ciğerinin tekini delmiş. Başına gelen kurşun ise sıyırmış. Önce öldüğünü sanmış. Ölümden döndün zaten. Ambulans çağırmış, onlar da seni Rowan Regional'a götürmüşler. Sonunda buraya getirildin."

"Peki ama Barbara?"

"Ambulansta bilincin yerindeymiş. Mills'e seni vuranın kim olduğunu söyleyebilmişsin. İki saat sonra Barbara'yı tutuklamış."

Jean'in sesi alçaldı, başını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordum. Dahası olduğunu biliyordum.

"Hiçbir şey olmamış gibi, golf kulübünde yemek yiyormuş." Elini elime koydu. "Çok üzüldüm, Work."

"Başka?" devam etmek zorundaydım. Yüzünde sahte bir gülücükle beyaz şarabını yudumlayışını gözümün önüne getirebiliyordum. Kızlarla öğle yemeği.

"Tabancayı sizin evde buldular, bir sürü para ve annemin mücevherleriyle birlikte bodruma saklamış."

"Mills'in onları oraya benim koyup kendimi vurduğumu düşünmemesine şaşırdım." Sesimdeki acılığı gizleyemedim.

"Mills kendini berbat hissediyor, Work. Buraya çok geldi ve hatasını itiraf etmekten kaçınmıyor. Sana üzgün olduğunu söylememi istedi."

"Öyle mi dedi?"

"Bir de sana bir şey bıraktı." Jean ayağa kalkıp odanın öbür tarafına gitti. Elinde bir gazete destesiyle döndü. "Çoğu yerel. Bazısı Charlotte'dan. İyi çıkmışsın. Mills kamu önünde özür bile diledi."

En üstten bir gazete aldı. Barbara'nın ekip arabasından çıkarılışını gösteren bir fotoğraf vardı. Elleri kelepçeliydi, yüzünü fotoğraf makinelerinden gizlemeye çalışıyordu.

"Kaldır şunu," dedim.

"Tamam." Gazeteleri yatağın yanına yere koydu. Ben de gözlerimi kapattım. Barbara'nın fotoğrafını görmek bana acı ve ihaneti hatırlatmıştı. Bir an konuşamadım. Nihayet Jean'e baktığımda gözleri perdelenmişti, ne görüyor olabilirdi?

"Biliyor musun?" diye sordum.

"Barbara'yla babamı mı?"

Başımı salladım.

"Evet, biliyorum. Sakın özür dilemeye kalkma."

Ağzımı kapattım; söyleyeceğim hiçbir şey gerçeği değiştirmeyecekti. Bu artık bizim bir parçamızdı, saçımın rengi gibi o da ondan bana geçmişti.

"O çok korkunç bir adamdı, Jean."

"Ama artık gitti, o yüzden artık boş verelim."

Kabul ettim ama asla boş veremeyeceğimizi biliyordum. Varlığı ölmüş ama gömülmemiş bir şeyin kokusu gibi üzerimize sinmişti.

"Biraz daha buz ister misin?" diye sordu Jean.

"İyi olur."

Buzu ağzıma verdi, üzerimde dururken, bileklerindeki yeni yara izlerini gördüm. Sanki deri damarların üzerine çok sıkı sarılmış gibi, gergin ve pembeydi. Damarları daha iyi korumak için, belki. Bilmiyordum. Söz konusu Jean olunca hiç bilemezdim; ama umudum vardı ve düşündüm ki belki dua etmek için çok geç değildi.

"İyiyim," dedi, o zaman ona gözlerimi dikmiş olduğumu fark ettim.

"Gerçekten iyi misin?"

Gülümseyip oturdu. "Hayatımı kurtarıp duruyorsun," dedi. "Demek ki hayatımın bir değeri var."

"Dalga geçme, Jean. Bu ciddi bir konu."

İçini çekti, arkasına yaslandı ve bir an onu fazla zorlamış olmaktan korktum. Aramızdaki çizgi belirsizleşmişti ve ben o çizgiyi aşmak istemiyordum. Ama konuştuğunda sözlerinde sitem yoktu, o zaman, ağırdan aldığını, benim anlamamı istediğini anladım.

"Uzun karanlık bir tünelden çıktım sanki," dedi. "Artık dik durmak acı vermiyor, sanki içimdeki bir şey serbest kaldı." Ellerini karnında bağlayıp açtı, on yapraklı bir gül gibi. "Tarifi zor," dedi ama ben anlıyordum. Ezra gitmişti; belki bu bir şeyi sonlandırmıştı. Belki de sonlandırmamıştı. Ama Jean'i iyileştirmek bana düşmezdi. Benim anladığım şey bu oldu. Bunu kendisi yapmalıydı, gülümsemesine bakınca bu güce sahip olduğunu gördüm.

"Ya Alex?" diye sordum.

"Salisbury'den ayrılıyoruz," dedi. "Kendimize ait bir yer bulmalıyız."

"Soruma cevap vermedin."

Jean'ın gözleri anlamlı ve çok gerçekti. "Herkes gibi bizim de sorunlarımız var ama üstesinden geleceğiz."

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedim.

"Sanki birbirimizi yeni bulmuşuz gibi hissediyorum, Work. Alex bunu anlıyor. Bu da halletmeye çalıştığımız şeylerden birisi; onun erkeklerle daima derdi olacak ama senin için bir istisna yapacağına yemin ediyor."

"Onun geçmişini kurcaladığım için beni affedebilecek mi?"

"Neden yaptığını biliyor. Mazeretlerine saygı duyuyor ama sen yine de onun yanında bu konuyu hiç açma."

"O zaman iyiyiz yani?" diye sordum.

"Nereye gidersek gidelim, daima ziyaretimize gelebilirsin."

"Teşekkür ederim, Jean."

"Biraz daha buz al."

"Olur."

Bana buz verdi, bu arada gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Birden kendimi çok yorgun hissederek, Jean odada dolanırken gözlerimi kapattım. Tam uykuya dalarken Jean konuştu.

"Okumak isteyebileceğin bir kart var. Aslında mektup." Gözlerimi araladım. Jean zarfı tutuyordu. "Vanessa'dan," dedi.

"Ne?"

"Bir süre buradaydı ama kalamayacağını söyledi. Ama bunu sana bıraktı." Bana hafif ve ince zarfı uzattı. "Anlayacağını düşündü."

"Ama ben sandım ki..." Cümlemi tamamlayamadım.

"Hank onu Davidson County'deki hastanede bulmuş. Lexington'daki yem ambarına gitmiş, karşıdan karşıya geçerken araba çarpmış."

"Kim?" diye sordum.

"Bilinmiyor. Tek hatırladığı birden ortaya çıkan siyah bir Mercedes."

"İyi mi?"

"Kaburgaları kırılmış, her tarafı morluk içinde ama iyileşecek. Bir gece hastanede kalmış. İçtiği ağrı kesicilerden sarhoş gibiydi."

"Öldüğünü sanmıştım."

"Ölmemiş ve de seni bu halde görünce çok kötü oldu."

Birden göremedim. Elimdeki mektup kaybettiğimi sandığım gelecek umuduydu. Elleriyle bana yazdığı sözleri okumak istedim. Ama zarfı bir türlü açamadım.

Jean zarfı elimden aldı. "Ben açayım," dedi.

Açıp içinden katlanmış kağıdı çıkararak elime koydu. "Bana ihtiyacın olursa dışarıdayım," dedi. Kapanan kapı sesini duydum. Gözlerimi kırpıştırdım ve net görmeye başlayınca Vanessa'nın bana bıraktığı notu okudum. Kısaydı.

Hayat işkenceli bir yolculuk, Jackson. Ve ben daha fazla acıya katlanabilir miyim, bilmiyorum. Ama tanıştığımız günü asla pişmanlıkla anmayacağım ve sen konuşmaya hazır olduğunda ben de dinlemeye hazırım. Belki bundan iyi bir sonuç çıkar. Umarım öyle olur ama kaderin ne kadar zalim olabileceğini de unutmuyorum. Ne olursa olsun, şunu unutma, hayatta olduğun için her gün şükrediyorum.

Üç kere okudum ve mektup göğsümün üzerinde, uyuyakaldım.

Gözlerimi yeniden açtığımda kendimi on kat daha iyi hissediyordum. Geç vakit olmuş, hava kararmıştı ama biri köşedeki ışığı açmıştı. Sandalyede oturan Mills'i gördüm. O, okuduğu kitaptan başını kaldıramadan doğrulmayı başardım.

"Hey," dedi ayağa kalkarak. "Umarım sakıncası yoktur ama Jean tüm gün buradaydı ve çok yorulmuştu. Ben kalacağımı söyledim." Kararsız bir ifadeyle ayağa kalktı. "Bazı soruların olur diye düşündüm."

"Galiba teşekkür etmem gerek," dedim. "Hayatımı kurtardığın için."

Mills daha da rahatsız göründü. "Benim de sana bir özür borcum var."

"Unut, gitsin," dedim, kendimi bile şaşırtarak. "Geçmiş geçmişte kaldı. Bu konuda fazla düşünmeye niyetim yok." Yatağın kenarındaki sandalyeyi gösterdim. "Otursana."

"Sağ ol." Oturup kitabını komodine bıraktı. Kitap polisiye romandı, nedense bu bana komik geldi, ne de olsa kendisi bir dedektifti.

"Ne duymak istediğimi gerçekten bilmiyorum," dedim ona. "Bunları düşünecek zamanım olmadı."

"Sana iki sorum var," dedi Mills. "Sonra baştan başlayıp sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Tamam."

"Babanın tabancasını nerede buldun?" diye sordu. Ben de ona dereyi, geceleyin kanalda yaptığım aramayı anlattım.

"O tünele bir ekip gönderdim," dedi açıkça sinirlenerek. "Bulmaları gerekirdi."

Tabancayı pislik dolu aralığa gömülü bulduğumu anlattım ama oraya bakmayı nasıl akıl ettiğimi açıklamayı reddettim. Tabii ki üsteledi ama Max'e bulaşmasına izin veremezdim.

"Biri bana bir tüyo verdi, dedektif. Tek söyleyebileceğim bu."

Bu konuyu bırakırken bunu bir iyilik yapar gibi yaptı, galiba bana verdiği zararını telafi etme şekliydi bu. Ama sohbetin ilerleyişi garipti; bir konuyu kurcalamamak Mills için kolay değildi.

"Yani ne yaptıysan Jean'i korumak için yaptın? Çünkü onun cinayete bulaşmış olabileceğini düşünüyordun?"

"Evet."

"Ama neden? Neden onu Jean'in öldürdüğünü düşündün?"

Sorusunu düşündüm. Ona ne kadarını anlatabilirdim? Ne kadarını öğrenmek istiyordu? En önemlisi de ben hâlâ Ezra'nın

gerçeğinin koruyucusu muydum? Olanları, annemin ölüm şeklini kabullenmiştim. Ama gerçek iyi bir amaca hizmet eder miydi? Kendime şunu sormam gerekiyordu: Jean daha huzurlu uyur muydu? Annemin ruhu huzur bulur muydu?

"Jean Ezra'nın evinden ayrıldıktan sonra evde değildi. Oraya onu aramaya gittim." Mills araya girdi. "Arabayla gezmeye çıkmış. Sinirleri bozuk olduğundan gezmeye gitmiş. Sonra olanları konuşmak için senin evine gitmiş. Tam oraya vardığında senin evden ayrıldığını görmüş."

Başımı salladım. En basit açıklama buydu, ama ben hiç uyanamadım. "Jean bir süre kendine gelemedi, dedektif. Öfkeli ve dengesizdi. Riske giremezdim."

Ezra'nın sırrını koruyacaktım ama onun için değil. Bazı sırları hiç açmamak en iyisidir, bu kadar basit.

Mills açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Bana anlatmadığın çok şey var, Work."

Omuz silktim. "Sandığın kadar çok yok, hem davanı etkileyecek bir şey değil."

"Olay yerini ziyaret etmek istemenin gerçek sebebi Jean miydi?" diye sordu nihayet ve gözlerinden cevabı zaten bildiğini anladım. Olay yerine sadece bir sebepten ötürü gitmiştim; ve Douglas'a söylediğimin aksine, sebep Jean'e ayrıntıları vermek değildi. artık güvende olduğum için kendime küçük bir tebessüm izni verdim.

"Hayır."

Mills tebessümüme karşılık vermedi. Bunu önceden hesapladığımı ve bunun nedenini biliyordu. Yanlış yönlendirmelerim onun için büyük utançlara yol açmıştı ve daha da pahalıya mal olabilirdi – davası, itibarı, işi elinden gidebilirdi. Ama anladığını gördüm. Olay yerine tek bir sebepten ötürü gitmiştim: Kaçınıl-

maz takibatımı aksatmak. Jean'in suçunu yüklenmeye gönüllü olsam da mecbur olmadıkça hapse girmek istemiyordum. Eğer yargılanırsam olay yerine gitmiş olmamın meseleyi karıştıracağını anlamıştım. Garantisi olmasa da muhtemel bir şeydi.

"Yapmak zorundaydım," dedim. "Ezra geri dönmediğinde onun ölmüş olması gerektiğini anladım. Jean'in yaptığını sandım. Onun hapse girmesine izin veremezdim." Ezra'nın yokluğunu ve o süre içinde beni yoklayan karanlık düşünceleri hatırladım. "On sekiz ay boyunca düşündüm durdum."

"Bunu planlamıştın – Douglas'ın seni ofisine çağırdığı gün. Cesedi bulduğumuz gün. Bu yüzden Douglas'ı senin olay yerine girmene izin vermesi için zorladın."

"Planlamak demeyelim ama bunun zararsız bir şey olduğunu düşündüm."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu. "Bence sen Ezra'nın sandığından daha iyi bir avukatsın."

"Ben avukat değilim," dedim ama Mills beni duymamışa benziyordu.

"Ayrıca iyi bir ağabeysin. Umarım Jean onun için neler yapmaya gönüllü olduğunu biliyordur."

Utanarak gözlerimi başka yere çevirdim.

"Hayatımı nasıl kurtardığından bahsedelim," dedim.

"Olur. Ben anlatayım, sen de aklına takılan bir şey olursa sorarsın."

"Tamam."

Öne doğru uzanıp dirseklerini dizlerine dayadı. "Seni tutuklamaya geliyordum," dedi.

"Tabanca yüzünden mi?" diye sordum. "Beni teşhis ettirdiğin için mi?"

Bir an irkildi, sonra sinirlendi. "Hank Robins sana söylemiş. Vay serseri. Ortalıkta sinsi sinsi dolaşıyordu zaten, ama ben o bilgiyi iyi sakladığımı sanıyordum."

"Bunu ona karşı kullanma, dedektif. Herkes suçlu olduğumu düşünmüyordu."

Mills sesimin tonundan incinmişe benziyordu. "Anlaşıldı," dedi. "Ama işler ne kadar da tuhaf bir vaziyet aldı."

"Nasıl?"

"Seni teşhis etmeseydik oraya seni tutuklamaya gelmeyecektim. Sen de orada kan kaybından ölecektin."

"Büyük ihtimalle," dedim. Beni kim teşhis etti?"

"Balığa çıkmış bir adam. Nehrin yüz adım yukarısında eski bir kovanın üstüne oturmuş balık bekliyormuş. Bütün gece içtiği ve karısının bilmesini istemediği için kimliğini vermedi."

"Kötü bir tanık," dedim. Adam, namluyu öyle sertçe çenemin altına dayadığımı görerek, çaresizliğime de tanıklık etmiş miydi acaba? Bilip bilmediğini anlamak için Mills'e baktım ama ne düşündüğü belli olmuyordu.

"Kötü bir tanık," dedi o da, gözlerini yüzümden çekerek. Bildiğini anladım.

"Ya Barbara?" Yüzümle sesimi normal tutmaya çalışsam da bu zordu. Hayatımın iyi kötü on senesini onunla geçirmiştim; bu beni üzmüyormuş gibi davranamazdım.

"Onu golf kulübünde tutukladık. Havuz başında arkadaşlarıyla öğle yemeği yiyordu."

"Glena Werster?" diye sordum.

"Evet, o da oradaydı."

"Glena Werster'in siyah bir Mercedes'i var."

"Ne olmuş?"

"Vanessa Stolen'a siyah bir Mercedes çarpmıştı."

Mills yeniden bir polis oluverdi. "Bayan Werster'in sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Arkadaşına yardım etmek için kendini tehlikeye atacağını düşünüyor muyum? Hayır. Arkadaşlıkları çıkar üzerine kuruluydu; Barbara Glena'yı itibar için, Glena ise Barbara'yı bulaşık süngeri gibi kullanıyordu. Bence Barbara Vanessa'yı yolundan kaldırmak istemiyordu, tabii kendi arabasını kullanmayacak kadar akıllıydı."

"Sence Bayan Werster bunun farkında mıydı?"

"Bence sormak gerek."

"Sormaya niyetim var," dedi Mills.

Glena Werster'in Dedektif Mills'le muhatap olmak zorunda kalması beni gülümsetti. "Keşke ben de gelebilsem," dedim.

"Bayan Werster'i önemsemiyor musun?"

"Hayır, umurumda değil."

"O zaman onu zorlarım," dedi Mills tam bir ciddiyetle.

"Bana da haber verir misin?

"Veririm."

"O halde Barbara'ya dönelim," dedim.

"Başta sert davrandı, bilirsin, sinirlendi filan. Ama kelepçe takılınca ağlamaya başladı." Mills dişlerini göstererek hayvani sırıtışını yaptı. "O kısım hoşuma gitti."

"Hep gider zaten."

"Yine özür dilememi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Devam et."

"Karınla uzun zaman geçirdim."

"Sorguda mı?"

"Sohbet ettik," dedi Mills.

"Ee?"

"İtiraf etmek istemedi. Büyük bir hata yaptığımı söyledi. Dava açmakla tehdit etti. Yüz kere gördüğüm masum numaraları. Ama sonra senin hayatta olduğunu öğrenince bozdu."

"İtiraf mı etti?" diye sordum.

Mills sandalyesinde oturuşunu değiştirdi. "Tam olarak öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?"

"Bozdu yani. Tutarsızlaştı."

Bunu sindirmeye çalıştım. "Bilinçli olabilir mi?"

Mills omuz silkti. "Göreceğiz, ama ben şüpheliyim."

"Neden?"

"Anlaşılmaz sözler ediyor. Ağzından bir şeyler kaçırıyor, aklı başında bir insanın polislere vermeyeceği bilgileri veriyor. Her şeyi, söylediklerini bir araya getirerek öğrendik. Vasiyeti, Ezra'yla ilişkisini. Para ve mücevherlerle birlikte kasetleri de bulduk."

Tereddüt ettim ama sormak zorundaydım. "Herkes biliyor mu?"

"Onunla Ezra'yı mı? Maalesef."

Mills'in dediklerini düşünürken aramızda bir sessizlik oldu. Sonunda sessizliği o bozdu. "Açıkçası, kasetleri yok etmemiş olmasına şaşırdım. Çok kötüydüler."

"Onu seviyordu," dedim. "Hiç anlayamayacağım hastalıklı, sapkın bir şekilde de olsa seviyordu."

Annemin öldüğü, her şeyin başladığı geceye döndüm. "Demek ki o gece biz hastaneden döndükten sonra Ezra'yı arayan Barbara'ymış."

"Aslında arayan Alex'di."

Ağzım açık kaldı, ama Mills aynı şekilde devam etti.

"Jean'le babanın kavgasını biliyordu; konusunu da biliyordu. Ezra'yı aradı. Elli bin dolara evden ayrılmayı teklif etti. Ortadan kaybolacağını, Jean'i rahat bırakacağını söyledi. Alışveriş merkezi karayolunun kenarında. Ezra'ya yanında parayla park alanına gelmesini söyledi. Yola çıkıp Salisbury'yi temelli terk edecekti. Bence Ezra ofise parayı, bir de büyük ihtimalle tabancasını almaya gitti. Sonra Alex'e parayı ödedi ve Alex gitti. Alex onu sağ gören son kişiydi, Barbara'yı saymazsak tabii."

"Alex'in bunu yapacağına inanamıyorum." Parayı alıp *Jean'i terk edeceğine*. "Bana hiç mantıklı gelmedi."

"Parayı harcamamış ki. Parayı istemiyordu, diğer insanların istediği gibi istemiyordu yani. Sadece Jean'e babasının nasıl bir insan olduğunu göstermeye çalışıyordu. Onları ayırmak istiyordu. Bu da işe yarardı, eminim, ama gerek yoktu."

"Ezra ortadan kayboldu, Alex de istediğine kavuşmuş oldu. Yani kız kardeşime."

"Özgür ve temiz," dedi Mills.

Beni saymazsak, diye düşündüm.

"Peki Alex gittikten sonra Ezra Barbara'yı mı aramış yoksa Barbara mı onu aramış?"

"Şu andaki düşüncelerimin çoğu sadece birer teori, ama Barbara'nın söylediklerine ve soruşturmada elde ettiğim bilgilere dayanarak büyük oranda doğru olduklarını söyleyebilirim. Mesele şöyle bence. Annenin öldüğü gece üçünüz hastaneden

çıktıktan sonra Ezra'nın evindeydiniz. Ezra'ya telefon geldi ki Alex'den olduğunu biliyoruz; Ezra ofisinden para almak ve karayolunun kenarında Alex'le buluşmak için evden çıktı. Jean de hemen onun ardından çıktı, herhalde bu yüzden cinayeti onun işlemiş olabileceğini düşündün. Ezra alışveriş merkezine gitse, Jean onu izleyebilirdi. Jean'in evine baktın, arabasının orada olmadığını gördün. Jean'in bir kışkırtıcısının olduğunu düşünürsek bu mantıklı." Mills bana dikkatlice baktı. "Senin Jean'i harekete geçiren sebebinin ne olduğunu düşündüğünü henüz söylememiş olman beni biraz rahatsız ediyor..." Ölçülü bakışına karşılık verdim. "Ama galiba bunu merak etmeyi bırakmam gerekiyor.

Böylece Ezra ofisine gidip kasasından elli bin nakdi aldı. Belki tabancası da oradaydı. Belki de evinde veya arabasındaydı. Bilemeyiz. Ama alışveriş merkezinde Alex'le buluşup ona ödemeyi yaptı. Alex planının işe yaramasından memnun, gitti. Şimdi Ezra alışveriş merkezinde. Bu senin evden çıkıp Stolen Çiftliği'ne gittiğin saate denk geliyor. Sabah bir gibi diyelim. Bence Ezra senin orada olduğunu bildiğinden, senin evini aramış olamaz, Barbara onu aramıştır. Sen çıktıktan kısa bir süre sonra, diye düşünüyorum. Barbara onunla karısının ölümü veya vasiyet hakkında konuşmak istiyordu. Belki de sadece biraz eğlenmek istedi. O kısmı henüz öğrenemedim. Ama Ezra'yla alışveriş merkezindeyken telefon geldiğini varsayalım..."

"Onu seviyordu," dedim.

"Söylemiştin."

Omuzlarıma sarıldım. "Belki beni terk ederse onu alacağını düşünmüştür. Belki annem gidince bir şansı olduğunu sandı. Onunla bu konuda konuşmak istemiş olabilir."

Mills uzun süre bana baktı. "Bu konuda konuşmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Sorun değil," dedim ama kendimi kötü hissediyordum.

"Peki. Sebep her neyse, alışveriş merkezinde buluştular. Ezra Alex'i hayatından henüz çıkarmıştı. Karısı ölmüştü. Sanırım temiz bir sayfa açmak istiyordu, karına da böyle söyledi. İlişkilerinin bittiğini ve vasiyeti eski haline çevireceğini söyledi. Onunla işi bitmişti, değil mi? Bu yüzden karın bir şekilde elini tabancaya attı. Ezra bunu beklemiyordu. Barbara ona dolaba girmesini söyledi sonra da vurup öldürdü; emin olmak için de kafasına ikinci kurşunu sıktı. Dolabın kapısını kapattı, boş binadan çıktı ve tabancayı yağmur giderine attı. Sonra arabasına binip senden önce eve döndü. Bu sırada Jean, Alex'le evdeydi, senin gizemli bir iş için evden çıktığını biliyorlardı. Barbara'nın evden çıkıp geri geldiğini gören kimse yoktu; dolayısıyla Ezra kaybolup sonunda da cesedi bulununca, Jean senin yaptığını düşündü. Belki de öyle düşünmedi, en azından cesedi ortaya çıkana kadar. Ama sonra sen bana yalan mazeret verdin, Jean'in de tamamıyla yanlış olduğunu bildiği bir mazeretti. Söz konusu geceyi düşünüp akla uygun bir sonuca vardı."

Kendi kendime başımı sallıyordum. "Akla uygun."

"Böyle bir şey olmalı. Tam olarak böyle midir? Kim bilir? Sadece Barbara bize söyleyebilir. Ama söylemeyecektir. Anlatabilir mi bilmiyorum. Zamanla, belki..."

"Peki ya Ezra'nın arabası?"

"Çalınmıştır. Barbara cesedin bir an önce bulunup vasiyetin onaylanmasını istemiştir. Araba sonunda dikkati çekecekti, o yüzden orada bıraktı. Geceleyin girip kasetleri almak için Ezra'nın ofis anahtarlarını aldı. Araba anahtarları muhtemelen arabadaydı, hırsıza davetiye." Mills kısaca gülüverdi. "Bu son on sekiz ay çatlamıştır – ceset bir bulunsa bütün paraya kavuşacaktı."

"Anlamadığım bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Mills.

"Barbara bu işe para için girdiyse beni niye öldürmek istedi? Ben ölürsem mirastan yararlanamaz ki. Neden kasadan parayla mücevherleri alıp gitmedi? Eğer eline bir şey geçmeyecekse neden buralarda dolaşıp kendini tehlikeye attı ki?"

İlk defa Mills gerçekten sıkıntılı göründü, uzun süre ellerine baktı.

"Dedektif?" Hiç bu kadar tereddüt ettiğini görmemiştim. Sonunda balını kaldırdı, gözlerinde gölgeler vardı.

"Bana söylediğin doğru, değil mi? Babanın vasiyetini hiç okumadın."

"İlk defa sen bana gösterdiğinde gördüm."

Başını sallayıp yine ellerine baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Barbara Ezra'yı senin için vakfa bırakacağı parayı arttırmaya ikna etmişti. Bunu sana söylerken doğruyu söylüyordu. Ama sana söylemediği şey vasiyette istisnai bir madde olduğuydu Bu Barbara'nın fikriydi herhalde. Clarence Hambly'ye göre baban bu maddeyi vasiyete ölmeden altı ay önce dahil etmiş. Bu Barbara'yla Ezra yatmaya başladıktan sonra olmalı. Ama Ezra kararını değiştirdi. Hambly onun maddeyi değiştirme niyetinde olduğunu söyledi. Belki de bunun ne kadar özendirici olduğunu anladı."

"Anlamıyorum."

"Bence baban karının çok tehlikeli olabileceğini kabul etti. Bunu bilmiyorum, Work, ama hissediyorum. Bence sonunda anlamıştır. Bunun seni tehlikeye soktuğunu anladı. Baban Hambly'den yeni vasiyeti hazırlamasını istedi; imza için bir gün

belirlediler. Barbara resmi değişikliği yapamadan onu öldürdü."

"Ne diyordu, bu madde?"

"Senin ölmen durumunda on beş milyon senin çocuğunun adına vakfa gidecekti. Barbara da bu vakfın başkanı olacak ve paranın idaresinde sınırsız söz sahibi sayılacaktı."

"Anlamadım," dedim, ama sonra anladım. "Barbara hamile," dedim.

Mills yüzüme bakamıyordu. "Hamileydi, Work. Dün çocuğu düşürdü."

35. BÖLÜM

Douglas bir kere uğradı; ben onu fark edene kadar kapıda durup sonra daha çok yüzünü buruşturur gibi gülümsedi. Gözlerinin ve çenesinin altındaki derileri sarkmıştı. Korkunç görünüyordu. Özür dilemeye çalıştı ve bunun şahsi bir şey değil, işi olduğunu açıkladı; ama gözlerime bakamıyordu ve Mills'in aksine hiç samimi değildi. Dişlerini bana geçirmiş, tadını sevmişti. Bunu mahkemede ve mübaşirler kelepçeyi bileklerime taktıklarında görmüştüm. Bütün pişmanlığı utancından ve yeni bir seçimin kapıda olduğunu bilmesinden doğuyordu. Zira Rowan County'de bile hiçbir seçmen bir aptala oy vermezdi, zaten gazeteler de onu çarmıha germişti. Beni delil yok etmekten suçlamayacağını söyledi, sonra gözlerini kaçırıp yine de bu davranışımı baroya bildirmesinin görevi olduğunu belirtti. Böyle bir raporun benim barodan atılmamla sonuçlanacağını ikimiz de biliyorduk. Ama bu beni zerre kadar rahatsız etmiyordu ve bu konuda endişe duymamasını söylediğimde şaşırdı. Bir tebessüme daha yeltenirken ona iyi günler diledim, sonra da hastane odamdan defolup gitmesini söyledim.

Başka ziyaretçilerim de oldu: Avukatlar, komşular, hatta okuldan bazı eski arkadaşlar, çoğu büyük ihtimalle sırf meraktan. Hepsi aynı şeyleri söylediler, hepsi de bana sahte geldi. Bana

inananları biliyordum ve birkaç çiçekli söz asla, bana inanmayanları unutmamı sağlayamazdı. Ama yapmam gerekeni yaptım. Onlara teşekkür edip mutlu birer hayat diledim. Dr. Stokes ayrı bir hikayeydi. Birkaç kere geldi, havadan sudan konuştuk. Bana annemle ve küçükken yaptığım şeyler hakkında hikayeler anlattı. Bana iyi geliyordu, her sohbetimizden sonra kendimi biraz daha güçlenmiş hissediyordum. Son ziyaretinde elimi uzatıp ona hayat boyu bir dostu olduğunu söyledim. Gülümsedi, bundan hiç şüphe duymadığını söyledi ve bir sonraki içkiyi ısmarlamakta ısrar etti; sonra elimi nazikçe ama sağlam bir şekilde sıktı. Odadan çıkarken sanki üzerinde bir ışık vardı.

Jean ile Alex ben hastaneden taburcu olmadan bir gün önce geldiler. Toplanmış gidiyorlardı.

"Nereye?" diye sordum.

"Kuzeye. Vermont'a belki."

Alex'e baktım, bakışıma her zamanki sarsılmaz özgüveniyle karşılık verdi. Ama bu sefer husumet yoktu ve Jean'in bana yalan söylememiş olduğunu anladım. Zaman geçip her şey yerli yerine oturunca onları görmeye gidebilirdim.

"Ona iyi bak," dedim.

Uzattığı elini sıktım. "Her zaman," dedi.

Tekrar Jean'e baktım. "Bana adresini bildir," dedim. "Evle işyerini satınca sana biraz para göndereceğim."

"Keşke yeniden düşünsen. Ondan gelen hiçbir şeyi istemiyoruz."

"Bu ondan olmayacak, benden olacak."

"Emin misin?"

"Bu parayı almanı istiyorum," dedim. "İyi kullan. Kendine bir hayat kur."

"Çok para."

Omuz silktim. "Sana paradan fazlasını borçluyum, Jean. Bu elimden gelenin en azı."

Jean o anda bana baktı, o kadar derin baktı ki hissettiğim boşluğu, koyu yalnızlığımın yansımasını gizleyemedim. Ona her baktığımda duyduğum suçluluğu da gizleyemiyordum. Sonunda başka tarafa dönmek zorunda kaldım. Sesini duydum, sesinde yeni bir şey vardı. Güç belki? Duruluk? "Bize bir dakika izin verir misin, Alex?"

"Tabii," dedi Alex. "Kendine iyi bak, Work." Ve kapalı hastane kapısının ardında kardeşimle yalnız kaldık. Jean bir sandalye çekip yanıma oturdu.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi.

"Borçluyum."

"Ne için?"

Soruyu sorabilmesine bile hayret etmiştim. "Her şey için, Jean. Seni gerektiği gibi koruyamadığım için. Daha iyi bir ağabey olamadığım için." Sözlerim aramızdaki dar boşluğa düştüler. Ellerimi ince pikenin altında buruyordum. Bir daha denedim çünkü anlamasını istiyordum. "Sana inanmadığım için. Ezra'nın sana öyle davranmasına izin verdiğim için."

O anda güldü ve kahkahası beni incitti; bu sözleri söylemek kolay olmamıştı. "Ciddi misin?" diye sordu.

"Ciddiyim."

Gülümsemesi kayboldu. Sandalyesine yaslanıp nemli gözleriyle beni inceledi. Ama ağlamak üzere değildi. "Sana bir soru sorayım," dedi.

"Tamam."

"Ve buna cevap vermeden önce düşünmeni istiyorum."

"Olur."

"Seni neden mesleğe soktu sence?"

"Ne?"

"Seni neden hukuk fakültesine gitmeye teşvik etti? Neden sana iş verdi?"

Sorması hoşuma gitti. "Cevap vermeden önce düşündüm. "Bilmiyorum," dedim sonunda. "Hiç düşünmedim."

"Tamam, bir soru daha. Onunla ilişkinin değiştiği bir dönem oldu mu? Uzun zaman öncesinden bahsediyorum."

"Çocukluğu mu kastediyorsun?"

"Tam olarak çocukluğu kastediyorum."

"Eskiden yakındık."

"Bu ne zaman sona erdi?"

"Baksana, Jean, nereye varmak istiyorsun?"

"Ne zaman sona erdi?"

"Bilmiyorum, tamam mı? Bilmiyorum."

"Hadi, Work. Bazen hakikaten çok kalın kafalı oluyorsun. Bir gecede değişti. Jimmy için ip atladığımız gece değişti. O zamana kadar ihtiyarın bir yongasıydın. Ama sonra o dereye indin. Ondan sonra aranızdaki her şey değişti. Nedenini o zaman anlayamadım. Ama bu konuda düşündüm ve galiba artık anlıyorum."

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Gerçek çok çirkindi; hiç sesini kesmiyordu. Diyordu ki, babam o günden sonra bende farklı bir şey olduğunu sezdi. Değişimi hissetti ve benden utanır oldu, nedenini tam olarak çıkaramasa da. Düştüğüm aşağılık durumun kokusu çöp kokusu gibi burnunu rahatsız ediyordu, o yüzden bana sırtını döndü. Benden nefret ederek öldüğünü şimdi bile biliyorum.

Nihayet kız kardeşime baktım, aynı duygunun küçük bir gölgesini görmeyi bekleyerek.

"Biliyor musun?" diye sordum.

"O güne kadar sen bir çocuktun, Work, Ezra'nın oğluydun – onun bir yansımasıydın belki ama o kadar. Hafif bir kibirle yukarıdan bakabileceği, gösterip, Bu benim oğlum diyebileceği bir şeydin. Ama o delikten bir erkek, bir kahraman, herkesin saygı duyduğu biri olarak çıktın, o da bunu hazmedemedi. O değil, sen ilgi odağıydın, bu durumdan nefret ediyordu. O kadar ki bir daha onu böyle aşmayasın diye seni sürekli bastırdı. İşte senin için işler o zaman ve o yüzden değişti."

"Bilmiyorum, Jean."

"Kaç yetişkin adam tek başına o deliğe girerdi sence? Çok az, sana bu kadarını söyleyeyim. Babamız hayatta giremezdi. Sen dışarı çıktığında ve insanlar alkışlamaya başladıklarında babamın yüzünü gördüm ben."

"Alkışladılar mı?" diye sordum.

"Tabii."

"Hatırlamıyorum," dedim, hatırlamıyordum da. Ben küçümseyen gözler, alay ve uzatılan parmaklar hatırlıyordum. Sarhoş Ezra'nın anneme benim sadece aptal bir çocuk olduğunu söyleyişini hatırlıyordum. "Kahraman değil o." Böyle demişti.

"Vanessa Stolen o gün tecavüze uğrayıp on beşinde ölmüş olacaktı. On beş yaşındaki kaç çocuk onun hayatını kurtarabilirdi? Yetişkin adamlar bile korkarlardı. Bunu herkes yapamaz, büyük cesaret isteyen bir şey. Sadece bizim babamız senin gözlerini böyle bir şeye kapatabilirdi, öyle de yaptı, hem de kasten."

Sözleri beni mahvediyordu. Ben kahraman değildim. Ezra bu konuda haklıydı. Ama Jean'in söylediği bir sonraki şey beynimi dolduran sisin içine sirayet etti.

"Ezra seni mesleğe onu geçme diye soktu."

"Ne?"

"Sende avukat kumaşı yok, Work. Zehir gibi zekan var, orası kesin, ama sen hayalcisin. İyi yüreklisin. Bunu en iyi bilen de Ezra'ydı. Senin asla onun gibi acımasız olamayacağını, parayı hiçbir zaman onun kadar önemsemeyeceğini biliyordu; yani hiçbir zaman onun kadar başarı kaydedemeyecektin. Ezra seni hukuka sokarak kendini emniyete aldı. Oradayken onun başarısının yanına bile yaklaşamazdın. Asla onun kadar güçlü ve kendinden emin bir adam olamazdın." Susup bana doğru uzandı. "Bir tehdit oluşturmazdın."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordum.

"Güven bana."

"Yine de bunların hiçbiri mazeret değil. Sana hâlâ borçluyum."

"Anlamıyorsun ki, Work. Babam sana bana davrandığından da kötü davrandı. Bana karşı sadece kadın düşmanlığı sergiledi. Ben kadın olduğum için onun için değerim azdı. Ama sana şahsi garezi vardı. Sana karşı bir mücadele verdi o, Work. Sana savaş açtı, kimse de bunu babamızın yaptığı gibi yapamaz. İyi veya kötü, o bir kuvvetti." Acı ve ürkütücü bir şekilde güldü. "Beni ondan korumaktan söz ediyorsun. Hiç şansın yoktu ki."

"Belki de," dedim. "Bu konuda düşünmem gerek."

"Düşün," dedi. "O öldü. Seni daha fazla bastırmasına izin verme."

Birden Ezra hakkında daha fazla konuşamayacak kadar yoğun hissettim. Bende yarattığı hasarı düzeltmek yıllar alacaktı ama kıyım artık o kadar ciddi görünmüyordu. Ve belki Jean haklıydı. Belki kendime karşı biraz daha insaflı olmalıydım. Bu olay olduğunda henüz on iki yaşımdaydım, şimdi bu yaş bana çok küçük görünüyordu.

"Seni özleyeceğim, Jean."

Ayağa kalkıp elini omzuma koydu. "Benim için hapse girecektin, Work. Sen çok iyi bir insansın. Tanıdığım en iyi insansın. Moralin bozuk olduğunda bunu hatırla."

"Seni seviyorum, Jean."

"Ben de seni," dedi. "Aile dediğin böyle olur işte." Odayı aşıp kapıda durdu. Kapıyı açıp arkasına döndü. "Gittiğimiz yere varınca seni ararım."

Sonra odadan çıktı ve kapı kapanırken Jean'in arkasında Alex bitiverdi. Kolunu kardeşime dolayıp onu koridora çevirdi. Aramızdaki kapı kapanana kadar baktım ve son anda, Jean'in ağladığını gördüm; ama bu iyi, sağlıklı bir ağlamaydı. Gidecekleri yere vardıklarında beni arayacağından hiç şüphem yoktu. İçim çok rahatlamıştı. Ertesi gün birkaç parça eşyamı toplarken Max odamın kapısında göründü. Görüntüsü hiç değişmemişti.

"Köpeğini geri istiyor musun?" diye sordu, selamsız.

"Evet," dedi.

"Tüh!" dedi ve gitti. Koridordan gelen sesi duyuluyordu. "Alacağın zaman bana gelirsin. Belki veririm, belki vermem, ama her halükarda bira içeriz."

İlk defa güldüm.

Bir saat sonra, içeri girdiğimde çatırdayan evime gittim. Bir bira alıp verandaya çıktım. Sokağın karşısındaki parkta batan güneşi izledim. Güneş ağaç tepelerine dokunurken, bir bira daha almayı düşündüm. Ama kalkmadım, güneşin kayboluşunu izledim. Gece vaktine kadar oturup etraftan gelen sesleri dinledim. Bunlar rahatlatıcı şehir sesleriydi. Acaba özleyecek miydim bu sesleri?

Ertesi gün Ezra toprağa verilecekti, ondan sonra Vanessa'yı aramayı tasarlıyordum. Söylemem gerekeni söyleyecek, gerekli sözleri verecektim. Beni kabul ederse, onu geri istiyordum ama

ancak gerçeği söyledikten sonra. Yalvarmam gerekirse, yalvaracaktım. Bu, açık yürekliliğin laneti ve seve seve ödeyeceğim bedeliydi. Zira artık her şeye yeni bir gözle bakıyordum. Kendi yolumu çizmeye hazırdım ama onun da bu yolda benimle birlikte yürümesini istiyordum.

Ertesi gün güneş doğduğunda güzelce tıraş oldum. Dişlerimi fırçalayıp saçımı taradım. En sevdiğim pantolonumu giyip sağlam botlarımı ayaklarıma geçirdim. Cenaze saat ondaydı ama gitmeye niyetim yoktu. Jean, ona katılıp katılmayacağını sorduğumda en doğrusunu söyledi.

"O benim için o gece öldü, Work. Her zaman dediğim gibi. Onu daha derine gömmeleri mümkün değil."

Yine de arabayla kilisenin önünden geçtim. Onu kazdıkları çukura götüren uzun siyah arabayı gördüm. Dışarı çıktıklarında hâlâ oradaydım. Belki ben Jean gibi değildim; belki görmem gerekiyordu. Ama sebep her ne neyse, şehrin dışındaki mezarlığa doğru giden konvoyu takip ettim. Onlar mezarlığa girdi, ben devam ettim. Töreni izleyebileceğim bir yan yol buldum. Orada uzun bir ağaç vardı, onun çukurlu gövdesine yaslanarak, pahalı arabalarından inen gri ağlayıcıları seyrettim. Durduğum yerden küçücük görünen dörtgen çukurun etrafına toplandılar. Rahip olması muhtemel bir adam gördüm. Sessizlik ister gibi kollarını uzattı ama sözleri ani bir rüzgarda kayboldu. İyi olmuştu zira söyleyeceği hiçbir şey bana bir anlam ifade etmeyecekti.

Kürekle toprak atılana kadar bekledim, herkes gittikten sonra aşağı inip yerine oturan tümseğe baktım. Henüz mezar taşı yoktu ama üzerinde ne yazacağını biliyordum. Sözler için bana başvuracaklardı, ben de elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Ezra Pickens, yazacaktı taşta. Gerçeği de Kendisiyle Göçtü Gitti.

Orada uzun zaman durdum ama daha çok annemin yattığı yere baktım. Babamı oraya koyduğum için bana teşekkür eder miydi? Yoksa orada yalnız mı kalmak isterdi? Ben yine elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Onun istediğini düşündüğüm şeyi. Annem babamın yanında şikayet etmeden yaşamıştı; şimdi de sesini çıkarmadan yatardı. Ama içten içe kızgındım ve bu seçimin yerindeliğini daima sorgulayacağımı biliyordum. Barbara'ya söylediğim şey doğruydu. Hayat zordu, ölüm de öyle.

Uzaktan gelen motor sesine aldırmadım. Hata etmişim çünkü o zaman Vanessa yanımda belirdiğinde onu gülümseyerek karşılayabilirdim; fakat omzuma dokunup konuşuncaya kadar tek gördüğüm yeni kazılmış toprakla annemin taşta yazılı isminin sivri köşeleriydi. O zaman ona döndüm, elimi tuttu. Adını söyledim, bana sarıldı. Kolları ince ama güçlüydü. Vanessa nehir gibi kokuyordu. Vücudumu ona yasladım, o da elini ensemde dolaştırdı. Geri çekilirken bunu yapmak için bir sebebim vardı. Gözlerini görmek, bir umut olup olmadığını anlamak istiyordum. Vardı, çünkü onlar da bırakıtlar; daha konuşmadan, her şeyin güzel olacağını anladım.

Yine de sözlerin söylenmesi gerekiyordu, ama tabii Ezra'nın mezarının başında değil. Vanessa'nın nasırlı elini tutup onu tepenin gölgeli bir yerine çıkardım. Önce onu sevdiğimi söyledim, o ise başını çevirerek, sıra sıra yontulmuş taşlara baktı. Tekrar bana döndüğünde konuşmaya çalıştı ama parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturdum. Tanıştığımız günü, Jimmy için ip atlattığımız günü düşündüm. Her şey o gün başlamış, her şey o gün değişmiş ve geleceğimiz o gün neredeyse sona ermişti. Birlikte olmayı deneyeceksek o günü ona anlatmalıydım; anlatmam gerekenleri anlattım, hiç söylenmemiş doğruları söyledim.

SONSÖZ

Aylar geçti, acının şiddeti azaldı. Hâlâ geceleri uyuyamıyor ama buna aldırmıyorum; düşüncelerim rahatsız edici değil artık. Vanessa'nın mektubu başucumdaki çekmecede duruyor, arada bir okuyorum, genellikle de geceleri. Bana ölüme ne kadar yaklaştığımı, hayatın değerini hatırlatıyor. Dürüstlükten sapmama engel oluyor ve "şu değerli berraklık" dediğim şeyi koruyor. Saat beş olmuş, her ne kadar gün erken başlasa da acelem yok; rüyanın etkisindeyim hâlâ. Ayaklarımı yataktan serin zemine indiriyor ve odadan çıkıyorum. Koridorda ay ışığı var, onu izleyip pencereye geliyorum. Hareketsiz tarlalara, sonra sağıma, nehre bakıyorum. Gümüş bir ip gibi kıvrılarak uzaklara akıyor, akıntıları ve zamanı, silinip giden şeyleri düşünüyorum.

Mahkeme parayla mücevherlerin babamın malvarlığının bir parçası olduğuna hükmetti. Onlar da vakfa gidecekti. Ama binalar çabucak satıldı, sandı ğımdan daha yüksek bir fiyata hem de. Sonunda Jean'e 800 bin dolar gönderdim, o da bununla Champlain Gölü'nün ağaçlıklı kıyılarında bir kulübe satın aldı. Henüz ziyaretine gitmedim. Daha erken, dedi Jean, dünya hâlâ tamamen onların. Ama Noel hakkında konuşuyoruz.

Belki.

Kendi payımı elimden gelen en iyi şekilde kullandım. Eskiyen çiftlik evini onardım, düzgün bir traktör aldım ve 80 dö-

nümlük bitişik araziyi kendi arazimize kattım. Toprağı kaliteli ve suyu bol bir ırmak geçiyor. Ayrıca güney sınırımızdaki 30 dönümlük arazide gözüm var ama sahibi benim orayı çok istediğimi bildiği için fiyatı yüksek tutuyor. Ama sabırlıyım.

Arkamdaki kapının açıldığını duyunca kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Ben pencereye varınca yeni uyanmış oluyor. Benim burada olduğumu anlarmış gibi, birlikte yarattığımız bahçemize yukarıdan bakmak için bana katılıyor. Sıcak kollarını göğsüme doluyor, yüzünü pencerede görüyorum – karım Vanessa.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Yine rüya gördüm."

"Aynı rüyayı mı?"

"Evet."

"Yatağa gel," diyor.

"Bir dakika sonra."

Beni öpüp yatağa dönüyor.

Pencereyi açıyorum, soğuk hava yüzüme değiyor. Öğrendiklerimi ve öğreneceklerimi düşünüyorum. Çiftçilik zor, belirsizliklerle dolu ve bunların çoğuna yabancıyım. Ama meyilliyim ve ellerim nasır tutana kadar, saatlerce çalışmak hoşuma gidiyor. Bu hayat bana uygun. Ne yargıya varmak, ne hareket etmek için aceleye gerek yok; bu da belki en büyük değişikliğe yol açtı, çünkü yüzleşmem gereken bir pişmanlığım var. Yine de ben babamın oğluyum ve onun ayıplanacak seçimlerinden tamamen kaçmam imkansız. Onu hiç affetmeyeceğimi biliyorum. Ama çok tutarsız olabilen kaderin de kendine özgü bir adalet anlayışı yok değil. Ezra Barbara'yla oyunlarını oynadı, onu kendi çarpık amaçlarına alet etti. Onun ısrarıyla vasiyetini değiştirdi, benden olacak çocuğun, ölümüm halinde on beş milyon dolara sahip olacağını belirten maddeyi ekletti. Bu Barbara'nın fikriydi, emniyet sübabıydı ve babamın onunla işi bitince bu maddeyi değiştirmek istediğin-

den adım gibi eminim. Ama Barbara onu yeni vasiyeti imzalayamadan öldürdü. Belki de onu bu yüzden vurdu. Bilemem. Ama nihayet vasiyetini baştan sona okuduğumda çocuğumun Ezra'nın milyonlarının büyük kısmını alacağını anladım. Bununla ilgili bir ikaz işleme koydurup bildiri kararı istedim. Hambly bununla mücadele etti ve kaybına hâlâ hayıflanır. Ama vasiyet kesindi ve kanun benim yorumumu destekliyordu.

Bir süre sonra odaya dönüp yorganın altına giriyorum. O ise sıcak, yan dönmüş yatıyor, ben de vücudumu ona bitiştiriyorum. Rüya her seferinde daha gerçek geliyor, her seferinde beni terk etmesi biraz daha uzun sürüyor. Yeşil kırlarda yürüyoruz, üçümüz.

Bana hikayeyi bir daha anlatsana, baba.

Hangisini?

En sevdiğimi.

Elimi Vanessa'nın karnına koyuyorum. O da yorganın altına, bana iyice sokuluyor.

"Umarım kız olur," diye fısıldıyorum.

"Kız," diyor, elini elimin üzerine koyarak.

Biliyor mu yoksa hissediyor mu anlayamıyorum. Benim için bu kadarı bile yeterli. Rüyadan – kızımın – sesini duyuyorum ve bir gün sahip olacağı büyük serveti düşünüyorum. Son kez babamı ve onun kadınlarla, parayla ilgili fikirlerini düşünüyorum. Bunda şiirsel bir yan, döngüyü tamamlayan bir ironi var. Acaba karanlıkta ve ebedi mezarında huzursuz mu?

Birkaç dakika daha yatakta kalıyorum, ama gün beni çağırıyor ve ben duramıyorum. Pantolonumla kazağımı üzerime geçiriyorum, Kemik peşimden aşağıya iniyor. Dışarısı soğuk, şafak sökerken verandada duruyorum. Ciğerlerimi temiz havayla doldurarak sessiz tarlalara bakıyorum. Boş tarlalarda alçak bir sis var ve tepeler yükselerek doğan güneşle buluşuyorlar.

BİR CİNAYETİN PSİKANALİZİ

34 ülkede yayınlandı, 2007'de İngiltere'de yılın kitabı seçildi

Bir Cinayetin Psikanalizi, 1909 yılında sıcak bir Ağustos akşamı Sigmund Freud'un, rakibi ve öğrencisi Carl Jung ile birlikte New York'a gelmeleriyle başlıyor. Şehrin diğer ucunda, şehri tepeden gören muazzam bir apartman dairesinde, çok güzel bir kadın avizeye asılmış bir şekilde ölü bulunur; cinsel işkenceye maruz kalmış, kırbaçlanmış, kesilmiş ve boğulmuştur. Ertesi gün, asi bir mirasyedi olan bir başka güzel kadın katilin elinden kıl payı kurtulur. Ama bir histerik olan Nora Acton, saldırıyla ilgili hiçbir şey hatırlamamaktadır. Amerika'nın ilk psikanalistlerinden Dr. Stratham Younger, Freud'un rehberliğinde onu tedavi etmeye başlar.

Freud, Jung'un rekabetçi ruhuyla ve kendisini yok etme komplolarıyla uğraşırken, entrikalar, maskeler ve insan zihninin hileleriyle dolu bir cinayet gizeminin içine düşen kişi Younger oluyor.

Akıcı bir dille yazılmış olan ve etkileyici gerçek detaylara dayanan Bir Cinayetin Psikanalizi, yeni bir romancının hayranlık uyandıran yeteneğini gözler önüne sererken, Freud, Carl Jung ve Hamlet hakkında bildiklerinizi gözden geçirmenize neden olacak.

SON TAPINAK ŞÖVALYESİ

TÜRKİYE'NİN GİZEMLERLE ÖRTÜLÜ BİR SAHİL KASABASINA UZANAN, OLAĞANÜSTÜ SAHNELERİN SOLUK KESİCİ TARİHİ GÖZLEMLERLE MÜTHİŞ BİRLEŞİMİ

Yoğun ateş ve parlayan kılıçlar altında yanmakta olan Kudüs, 1291'de Batı'nın elinden kayıp Müslümanların eline geçtiği sırada, genç bir Tapınak Şövalyesi, kılavuzu ve bir avuç şövalyeyle birlikte, örgütün ölmek üzere olan Büyük Üstad'ı tarafından kendilerine emanet edilen gizemli bir sandığı gemiyle kaçırmaya çalışmaktadır. Gemi ardında hiçbir iz bırakmadan yok olur.

Ve bugün... Manhattan'da Tapınak Şövalyeleri gibi giyinen dört maskeli süvari Central Park'ta ortaya çıkıp, Vatikan hazinelerinin galasının yapıldığı Metropolitan Sanat Müzesi'ne doğru ilerlemektedir. Süvariler, kalabalığın arasından geçerek, hazineyi yağmalamalarına engel olmaya çalışan herkese vahşice saldırırlar. O sırada müzede olan Arkeolog Tess Chaykin, süvarilerin liderinin onca değerli eser arasında özellikle tuhaf bir ortaçağ şifre çözücüsüyle ilgilenişini sessizce izlemektedir. Diğer atılılarla birlikte gecenin karanlığına karışmadan önce, lider süvari bu şifre çözücü aygıtı büyük bir saygıyla alırken ağzından esrarlı birkaç Latince kelime dökülür...

RAYMOND KHOURY bir senaryo yazarı ve film yapımcısıdır. Haftalarca New York Times bestseller listesinde yer alan ilk kitabı *Son Tapınak Şövalyesi* (The Last Templar) 43 ülkede yayımlanarak büyük ses getirmiş ve NBC kanalında iki bölüm olarak izleyiciyle buluşmuştur.

ŞEYTANIN ATLILARI

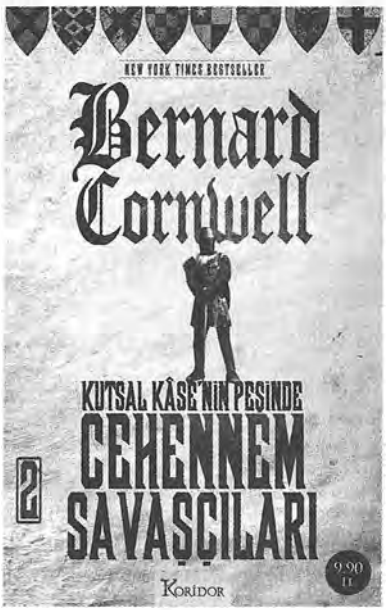

"Politik ve dinî bir karmaşanın ortasında kanlı bir çatışma;
Bay Cornwell ne kadar da iyi bir yazar oldu böyle."
The Economist

"Gerçekten muhteşem bir tarihi roman."
Evening Standard

İngilizler'in Fransızlar ile savaşmak için Kanal'ı geçtikleri bir dönemdi. Kral, büyük lordlar ve şövalyeler orduya önderlik ediyordu ama İngilizler'in gizli silahı, hepsi sıradan adamlar olan okçularıydı. Hooktonlu Thomas, bu okçulardan biriydi. Ama aynı zamanda özel bir görevi vardı; dövüşün heyecanı sırasında sık sık unuttuğu bu görev, bir Fransız haydut tarafından öldürülen babasının intikamını almak ve aile hazinesini geri getirmekti. Ama bu yolculuk, sandığından çok daha karmaşık ve ihanetlerle dolu olacaktı. Kendisini bekleyen düşman, Hıristiyanlık âlemindeki en büyük emanet olan Kutsal Kâse'nin peşindeydi. "Kutsal Kâse'nin Peşinde" serisinin bu ilk kitabı, Crécy Savaşı ile sona ermektedir ve bu savaş, Yüzyıl Savaşları olarak bilinen tarihi olayın başlangıcıdır.

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

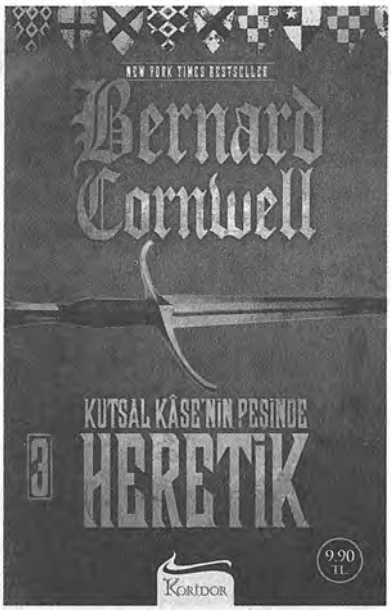
"Muhtemelen tarihi macera romanlarının yaşayan en büyük yazarı."
Washington Post

Kutsal Kâse'nin Peşinde üçlemesinin ikinci kitabında, Bernard Cornwell ilk kitabı okuyanları hayal kırıklığına uğratmayarak kahramanları yeni serüvenlerlerle karşımıza çıkarıyor.

Crécy Savaşında hayatta kalmayı başaran Hooktonlu Thomas, babasının gizemli hazinesini bulması için Kral tarafından göreve çıkarılır. Söylentilere göre bu hazine Hıristiyanlık âleminin en büyük miti olan Kutsal Kâse'dir. Fakat Thomas bu hazineyi ele geçirmeye çalışan tek kişi değildi. Rakipleri onu durdurmak ve 'Kutsal Kase'yi bulabilmek için her türlü kıyımı yapmaya hazırdı.

Şimdi artık, Kutsal Kâse'nin gizemini bildiğine inanılan, Thomas'ın babasının katili ve aynı zamanda Thomas'ın kuzeni ve düşmanı olan Astarac Kontu, Vexilleli Guy ile yüzleşme zamanıydı.

HERETİK

"Sürükleyici... Şimdiye kadar serinin en iyi kitabı.
Cornwell tarihi macera romanları konusunda kesinlikle bir üstat."
Publishers Weekly

İngilizler Calais'i ele geçirdiklerinde, Fransa ile savaş bir ateşkesle askıya alınır. Ama Hooktonlu Thomas hâlâ Kutsal Kâse'nin izini sürmek ve en ölümcül düşmanıyla yüzleşmek zorundadır: Kuzeni Guy Vexille!

Thomas ve adamları, kâfirlik suçlamasıyla yakılmak üzere olan bir kızı kurtardıklarında, kilise tarafından saldırıya uğrarlar, aforoz edilirler ve Thomas âşık olduğu kadını herkese karşı korumak uğruna arkadaşlarından ayrılarak kaçak bir yaşam sürmeye başlar.

Thomas, Kutsal Kâse'nin hâlâ bulunabileceğine inandığı Astarac Vadisi'ne gider ama aynı hazinenin peşinde Thomas'tan başkaları da vardır. Ödül savaşta zaferi garantileyecektir ve saklambaç oyunu son derece ölümcüldür.

Thomas nihayet düşmanıyla yüzleşmeyi başardığında, kaderi beklenmedik bir şekilde değişir. Şatolar, manastırlar, üzüm bağları ve köylerle dolu bir bölge, ölüm krallığı haline gelir ve Tanrı'nın merhametinin simgesi olan Kutsal Kâse'ye her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

"SAYFALARI ÇEVİRİRKEN NEFESİNİZİN KESİLDİĞİNİ HİSSEDECEKSİNİZ."
Wall Street Journal

"HART GÖZ ALICI, YENİ BİR YETENEK."
Entertainment Weekly

"Hapishaneler umutsuzluk kokarmış! Bence hapishane koksa koksa korku kokar: Gardiyan korkusu, dövülme veya grup tecavüzüne uğrama korkusu, bir zamanlar sizi sevmiş ama artık sevmeyebilecek olan kişiler tarafından unutulma korkusu. Ama en çok, zaman ve zihnin kuytu köşelerine sinen karanlık düşüncelerin korkusu. Zaman doldurmak derler - ne komik. Bana kalırsa, zaman sizi doldurur."

Bir anın gerçekliğine inanıp kimseye anlatamadığınız oldu mu?

Work, bir yandan babasının cinayetiyle ilgili sır perdesini kaldırmaya çalışırken, diğer yandan Barbara ile zoraki evliliği, gizemli sevgilisi ile mutsuz kaçamağı ve duygusal bir travma yaşamış olan kızkardeşi Jean arasında gidip gelmektedir.

Bu arada güzel ve zeki bir dedektif olan Mills, aleyhinde ne kadar delil varsa toplayıp Work'u babasının katili ilan eder ve köşeye sıkıştırmaya çalışır. Work gerçeklerin peşinden gittikçe eski yaralar kanayacak, geçmişte aldığı kararlarının sonuçları ile yüzleşmek zorunda kalacaktır.

John Hart'tan doyurucu karakter tahlilleri içeren sürükleyici bir polisiye hikaye.

Hart, 25 dile çevrildi, 31 ülkede okuyucuyla buluştu. Publishers Weekly tarafından yılın en iyi kitapları arasında gösterildi. En iyi ilk kitap dalında Edgar ödülüne aday oldu. Macavity, Barry, Anthony, SIBA ve Gumshoe ödüllerini aldı.

DEJA VU

JOHN HART